JEAN-CHRISTOPHE

GRANGÉ

TĂRÂMUL MORȚILOR

JEAN-CHRISTOPHE GRANGÉ

TĂRÂMUL MORȚILOR

Original: *La Terre des morts* (2018)

Traducere din limba franceză de:
HORIA NICOLA URSU

virtual-project.eu

CRIME
SCENE
PRESS

2019

PARTEA ÎNTÂI

1.

Localul de striptease, botezat *Le Squonk,* avea toate datele necesare pentru a-i displăcea profund. O bombă ordinară cu pretenția de-a fi ultramodernă, situată la cel de-al treilea nivel subteran al unei clădiri decrepite din arondismentul X. Trepte, pereți, tavan, pardoseală – totul era negru aici. Atunci când Stéphane Corso, șef al grupei I a Brigăzii Omucideri, pășise pe primele trepte, un huruit surd i se înșurubase în auz, coborând până-n vintre. Se gândise la metrou, dar nici pomeneală de așa ceva: era doar un efect sonor à la David Lynch, menit să-i introducă pe nou-veniți și mai adânc în atmosfera apăsătoare.

După un coridor lung, decorat cu reproduceri ale unor afișe cu *pin-up*-uri din anii ’50, luminate de o bandă fină de luminițe LED, în fața i se ivise barul. Dincolo de tejghea, tradiționalele rânduri de sticle cu băutură fuseseră înlocuite de imagini alb-negru cu peisaje industriale dezolante și hoteluri abandonate. *No comment.*

Corso îi urmase pe ceilalți vizitatori spre dreapta, descoperind o sală cu podeaua în pantă, plină de fotolii tapițate cu catifea roșie. Se instalase într-un colț, un voyeur printre alții ca el, și așteptase ca luminile să se stingă. Venise pentru a adulmeca nițel terenul și avea parte exact de ceea ce se așteptase să găsească aici.

Conform programului (o filă de plastic negru inscripționată cu alb, ca un film radiografic) trecuseră cam două treimi din spectacol, iar Corso se întreba pentru a suta oară prin ce manifestare a unui snobism ciudat astfel de reprezentații deșucheate – botezate după terminologia americană, „new burlesque” reveniseră la modă.

Avusese parte până acum de Miss Velvet, o brunetă cu freză à la Louise Brooks, plină de tatuaje, de Candy Moon și al său dans al celor șapte văluri și de Gypsy La Rose, care era capabilă să se descalțe în timp ce făcea podul. Mai urmau Mam’zelle Nitouche și Lova Doll… Corso nu se simțise niciodată atras de acest gen de reprezentații, iar fizicul femeilor nu-l ajuta cu nimic să-și schimbe părerea: erau cam grase, exagerat de machiate și

arborau grimase deranjante, situându-se exact la antipodul imaginilor care-l excitau pe el.

Gândurile acestea i-o readuseră în minte pe Emiliya și primele concluzii ale divorțului, pe care le primise de la avocatul său în aceeași zi, ceva mai devreme. Acesta era, de fapt, substratul proastei sale dispoziții. Din punct de vedere juridic, concluziile nu aveau să marcheze finalul procedurii, ci, dimpotrivă, abia dacă dădeau startul ostilităților. Nu era decât o revărsare de minciuni și injurii, fără îndoială dictate de către însăși Emiliya, la care avea să fie nevoit să răspundă cu o virulență similară.

Miza acestui război era fiul lor, Thaddée, un băiețel care avea să împlinească în curând zece ani și pe care Corso își dorea să-l poată crește singur. Nu voia atât să-și păstreze fiul, cât să-l îndepărteze de mama sa care, în opinia lui, era o încarnare a răului absolut: o funcționară de rang înalt, de origine bulgară, adeptă a unui sado-masochism extrem. Cu aceste idei în minte, Corso simți cum gâtlejul îi era inundat de un gust amar, de fiere, și-și spuse că, până la urmă, avea să o sfârșească fie cu un ulcer, fie cu un cancer la ficat, dacă nu cumva urma să se transforme într-un criminal cu sânge rece.

Mam'zelle Nitouche își făcu, în cele din urmă, apariția. Corso se strădui să se concentreze asupra reprezentației. Femeia era blondă, avea pielea de un alb lăptos și niște șolduri de mamut. Purta doar un șal din pene de struț, două steluțe argintii pe sfârcuri și un chiloțel negru care abia reușea să cuprindă ceea ce era de acoperit. Brusc, artista se aplecă și începu să-și scotocească în dos, găsind acolo o ghirlandă de beteală, pe care o scoase la iveală scheunând ca un cățeluș. Porni apoi să se rotească asemeni unui titirez uriaș, cocoțată pe tocurile de doisprezece centimetri, unduind prin aer ghirlanda, în aplauzele entuziaste ale spectatorilor.

Corso medită, în sfârșit, la motivele care îi determinaseră prezența în această dugheană întunecată, la unsprezece noaptea. Cu douăsprezece zile mai devreme, vineri, în 17 iunie 2016, cadavrul unei artiste de la *Squonk,* Sophie Sereys, care folosea numele de scenă Nina Vice, fusese găsit la groapa de gunoi de la Poterne des Peupliers, la doi pași de Place d'Italie. Femeia în vârstă de 32 de ani era goală-pușcă, fusese legată de mâini și de picioare cu propria lenjerie și desfigurată oribil: ucigașul îi întipărise pe chip un strigăt mut, incizându-i obrajii de la colțurile gurii și până la urechi, iar apoi îi îndesase o piatră pe gât, pentru a-i menține gura larg deschisă.

Ancheta îi fusese încredințată comandantului Patrick Bornek, șeful grupei a treia a Brigăzii Omucideri. Polițistul, care-și știa bine meseria, aplicase metodologia standard: fotografii și preluări de probe de la locul faptei, interogatorii din ușă-n ușă cu toți cei din partea locului, audierea celor apropiați de victimă, vizionarea înregistrărilor camerelor de luat vederi, căutarea unor posibili martori etc.

Primii vizați au fost, desigur, clienții de la *Squonk.* Bornek își imaginase că avea să dea peste o mulțime de obsedați sexual și perverși de toate felurile. Avusese însă parte de o mare surpriză: localul era frecventat de tineri din lumea mondenă, de finanțiști dedați la cocaină, de intelectuali amatori de distracții populare cărora li se părea foarte șic să asiste la un spectacol descins din altă epocă. Pe lângă asta, cercetările în registrul pedofililor recent eliberați sau aflați în vizorul poliției pentru diverse motive nu dăduseră niciun rezultat. Echipa lui Bornek sondase și mediul adepților practicilor BDSM, având în vedere felul meșteșugit în care fusese legată fata. Zadarnic.

Toate datele informatice disponibile în RAJ (Registrul Antecedentelor Judiciare) și SALVAC (Sistemul de Analiză a Legăturilor cu Violența Asociată Crimei) fuseseră trecute cu atenție în revistă, fără absolut niciun rezultat. Fuseseră cercetate și cele câteva plângeri care aveau legătură cu lenjeria intimă. Nimic notabil, decât dacă aveai intenția să deschizi un magazin de lenjerie feminină.

Nici ancheta de prin împrejurimi, la groapa de gunoi și la adresa victimei, pe strada Marceau din Ivry-sur-Seine, nu dezvăluise nimic folositor. În noaptea de 15 spre 16 iunie, Sophie Sereys ajunsese acasă la 1 noaptea. Șoferul de la Uber o lăsase în fața casei și nimeni nu o mai văzuse de atunci. A doua zi avea liber, așa că cei de la *Squonk* nu-și făcuseră griji în privința absenței sale. Cadavrul fusese descoperit de niște muncitori polonezi care veniseră să descarce un camion cu moloz la groapa de gunoi. Paznicii nu observaseră nimic suspect și nici camerele de luat vederi nu înregistraseră nimic ieșit din comun.

Fusese creionat un profil al victimei, i se cercetase trecutul. Sophie se considera artistă și își vedea de îndeletnicirea ei ca orice altă persoană din lumea spectacolului. Avea puțini prieteni, niciun iubit, niciun fel de rude. Certificatul ei de naștere avea rubricile părinților goale, ceea ce însemna că părinții ei biologici nu erau cunoscuți, nici măcar de către poliție. Crescuse în estul Franței, în orfelinate și în plasament familial. Obținuse un

bacalaureat în Gestiune la Grenoble, iar în 2008 venise la Paris pentru a se consacra adevăratelor sale pasiuni, dansul și dezbrăcatul artistic.

Nici în ceea ce îi privea pe angajatorii ei anteriori nu erau multe de spus. De profesie „artist coregraf”, conform nomenclatorului meseriilor, dansatoarea nu lucra decât trei zile pe săptămână la *Squonk*, iar restul timpului și-l ocupa cu diverse slujbe mărunte. Accepta câte-un spectacol în localuri din provincie, câte-o apariție la petreceri de burlaci și, dacă se iveau doritoare, preda lecții de striptease la petreceri de burlăcițe. Zici că striptease-ul era prima și ultima idee din capul celor ce se pregăteau să facă pasul în viața de oameni căsătoriți…

Bornek, care nu se dădea în lături să accepte niște clișee, făcuse presupunerea că Sophie își rotunjea veniturile culcându-se cu câte-un admirator, pe ici, pe colo. Greșeală. Nici urmă de prostituție. Sophie prefera activitățile sportive și spirituale: hatha yoga, meditație, alergări la maraton, velocros… Însă nimic din toate acestea nu o împiedica pe Sophie să dea ochii lună de lună cu sute de bărbați, fie la spectacole, fie pe pistele de alergare sau de biciclete. Tot atâția suspecți anonimi.

O săptămână mai târziu, Corso avusese presentimentul că acest caz avea să ajungă pe mâna sa. În absența unui rezultat, se întâmplă adesea ca poliția să schimbe echipa de anchetă, fie și numai pentru a da senzația unui oarecare progres. În cazul de față era de așteptat să se întâmple acest lucru, mai ales că presiunea mediatică era enormă. Erau aici toate ingredientele unui fapt divers, de senzație: sex, sânge, mister…

Pe scurt, Catherine Bompart, șefa biroului central, obținuse de la Parchet o prelungire a stării de flagrant – perioada în care poliția e liberă să lucreze fără intervenții din partea puterii judecătorești – și îl convocase pe Corso în biroul ei. Stéphane încercase să se eschiveze, dar Bompart îl pusese repede la punct: nu-i era doar superioară ierarhic, ci era și „nașa” lui, cea care îl scosese din bucluc și îl ajutase să nu sfârșească la răcoare, alături de toți răufăcătorii pe care îi arestase în ultimii douăzeci de ani.

Predarea ștafetei avusese loc de dimineață. Corso se închisese în birou ca să parcurgă dosarul, care însuma deja cinci biblioraft uri groase, apoi, după-amiază devreme, își anunțase subalternii din grupă, distribuindu-le un rezumat pe care îl redactase el însuși. Le ordonase apoi să se organizeze și să-și rezolve treburile curente, astfel încât, de a doua zi, să poată ataca în forță cazul. A doua zi dimineață, la ora 9, aveau să țină o ședință operativă.

În sală se aprinseră luminile. Mam'zelle Nitouche își strânsese catrafusele și se pare că și Lova Doll își făcuse deja numărul, fără ca el să fi băgat de seamă. Spectatorii se ridicau din fotolii, iar el le observă chipurile amuzate și satisfăcute. Din nou avu senzația deja familiară că îi ura profund pe toți acești cetățeni de treabă.

Așteptă ca sala să se golească și reperă ușa neagră din dreapta scenei, prin care se putea ajunge în culise. Sosise timpul să-i facă o vizită patronului localului, Pierre Kaminski.

2.

Corso îl cunoștea de multă vreme, ba chiar îl și arestase în 2009, pe când lucra încă la biroul regional de poliție. Rememoră pedigree-ul nelegiuitului.

Născut pe lângă Chartres în 1966, Pierre Kaminski părăsise ferma familiei la 16 ani. O vreme cerșise pe străzi, apoi devenise jongleur, apoi un soi de fachir, iar pe la 22 de ani se îmbarcase cu destinația Statele Unite. Se învârtise prin mediile artistice independente, off-Broadway, sau cel puțin asta susținea el. Revenise în Franța în 1992 și deschisese un club de noapte, *Charisma,* undeva pe lângă Place de la République. Trei ani mai târziu fusese arestat și judecat pentru răni și lovituri aplicate uneia dintre chelnerițele din localul său. Fusese condamnat cu suspendare, dăduse faliment și dispăruse.

Revenise după câțiva ani, ca patron al unui club de swingeri, *Le Chafouin,* aproape de canalul Saint-Martin. O afacere înfloritoare, până când Kaminski fusese arestat, de data asta pentru proxenetism. Trei ani cu executare, din care făcuse doar doi. În 2001, boss-ul renăscuse din propria cenușă și deschisese un club de striptease, *Le Shar-Pei,* pe strada Ponthieu, care funcționase opt ani până să fie închis pentru „trafic de ființe umane". Kaminski se alesese cu o nouă inculpare și fusese chiar bănuit de moartea uneia dintre dansatoarele clubului, care fusese găsită desfigurată într-o ladă de gunoi, la câteva străzi de club. Scăpase de acuzații (martorii și cei care depuseseră plângerea inițială se făcuseră nevăzuți), iar Kaminski se dăduse iar la fund. Și bine făcuse, căci Corso, care era convins de vinovăția ticălosului, era în acel moment cât se poate de dispus să facă dreptate pe căi neortodoxe. În sfârșit, peștele reapăruse în 2013 și deschisese noul local, *Squonk,* care nu ducea deloc lipsă de clienți.

Corso pătrunse într-un vestiar. Doi dintre pereți erau acoperiți de o sumedenie de costume atârnate pe bare transversale, iar pe cel de-al treilea erau înșirate oglinzi luminate, fixate deasupra unor mese de machiaj. În încăpere domnea o dezordine veselă: mesele erau ticsite de produse cosmetice, pardoseala era plină de valize pe rotile, de pantofi și tot soiul de accesorii azvârlite care-ncotro, dându-i un aspect de câmp de bătălie. Majoritatea domnișoarelor artiste erau încă în fundul gol. Într-un colț, una dintre fetele de scenă – echivalentul copiilor de mingi de pe terenurile de tenis, cu deosebirea că acestea nu colectau mingi, ci sutienele și chiloții dansatoarelor – își aranja recolta pe umerașe. Un dansator de step, negru la piele și roz la costumație, își controla blacheurile, așezat pe-un taburet.

— Kaminski? îl întrebă Corso pe negru.

Tipul îl măsură din priviri, dar nu păru nici surprins și nici speriat de prezența nou-venitului, care era clar polițist. De la asasinarea Ninei, sticleții defilau întruna pe coridoarele clubului.

— La capătul coridorului.

Corso trecu peste un hamburger gonflabil cât un taburet, evită o pălărie cu pene, un teanc de corsete de mătase și un mănunchi de coliere tahitiene care atârnau pe un cuier. Simți brusc un val de duioșie față de aceste fete care își creau singure coregrafia, își coseau costumele și își regizau ele însele numerele. Îi veni în minte propria copilărie, când se deghiza în Indiana Jones sau îl imita pe Bruce Lee în fața oglinzii din dormitor.

Corso intră fără să se obosească să bată la ușă. Primul lucru pe care îl văzu fu un mașinist cocoțat în picioare pe o scară, chinuindu-se să repare o plafonieră. Următorul fu Kaminski însuși: era gol până la brâu, purta pantaloni de camuflaj și, cu mâinile-n șolduri, părea că supraveghează construcția podului peste râul Kwai.

Lăsând la o parte ținuta de soldat din Legiunea Străină, chipul uscățiv părea trasat în unghiuri drepte. Corpul îi era pe măsura figurii: mușchi încordați, gata să fie puși la treabă. Cel mai celebru proxenet al capitalei arăta, în mod categoric, ca un mercenar în căutarea unei bătălii.

— Ia te uită, au sosit sticleții, făcu el, aruncând o scurtă privire în direcția lui Corso.

Corso observă că individul era desculț, iar podeaua era acoperită de-o rogojină din fibre de cocos care servea, cel mai probabil, drept *tatami.*

— Nu pari deloc surprins că mă vezi.

— În ultima vreme am văzut atâția polițiști în localul meu încât mi s-a făcut lehamite.

Corso schiță un început de zâmbet.

— Am venit să-ți pun câteva întrebări.

Fără de veste, Kaminski luă poziția *zenkutsu dachi*: un picior flexat în față, celălalt întins în spate, pumnii ridicați la nivelul feței.

— Nu v-a ajuns că m-ați arestat preventiv?

Primul reflex al lui Bornek fusese să-l aresteze pe patronul clubului, din pricina antecedentelor sale. O altă greșeală. Comisarul se văzuse nevoit să-i dea drumul după câteva ore, după ce-i verificaseră alibiul iar acesta se dovedise beton.

Kaminski se răsuci către mașinist și schiță un *mawashi geri* (lovitură circulară cu piciorul), oprindu-se la doar câțiva milimetri de piciorul acestuia. Tehnicianul se pare că era obișnuit cu astfel de gesturi, pentru că nici măcar nu clipi.

— Ați venit aici de vreo zece ori, reluă fostul pușcăriaș. Mi-ați interogat dansatoarele, mi-ați chemat oamenii la audieri, mi-ați sâcâit clienții. Numele meu și al clubului meu au fost târâte în noroi de-o săptămână încoace. Nimic din toate astea nu face bine afacerii mele.

— Vorbești prostii. De la moartea Ninei încoace, sala ți-e mereu plină. Nimic nu atrage mai bine clienții decât mirosul de sânge.

Celălalt își ridică brațele spre cer, ca izbăvit:

— În sfârșit, ai reușit să găsești un mobil pentru uciderea Ninei!

— Am venit fiindcă vreau să vorbim serios, ca de la bărbat la bărbat.

Proxenetul izbucni în râs.

— Hei, Corso, bagă de seamă cum îmi vorbești! N-am fost la curve împreună. Ultima oară când ne-am întâlnit, dacă-mi aduc eu bine aminte, a fost în 2009, când m-ai băgat la mititica.

Corso nu ridică mănușa, era o provocare standard folosită de borfași.

— Aș vrea să mi-o descrii pe Nina… Din punct de vedere uman, intim. Ați fost apropiați, nu-i așa?

Kaminski își reluă poziția *zenkutsu dachi.*

— Atât de apropiați pe cât se cuvine să fie un patron de angajata sa.

Corso se gândi la chelnerița căreia interlocutorul său îi fracturase maxilarul și la dansatoarea care fusese găsită pe strada Jean Mermoz, complet desfigurată.

— Așadar, nu te culcai cu ea?

— Nina nu se culca cu nimeni.
— Și-atunci, care-i erau plăcerile?
Kaminski se roti, apoi lansă un *yoko geri* (lovitură de picior laterală) exact la înălțimea genunchiului tehnicianului care nu terminase încă de reparat plafoniera.
— Cel mai mult îi plăcea să se plimbe despuiată pe plajele cu nisip alb.
Detaliul acesta figura și în dosar: Sophie Sereys era naturistă. Nici măcar un chiloțel minuscul nu-i despărțea viața personală de cea profesională.
— Droguri? Alcool?
— Tu nu pricepi ce-ți spun? Nina era pură ca un izvor de apă termală.
— Una mică cu vreun client, din când în când?
Inspirând adânc, proxenetul se așeză în poziția *shiko dachi,* cu fața către Corso, cu picioarele flexate și mâinile pe genunchi, la fel ca luptătorii de sumo. Se ținea foarte bine, pentru cei cincizeci de ani ai săi.
— N-are rost să răscolești rahatul, Corso. Nina era o fată fără pată, cu sufletul deschis. Pur și simplu radia drăgălășenie. Prin simpla ei prezență în branșă răscumpăra puțin din păcatele noastre. Acum trei zile am fost la înmormântarea ei. Nina n-avea familie, dar de când sunt eu n-am văzut atâta lume într-un cimitir. Prieteni, colegi, admiratori…
Corso își dori să fi participat la aceste funeralii, să vadă cu ochii lui cam cine se arătase pe-acolo.
— … și era de un profesionalism desăvârșit! își continuă Kaminski elogiile. Era una dintre cele mai bune din întreaga Franță! Își scria singură scenariile, inventa posturi, expresii, detalii mărunte… Pe toți dumnezeii, avea un viitor de stea înaintea ei! Ar fi putut să devină noua Dita von Teese!
Kaminski exagera, desigur. Pe internet, Corso nu văzuse decât o blondă drăguță cu fizicul unei actrițe de filme mute și coregrafii banale.
Kaminski își luă din nou poziția de gardă. Pas dublu, pas încrucișat. *Okuri ashi.*
— Era o fată de treabă care s-a întâlnit cu cine nu trebuia.
— Iar asta s-a întâmplat aici, în localul tău?
— Îți pierzi timpul, Corso. Nu există nimic mai curat decât localul meu și clientela lui selectă. Perversitatea ai s-o găsești la cei ascunși, mai degrabă. Morala e cea care dă naștere răului, iar nu invers. Dar nu-i cazul să te învăț eu despre asta, nu-i așa?
Corso înghiți în sec, copleșit brusc de senzația că fusese dezgolit. Mereu încerca să pară altfel decât era. Deși era serios ca un călugăr jansenist, se

îmbrăca la fel ca un fan al trupei Nirvana, în ciuda celor patruzeci de ani ai săi; borfaș în suflet, devenise polițist; se declara creștin, dar n-ar fi pus în ruptul capului piciorul într-o biserică. În ce privește sexul, prefera fecioarele diafane, dar numai fiindcă îi făcea plăcere să le vadă murdărite. Pe cine încerca oare să păcălească? Poate doar pe sine?

— Dar dinspre amicii tăi? reluă el. Nicio veste? N-ai păstrat legătura cu foștii colegi de pușcărie? Era vreunul amator de amor cu senzații tari?

Kaminski execută două mișcări legate, un *ura mawashi geri,* cu dosul labei piciorului, și un *tsumasaki geri,* cu degetele de la picior răşchirate. Corso practicase și el karate și se vedea nevoit să recunoască faptul că proxenetul dispunea de o tehnică impecabilă. Mașinistului, în schimb, începuseră să-i cam tremure genunchii.

— Iar te înșeli, *maricón.* Ucigașul pe care-l cauți tu n-a făcut pușcărie și nu se preumblă pe străzi purtând o pancartă cu inscripția „ucigaș în serie". E un tip ca oricare altul, banal, fără antecedente.

În această privință, Corso era de aceeași părere. Violența venită din străfunduri care îl copleșea pe asasin atunci când trecea la fapte era, fără îndoială, proporțională cu calmul imperturbabil pe care îl afișa pentru cei din jur.

— Și fetele tale – cum au reacționat?

— Tu ce crezi? A trebuit să le asigur consiliere psihologică.

Corso fu cât pe ce să pufnească în râs.

— Dar și-au reluat deja lucrul, continuă Kaminski. Din solidaritate. Ele sunt de părere că acesta e cel mai bun lucru pe care-l pot face, în memoria Ninei.

— *The show must go on…*

În sfârșit, tehnicianul sfârși de legat ultimele fire și puse la loc plafoniera. Conexiunea aprinse luminițe roșii în găvanele țestei unui schelet care trona într-un colț al încăperii și care-i servea probabil drept partener de antrenament lui Kaminski.

Era vremea să o ia din loc. Avusese parte de un spectacol jalnic și își pierduse timpul conversând cu un karateka sărit de pe fix. Peștele putea a transpirație și a tâmpenie, dar nu emana frică și nicidecum nu prezenta semnele demenței reci, organizate, pe care o vădea uciderea Ninei Vice. De fapt, Corso era convins: ucigașul nu făcea parte din cercul din jurul clubului *Squonk.* Dac-ar fi fost așa, Bornek l-ar fi identificat deja. Avea de-a face cu un atacator venit din exterior.

În timp ce mașinistul cobora de pe scară, Kaminski se înclină, efectuând corect mișcarea de salut a oricărui karateka ce se respectă. Muncitorul dădu scurt din cap, își luă trusa de scule și plecă în grabă.

— Corso, toată lumea știe că ești un polițist bun, îngână proxenetul, scoțând niște iarbă și foițe de țigară. Găsește-mi-l pe ticălosul care a făcut-o, în loc să mă bați la cap cu prostii.

— Îi pregătești un *mawashi geri*?

Kaminski linse marginea foiței și-i făcu cu ochiul:

— Poate da. Sau poate c-am să-l păstrez pentru tine…

Corso practicase și el karate în tinerețe, ajunsese chiar la centura neagră cu doi dan, dar acum avea senzația că acele vremuri aparțineau tinereții altcuiva. Împotriva lui Kaminski n-ar fi rezistat nici două minute.

— Te bat oricând vrei tu, replică el, doar de dragul de a rămâne în spiritul conversației.

Kaminski sfârși de rulat țigara, și-o aprinse, apoi lansă un *yoko geri* în direcția feței polițistului. Luat prin surprindere, Corso simți muchia tălpii proxenetului atingându-i ușor bărbia.

Înghiți în sec și încercă să zâmbească.

— Dă-mi să trag și eu un fum.

3.

Corso locuia într-un apartament cu două camere de pe rue Cassini, într-o clădire din anii ’60 unde chiriile fuseseră revizuite în scădere din cauza priveliștii cu totul respingătoare: zidul lipsit de ferestre al spitalului Cochin. Nu era însă chiar atât de rău precum o sugerau aparențele, iar polițistului îi plăcea acest cartier care, de la bulevardul Arago încolo, părea să se deschidă, devenind de-a dreptul arătos până la parcul Montsouris Bulevardul René-Coty mai ales, cu aspectul său de *rambla* spaniolă, cu platanii și atelierele lui de artiști, îi umplea inima de căldură.

Își lăsă jacheta și tocul pistolului pe canapea și se îndreptă spre tejgheaua care-i servea drept bucătărie. Deschise frigiderul și nu descoperi în el decât o oglindire încremenită a vieții sale de burlac. Produse expirate, conserve deschise doar pe jumătate, resturi de la câte-o cină comandată la telefon…

Își luă o bere și se așeză pe canapeaua care, alături de biroul său, erau singurele piese de mobilier din încăpere. După despărțirea de Emiliya își

găsise acest refugiu pe care nu căutase însă să-l amenajeze în niciun fel, cu excepția camerei rezervate fiului său Thaddée, pe care o decorase cu toată grija de care fusese în stare. În rest, acest provizorat care se prelungea îi era pe plac, pentru că îi amintea mereu de statutul său de paria, de veșnic exilat.

La fel ca răposata Nina Vice, Corso se născuse și el pe treapta cea mai de jos a societății, la coada alfabetului. Își petrecuse copilăria poposind vremelnic în familii adoptive și diverse case de copii, iar din adolescență devenise un soi de câine al nimănui. Corso nu fusese în stare nici să se adapteze, nici să se stabilească undeva. Furase, se drogase, fusese definiția de dicționar a unui antisocial, până când fusese salvat, *in extremis,* de către Catherine Bompart, care îl luase sub aripa-i ocrotitoare, permițându-i astfel unica reușită de care era mândru (în afară de fiul său): să-și construiască o carieră în poliție.

Însă, în pofida unui dosar profesional fără cusur, a unui cazier virgin și a unei rigidități care era luată adesea drept rigoare profesională, sămânța răului rămăsese acolo, în el. Funcționar public, căsătorit, cu impozitele la zi, încercase în anii 2000 să-și alcătuiască o viață impecabilă, dar firea sa ieșise la iveală, în galop. În doar câțiva ani, ajunsese să se despartă de soție, să fie considerat un marginal printre colegi, devenise un nomad aflat în trecere prin propria-i viață. Un țigan de maidan.

Câteva înghițituri de bere fură de-ajuns să-i întoarcă stomacul pe dos. Se repezi la toaletă și vomă tot ce acumulase în ultimele ore: alcoolul, țigara cu marijuana și priveliștea deloc plăcută a celulitei dansatoarelor. Deși polițist, Corso suferea din pricina unui handicap: nu suporta noaptea. Nici orele târzii, nici fauna acestora. Nopțile, care îi făceau pe burghezi să viseze și populau fantasmele intelectualilor de duzină, erau pentru el doar o revărsare de tâmpenii și vicii ale unei haite de leneși abrutizați. Un fals univers mitic, o lume a mișmașurilor, a orelor pierdute degeaba cu băutură, flecăreli și sex. Deșertăciune absolută.

Cum trecea miezul nopții, cum simțea că îl cotropește o poftă nestăpânită de somn, își simțea încheieturile dureroase și îl apuca o greață care-i făcea mațele ghem. I s-ar fi potrivit mai degrabă o carieră militară, să se culce și să se trezească după sunetul goarnei, sau una de profesor de sport, care se trezește în zori și întâmpină răsăritul alergând.

Când, în sfârșit, se ridică din fața vasului de toaletă, se simțea ceva mai bine. Se spălă pe față și pe dinți, apoi se întoarse în cameră și se așeză la birou. În sfârșit reușise să își alunge somnul. Ajuns în fața computerului,

avea de ales între două coșmaruri extrem de diferite: dosarul anchetei lui Bornek (pe care îl scanase filă cu filă) sau primele concluzii ale procesului său de divorț. Preferă ororile din primul minciunilor din cel de-al doilea.

Începu prin a studia imaginile de la locul unde fusese găsit cadavrul: corpul neînsuflețit părea nefiresc de palid în lumina slabă a unei zile ploioase. Poziția cadavrului era una aparte: avea mâinile legate la spate, picioarele adunate în poziție fetală și capul dat pe spate într-un unghi neverosimil. Asasinul îi legase mâinile și gleznele la un loc, folosindu-se de chiloții victimei, iar apoi o sugrumase folosindu-se de sutienul ei. Prima concluzie, mai degrabă absurdă, pe care o trase Corso, era că lenjeria marca *Princesse* avea o rezistență ieșită din comun.

La prima vedere, fusese un viol comis de o brută care se folosise de ceea ce avea la îndemână pentru a-și imobiliza și ucide victima. În realitate, lucrurile erau ceva mai complicate. În primul rând, femeia nu fusese violată: nu existau niciun fel de leziuni genitale și nicio urmă de spermă. În al doilea rând, asasinul legase sutienul petrecut în jurul gâtului victimei de chiloții acesteia, care îi imobilizau membrele, cu noduri care-i dovedeau calitatea de expert în materie. Apoi, o atacase cu un obiect ascuțit, iar victima se asfixiase zbătându-se de durere.

Rănile de la nivelul feței erau cumplite: arma ucigașului – cuțit sau poate un cutter, în orice caz o lamă foarte fină – secționase obrajii fetei, deschizându-i gura până la urechi. Ulterior, îi înfundase adânc pe gât o piatră, pentru a-i menține maxilarele deschise. Rezultatul fusese o expresie precum un urlet, ca acela zugrăvit de Edvard Munch. Un detaliu punea capac ororii: vasele capilare din pleoape și din albul ochiului explodaseră, iar victima avea ochii complet roșii.

Privind fotografiile, Corso nu simțea nimic. Ca mai toți polițiștii, capacitatea lui de a se indigna în fața violenței comise de oameni se atenuase odată cu trecerea anilor. Astfel încât concluzia sa la rece era că aveau de-a face cu un monstru de primă categorie, minuțios în privința planificării crimei și total dezlănțuit atunci când dădea frâu liber cruzimii.

Corso răsfoi procesele-verbale. Bornek își făcuse treaba ca la carte, nimic de zis. Nu prea știa ce-ar mai fi putut să adauge la cele scrise de colegul său. Poate că asasinul o cunoștea pe Nina sau poate că nu. Poate că o întâlnise cu douăzeci de ani înainte sau poate doar în ajunul morții ei… Undeva, în timp și spațiu, drumul criminalului îl intersectase pe cel al fetei

ucise, iar el nu avea nicio posibilitate să se întoarcă în timp pentru a identifica acea prezență din umbră, pentru a întâlni privirea ucigașă.

Se făcuse ora două, iar lui tot nu-i era somn. Se duse la frigider și-și mai luă o bere, apoi se hotărî să dea ochii cu ce era mai rău: cu un singur click, deschise documentul care conținea concluziile trimise de către avocata soției sale și prin fața lui se desfășură lista lungă a defectelor, greșelilor și lipsurilor sale. Erau de toate acolo: alcoolism, violențe conjugale, absențe prelungite, hărțuire morală… Singura acuzație pe care Emiliya nu o pronunțase – deși o credea perfect capabilă s-o rostească, la nevoie – era aceea legată de niște posibile atingeri nepotrivite la adresa fiului său.

Minciunile ei erau atât de gogonate încât păreau de-a dreptul ridicole, iar el speră că niciun judecător obiectiv nu avea să se lase dus de nas în asemenea hal. Mult mai subtilă era maniera prin care Emiliya și avocata ei reușeau să-i transforme fiecare trăsătură de caracter, chiar și cele pozitive, în ceva demn de condamnat. Era preocupat de munca sa? Din acest motiv, fusese un tată absent de la datorie. Îi controla lecțiile fiului său, avea grijă ca acesta să-și facă exercițiile de pian? Era tiranic, exigent și autoritar. Se străduia să-și facă timp pentru a-l petrece cu copilul? N-o făcea decât ca să-l țină departe de mama lui.

Atunci când rândurile de pe ecran se preschimbară parcă în fire electrice pe cale să ia foc, Corso închise documentul și se abținu cu greu să ia computerul și să-l azvârle-n perete.

Trebuia să găsească o supapă prin care să-și elibereze furia. Nu-i veni decât o singură idee: îl sună pe Lambert, comandantul grupei a doua de la Brigada Stupefiante.

— Lambert? Corso sunt.

— Ce faci, bă, nu dormi? râse interlocutorul său. Credeam că la voi, la Criminală, se-mpart pijamalele la zece seara.

— Aveți ceva acțiune în seara asta?

— Da’ ce-ți pasă ție, domnule? Doar n-oi fi de la poliție?

— Hai, zău, nu glumesc.

Polițistul râse iar, acid.

— O percheziție la dracu-n praznic.

— Ceva interesant?

— Frații Zaraoui, fratele meu. Așteptăm momentul ăsta de trei ani de zile. Potrivit sursei noastre, o să găsim o unitate de producție nou-nouță, cu laborator, cu presă hidraulică și uscător rapid.

— Și marfă? Cât și ce?

— O sută de kilograme de rășină, tot atâta de prafuri și un pachet zdravăn de cocaină neprelucrată.

Corso fluieră admirativ. Își dorise doar un pic de acțiune cât să-și alunge gândurile negre. Avea însă parte de o operațiune de anvergură.

— Unde se întâmplă treaba asta?

— La Picasso.

Ansamblul rezidențial Pablo-Picasso din Nanterre se afla în capul listei care cuprindea cartierele cu infracționalitate ridicată. Era cel mai nesigur și mai periculos dintre ele.

— Vin și eu.

— Ușurel, frate, că nu-i petrecere, e o operațiune a Brigăzii Stupefiante.

— V-aș putea fi de folos. Am crescut acolo.

— Așa, laudă-te. Și în ce calitate ai veni cu noi?

— Trebuie să-mi vărs nervii undeva.

— Și ți-ai găsit s-o faci tocmai la noi?

— Ei, haide, vorbesc serios.

Lambert deveni brusc interesat:

— Probleme pe cale ierarhică?

— Nu, probleme cu fosta. Am primit de la avocata ei primele concluzii privind divorțul.

Polițistul își drese vocea printr-un bolborosit similar cu al unui curcan:

— Categoric, e un caz de forță majoră. *Be my guest.*

4.

De fapt, nu exista un cartier Pablo-Picasso. Ceea ce era denumit îndeobște astfel era un ansamblu imobiliar situat pe strada Pablo-Picasso din Nanterre. Blocurile-turn născute din imaginația arhitectului Émile Aillaud, înalte și circulare, aveau fațadele zugrăvite în culori care evocau norii, iar ferestrele erau în forma unor picături de apă stilizate. Un vis frumos al unui arhitect, care se preschimbase într-un coșmar pur al delincvenței și mizeriei.

Corso își petrecuse aici adolescența și își amintea de fiecare detaliu al decorului. În spațiile comune, ușile erau vopsite în culori vii, iar pereții erau acoperiți de o tencuială cu reliefuri neregulate. În apartamente, pereții se

îmbinau prin colțuri rotunjite, iar pardoseala era acoperită de o mochetă care amintea de un gazon tuns foarte scurt. Erau acolo spații largi, o adevărată utopie pe care locatarii se întrecuseră în a o vandaliza, a o murdări, a o distruge. *Nu contează forma sticlei*, *importantă e beția.*

De pe bulevardul circular de la Défense, zări siluetele turnurilor profilate pe cerul indigo. Era 3:45. O să ajungă la timp. Lambert îi spusese că aveau să forțeze intrarea la patru fix. Cei de la Stupefiante obținuseră de la judecătorul de drepturi și libertăți permisiunea de a efectua o percheziție nocturnă.

Părăsi bulevardul circular și trecu pe lângă un grup de clădiri de birouri din sticlă și oțel, cu linii zvelte, care nu existaseră la vremea tinereții sale. La primul sens giratoriu, avu prilejul să constate că petrecerea începuse deja. Strălucirile girofarurilor se reflectau în baza turnurilor de sticlă. În noapte răsunau împușcături. Fu depășit de mai multe mașini de poliție care goneau cu toată viteza.

Corso își așeză girofarul pe capotă și branșă stația radio. În urechi îi explodă un apel de urgență, abia bruiat de pârâituri:

— *TN5 către toate patrulele*, *avem un ofițer doborât*! *TN5 către toate patrulele*, *repet*: *ofițer doborât*!

Lambert nu ar fi putut, nici să vrea, să devanseze declanșarea operațiunii. Fuseseră oare reperați de către traficanți cu ajutorul podarilor plasați în cartier? Căzuseră oare colegii săi într-o capcană? Era de-ajuns un mărunțiș pentru ca sorții să se întoarcă împotriva lor.

Corso se văzu nevoit să tragă pe dreapta la cel de-al doilea sens giratoriu, care era blocat de dubele poliției, parcate pe carosabil. Parcă toți purtătorii de uniformă din Nanterre își dăduseră întâlnire aici. Corso îi reperă din prima pe băieții de la Brigada Anti-Criminalitate, pe cei de la Subdirecția Poliției Judiciare 92 și pe diverși alți polițiști în uniformă de la centru și de la comisariatele locale care roiseră cu toții în acel loc. Culmea ironiei, o anexă a Ministerului de Interne se afla la câteva sute de metri distanță, pe strada Trois-Fontanot.

Parcă pe trotuar și sări din mașină. Se repezi la portbagaj, îl deschise, își puse vesta antiglonț și își luă arma, un revolver Sig Sauer SP2022. Porni pe bulevard cu arma în mână, de-a lungul șirului de mașini parcate, încercând să deslușească ce se întâmpla acolo. Zona de conflict părea să se concentreze în jurul celui de-al doilea turn Aillaud. Exact cel în care locuise și el pe vremuri.

Corso îi arăta insigna primului polițist pe care îl întâlni și strigă:
— Ce se întâmplă aici?
— Sunt brigadierul Menard, de la Comisariatul din Nanterre.
— Ți-am pus o întrebare: ce se întâmplă?
— Doar două plutoane, mai așteptăm încă trei.
Corso se întrebă dacă individul fumase ceva sau își bătea joc de el, apoi înțelese. Se apropie și mai mult de el și-i urlă la ureche:
— Scoate-ți naibii dopurile din urechi!
Polițistul tresări, apoi își scoase dopurile:
— Îmi cer scuze, îngăimă el, am uitat de dopuri… (Tremura din cap până-n picioare, chiar și arma din mână-i tremura). Ce ați spus mai devreme?
— Ce se întâmplă aici?
— Nu știu. Se trage de vreo zece minute.
Corso porni pe alee cu un pas grăbit, ținându-și arma cu ambele mâini. La lumina felinarelor stradale, putea să distingă mai multe siluete umane prăbușite la pământ. La dreapta sa, la baza turnurilor, adăpostiți dincolo de mormanele de pietre de pavaj ce țineau loc de spații verzi în acest cartier, doi polițiști cu veste antiglonț trăgeau de zor cu puștile semiautomate.
În stânga, de cealaltă parte a drumului, un cordon de siguranță avea misiunea să-i țină pe eventualii curioși la distanță, dar nimeni nu se aventurase deocamdată în apropierea zonei de conflict.
Mijind ochii, Corso reperă mai mulți polițiști aflați la adăpost, dincolo de mașini. În mijlocul lor, în picioare, se afla o femeie grasă, îmbrăcată în djellaba și cu voal, care urla din toți rărunchii:
— *'Ibni*! *'Ibni*! *'Ayn hu*? *'Ayn hu*?
Știa destule cuvinte arăbești cât să-i înțeleagă strigătele: „Fiul meu! Fiul meu! Unde e? Unde e?” Îngenuncheat în fața femeii, un polițist de la Brigada Anti-Criminalitate, cu cagula trasă pe față, o apucase de poala rochiei și încerca s-o convingă să se lase în jos.
Corso înaintă spre blocurile-turn, depășind mai mulți polițiști care trăgeau la nimereală. Gloanțele șuierau prin aer ca artificiile de la finalul unei sărbători. Zgomotul de fond era completat de paraziții stațiilor radio, care amplificau haosul sonor.
În timp ce se strecura la adăpostul containerelor de gunoi, dădu peste un cadavru. O rafală îi nimicise mutra. O baltă de sânge inundase rotilele containerelor și sacii de gunoi așezați pe asfalt. Îngenunchind, Corso însuși

își murdărise rău pantalonul. *’Ibni*! *’Ibni*! *’Ayn hu*? *’Ayn hu*? Fără îndoială, tocmai îl descoperise pe fiul cu pricina.

Escaladă mormanul de pietre de pavaj care-l despărțea de câmpul de bătălie. La început, nu reuși să distingă mare lucru, doar fulgere de lumină care sfâșiau bezna. Apoi începu să deslușească solzii șarpelui uriaș care decora colonada de la intrarea în blocul-turn. În sfârșit, priveliștea i se dezvălui, lăsându-l cu gura căscată. Deasupra băncilor, atârnat de-un felinar, cu capul în unghi drept cu axa felinarului, era spânzurat un bărbat.

Lambert și oamenii săi erau pitiți dincolo de arcul oval al intrării și trăgeau pe rând. Îmbrăcați cu toții în negru, blindați cu veste antiglonț, afișau doar o singură pată de culoare, banderolele roșii, ca un semn de doliu la o înmormântare purpurie.

Corso li se alătură în fugă. Înainte chiar de a fi apucat să îi salute, observă că erau cu toții înarmați cu semiautomate HK G36, calibrul 5,56 mm, armamentul standard al trupelor NATO.

Aruncând o privire peste umăr, Lambert izbucni într-un râs nervos.

— Ai reușit să ajungi și tu? După cum vezi, n-ai venit degeaba.

5.

— Cine e spânzuratul? întrebă Corso, încercând să distingă ceva peste umerii polițiștilor.

— Informatorul nostru. Cretinul s-a dat de gol după ce ne-a vândut pontul. După toate probabilitățile, ne-a dat și pe noi în gât. Ca urmare, am fost așteptați…

În umbra holului, Corso reuși să distingă mai bine chipurile colegilor săi. Lambert era un tip înalt, palid, cu o coamă de păr blond și sprâncene spălăcite. Avea tenul mâncat de vărsat și dinții stricați. Nici colegii săi nu arătau mai acătării: unul dintre ei era plin de tatuaje *mareros* de la gât și până la tâmple, iar celălalt arbora un „zâmbet tunisian”, adică o cicatrice ce se prelungea din colțul gurii până la ureche, un suvenir de la traficanții pe care îi băgase la mititica.

— Uite care-i treaba, spuse Lambert. Dincolo de șarpe sunt frații Zaraoui și complicii lor, care trag în noi. Dincolo de ei, la baza turnului din spate, sunt prietenii spânzuratului, care trag și ei. Din când în când, ăștia ai lui Zaraoui își aduc aminte de ceilalți și trag câteva salve spre ei, înainte de a se

ocupa iar de noi. Alteori, ăia din spate își amintesc că sunt ceva polițiști pe zonă și ne expediază câteva rafale. Distracție-n trei, ce mai…

Amuzamentul lui Lambert avea însă o încărcătură de disperare. Noaptea asta, încă o dată, avea să se încheie cu morți și răniți, fără vreun folos clar pentru cauza dreptății.

— Am auzit la radio c-am avea un om la pământ? își reluă Corso întrebările.

— E doar ușor rănit. În schimb, frații Zaraoui au pierdut un om și un altul e atins grav. Cu puțin noroc, și dincolo de șarpe mai sunt unul sau doi morți.

— Și care-i planul?

— Nu-i niciun plan. Îi așteptăm pe cei de la jandarmerie, care vor porni asaltul și îi vor dispersa pe toți. Dacă ne întoarcem întregi acasă, o să putem să-i mulțumim Sfintei Rita.

— Și laboratorul?

— L-am ratat. În timp ce toată lumea se împușcă pe-aici, niște băieți de-ai clanului Zaraoui evacuează tiptil marfa, prin subteran. Ăsta-i motivul pentru care ticăloșii apără intrarea în parcare. Până vin întăririle, totul o să dispară.

Lui Corso îi veni o idee.

— Mai e o intrare.

— Cum?

— Boxele de la demisol au comunicare cu parcarea subterană.

— Te înșeli. Avem planurile clădirii, boxele or fi ele la demisol, dar parcarea subterană e sub nivelul lor.

— Ascultă-mă, am locuit aici. Prin conductele de ventilație se poate ajunge în tavanul parcării.

În ochii lui Lambert se aprinse o lucire febrilă, semi-dementă.

— Spațiul boxelor a fost transformat în moschee, replică el. Nu se mai poate intra acolo decât prin exterior.

— Băieții tăi o să ne acopere. Intrarea de incendiu la boxe e la zece metri de noi, dac-o luăm de-a lungul peretelui.

Lambert deblocă siguranța puștii sale de asalt HK G36 și răcni:

— Ați auzit, băieți? În seara asta îi stropim gratis!

Polițiștii luară poziția de tragere. La semnalul șefului lor, deschiseră focul, în timp ce Lambert și Corso porniră de-a lungul fațadei blocului. Privind gura șarpelui care, cu solzii săi mari de piatră, se ivea din pavaj,

Corso îi mulțumi lui Dumnezeu că-l făcuse polițist, oferindu-i șansa acestei vieți în afara normelor, în care moartea putea să intervină oricând.

Lambert se opri. În curând aveau să ajungă în zona deschisă. Un nou semnal adresat colegilor săi îi anunță că de-acum trebuiau să acopere cei câțiva metri care-i despărțeau de ușa de incendiu. Mozaicul de pe pereți se sfărâmă ici-colo, izbit de gloanțele care-i căutau în beznă. Cu o lovitură de picior, Lambert sfărâmă încuietoarea moscheii improvizate. Plonjară în interior și-și aprinseră lanternele. Nu era nimeni aici.

Odinioară, locul acesta slujea drept garaj pentru vehiculele cu două roți. Corso își petrecuse aici nenumărate după-amiezi meșterind la scuterul său. Acum, la lumina lanternelor, avu prilejul să vadă covoare de rugăciune, un *mihrab* de lemn orientat spre Mecca, versete din Coran înrămate și agățate pe pereți.

Avu nevoie de câteva secunde pentru a se orienta și a-și găsi reperele.

— Pe-acolo!

Traversară încăperea în diagonală, spre stânga, spre intrarea în sala centralei termice. Corso începu să lovească cu piciorul în ușă, dar avu mai puțin noroc decât Lambert: ușa era închisă cu un lacăt solid care nu voia să cedeze. Polițistul de la Stupefiante îl împinse deoparte și trase un foc în lacăt, care explodă. *Un foc de armă într-o moschee*: *sacrilegiul tocmai se transformase în profanare.*

Ajunseră într-o încăpere mică, plină de butoane, manete și tablouri de siguranțe. Deasupra lor, la doi metri de podea, o grilă laterală proteja conducta de ventilație. Lambert se cățără cu picioarele pe tabloul de comandă al centralei și se apucă să deșurubeze grilajul, folosindu-se de lama cuțitului cu care-i plăcea să se laude atunci când ieșeau pe la vreun restaurant, un Puukko finlandez de care nu se despărțea niciodată.

Grilajul se desprinse, iar Lambert se strecură, cu armă cu tot, în conducta căptușită cu vată de sticlă. Corso îl urmă, cu un nod în stomac. Nu fusese niciodată aici, nici măcar nu era sigur că această conductă ducea deasupra parcării. După câțiva metri, întunericul deveni absolut. Leoarcă de sudoare, Corso socotea în gând distanța parcursă: se aflau cam la jumătatea drumului.

Brusc, Lambert începu să urle. Corso își dădu seama că erau de-acum asaltați de un alt soi de căldură, mai aspră, mușcătoare, ca o bestie stârnită din bârlogul ei.

— Dă înapoi! Au dat foc!

Corso porni în marșarier, împingând din coate și încercând să repete mișcarea și cu genunchii. Își simțea gâtul plin de fum, de fibre din izolație și zgârieturi. Dacă se aprindea, vata de sticlă avea să-i învăluiască într-o mantie de foc.

— Retrage-te, la dracu', retrage-te odată!

Cuprins de panică, Lambert îl împingea cu picioarele, iar Corso le încasa în plină față, în timp ce făcea tot posibilul pentru a se târî cu spatele. În sfârșit, agitându-se ca un vierme într-o gaură, simți golul sub călcâie. Împinse pentru ultima dată și se prăvăli în încăperea centralei termice, care fusese invadată de fum. Imediat, Lambert căzu peste el, cu bocancii lui cu bombeuri metalice înainte. Unul peste altul, cei doi bărbați tușeau, scuipau, se înecau.

— Deschide ușa! gâfâi Lambert. O să crăpăm aici!

Cu călcâiul, Corso se împinse în perete și reușiră, în patru labe, să se târască afară. Chirciți, orbiți, scuipând fragmente de vată de sticlă, sorbiră din aerul moscheii ca niște înecați care ajung în ultima clipă la suprafață.

Lambert se ridică în picioare și îl apucă de guler pe Corso:

— Trebuie să ne cărăm de-aici, altfel o mierlim!

Corso aruncă instinctiv o privire spre încăperea centralei. Nici urmă de flăcări. Zăbovi câteva clipe și, în cele din urmă, înțelese adevărul: vata de sticlă era ignifugată, iar fumul din conductă provenea de la grenada incendiară de la capătul acesteia.

— Și ce-i cu asta? întrebă Lambert, după ce Corso îi explică deducția sa.

— Ne întoarcem. Idioții își închipuie că ne-au prăjit sau ne-am cărat. O să-i luăm ca din oală.

Lambert, îndoit de șale, cu mâinile sprijinite de genunchi, continua să tușească.

— Am uitat cât poți fi de dus cu pluta…

Corso pornise deja și era pe cale să se cațere înapoi în conductă. Era de-ajuns să își țină răsuflarea, să se târască orbește înainte și să țâșnească afară la celălalt capăt. Traficanții vor crede că au de-a face cu niște morți-vii și o să se predea fără să mai opună rezistență. Așa spera Corso că aveau să meargă lucrurile, în timp ce avansa, cu ochii închiși și plămânii goi de aer. Nu distingea decât zgomotele făcute de Lambert, care se lovea de pereții de vată de sticlă carbonizată și oțel galvanizat ai conductei. Domnul de la Antidrog era în urma sa.

Curând văzu capătul conductei. Traficanții îi desfăcuseră grilajul pentru a arunca grenada incendiară. Distinse neoanele dezechilibrate de pe tavanul parkingului subteran. Ajunseseră la locul potrivit.

Corso continuă să înainteze și sub ochii săi se dezvălui întregul teatru de operațiuni: un individ căra un bloc de rășină de canabis de dimensiunile unei cutii mari. Alți doi împingeau un compresor hidraulic. Un al patrulea căra canistre de zece litri conținând cine știe ce reactiv chimic.

Cu ochii înlăcrimați și plămânii saturați de dioxid de carbon, Corso evaluă șansele pe care el și Lambert le aveau de a-i neutraliza pe bandiți. Punct forte: ticăloșii aveau mâinile ocupate. Punct slab: urma să aibă nevoie de câteva secunde pentru a se strecura afară din conducta situată la doi metri deasupra solului, ceea ce avea să le ofere răgazul necesar pentru a-și scoate armele.

— Avansează dracului odată! șopti Lambert din urmă, sufocându-se.

Corso își vârî revolverul la centură, apucă marginile conductei și se împinse în afară. Cu capul înainte, să lăsă să alunece de-a lungul zidului, dar se lovi de capota unei mașini și, în cădere, își pierdu arma.

Se rostogoli, apoi se repezi spre revolver, în patru labe, și-l aținti la nimereală în direcția aproximativă a traficanților care, așa cum prevăzuse, pierduseră secunde bune pentru a digera surpriza.

— Nu mișcă nimeni! răcni Corso.

Primul golan, aflat în mijlocul parkingului, încremeni locului, fără să scape însă din mâini blocul de canabis. Ceilalți doi se aflau lângă o furgonetă Mercedes cu ușa din spate deschisă, iar compresorul hidraulic era așezat pe jos, la picioarele lor. Cel din urmă lăsă să-i scape din mână bidoanele de plastic.

Totul se petrecu aproape instantaneu și concomitent. Corso îl văzu pe unul dintre cei aflați lângă Mercedes cum întindea mâna spre ceva aflat în mașină. Tipul cu bidoanele o rupse la fugă, cel cu blocul de canabis făcu un pas în spate, exact în clipa în care Lambert se prăvălea, cu pușcociul lui cu tot, pe capota mașinii pe care căzuse el însuși ceva mai devreme.

Corso trase în direcția celor doi de lângă Mercedes, care îi păreau mai periculoși, și îl atinse pe cel care scotocea în mașină. Ținti apoi blocul de canabis din brațele tovarășului lor, care fu azvârlit pe spate de impactul glonțului. Corso știa ce face: din 2012, polițiștii utilizau un tip nou de muniție, gloanțe cu vârfurile goale, care se striveau de țintă fără să o străpungă.

Totul încremeni, ca într-o fotografie. Rănitul căzuse în interiorul Mercedesului. Complicele lui își ridicase instinctiv mâinile. Cărăușul de canabis căzuse în fund și era sprijinit cu spatele de-o mașină, iar povara din brațe îl împiedica să se ridice. Cel de-al patrulea individ dispăruse.

Cu arma ațintită asupra celor trei traficanți, Corso răcni către Lambert:

— Pune-le cătușele!

Niciun răspuns. Tensiunea devenise palpabilă, simțea cum întreaga scenă îi juca în fața ochilor, aprinzându-i în minte nenumărate semnale de alarmă. Să-și fi pierdut Lambert cunoștința în urma căderii? Aruncă o privire în direcția în care ar fi trebuit să se afle acesta și-l văzu, îngenuncheat, luptându-se cu un traficant cu cagulă care apăruse de nicăieri. Acesta încerca să întoarcă țeava puștii lui Lambert spre polițist. Avea mâinile încleștate pe mâinile polițistului, care încerca să îi reziste. Tipul cu cagulă avea un deget aproape de trăgaciul armei. Din două salturi, Corso ajunse într-un loc de unde, estima el, avea să poată să tragă fără să-și rănească colegul. Muniții de tip nou sau nu… nu avea de gând să riște.

Cuprinse într-o privire degetul traficantului mișcându-se pe trăgaci, gura lui Lambert strâmbându-se de efort și… trase. Glontele se opri undeva în țeasta atacatorului, cu o explozie de fragmente de os și creieri. Corso se repezi spre ei cu asemenea viteză încât apucă să mai vadă fumul loviturii ieșind din gura celui împușcat.

Lambert se redresă fără să piardă o clipă și-și aținti pușca spre ceilalți care – miracol! – rămăseseră pe loc. Corso se dădu doi pași în spate, pentru a se putea rezema de o mașină, simțind că-l lăsau picioarele. Lambert le punea deja cătușele celor doi traficanți rămași în picioare.

Mânat de un presentiment, Corso se apropie de Mercedes. Nu-și pierduse talentul de țintaș: glontele său făcuse praf jumătate din abdomenul traficantului prăbușit acolo, arzându-i carnea și atingând organele vitale. Palmaresul acestei nopți îi trimise-n gură o senzație de greață acută.

Lambert îi arse o lovitură prietenească pe spinare:

— Cretinii ăștia doi i-au salvat viața fostei tale neveste, hehe!

6.

Ora 9, ședință de briefing la Secția 36.

Corso dormise de la 5 la 8, îmbrăcat, apoi făcuse un duș, se bărbierise și se îmbrăcase, străduindu-se să nu se gândească la măcelul din noaptea trecută. Căzuse de acord cu Lambert să facă uitată prezența sa la fața locului. Șeful de grupă avea să-și asume întreaga operațiune, deopotrivă succesul și cadavrele (unul dintre acestea fiind al lui Mehdi Zaraoui însuși). Corso avea să se întoarcă la ancheta sa și la hârțogărie. Forța de intervenție de la jandarmerie le venise de hac, în cele din urmă, celor care trăgeau de dincolo de șarpe. Doar tovarășii spânzuratului reușiseră să fugă. Bilanțul era pozitiv: laboratorul clandestin fusese distrus, o mână de traficanți fuseseră arestați, erau trei morți și doi răniți în tabăra acestora, între care și unul dintre șefii bandei, și doar un rănit dintre polițiști. O infuzie de prestigiu pentru Lambert, iar pentru Corso doar un catharsis.

În optsprezece ani, de când era în poliție, Corso ucisese în total șapte răufăcători. Doi, în noaptea din urmă, ceea ce nu era chiar de colo. De regulă, pentru a trece peste un astfel de moment, urma un ritual anume: dădea o fugă la Saint-Jacques-du-Haut-Pas, prima biserică în care intrase atunci când scăpase de la periferii și ajunsese la Paris, și se ruga la Dumnezeu pentru iertarea păcatelor sale.

Deși, în calitate de polițist, era perfect conștient de omniprezența răului în fiecare om, își alcătuise o viziune optimistă proprie despre lume, care includea o a cincea forță fundamentală a cosmosului: iubirea. Iată de ce, în liniștea lăcașului de cult ce mirosea a tămâie, Corso practica un soi de auto-exorcism de fiecare dată după ce vărsa sânge. Prin rugăciune, încerca să înăbușe demonii care îl stăpâneau și care, încă o dată, se treziseră la viață…

În dimineața aceasta însă nu avusese timp pentru ceremonie. Pornise de-acasă la 8:45 și gonise spre cheiul Senei, cu sirena în funcțiune. Era obsedat de propria sa inconștiență. El, tatăl unui băiat de 9 ani pe care-l iubea ca pe ochii din cap și pentru care ar fi făcut orice, se expusese – din nou! – unor pericole inutile.

Etajul trei, automatul de cafea. Nu rămase decât cu arsura din cerul gurii, după ce înghiți băutura fără aromă sau gust. Dar era tot ce-avea nevoie.

În sala de ședințe, membrii grupei sale erau deja prezenți. De patru ani conducea această echipă bine sudată și eficace, pe care se străduia să o țină laolaltă, cu prețul a destule nopți nedormite, căci dispariția oricărui element al ei ar fi rupt vraja.

Barbara Chaumette, zise Barbie. Nici prenumele (care lui Corso îi aducea în minte imaginea unei femei cu picioare lungi și mișcări languroase) și nici

numele nu se potriveau cu realitatea celei care le purta. Subalterna sa directă era o femeie de vreo treizeci de ani, cu păr șaten și trăsături banale. Subțirică precum o nuia, purta rochii de lână neagră, colanți găuriți și adidași uzați. Avea un debit verbal considerabil și gesturi sacadate. Emana nervozitate și era limpede că nu se simțea prea bine în propria piele.

Studiase Științe Politice și probabil ar fi ajuns să ocupe un post la Școala Națională de Administrație (ENA), dar la 26 de ani fata se răzgândise și se îndreptase spre o carieră în poliție. Paradoxal, nu alesese Școala Națională Superioară de Poliție de la Saint-Cyr-au-Mont-d'Or, care pregătește comisari, ci fabrica de ofițeri de poliție de la Cannes-Écluse. Nimeni nu înțelegea de ce făcuse această alegere. Nimeni nu-i știa originile familiale, iar viața ei privată era la fel de misterioasă. Dacă avea cumva un iubit, individul merita toată compătimirea, pentru că Barbie era la fel de stabilă ca un titirez. Deocamdată ajunsese la gradul de căpitan, dar Corso îi profețea o ascensiune rapidă. Nu mai cunoscuse niciun alt polițist care să posede o asemenea capacitate de analiză și o memorie atât de prodigioasă. Era de-ajuns să arunce o privire la o factură sau un extras de cont, că le și descifra pe loc.

Nathalie Vallon, în vârstă de 48 de ani, era exact contrariul lui Barbie. Din anii în care practicase culturismul se alesese cu porecla Stockos sau, pe scurt, Stock. Datorită staturii sale impozante, prin Poliția Judiciară se șușotea c-ar fi lesbiană. Cu toate acestea, era căsătorită și avea doi copii, amândoi elevi străluciți.

Îmbrăcată mereu într-un costum negru lipsit de orice urmă de eleganță, cu cămașă albă și pantofi de jandarm, Vallon era un adevărat soldat în slujba combaterii crimei, un metisaj perfect între un funcționar și un cioclu.

Deloc ambițioasă, nu obținuse și nici nu-și dorise să obțină gradul de căpitan. Avea o singură pasiune: alcoolul. Corso trebuia să-i reamintească periodic regulile de bază ale grupei sale: fără alcool sau droguri în orele de serviciu, armele din dotare se țin în sertar, iar bancurile porcoase sunt interzise, *s'il vous plaît.*

Din punct de vedere uman însă, Stock era imbatabilă. Zâmbitoare, glumeață, plină de compasiune, n-avea pereche prin capacitatea sa de a câștiga încrederea martorilor și chiar a suspecților. Un interogatoriu dus la capăt de Nathalie avea întotdeauna rezultate mai bune decât ale oricărui alt polițist.

Cel de-al treilea membru al grupului era și cel de care Corso se simțea mai puțin apropiat. Se numea Ludovic Landremer și avea treizeci și cinci de ani. Absolvent al unui masterat în Științe Economice, originar din Toulouse, avea o minte strălucită și urcase fără dificultate treptele ierarhiei. Avea aerul unui vânzător de mașini, cu costumele sale la patru ace și pantofii cu vârf ascuțit, o coamă de păr roșcat și o singură pasiune recunoscută: rugby-ul. Atunci când era întrebat despre locul de baștină, răspundea invariabil cu un singur cuvânt: Ovalia[1].

Slăbiciunea sa erau site-urile dedicate întâlnirilor amoroase. Celibatar, Landremer trăia doar pentru aventurile sale nocturne. Deviza lui declarată era: „O femeie în fiecare noapte, un meci în fiecare săptămână”. Pentru a-l împiedica să-și piardă timpul cu pasiunile sale, Corso îi impunea să-și lase mobilul personal la vestiar, iar accesul la internet îi era restricționat.

În calitate de polițist, marea sa calitate era răbdarea. Era capabil să ia la pas clădiri întregi, sunând la fiecare ușă și punând același set de întrebări fără să se plictisească. Ludo „Năvodul”, cum îl porecliseră colegii, știa să rețină în plasa sa informațiile esențiale, acele mici incoerențe care puteau să schimbe cursul unei anchete.

În sfârșit, din echipa lui Corso mai făcea parte Krishna Valier. Fără îndoială, părinții săi hipioți care îl botezaseră cu numele unei divinități hinduse erau disperați văzând calea pe care odrasla lor o alesese în viață: nu doar că devenise polițist ci, mai presus de orice, Krishna era funcționarul perfect. Era un maniac al procedurii care își petrecea zilele închis în biroul său – căci avea un birou numai al lui, pe care ceilalți îl numeau „carcera” –, redactând procese-verbale ale interogatoriilor, rapoarte și note pentru alte departamente. Posesor al unui masterat în Drept, era singurul din echipă care înțelegea limba magistraților și care avea puterea să se descurce în hățișurile administrative. Tot el era cel care se îngrijea de arhive și de actualizarea bazei de date Salvac, o colecție de informații gigantică despre infracțiunile comise cu violență, unde fiecare caz se cerea adăugat prin completarea unui chestionar interminabil.

Deși ceilalți nu erau hinduși, îl venerau pe Krishna al lor, datorită căruia puteau să petreacă mai mult timp pe teren și nu în fața computerului.

Krishna avea fizicul croit pe măsura îndeletnicirii sale, dacă nu cumva o fi fost invers. Scund și fragil, pleșuv, deși nu împlinise încă 35 de ani, acesta miza pe o pereche de ochelari pentru a da feței sale anodine un dram de personalitate: alesese o pereche de marcă, cu rame pătrate de baga, care-i

dădea înfățișarea unei figurine Lego. Nimeni nu știa nimic despre viața sa privată dar era limpede că, judecând după față, aceasta putea fi probabil rezumată pe un post-it.

Nu participa la reuniuni, nu se implica în vreo anchetă, nu ieșea niciodată din birou, dar era un element vital al grupei. Răbdarea sa nu avea limite, în ciuda faptului că toți ceilalți colegi îl salutau cu „Hare Krishna!” și nu băteau la ușă atunci când intrau în „carceră”.

— Bun, începu Corso, bătând din palme. Cum stăm cu chestiunile curente?

— Sunt pe terminate cu dosarul Martel, iar Ludo a redactat ultimele procese verbale din cazul cu atelierul coreean, îi răspunse Barbie. Încă mai așteptăm raportul expertizei din parcarea de la Aubervilliers. Și am început să trimitem citații martorilor în cazul de linșaj de la Chateau-Rouge.

Cuvântul „linșaj” îi reaminti lui Corso de spânzuratul din noaptea precedentă și, de asemenea, de cei pe care îi ucisese el însuși. Simți că-l trec sudori reci la gândul că grupa sa ar fi putut fi chemată să ancheteze schimbul de focuri de la Pablo-Picasso. Lambert avea să-l țină însă la distanță, mai mult ca sigur, și avea să-și facă treaba cu cei de la Secția 92. Fiecare-și face curat în propria ogradă.

— Putem așadar să ne dedicăm cu toate forțele cazului de la *Squonk*?

Stock, cu mâinile înfipte în buzunare, căci nu-și lua niciodată notițe, interveni:

— Chiar așa, care e ideea cu cazul ăsta?

— V-am spus încă de ieri: ni s-a transferat cazul cu speranța că vom reuși să avansăm cercetările.

— Am citit cu toții dosarul, spuse Ludo. Bornek și ai lui au făcut treabă bună.

— Da, dar noi putem să facem o treabă și mai bună, îl asigură Corso.

Fu răsplătit cu o tăcere aprobatoare: gâdilarea orgoliului face minuni pentru moral înaintea oricărei bătălii.

— Ne putem mobiliza cu toții cinci sute la sută, pentru acest dosar, zi și noapte, cel puțin până luni. Dacă nu găsim nimic, intervalul de flagrant se va încheia, cazul va fi repartizat unui judecător și ritmul de lucru va reveni la normal de la sine.

— Așadar nouă ne aparține șarja de onoare? zâmbi Nathalie.

— Exact. Ați văzut cu toții pozele cu victima. Nu o să-l lăsăm pe ticălos să se masturbeze cu gândul la faptele lui de arme și nici n-o să-i permitem

să repete faza.

Încuviințară cu toții din cap. Corso reușise să-i încălzească.

— Așadar, o să reluăm ancheta de la zero, dar la intensitate maximă. Echipa lui Bornek i-a interogat pe toți vecinii de pe strada Ninei? Noi o să-i luăm la întrebări pe toți din cartier. Au analizat plățile pe care le-a făcut luna trecută? Noi o să luăm la mână tot trimestrul precedent. Și așa mai departe.

Ludo ridică privirea din ecranul computerului.

— Avem un profil al ucigașului?

— Totul ne duce spre concluzia că avem de-a face cu o crimă cu premeditare. Asasinul își cunoștea victima, fie îndeaproape, fie din vedere.

— Pfff… Mai știm și că înainte cu un sfert de oră înainte de a fi ucisă, Nina era încă în viață.

Corso nu ridică mănușa.

— Trebuie să-i cercetăm anturajul, nu doar apropiații, ci chiar și pe cei care au întâlnit-o în treacăt, în timp ce cobora de pe scenă.

— E ceva lume…

— Tocmai de aceea va trebui să pornim de la felul în care își petrecea timpul. Unui ticălos i s-a pus pata pe ea, la modul cel mai barbar cu putință. Tipul respectiv e undeva în peisaj, trebuie doar să îl reperăm. Vom derula filmul în sens invers, fotogramă cu fotogramă.

Polițiștii schimbară priviri pline de semnificații: tot acest discurs pompos era cât se poate de însuflețitor dar, în realitate, el avea să se traducă prin sute de ore de anchete și interviuri plictisitoare și, aproape sigur, fără prea multe rezultate.

— Cine ce are de făcut? întrebă Barbie, deloc entuziastă.

— Tu te ocupi de chitanțele și facturile fetei, de conturile bancare, de computerul ei. Studiezi cu atenție fiecare mail, fiecare contact, tot. Discuți cu tocilarii de la Tehnic și afli dacă există vreo posibilitate de a recupera datele care au fost șterse în ultima vreme.

— Între lucrurile fetei nu s-a găsit niciun telefon mobil.

Corso încuviință și profită de precizare pentru a sublinia:

— Cadavrul era dezbrăcat și nu s-au găsit prin preajmă poșeta sau alte obiecte care să îi aparțină. Poate că asta nu înseamnă nimic. Dar ar putea însemna și că ucigașul n-a vrut să-i găsim agenda, de pildă. De aici rezultă că e important să-i studiem cheltuielile din ultimul timp.

— Bornek și ai lui au făcut deja toate astea.

— Vorbesc cumva turcește? ridică Corso tonul. Dacă n-au găsit, înseamnă doar că indiciile sunt mai vechi sau mai puțin vizibile. Vorbește cu operatorii de telefonie. Arată-mi ce poți.

Se întoarse apoi spre Nathalie, care stătea în picioare, rezemată de tocul ușii.

— Tu ai să te ocupi de comercianții din zonă, de vecini, de prietenii apropiați. Apoi lărgești cercul anchetei: Nina era naturistă, practica yoga, tot soiul de tâmpenii de genul ăsta. Cine știe? Poate că avem de-a face cu un ucigaș nudist.

Gluma lui nu suscită nici măcar o umbră de zâmbet. Nicio problemă, își spuse Corso, o ședință de acest gen își măsoară succesul după energia pe care cel care o conduce reușește să o insufle participanților.

— Încă un detaliu de investigat, remarcă el, adresându-i-se lui Stockos. Sophie Sereys nu și-a cunoscut părinții. Ar fi imposibil să îi identificăm părinții biologici, dar Bornek a apucat să înainteze o cerere pentru a afla căminele și familiile la care fata a fost în plasament. Vezi ce se aude pe linia asta.

— Te gândești că am putea avea de-a face cu o poveste chiar atât de veche?

— Nu se știe niciodată. Poate că mobilul crimei se află în copilăria victimei. Criminalul ar putea fi cineva alături de care a copilărit, un alt orfan abandonat.

Nathalie nici nu clipi. Elucubrațiile lui Corso o lăsau indiferentă.

Stéphane i se adresă, în sfârșit, lui Landremer.

— Ludo, tu o să iei la rând toate localurile în care a prestat fata și o să te asiguri că în rândul clientelei lor nu se numără vreun psihopat. Vreau să iei legătura și cu localurile unde a dat spectacole ocazionale. Avea adesea contracte de-o noapte sau pentru petreceri private. Sunt convins că poți afla cine sunt cei cu care a lucrat. Pe de altă parte, cere-i lui Krishna să scotocească în Salvac după alte posibile crime în care victima să fi fost mutilată sau strangulată de aceeași manieră.

— Dar Bornek…

— Echipa lui Bornek a cercetat arhivele pentru Île-de-France. Extinde cercetarea la întregul Hexagon. Vreau să răscolești și arhivele anterioare digitalizării. Stai de vorbă cu veteranii. Răscolește tot ce e de răscolit. La naiba, astfel de răni nu se uită cu una cu două, dacă au existat precedente!

Corso începuse să se enerveze, dar subalternii săi erau obișnuiți cu reacțiile sale și-l luau ca atare: rău și veșnic nemulțumit.

— Dar tu? întrebă Barbie într-un târziu.

Era singura care-și putea permite să-l provoace în acest fel.

— Eu am să mă duc să-i trag niște limbi lui Bornek, ca să nu zică tot etajul că i-am suflat cazul. Apoi am să mă ocup de dansatoare, colegele și așa-zisele prietene ale Ninei. Toți spun că era foarte *cool,* foarte prietenoasă și grozavă, dar niciunul dintre martori n-a fost în stare să spună prea multe despre viața ei privată.

Într-o altă echipă, subalternii ar fi cârcotit, poate, la faptul că șeful își păstrase pentru sine partea cea mai bună a anchetei, astfel încât să aibă de-a face cu gagicile. În ceea ce îl privea pe Corso însă, astfel de cârcoteli ar fi fost inutile. Nici unuia dintre colegii săi nu i-ar fi trecut prin minte că șeful ar fi putut avea intenții necurate. Pur și simplu nu-i stătea în fire așa ceva.

7.

— Dacă tu crezi că o să te descurci mai bine decât am făcut-o noi, te înșeli amarnic.

— Nu cred nimic. Bompart mi-a cerut să preiau cazul, o să fac tot ce pot ca să-l rezolv.

Patrick Bornek era un bărbat de statură mijlocie, cu pieptul larg și nasul turtit. Avea un fizic pe măsura firii sale. Sârguincios și încăpățânat, dăduse cu capul în destule ziduri, își învățase lecțiile din aceste coliziuni și sfârșise prin a deveni un anchetator de prim rang.

Cariera sa era exact opusul celei a lui Corso. Nicio faptă eroică, niciun stagiu în brigăzi periculoase, ci doar un progres lent, pe cale administrativă, și o răbdare de fier care își arătase, în timp, roadele. În privința procentului de cazuri rezolvate, echipa sa era la același nivel cu a lui Corso. Oamenii săi erau însă mai lenți, mai puțin predispuși la idei strălucite, mai anoști.

De fapt și de drept, Corso era cel care ar fi trebuit să primească de la bun început cazul de la *Squonk,* căci el era ofițerul de serviciu în ziua în care fusese descoperit cadavrul. Fusese însă chemat, cu foarte puțin timp înainte, la locul unei crime: un notar fusese înjunghiat în gât cu un coupe-papier. Dacă nu și-ar fi pierdut timpul identificând făptașul – un client dezmoștenit care își exprimase nemulțumirea de o manieră mai aparte –, Corso ar fi

putut fi cel care investiga moartea dansatoarei, dar Catherine Bompart preferase să încredințeze dosarul Ninei Vice, care făcea deja vâlvă în presă, unei echipe ceva mai discrete.

Bornek se așeză la birou. În poziția aceasta, părea că nu mai are deloc gât iar figura îi semăna cu aceea a unui taur înainte de coridă.

— N-o să găsești nimic, repetă el. Ticălosul n-a lăsat nicio urmă. Nimeni nu s-a întâlnit cu victima în cele douăzeci și patru de ore care au precedat crima. Nimeni n-a observat nimic suspect în ultimele zile dinaintea morții fetei. Cât despre apropiații ei, i-am frecat atât de tare încât nu m-ar mira ca vreunul să depună plângere pentru hărțuire.

— Ce ai aflat despre felul în care a fost legată cu lenjeria?

— Nodul care a strangulat-o e un nod de bici, un soi de nod mobil. Cele de la încheieturile mâinilor și de la glezne sunt noduri în opt, marinărești. N-am mers până într-acolo încât să rechiziționăm tot portul din Havre sau Toulon… Dar am luat legătura cu cercetașii.

— Cu cercetașii? De ce?

— Sunt specialiști în făcut noduri, nu? Îți dai seama până unde ne-am coborât?

— Dar cu pasionații de *bondage* ați discutat? insistă Corso. Mă gândesc că poate Nina a pozat pentru vreun fotograf de gen sau a făcut vreun filmuleț distribuit pe net, sau poate că s-a întâlnit cu amatori de sado-masochism…

— Ne-am gândit și la asta. Nici urmă de așa ceva în contabilitatea fetei și, crede-mă, era foarte scrupuloasă în a-și ține actele contabile la zi. Ca o proprietară de băcănie, aș zice. Am săpat nițel și în direcția asta, am discutat și cu colegii de la Moravuri… Nimic semnificativ.

— Dar mutilările?

— Nici vorbă să pierdem timpul încercând să deslușim ce operă de artă a vrut ăla să deseneze pe fața bietei fete. Nebunul a vrut să o desfigureze și gata.

Bornek se înșela: rănile din jurul gurii și piatra băgată pe gât nu erau niște detalii oarecare. Ucigașul transformase fața victimei într-un adevărat tablou și Corso se gândea că ar fi fost posibil să existe o semnificație aparte a acestei imagini de coșmar.

— Am observat că nu s-au descoperit semne că ar fi încercat să se apere, riscă el o afirmație.

— Și ce-i cu asta? se enervă Bornek. Poți oare să deduci de aici că fata își cunoștea ucigașul și, prin urmare, nu i-a fost teamă de el? Astea-s tâmpenii din serialele TV. Nimeni n-a rezolvat vreodată vreun caz bazându-se pe supoziții d-astea. Poate c-a luat-o prin surprindere și a legat-o fedeleș. Sau poate că a drogat-o cu o substanță care nu lasă urme. Sau poate, pur și simplu, era paralizată de spaimă. Nu vom putea ști niciodată exact ce anume s-a întâmplat acolo.

Corso începea să înțeleagă: Bornek aruncase prosopul, iar el se afla acolo pentru a-l ridica.

— Eu intenționam să mă concentrez asupra Ninei…

— Crezi că noi nu ne-am gândit la asta? Am scotocit peste tot, n-a rămas piatră neîntoarsă. Nu avem nimic concret care să ne fie de vreun folos, nici în ce privește crima, nici victima.

— Nimic, nici măcar din copilăria ei?

— Încă îi mai așteptăm pe cei de la Asistența Socială să ne trimită dosarul fetei, dar știi cum sunt ei…

Corso se întrebă ce-ar fi descoperit o eventuală anchetă asupra propriului trecut, în cazul în care ar fi fost asasinat. Și el fusese în grija statului, cu numărul matricol 6065. I se atribuise numele cu sonoritate italiană fiindcă se născuse la Nisa, la câțiva kilometri de graniță.

Ce-ar fi descoperit poliția dacă i-ar fi investigat copilăria și adolescența? Numele unor cămine pentru orfani, câteva familii de plasament, dar nimic din haosul subteran care-i modelase personalitatea. Toate acele zone întunecate care îi împărțiseră viața în sertare ascunse, multiplicând contradicțiile și misterul. Ideea aceasta îi insuflă un dram de speranță: poate că și Sophie Sereys își avea propriile secrete…

Bornek se ridică și se întoarse spre geam, cu mâinile în buzunare.

— Faptul că mi-a fost luat cazul…

— Ei, haide, n-o lua așa!

— E un fapt, cazul mi-a fost luat! E ca o masturbare bună: e umilitoare senzația, dar mă simt ușurat.

Era limpede, conversația era încheiată.

Corso se ridică și încercă o încheiere împăciuitoare:

— O să ne facem treaba și n-o să găsim nimic în plus. Nu e decât o concesie făcută publicului și presei.

— Texte! pufni Bornek, întorcându-se spre el. Te cunosc, Corso. Știu că ești convins că o să te descurci mai bine decât noi. Ei bine, baftă! Eu am să

plec în vacanță.

Întorcându-se în biroul său, Corso trecu pe lângă cel al Brigăzii Antidrog, plin de zarva faptelor de arme din noaptea trecută. Grăbi pasul, ca să nu fie nevoit să dea ochii cu careva dintre colegii de-acolo.

— Domnule comandant Corso?

Întoarse capul și se trezi față în față cu un jurnalist al cărui nume îl uitase, un tip care bântuia toată ziua coridoarele Poliției Judiciare. Corso n-avea nimic împotriva presarilor; scriau vrute și nevrute, dar același lucru putea fi spus și despre avocați sau judecători. Spre deosebire de colegii săi, nu-i considera pe ziariști niște vulturi care pândeau iminența morții. La o adică, polițiștii înșiși aparțineau aceleiași specii care se hrănea cu sângele altora.

Tipul înaintă spre el, cu mâna întinsă. Corso se eschivă, îi repugna să strângă mâinile altora.

— Ați putea să-mi spuneți câteva cuvinte despre acțiunea de azi-noapte din cvartalul Pablo-Picasso?

— Nu mai lucrez la Antidrog de cinci ani.

Își aminti acum numele individului: Trepani. Sau poate Trivari. Răspunsese în câteva ocazii anterioare întrebărilor măscăriciului ăstuia. Cu ochii bulbucați și cu o gură mică, ziaristul avea o figură de iepure cretin.

— Totuși, au fost trei morți prin împușcare, trei răniți și un individ spânzurat. Asta nu mai e periferia Parisului, ci pare că suntem în Juarez sau Medellin.

— Întrebați-i pe colegii de la Antidrog despre asta.

— Mi s-a dat de înțeles că ați copilărit acolo.

Uneori, jurnaliștii știau mai multe despre polițiști decât știa conducerea Poliției Judiciare.

— Ce părere aveți despre felul în care a evoluat cartierul?

— Dacă sunteți în căutarea unui polițist piroman, nu contați pe mine. Eu sunt optimist în ceea ce privește viitorul cartierului. Majoritatea celor care locuiesc acolo sunt oameni de treabă.

Ziaristul zâmbi cu subînțeles.

— Pe vremea dumneavoastră spânzurații nu atârnau de felinare.

Lui Corso îi veni să-i răspundă că, în timpurile acelea, se întâmplau altele, mai mult prin subsoluri, dar se abținu la timp.

— Interlopii încearcă să semene teroare, rosti el, cât mai calm cu putință. N-au să reușească. Repet, interlopii nu reprezintă decât un procent infim din

populația cartierului, iar poliția acționează pentru a-i identifica și a-i aresta. Nu e cazul să stigmatizăm un cvartal întreg din cauza lor.

Nu credea o iotă din acest discurs corect politic. Adevăratele-i amintiri despre cartierul Picasso erau altele. Vecinii care-și asmuțeau câinele asupra lui fiindcă asculta muzica prea tare. Puștii din cartier, care, în loc să-și vadă de temele de la școală, își petreceau timpul urinând în cutiile poștale. Părinții săi adoptivi, care chemau poliția pentru a-i denunța pe cei de pe palierul vecin, imigranți fără acte. Gunoaie și mizerie la toate etajele.

— Și cum ar putea fi împiedicate să se înmulțească aceste oi negre?

— Trebuie arestați toți ticăloșii pentru a-i împiedica să mai facă rău cuiva. Băgați la zdup și gata!

Își mușcă buzele. *Bravo*, *Corso*! *Ai dat cu mucii-n fasole.*

— Pentru cineva care provine din cartier, nu sunteți prea îngăduitor…

— Tocmai fiindcă provin de acolo nu sunt îngăduitor.

Cu această replică de fascist, îi întoarse spatele ziaristului și se grăbi să ajungă în biroul său, blestemându-și limbuția. Nimeni nu știa că el participase la schimbul de focuri cu traficanții din noaptea trecută. De parcă asta n-ar fi fost de-ajuns, îl luase acum gura pe dinainte, iar spusele sale aveau să fie reluate de presă și televiziuni, aveau să devină virale pe rețelele sociale, aveau să ajungă subiect de dezbatere pentru politicieni de toate soiurile, care urmau să le întoarcă după propriile interese.

Abia apucase să se refugieze în biroul său când auzi o bătaie în ușă. Barbie se ivi în prag, cu o expresie de pisică neagră surprinsă de o aversă.

— Am dat de un *nawashi*, te interesează?

— Un… ce?

— Un *nawashi*: un maestru în *shibari*, arta japoneză a legării cu funii.

Emiliya îi vorbise adesea de această disciplină obscură, aflată la granița dintre erotism și estetică. O artă care avea drept obiect legarea fedeleș a femeii, cu rigoare și delicatețe în același timp.

— Din câte am înțeles, Bornek a explorat deja această pistă…

— A vizitat trei-patru cluburi de sado-masochiști din Paris. Eu îți vorbesc de un adevărat maestru.

— Tipul e japonez?

— Nu, e parizian. Organizează ateliere, spectacole demonstrative și conferințe.

— Pe unde își are bârlogul?

— În arondismentul XVI. Mergem?

Corso aruncă o privire la ceas: încă nu era trecut de 11.
— Hai. Luăm mașina mea.

8.

Barbie insistă să conducă ea mașina. În timp ce rulau de-a lungul cheiurilor Senei, se apucă să vorbească despre *shibari.* În chip ciudat, părea să-l cunoască bine de tot pe acest Mathieu Veranne, dar Corso nu reuși să-și dea seama dacă era ea însăși o adeptă a practicilor în cauză.

De fapt, Corso se întrebase dintotdeauna ce anume îi trezea interesul colegei sale, din punct de vedere sexual. Era convins de un lucru: acesteia îi plăcea, mai mult decât orice, să se aventureze în cotloanele mai întunecate ale speciei umane, unde părea să se simtă ca acasă. Se considera un soi de „reporter al sufletelor omenești”.

— Individul ăsta are și o meserie normală?

— E finanțist. Conduce un fond de investiții pentru niște capitaliști asiatici. Își împarte timpul între Paris, Hong Kong și Tokyo.

— Are familie?

— Nevastă și doi copii, pare-mi-se. Dar toate astea sunt în plan secund, după marea lui pasiune, funia. Omul câștigă bani, are ce pune pe masă familiei, se agită ca oricare alt bancher, dar realitatea asta e despărțită printr-un zid invizibil de ceea ce-l face cu adevărat să se excite.

— De unde-l știi?

— Când lucram la Moravuri am fost chemați la o urgență. O ședință de shibari s-a terminat nașpa: o tipă legată și agățată de plafon s-a desprins, cu tot harnașamentul, și și-a fracturat coloana.

Ridicolul unei atare imagini fu cât pe ce să-l facă să izbucnească în râs, dar se abținu. Soarele de iulie scălda fațada de piatră a clădirilor într-o lumină blândă, atenuată de norii răzleți. Astrul părea că face curte zidurilor orașului, care parcă ar fi căzut pradă unei vrăji.

— Veranne era maestrul de ceremonii, în cazul cu pricina?

— Nu. L-am consultat doar, voiam să îmi dau seama dacă tipul care o legase pe femeie avusese vreo vină pentru cele întâmplate.

— Dar tu? Ai încercat vreodată?

Barbie se mulțumi să chicotească din spatele volanului mașinii care părea enorm în contrast cu brațele-i filiforme.

Tăcură în timp ce treceau de Grand Palais și goneau spre Turnul Eiffel. Nu porniseră nici sirena și nici girofarul. Păreau un cuplu oarecare, ieșit la plimbare într-un Polo negru cam rablagit.

Corso se lăsă în voia gândurilor. Imobilizarea ca armă secretă a dorinței sexuale… El însuși o legase în câteva rânduri pe Emiliya (deși de-o manieră mai simplă, fără fițe artistice), atunci când ea acceptase să joace rolul fecioarei umilite și violate de către polițistul corupt sau de omul în negru… Cu fosta sa soție avusese parte de momente deopotrivă întunecate și strălucitoare, dintre acelea în care plăcerea urcă precum mercurul într-un termometru plimbat deasupra flăcării unei lumânări. Atomii, atunci când se apropie de viteza luminii, se dilată, devin energie pură, se transformă în „altceva”. Emiliya era asemeni acestora: când se zbătea în chingile legăturilor sale, trupul ei părea să se dilate, devenind un halou luminos, un nucleu de sulf pur care amenința să-l facă și pe el să explodeze…

Se foi pe scaun, încercând să alunge aceste amintiri. Nu încercase niciodată genul ăsta de plăceri cu altcineva. Experiențele de acest fel erau asemenea unei prăpăstii în biografia sa, pe care încerca să o astupe cu uitare, cu ură, aruncându-se în nebunia muncii sale și în acte de violență care, iată, puteau să-l facă chiar să ucidă. niciodată nu reușise să-și dea un răspuns la întrebarea care-l chinuia: era el însuși la fel de nebun ca ea? Sau poate chiar mai rău? Era oare un ipocrit, în vreme ce ea, bulgăroaica, își asumase pe deplin propria fire?

Mașina viră brusc la dreapta, pe Podul Grenelle, traversând Sena. Trecură prin fața Casei Radioului, apoi intrară pe rue Gros și, de îndată, se pierdură în labirintul străzilor cu sens unic ale arondismentului al XVI-lea.

Mathieu Veranne locuia pe strada Docteur-Blanche, o adresă care, pentru orice polițist, evoca amintiri deloc plăcute. Chiar aici, în 14 ianuarie 1986, o operațiune a poliției – Brigada de Cercetare și Intervenție și cei de la Crimă Organizată – împotriva bandei Postiche, care atacase o bancă din zonă, se preschimbase într-un fiasco major, soldat cu cadavre pe trotuare, cu fuga bandiților și o luare de ostatici. A urmat o revoltă a polițiștilor, care cereau demisia comisarului considerat responsabil de măcel.

Imobilul de la numărul 19 era una dintre acele clădiri rectilinii, lipsite de orice fel de decorațiuni exterioare, care înfloriseră în întregul Paris în anii ’50 și ’60, cu deosebire în arondismentul al XVI-lea. Dincolo de gardul scund din fier forjat, curtea de la intrare era marcată de două curiozități: un

bazin din ceramică turcoaz, având în centru o sculptură-arteziană din rășină neagră, în forma unei mănuși de box.

Corso adora genul acesta de detalii, care aminteau de modernismul unei epoci apuse. Ridică ochii spre clădire: unsprezece etaje, vreo cincizeci de apartamente adunate precum cuburile de zahăr juxtapuse într-o cutie. O construcție simplă, hieratică, dominând cartierul ca un uriaș arogant și indiferent.

Trecură pragul ușii mari de la intrare. Frumusețea clădirii se afla aici. Holul larg se deschidea spre grădinile din spatele imobilului, dând impresia că etajele superioare levitau. Toate suprafețele reflectau lumina exterioară: ușa dinspre grădini, care o oglindea pe cea de intrare, pardoseala lucioasă de marmură, plăcuțele de aluminiu de pe cutiile poștale…

Inexplicabil, ceea ce-i era dat să vadă i se păru de bun augur: grația și transparența ce-l înconjurau aveau să îi aducă o revelație, o iluminare în tenebrele dimprejur.

9.

Mathieu Veranne era înalt și subțire, la cei cincizeci de ani ai săi. O coamă argintie, o figură osoasă și sinuoasă, dinții proeminenți, ca de cal, și ochii ușor bulbucați, avizi și atenți, completau portretul. Avea buzele groase și gura lățită pe față ca într-un permanent rânjet. Când râdea, era și mai înspăimântător, căci o făcea cu toți dinții la vedere, feroce, ca un animal de pradă.

Corso se simțea mereu tulburat atunci când întâlnea un personaj a cărui figură se potrivea cu îndeletnicirea acestuia. Știa că n-ar trebui să se încreadă în aparențe și, cu toate acestea, nu se putea abține să se bucure atunci când realitatea îi confirma suspiciunile. Era o formă de sinceritate, la urma urmei.

Mathieu Veranne avea o față de satir.

Îi invită într-o încăpere vastă, cu plafonul jos și ziduri acoperite de lambriuri. Mobilierul părea să fi rămas același din anii șaizeci, dar Corso era aproape sigur că, de fapt, era vorba de piese de colecție adunate, pe bani grei, bucată cu bucată. De parcă ar fi vrut să întărească impresia de opulență a ansamblului, o pânză semnată de Jean Arp acoperea întreg peretele opus peretelui de sticlă.

Un element contrasta cu totalitatea coerentă a decorului: o fată cu trăsături japoneze, undeva pe la douăzeci de ani, ghemuită cu un rucsac Easptak în brațe într-un fotoliu în formă de lalea cu tapițerie din lână galbenă. Nu era nici frumoasă și nici din cale afară de aranjată. Semăna cu o liceană repetentă.

Concentrată asupra telefonului mobil dinspre care răzbăteau zgomotele bâzâite ale unui joc, fata nu catadicsi să-i învrednicească pe nou-veniți nici măcar cu o privire, iar Veranne nu simți nevoia să le-o prezinte.

— Cu ce vă pot fi de folos? întrebă el, instalându-se pe o canapea capitonată cu piele roșie.

Cei doi polițiști se văzură nevoiți să se mulțumească cu niște fotolii Egg.

— Ați auzit, poate, despre uciderea dansatoarei Nina Vice?

— Bineînțeles, răspunse Veranne, așezându-se picior peste picior și alungând cu un gest dezinvolt un fulg de praf de pe pantaloni. Știu localul acela.

Relaxare totală. Veranne se simțea perfect în elementul său, ca și cum le-ar fi acordat o simplă audiență.

— N-am transmis fotografiile cadavrului către presă. Victima era legată de o manieră mai aparte, cu ajutorul lenjeriei proprii.

Barbie scotea deja teancul de imagini de la fața locului. Le înșiră pe masa scundă ca pe-un set de cărți de joc.

Veranne se aplecă peste măsuță și studie fotografiile fără să clipească. Nici măcar un cuvânt despre rănile de la față. Nimic care să trădeze fie și un dram de emoție. Lui Corso i-ar fi plăcut să-l vadă la treabă, cu funia lui și cu biciul plesnind pielea femeilor goale legate fedeleș.

În sfârșit, Veranne își schimbă poziția și luă la rând fiecare fotografie, privindu-le cu atenție.

— Vă spun ceva legăturile din poze?

Veranne se strâmbă, afișând o expresie lubrică, accentuată de grosimea buzelor sale. Japoneza, ghemuită în continuare în fotoliul ei, părea să fie cu totul absorbită de joaca pe telefon, ale cărui bâzâituri răsunau enervant în încăpere.

— Ar putea fi una dintre cele mai periculoase poziții din *shibari*: *ushiro takatekote shibari turi*.

— În ce constă poziția asta?

— Membrele partenerei sunt legate la spate, iar ea este apoi suspendată. Există și o variantă în care încheieturile mâinilor sunt legate de glezne, ca în

fotografiile pe care mi le-ați arătat. Bineînțeles, asigurarea este esențială, căci altfel există riscul ca încheieturile membrelor să cedeze, sub greutatea corpului.

— O să vă rog să priviți atent nodurile. Ce ne puteți spune despre ele?

— Sunt *musubime,* așa-numitele „noduri închise”, destul de rare în lumea *shibari*. Sunt prea periculoase.

— Scuze, dar nu înțeleg.

— Un nod închis e dificil de desfăcut. Cu cât se agită mai mult subiectul, cu atât se strânge mai tare nodul. Dimpotrivă, un nod deschis se dezleagă ușor, trăgând de una dintre extremitățile funiei.

— Există vreo disciplină în care să se folosească nodurile închise?

Veranne ridică din umeri.

— Aș spune că ar putea fi vorba de o tehnică mai veche, *hojojutsu,* apărută în secolul al XV-lea în Japonia. În epoca respectivă, legarea unui prizonier era o adevărată modalitate de expresie. Fiecărei crime îi corespundea o metodă specifică. Văzând un condamnat, puteai să-i ghicești fapta din felul în care fusese legat. Era o artă marțială practicată de samurai și de oamenii legii. Se numea *zainin shibari,* adică „*shibari* pentru cei vinovați”.

Corso o observa cu coada ochiului pe Barbie, care asculta fermecată. Expresia admirativă de pe chipul ei îl scotea din sărite, mai ales că deviaseră cam mult de la subiect.

— Mai târziu, continuă Veranne, în epoca Edo, aceste tehnici au început să fie utilizate pentru a provoca plăcere. Folosirea funiei a devenit o disciplină pur estetică numită *wasa,* la fel ca arta servirii ceaiului sau caligrafia. În secolul al XVII-lea existau mai bine de o sută cincizeci de școli diferite în acest domeniu…

Corso îi întrerupse prelegerea:

— După părerea dumneavoastră, criminalul stăpânește fie și rudimente ale acestor tehnici?

— În ziua de azi există o mulțime de tutoriale pe internet despre cum să-ți legi partenera.

Polițistul avu o idee.

— Spuneați că fiecărei modalități de legare conform tehnicilor străvechi îi corespundea o anumită crimă. Ar putea, oare, legăturile victimei să facă aluzie la o greșeală, un act reprobabil comis de aceasta?

— Din câte știu eu, nu pare a fi cazul. Ar trebui, însă, să consult bibliografia istorică pentru a vă da un răspuns exact. Ce pot să vă spun este că, dacă ar fi vorba de un nod cu semnificație, ar fi vorba de o crimă capitală. În oricare dintre școlile de *shibari,* legarea la spate a mâinilor cu atașarea acestora de glezne este una dintre cele mai dureroase tehnici. Chiar și în prezent, o mulțime de accidente au loc atunci când fanteziile de acest gen nu sunt bine stăpânite și…

Veranne se opri brusc. Un detaliu de pe una dintre fotografii îi atrăsese atenția. O luă în mână și își scoase grăbit ochelarii din buzunarul de la piept.

— N-am fost îndeajuns de atent, se scuză el, punându-și ochelarii. Avem aici un nod în formă de opt…

— Puteți să-mi explicați?

Veranne dădu capul pe spate, ca un bâtlan, apoi își scoase ochelarii cu un gest atent studiat.

— Nodul la care mă refer are forma unui opt culcat…

Avea încă în mână fotografia și indică detaliul cu rama ochelarilor.

— Însă, dacă priviți mai cu atenție, veți vedea că a mai fost schițat un opt, un nod deschis de astă dată…

Îi întinse fotografia lui Corso care observă că, într-adevăr, în prelungirea nodului de la încheietura mâinii exista un altul, început și, din cine știe ce motive, neterminat.

— Ce-ar putea să însemne asta?

— Putem face orice fel de presupuneri. Însă toată lumea știe că un opt culcat e simbolul infinitului. Or, aici, cel de-al doilea opt pare a indica începutul unei suite. Fără să risc o interpretare prea fantezistă, aș zice că ucigașul vrea să transmită două lucruri: pe de o parte, că seria crimelor abia a început și, în al doilea rând, că nimeni nu va fi în stare să-l oprească.

Și uite-așa se nasc știrile de senzație…, gândi Corso și fu cât pe ce să-l citeze pe Buzz Lightyear, personajul din desenul animat *Toy Story* pe care-l urmărise împreună cu Thaddée: „Până la infinit și dincolo de el…”

— Femeia asta vă este cunoscută? întrebă el, arătându-i o fotografie cu Nina Vice pe ecranul telefonului.

— E victima, nu-i așa? Am văzut-o în fotografiile pe care mi le-ați arătat.

— Dar altundeva n-ați întâlnit-o? În vreun club SM sau la vreun atelier de *shibari*?

— Nu.

Corso își puse mobilul în buzunar.

— Ați putea să ne dați o listă a cluburilor din Paris unde se practică această… disciplină?

— Bineînțeles. Nu-s foarte multe.

— Vă mulțumesc, spuse Corso și se ridică, urmat imediat de Barbie.

Mathieu Veranne se ridică la rândul său. În colțul ei, japoneza nici nu se clinti. Corso intui că între gazdă și ea exista o legătură ascunsă, mai importantă decât tot ceea ce se rostise cu voce tare.

Polițistul încercă să încheie discuția pe un ton mai amical:

— Prietena dumneavoastră nu-mi pare prea veselă, spuse, aruncând o privire spre nimfeta Otaku.

— Nu este prietena mea.

— Aș spune că e cam supărată pe dumneavoastră. Ați strâns prea tare nodurile, cumva?

Confruntat cu vulgaritatea remarcii polițistului, Veranne zâmbi condescendent. Gura i se lărgi într-un zâmbet, dar privirea îi rămase la fel de rece. Avea ochii înghețați ai unui călău.

— E îmbufnată fiindcă am biciuit-o ceva mai tare aseară.

— Au! făcu Corso, lăsându-se în voia umorului ordinar.

Zâmbetul lui Veranne deveni disprețuitor: Marchizul de Sade față în față cu gardienii de la Bastilia.

— O doare, dar la urma urmei asta și așteaptă de la mine.

Veranne îl lua de prost, iar Corso încuviință, de parcă ar fi fost de acord să-și asume acest rol.

Ieșiră din clădire. Corso se opri lângă sculptura din rășină neagră. Era aproape ora 13, soarele era sus pe cer, dar căldura era absolut suportabilă. Această vară care alunga cu blândețe umbra cartierelor elegante îl umplea de o stranie melancolie.

— Îmi pare rău, rosti Barbie. Credeam că întâlnirea asta va fi mai productivă.

— Nu m-am așteptat la niciun fel de miracole. Dar vom verifica totuși și cluburile de *shibari,* ca să fim siguri.

— Ne întoarcem la secție?

— Tu te întorci. Cheamă-ți un Uber.

— Dar tu?

— Am o întâlnire, răspunse Corso, sec. O chestie personală.

10.

Cabinetul de avocatură al Karinei Janaud își avea sediul într-un vast apartament din arondismentul VIII, pe strada Saint-Philippe-du-Roule. Corso se simțea mereu nelalocul său aici: cu barba sa nerasă de trei zile, cu coama în dezordine și sacoul cam jerpelit, înfățișarea sa nu se prea potrivea cu designul sălii de așteptare.

Trecuseră deja zece minute de când se afla acolo, dar acest lucru nu-l deranja prea tare. Avea astfel răgazul necesar să mediteze la traseul sinuos pe care îl parcursese până să ajungă aici, așezat într-un fotoliu roșu cu forme de protozoar.

Corso avusese dintotdeauna o problemă cu femeile în general și cu sexul în mod special. Opt ani de ședințe la psihiatru nu-i fuseseră de-ajuns să descopere o cauză concretă a problemelor sale, dar avea propria teorie privind cauzele acestora. Hazardul repartizărilor de la Asistența Socială făcuse ca el să ajungă în plasament la familii catolice practicante, în care femeile nu se omorau după ideea de sex, iar bărbații și-o cam luau în mână. Nu avusese parte de o educație tiranică, de genul discursurilor puritane sau al predicilor isterice, dar mesajul transmis subliminal fusese cât se poate de limpede. Atunci când micul Corso simțise primii fiori ai trezirii sexualității, făcuse tot ce-i stătea în putință pentru a-și înfrâna aceste simțăminte. Zadarnic, desigur.

Ca urmare – conform propriei teorii – Corso ajunsese, inconștient, să urască ceea ce-și dorea: însăși femeia. Începuse să se simtă atras, în universul imaginației sale, de tot ceea ce presupunea să umilească fetele și să le facă rău. Benzi desenate erotice, filme de groază, povestiri gotice – toate acestea îl excitau peste măsură.

Desigur, ura se petrecea doar la nivel de fantasme și nu-i pusese niciun fel de probleme în viața reală. N-ar fi îndrăznit niciodată să le mărturisească amicilor săi că poveștile lor despre partide de sex prin pivnițe sau amorurile timide de liceeni îl lăsau rece. Încetul cu încetul, o falie profundă îi despărțise mintea în două: nu putea să le dorească pe femeile care-i plăceau, dar era atras sexual de cele pe care le disprețuia.

Adevărul era, însă, ceva mai complicat. Iubea cast un ideal de femeie, dar îl excita ideea de a o vedea profanată. Visa la o femeie pură, eterică,

inocentă, pe care să o despoaie, să o violeze, să o umilească. O femeie pe care să o corupă cu ce avea mai rău în suflet.

Apoi, viața avusese grijă să-l pună la încercare. Se apucase de droguri. Dealer și mentor îi era Mama. Îl sechestrase. Pentru câteva grame de heroină, Mama îl transformase în sclavul său sexual. Avea să revină la viață abia după ce Catherine Bompart, Zâna lui, îl descoperise plin de sânge într-o pivniță, având la picioare cadavrul lui Mama. Catherine Bompart îl trimisese înapoi la liceu, apoi la școala de poliție și, în tot acest timp, la ședințele Dependenților Anonimi.

Cu timpul, revenise pe calea sexualității sale fragile, desfășurată doar în vise. Fecioare mușcate de vampiri, tinere femei violate de cowboy, adolescente urmărite de ucigași în serie… Nu era nici urmă de răutate în fanteziile sale, totul se petrecea numai în imaginația lui.

Până când apăru Emiliya.

Fusese bătută de soțul ei și venise să depună plângere la Comisariatul central din arondismentul XIV, la secția unde Corso, în vârstă de 27 de ani, era pe cale să își încheie stagiatura. Fusese vrăjit pe dată de dulceața chipului ei, de înfățișarea sa de învățătoare amish, fără să-și dea seama că avea în fața încarnarea fantasmei sale, îngerul siluit.

Făcuse cercetări temeinice pentru a găsi cel mai bun unghi de atac asupra frumoasei. Nu găsise niciun punct slab. De origine bulgară, Emiliya învățase franceza în orașul său natal, Sliven, și se perfecționase în asemenea măsură încât reușise să fie admisă la Facultatea de Științe Politice de la Paris. Absolvise și lucrase în diferite cabinete ministeriale. Drumul Emilyiei și al lui Corso nu ar fi trebuit, în mod normal, să se intersecteze: ea evolua în sferele înalte, el era un simplu polițist de cartier.

Nu-i mai rămăsese să facă decât unicul lucru la care se pricepea: să-și facă meseria de polițist, pândind nopți întregi pe Avenue Dunois din Cachan, în fața casei Emilyiei. Era trist, dar aștepta – spera chiar – ca violența soțului ei să se manifeste din nou, pentru ca el să poată interveni și să o salveze, ca un erou.

Trecură săptămâni. Corso începea să se întrebe dacă nu cumva soțul cel brutal se căise de-adevăratelea. În ziua de Sf. Valentin, răbdarea lui Corso dădu însă roade. Se auziră strigăte, lovituri, uși trântite. Apoi soțul ieși val-vârtej din casă, se urcă în mașină și dispăru în noapte. Corso sună imediat la ușă. Niciun răspuns. Sfărâmă dintr-o lovitură închizătoarea și intră. O găsi pe Emiliya atârnată de bara pentru tracțiuni pe care soțul ei o instalase în

cadrul ușii de la baie. Era goală, iar corpul ei trăda semnele unei bătăi cumplite, cu vânătăi și urme însângerate.

Urgență. Reanimare. Convalescență. Corso îl băgase la zdup pe artist și făcuse dosarul ca la carte, având grijă ca individul să nu beneficieze de nicio urmă de clemență din partea judecătorului. Ticălosul fusese repartizat în cel mai dat dracului sector al închisorii Fleury, iar Corso se asigurase ca tovarășii săi de celulă să afle pentru ce ajunsese la pârnaie. Îl aștepta un viitor sumbru, cu bătăi din plin. Avea să îi fie o lecție pentru întreaga viață.

În același timp, Corso o vizita în mod regulat pe Emiliya la spital, cu flori în mână, și se ocupa de actele necesare divorțului ei. Ea se recuperase de pe urma rănilor și îi acceptase avansurile. Cu atenții, cu o curte asiduă de modă veche, reușise s-o îmblânzească… din punct de vedere fizic.

Avusese astfel ocazia să descopere cât de puternică era bulgăroaica. Rămânând aceeași, o apariție feerică, ea îl introdusese treptat într-o lume în care, pentru prima oară, avea prilejul să-și descătușeze dorințele cele mai întunecate și mai violente. Ea îi îngăduia să o profaneze, să o umilească, să o murdărească, fără ca vreunul dintre ei să iasă întinat după astfel de circuri nocturne. Emiliya poseda un soi de ubicuitate: era în stare să fie femeia iubită, mai presus de orice bănuială, pentru a consimți apoi la cele mai înjositoare jocuri sexuale pe care însă, în același timp, dădea impresia că le respingea. De aici, întreaga plăcere.

Corso era în al nouălea cer. Găsise partenera sexuală la care nici nu îndrăznise să viseze, cea care putea să joace în egală măsură rolul de târfă și de mamă, dar mai ales de mamă obligată să facă pe târfa. Ea era cea care avea să-l dezbare de rușine, de frustrări, de remușcări.

Se înșela amarnic. Credea că el se folosește de Emiliya, dar în realitate el era cel manipulat. Bulgăroaica se juca cu nevrozele lui, cu temerile lui, cu păcatele lui, extrăgând din chinurile lui Corso propria plăcere.

Și își dorea chiar mai mult de-atât.

Ceea ce el considerase culmea perversiunii nu fusese pentru ea decât un aperitiv. Abia după aceea își dăduse Corso seama cât era, de fapt, de periculoasă această femeie. Și tot acum conștientizase care era adevărul despre viața ei conjugală dinainte. Soțul violent, ticălosul căruia Corso făcuse tot ce-i stătea în puteri pentru a-i ruina viața chiar și după ieșirea din pușcărie – un consilier de probațiune avertizat cu cine avea de a face, o continuă zădărnicire a încercărilor individului de a-și găsi o slujbă, amenințări neîncetate – nu era, el însuși, decât o victimă. Un soț aflat la

ordinele soției sale, care fusese obligat să-i satisfacă bulgăroaicei poftele bolnăvicioase. Căci ea era cea care se cerea bătută, arsă cu țigara, spânzurată… Ea era cea care conducea acest dans al morții.

Însă, în acel moment fatidic al adevărului, Corso și Emiliya erau deja căsătoriți, iar ea era însărcinată. Bulversat, lui Corso nu îi venea să creadă că josnicele experimente sexuale la care se dedaseră aveau să ducă la nașterea unui copil. Când fusese oare conceput acesta? Oare atunci când ea îi ceruse să o penetreze în timp ce era întinsă pe un covor de cioburi? Sau atunci când trebuise să o posede în timp ce o lovea?

Încercase să se autoconvingă că sarcina avea să o calmeze. O nouă greșeală. Poate din cauza hormonilor, poate din alte motive, Emiliya devenise și mai vicioasă. Atunci când o surprinsese înfigându-și ace în burtă, o închisese în camera ei. Reușise să-i obțină un concediu prenatal pe motive de boală – nimic mai adevărat, soția sa chiar era bolnavă! – și începuse să meargă zilnic la biserică să se roage. Îngrozit și dezgustat, se temea că fiul lor avea să fie marcat de un soi de blestem predestinat, acela de a avea doi nebuni perverși drept părinți.

Nașterea lui Thaddée îl liniștise: bebelușul era o personificare a inocenței, o pagină albă care se cerea scrisă. Îi revenea lui Corso sarcina să-i dea o educație cât mai echilibrată și să-i ascundă firea monstruoasă a mamei sale. Își jură că avea să rămână alături de Emiliya, ținând-o în frâu, până când fiul lor avea să ajungă la majorat.

Astfel au trecut anii. Corso era trist, mariajul său era un eșec, dar măcar băiatul era fericit. Sacrificiul pe care îl făcea nu era greu de îndurat pentru Corso. Da, era nefericit, dar își asumase propriile păcate și, cu fiecare zi care trecea, își câștiga accesul în Paradis, asistând la trezirea lui Thaddée. Dar acest simulacru de viață conjugală sfârși prin a o plictisi pe Emiliya. Într-o seară, revenind de la slujbă, descoperi că apartamentul fusese golit de tot mobilierul. Bulgăroaica se mutase și luase cu ea tot, inclusiv copilul.

Poliția îl arestă aproape imediat pe Corso, ca urmare a unei plângeri depuse de către Emiliya, pentru lovire. De-abia reușise să scape, cu mare greutate, din această încurcătură, când în cutia poștală sosise cererea de divorț. Se lansase atunci în bătălia disperată, dinainte pierdută, pentru a obține custodia fiului său.

— Domnule Corso?

Avocata Karine Janaud se afla în fața lui, înveșmântată într-o splendidă rochie albastră. Afișa un zâmbet strălucitor, mai înghețat însă decât apa de

la Poli. Din nou, Corso fu izbit de asemănarea ei cu Emiliya. Avea același gen de frumusețe arogantă, aceeași alură de mironosiță pe care o bănuiești că, în realitate, e o fiară în pat.

Se ridică și o salută printr-o înclinare a capului. În timp ce-și lua geanta de pe fotoliu, observă că haina îi era pătată cu sânge uscat, în urma măcelului din noaptea precedentă. Cu un gest reflex, se apucă să frece cu unghia urmele de sânge, apoi cu cotul, pentru a desăvârși procesul de curățare, fără să-și lase geanta de la subsuoară.

Avocata îl privea consternată, cu brațele încrucișate. În ochii ei, Corso citi harta drumului lung și imposibil pe care îl avea de parcurs pentru a convinge un judecător că era tatăl ideal.

O adevărată Golgotă.

11.

— V-am mai spus, dosarul dumneavoastră nu stă în picioare.

Chiar așa? Corso o alesese pe Karine Janaud să-l reprezinte în procesul de divorț după ce unul dintre colegii de la Secția 36 își pierduse absolut tot ce avea într-un proces similar, în care avocata o reprezentase pe soția acestuia. *Cea mai ticăloasă târfă de pe Pământ,* o descrisese polițistul. Exact genul de avocat de care avea nevoie Corso.

— Ați apucat să citiți concluziile lor? îl întrebă avocata, acum instalată de partea cealaltă a unui birou din lemn masiv de stejar, cu tăblia îmbrăcată în piele verde.

— Bineînțeles, răspunse el, deschizându-și geanta. Am adnotat fiecare paragraf și…

— Pe fond, ce părere aveți?

— E o țesătură de minciuni sfruntate.

— Puteți demonstra acest lucru?

— Bineînțeles, eu…

— Aveți cu ce să o compromiteți, la rândul dumneavoastră?

Corso ezită. Biroul avocatei era decorat altfel decât sala de așteptare. Mobilier de epocă, din lemn lăcuit, de la începutul secolului trecut, pe care te-ai fi așteptat să-l vezi mai degrabă în biroul unui notar cu lornion.

— Aveți elemente care să ateste că este o mamă rea?

— E cea mai rea cu putință, dar nu intenționez să folosesc respectivele informații.
— De ce nu?
— N-am de gând ca fiul meu să treacă prin așa ceva.
— E prea mic pentru a asista la dezbateri, nu va avea de unde să știe ce s-a discutat.
— Mama lui îi va arăta procesul-verbal al ședinței de judecată de îndată ce va atinge vârsta la care ar putea înțelege. Poate chiar mai devreme. Resping categoric ideea de a-i transmite lui Thaddée o imagine urâtă despre mama sa. Și nu vreau nici ca ea să rămână convinsă că m-am înverșunat împotriva ei.
— În cazul acesta, nici nu mai are rost să continuăm.
— Așa vă faceți meseria? Porniți din start cu ideea că veți pierde?
Karine Janaud se apropie de fereastră și o deschise. Se așeză apoi și își aprinse o țigară, în tăcere. Era frumoasă, dezirabilă și îl privea cu dispreț.
— E cazul, oare, să vă reamintesc în ce situație vă aflați? reluă ea. Soția dumneavoastră a fugit, împreună cu băiatul, pretextând că ați fost violent și depunând o reclamație în acest sens, în ianuarie 2016. Acum, când procesul de divorț a început, dumneavoastră solicitați custodia completă a fiului dumneavoastră în vârstă de 9 ani. Ei bine, nu aveți nicio șansă să o obțineți.
— Plângerea depusă de ea a fost o minciună. La fel de bine am putea schimba punctul de vedere și să spunem că ea a fost cea care a părăsit domiciliul conjugal…
— Nu are nicio importanță, îi replică avocata, expirând un rotocol de fum. Problema principală e că dumneavoastră sunteți tatăl. Chiar și pentru a obține custodia comună, am avea de dus o bătălie fără prea mulți sorți de izbândă.
— Din câte mi s-a spus, în ultima vreme instanțele au început să aibă o atitudine mai favorabilă față de tați.
— Fals. Câtă vreme avem de-a face cu un copil mic, majoritatea magistraților vor fi de părere că el trebuie să rămână în preajma mamei sale. Chiar dacă ea lucrează, chiar dacă nu dispune de mai mult timp decât fostul ei soț pentru a se ocupa de copil. Ca s-o spunem pe șleau: nici măcar în cazul în care mama are defecte majore și dovedite, șansele tatălui nu cresc. O mamă va avea întotdeauna câștig de cauză în opoziție cu tatăl. Se numește „legea pântecelui”.

Corso se foi în fotoliu. Janaud nu făcea decât să rostească cu voce tare ceea ce subconștientul său îi șoptise de la bun început. De-afară se auzeau zgomotele unui șantier.
— Și ce e de făcut în acest caz?
— Ceea ce am spus: să o târâm în noroi. Să demonstrăm că este o mamă rea și că fiul dumneavoastră este pus în pericol dacă ar rămâne cu ea.
— Nu.
— În acest caz, vom pierde.
— Am putea să demonstrăm că eu dețin toate calitățile necesare pentru a fi un tată bun, nu?
— În acest gen de procese, deciziile nu se iau punând în balanță calitățile și defectele, ci doar însumându-le pe cele din urmă. De-a lungul întregului an, judecătorii văd defilând prin fața lor o sumedenie de cupluri care se acuză reciproc de toate ororile posibile și se spurcă după cum le vine la gură. Dacă refuzați să vă pretați la așa ceva, magistratul va considera că, de astă dată, soția este cea care spune adevărul, iar dumneavoastră nu aveți argumente pentru a vă apăra.
Se ridică, aruncă țigara pe fereastră cu un bobârnac și apoi o închise.
— Să vedem cum am putea să vă construim apărarea, continuă ea, reluându-și locul în spatele biroului. Doamna Corso afirmă că ați înșelat-o în repetate rânduri…
— Minte.
— Puteți să dovediți acest lucru?
— Ea e cea care trebuie să dovedească asta și nu are cum. Mă acuză fără nicio bază reală. E prea ușor…
Avocata zâmbi, iar buzele ei de un roșu strălucitor se deschiseră puțin de tot.
— Am senzația că nu vă cunoașteți soția, domnule Corso.
— O cunosc mai bine decât oricine altcineva.
— Vorbesc de ceea ce se vede din exterior. Emiliya Corso are un parcurs profesional exemplar. Și-a luat diplomele într-o limbă care nu-i a ei. După obținerea cetățeniei, a obținut un post la Ministerul Agriculturii, apoi la cel al Afacerilor Sociale. În prezent este numărul doi la Secretariatul de Stat de pe lângă ministrul Educației. Fără îndoială, ascensiunea sa profesională va continua.
— Și ce legătură are asta?
— În același timp, dumneavoastră sunteți doar un simplu ofițer de poliție.

— Sunt unul dintre cei mai buni polițiști de la Secția 36!

Karine Janaud își așeză mâinile pe suprafața verde-închis a biroului. Unghiile ei, atent îngrijite, păreau carapacele unor crustacee însângerate. Când mai avea femeia asta timp să se aranjeze așa? Avea oare copii? Un soț? Dacă vreodată avea să divorțeze, cine urma să-i facă oare praf iluziile?

— Nimeni nu vă pune la îndoială calitățile profesionale, Stéphane, rosti avocata pe un ton mai blând. Dar trebuie să luăm în calcul parcursul dumneavoastră care, să recunoaștem, nu vă va fi favorabil în această situație.

— Ia te uită… Cum așa?

— Ați petrecut mai mulți ani la diverse comisariate, apoi ați fost transferat la Brigada de Cercetare și Intervenție, apoi la Moravuri, de acolo la Antidrog, iar asta înseamnă că vă petreceți bună parte a timpului în compania unor infractori, a unor traficanți, a unor perverși.

— Nu în compania lor, ci luptând împotriva lor.

— E exact același lucru. Evoluați într-un univers toxic. Iar acum, de când sunteți la Omoruri, e și mai rău. Aveți de-a face, zi de zi, cu asasini.

Corso se înfundă în fotoliu ca un elev neastâmpărat care refuză să stea de vorbă cu profesorul. Fraza din urmă îi confirma ceea ce gândise dintotdeauna: că polițiștii sunt un soi de vidanjori ai societății, angajați să-i golească haznalele și să asigure liniștea oamenilor cinstiți. O sarcină nobilă care îi transforma însă, la rândul lor, în niște paria. În mintea tuturor, polițiștii și criminalii făceau parte dintr-un soi de frăție secretă, o familie aparte.

— V-ați propus să mă bălăcăriți?

— Încerc să mă pun în locul judecătorului. E normal să studieze în amănunt cine sunteți și ce faceți.

— Îmi fac datoria de tată în cea mai mare măsură…

— Din câte spune doamna Corso, nu sunteți niciodată acasă, aveți un program de-a dreptul imposibil.

— Fals. Vin acasă în fiecare seară să-l văd pe Thaddée și să iau cina împreună cu el.

Avocata râse, aproape tandru.

— Nimeni nu o să creadă una ca asta. Răufăcătorii pe care-i urmăriți nu lucrează după un program fix.

— La Brigada Omoruri am un program îndeajuns de regulat. Nu mai particip la acțiuni de supraveghere sau flagranturi.

— Doamna Corso spune că v-ați apucat de băut.

— Câte un pahar când și când, nu exagerez niciodată.

— De asemenea, pretinde că vă drogați.

Corso tresări: avea în urmă un trecut de dependență, uciderea lui Mama, ședințele de la Dependenții Anonimi…

— Fals.

— Chiar așa? izbucni avocata. Nici măcar câte-o liniuță de cocaină pe ici, pe colo?

— Am lucrat la Antidrog. Atunci când îți petreci nopți întregi la pândă pentru a prinde niște traficanți, ai nevoie uneori de ceva care să te remonteze. Dar am terminat cu asta.

Janaud întoarse pagina și Corso putu să vadă că și ea subliniase anumite paragrafe.

— Soția dumneavoastră mai spune aici că sunteți înarmat și periculos.

— Sunt înarmat prin natura meseriei mele, pentru a proteja oamenii nevinovați.

— Ați ucis de cinci ori. Avocata soției și-a procurat procesele-verbale ale faptelor dumneavoastră de arme. Acestea sunt piesele 33, 34, 35, 47 și 63 din dosar. Trebuie să recunosc, femeia și-a făcut treaba foarte bine.

Am ucis de șapte ori, puicuțo. Corso îl revăzu în minte pe individul din parcarea subterană, prăvălindu-se secerat de gloanțele sale, în portbagajul mașinii. Apoi craniul celui de-al doilea, explodând și împrăștiindu-i creierii pe peretele din spate, cu fumul exploziei ieșindu-i dintre buze.

— Dacă am ucis, a fost doar în exercițiul funcțiunii, replică el. N-am avut de ales, era care pe care. Și a fost vorba, în fiecare caz, de ucigași de cea mai joasă speță.

— Soția dumneavoastră vă reproșează, de asemenea, că sunteți un om violent.

— O altă minciună. N-aș ridica mâna asupra nimănui.

— Avocata ei a anexat la dosar plângerile depuse de suspecți pe care i-ați anchetat…

— A scormonit în rahat! La naiba, aveți idee cu ce fel de indivizi am de-a face în fiecare zi? Chiar credeți că e de-ajuns să le vorbești pe un ton blajin pentru ca ei să se așeze frumos la masă și să mărturisească? În stradă e război. Violența mea e strict de utilitate publică, în viața privată sunt cât se poate de inofensiv.

Avocata își notă ceva și reluă:

— Avem, totuși, această plângere, depusă în 4 ianuarie 2016… Anexa 57 la concluzii. Emiliya Corso a fost supusă unui examen medical a doua zi. Concluziile medicului spun că…

Corso o întrerupse cu un gest al mâinii. Închise ochii o clipă și revăzu în gând acea seară fatidică în care o surprinsese în flagrant și realizase până unde putea să meargă nebunia ei, chiar în timp ce Thaddée dormea în camera de alături. În clipa aceea nu voise să o lovească, ci doar să o împiedice să se mutileze grav.

— Și-a făcut singură acele urme.

— Așadar susțineți că s-a automutilat?

— Nu, nu în sensul obișnuit. Ea…

— Vă ascult.

— Nu, mai bine s-o lăsăm baltă.

Corso se aplecă spre birou și auzi încheieturile fotoliului pârâind sub greutatea sa. Transpirase, simțea umezeala sudorii la rădăcina părului.

— Nu vreau să mergem pe linia asta. Găsiți-mi o altă soluție, o altă cale pentru a avea o șansă de câștig.

— Dacă nu doriți să vă incriminați adversară, va trebui să scoateți din pălărie un element care să vă pună într-o lumină bună, să arate că sunteți mai mult decât un muritor de rând.

— Ați auzit despre dansatoarea ucisă? Ieri mi-a fost încredințat cazul respectiv.

— Există vreo șansă să-l arestați pe ucigaș?

Nici măcar cel mai mărunt indiciu, o întrevedere cu Bornek care-i năruise și ultimele speranțe, un ucigaș care se pierduse printre milioanele de locuitori din Île-de-France…

— Am să-l găsesc.

— Atunci s-ar putea să aveți o șansă. Unui erou nu-i poate refuza nimeni nimic.

Corso se ridică, gata de plecare, când avocata mai adăugă:

— Faceți rost de mărturii care să vă fie favorabile. Găsiți-mi fotografii din vacanțe, din momentele pe care le-ați petrecut cu fiul dumneavoastră. Vreau să fiți împreună în fiecare astfel de fotografie.

— Ar putea să ne fie de folos?

— Dacă reușiți să-l arestați pe ucigaș, ne vor fi bune ca materiale ajutătoare.

12.

Ajuns în mașină, Corso formă numărul Emilyiei. Voia să afle la ce oră putea trece să-și ia fiul. Emiliya avea tot interesul să-i răspundă civilizat.

— Ce vrei? întrebă ea imediat ce-i recunoscu glasul.

— Te-am sunat să ne organizăm pentru diseară.

— Despre ce vorbești?

Corso inspiră adânc, încercând să nu se enerveze.

— La ce oră pot să vin să-l iau pe Thaddée?

Ea izbucni în râs. Un râs pe potriva ei: potolit, înghețat, solitar. Un râs care semăna cu o glumă înțeleasă doar de ea.

— Ești atât de dus cu pluta încât nu te-ai obosit nici măcar să te uiți în calendar.

— Nu te juca cu mine, șuieră el printre dinți. Știi foarte bine că e weekendul meu.

— E 1 iulie, *vuzlyuben.* Începe vacanța mare. Vacanța *mea.* O să-l mai vezi pe Thaddée după 1 august.

Cum putuse oare să uite așa ceva? De vină erau slujba, stresul și, mai ales, refuzul său de a trăi așa, la cheremul acestei dezaxate. Nu mai asculta, dar continua să audă vocea onctuoasă și ritmată a Emilyiei, ușor marcată de accentul est-european.

— O să-l sun deseară.

— Nu sunt sigură că o să îți poată răspunde. Azi are ultima oră de pian, probabil o să fie foarte obosit.

Corso simți cum inima începe să-i bată în tâmple.

— Ai merita să te…

— Da, te ascult, cântă ea. Continuă, *lyubimets*… Spune-ne de ce ești în stare…

Corso se stăpâni, conștient că ea înregistra convorbirea. Astfel de înregistrări ar fi fost calificate drept „probe ilicite”, dar însăși existența unor conversații în care el amenința cu violența sau profera insulte nu i-ar fi fost deloc favorabilă în instanță.

— Unde mergeți? întrebă el, înghițindu-și amenințările.

— Acordul nostru nu prevede obligativitatea informării tale asupra deplasărilor pe care le facem.

Franceza ei avea o sonoritate prețioasă, desuetă.

— Pleci în Bulgaria? Ca să ieși din țară ai nevoie de acordul meu, nu uita că…

— Ooooo, domnul mare polițist va închide frontierele? râse ea din nou, pe un ton alintat.

Corso își mușcă atât de tare buza de jos încât simți pe limbă gustul metalic al sângelui. Se șterse cu dosul mânecii și îi porunci:

— Sună-mă când ajungeți.

Închise fără să mai aștepte vreun răspuns, apoi demară în trombă. Ca întotdeauna când era furios, își înfipse piciorul în accelerație, porni sirena și nu se atinse de frâne până când ajunse la secție.

De cum sosi la etajul trei, fu abordat de Barbie:

— Putem discuta un minut? Cred că am găsit ceva.

Corso o urmă, cu fălcile încleștate. Barbie împărțea un birou micuț cu Ludovic. Deocamdată, colegul lor originar din Toulouse nu era prezent, dar încăperea era plină de role de hârtie imprimate. Când venea vorba de facturi și extrase de cont, Barbie prefera să lucreze pe stilul vechi, cu hârtia în față și markerul în mână.

— Am studiat extrasele de cont ale Ninei din ultimii patru ani.

— Se pot accesa date chiar atât de vechi?

— Da, dacă știi pe cine să întrebi.

— Și ce ai aflat?

— Am comparat toate viramentele sau cecurile încasate cu declarațiile ei privind orele lucrate, voiam să aflu dacă a mai lucrat și în vreun alt domeniu în afară de spectacole, cinema sau audiovizual.

Barbie luă una dintre rolele de hârtie listate. Imprimase coloanele de cifre cu corp de literă redus cu 50% și pe față și pe verso, de dragul economiei de hârtie; era o ecologistă convinsă. Ca urmare, coloanele listate păreau ilizibile pentru oricine altcineva în afară de ea.

— Am găsit cel puțin două firme care nu se încadrează în domeniile de care am pomenit. În februarie 2012, Nina a încasat 2 200 de euro de la societatea Edoga. În mai 2013, o altă încasare de 3 000 de euro, venită din partea unei alte societăți, Kompa. Ambele s-au închis la câteva luni după ce au angajat-o pe Nina.

— Ce domeniu de activitate aveau?

— Servicii de codare și criptare informatică.

— Nina avea vreo competență în domeniile astea?

— Nicidecum. Înainte să devină stripteuză și-a luat bacalaureatul în Gestiunea afacerilor.

— Și-atunci ce naiba a prestat pentru ăștia?

— N-am idee. Am doar dovada plății prin cont, dar nici urmă de vreo foaie de decont, de vreun contract sau măcar un număr de telefon. Am săpat un pic și-am găsit ceva interesant.

Corso își trase un scaun și se așeză. Trebuia să urmărească atent și cu răbdare firul drumului parcurs de Barbie.

— Am consultat diverse site-uri de referință și am descoperit că Edoga și Kompa aveau același text de prezentare. *Exact același,* până și greșelile de gramatică și ortografie sunt identice.

— Ambele societăți sunt controlate de aceiași indivizi, presupun?

— Fără îndoială. Mai e ceva care m-a intrigat: din prezentări rezulta că ambele firme erau autorizate să producă programe codate, adică inclusiv filme…

— Așadar, revenim la audiovizual…

— M-am gândit că ar fi cât se poate de probabil ca tipii ăștia, în cazul în care ar pune o nouă afacere pe picioare, să folosească aceeași prezentare de doi bani. Am făcut o căutare inversă, pornind de la frazele prezentării și păstrând greșelile de ortografie. Iar bazele de date mi-au oferit un răspuns – o societate cu răspundere limitată din 2015: OPA.

— Au un site?

— Nu, n-am găsit nimic pe net, absolut nimic în afara blestematului de text de prezentare. Am sunat însă niște prieteni *geekși* și am reușit să obțin niște informații. În realitate, nu avem de-a face cu niște prestatori de servicii. Singurele date pe care le codează sunt filmele făcute tot de ei.

— Ce gen de filme?

— Porno. Mai mult chiar, filme *gonzo.*

Tendința cu pricina se dezvoltase în anii ’90 și ulterior invadase piața, astfel încât în prezent era dominantă. Numele genului venea de la jurnalismul *gonzo* din anii ’70, când reporterii se implicau total în subiectul anchetelor lor, devenind protagoniștii propriilor reportaje.

În lumea pornografiei, ideea fusese preluată prin implicarea „regizorului”, care-și filma propriile aventuri amoroase, cu camera pe umăr și propriul penis pe post de superstar. Fără decoruri, fără scenariu, fără investiții: doar un sex în prim-plan, care pătează lentila camerei. Ieftine, prost filmate, având drept eroină vecina de palier, genul *gonzo* sau *wall-to-*

wall sau sexul total, cum mai era numit, avusese succes datorită amestecului jegos de banalitate și perversități extreme.

— Așadar, putem spune că Nina a făcut, măcar în două rânduri, filme *gonzo*?

— Aș putea să pun pariu că da. Și e posibil ca acesta să fie doar vârful aisbergului.

O stripteuză care joacă în filme porno… Nimic ieșit din comun, la urma-urmei. Dar Bornek nu dăduse de urma acestui fir.

— Amicii tăi au văzut filmele în cauză?

— Nu. Dar știu de existența lor, tocmai datorită criptării de nivel înalt.

— Prin urmare filmele sunt mai degrabă cunoscute datorită criptării lor complicate, nu a conținutului?

— Se poate spune că da.

— De ce ar fi criptate niște filme care sunt accesibile printr-un simplu click, pe net?

— Tocmai, că astea nu-s chiar atât de ușor accesibile. Ca să le vezi trebuie să te abonezi la un site anonim. Într-o lume în care totul e imediat accesibil, faptul că accesul e interzis nu face decât să sporească interesul pentru filmele în cauză.

— Dar, după decriptare, filmele ar trebui să poată fi găsite online, nu?

— Nu. Programul blochează copierea și împiedică orice transfer. Mai mult chiar, până și cel care a plătit pentru a avea acces la film pierde acest privilegiu.

Într-adevăr, o asemenea sumă de precauții era de natură să trezească oricui curiozitatea.

— Și ce se știe despre filmele astea?

— Se pare că e vorba de ceva foarte special.

— Ilegal?

Barbie ridică din umeri. În domeniul pornografiei, legalitatea era un termen foarte vag și foarte elastic. Înaintea filmării unei producții, actorii semnau un consimțământ care, de cele mai multe ori, împiedica orice fel de repercusiuni de ordin juridic.

Polițista deschise un dosar și extrase din el câteva pagini: imprimase aici înșiruirea de etichete copiate din meniul site-ului. Corso citi o serie de cuvinte-cheie care promiteau: „amputee” „dwarf”, „gloryhole”. Așadar, sex cu persoane cu membre amputate, sex cu pitici și o practică foarte specială, care presupunea existența unei găuri în perete, de preferință într-o toaletă

publică, în care un bărbat își vâra membrul, iar de cealaltă parte se afla o femeie care îl folosea fără să știe cine era cel de dincolo de peretele despărțitor.

— Amicii mei mi-au spus, reluă Barbie, că în spatele firmelor acestora s-ar afla un soi de guru, un tip pe nume Akhtar Noor, care s-a făcut cunoscut în anii ’90 când comercializa un lubrifiant foarte apreciat de homosexualii amatori de senzații tari.

— Și individul ăsta a devenit apoi producător?

— Ceva de genul ăsta. A început prin a lansa pe net filme cu „goo girls”.

Un alt termen pentru cunoscători: „goo girls”, adică „fetele vâscoase”, capabile de performanțe sexuale acrobatice atât de complexe încât te întrebai din ce unghi fuseseră filmate.

— Apoi a inventat un nou gen. El însuși îl numește „bio gonzo” sau „porno organic”. De când a descoperit însă hipercriptarea, trebuie să devii membru al clubului său pentru a-i vedea filmele. După părerea mea, de aici vin inițialele OP ale numelui firmei, de la „organic porn”. Cât despre A, ar putea fi pur și simplu inițială numelui său, Akhtar.

— Are cazier?

— Nu. E de origine pakistaneză sau bengaleză, nu se știe foarte exact. Folosește uneori pseudonimele Sarfraz sau Bukhari. Nu e foarte limpede nici în ce calitate se află în Franța. A înființat toate firmele folosindu-se de diverși intermediari. În prezent conduce un soi de comunitate în care totul este permis în materie de sex. El însuși practică un amestec de *gonzo* și tantrism din care rezultă ceva dubios care are ca scop ultim, ca întotdeauna, sexul extrem.

Era posibil ca Nina să nu fi fost o simplă actriță în filmele de acest gen, ci să fi aderat ea însăși la aceste idei libertine. Asocierea dintre naturism și striptease se putea transforma, la o adică, într-o combinație de tantrism și *gonzo*.

— Barbie, ești genială, concluzionă Corso, ridicându-se. Unde-l găsim pe păsăroiul nostru?

— Are cartierul general pe strada Paradis, îți trimit acum adresa.

— Kebab îl fac!

13.

În timp ce parca mașina, Corso se jură în gând că nu urma să facă pe puritanul sau justițiarul atunci când avea să se afle față în față cu pornograful. Încă nu știa ce anume putea să însemne acest „porno organic", dar văzuse destule la viața lui. Pe când lucra la Brigada de Combatere a Proxenetismului, fosta Brigadă de Moravuri, avusese parte de destule: descinderi în locații de filmare a unor producții în care jumătate din distribuție era alcătuită din animale, mormane de DVD-uri pe care colegii săi le vizionau fără a le veni să creadă ce vedeau: doi bărbați care-și strângeau mâinile în vaginul unei femei, o actriță de filme porno care bătuse recordul la sex cu parteneri multipli, lăsându-se penetrată de mai bine de o mie de ori într-o singură zi, o altă „campioană" care era capabilă să suporte cu vitejie o triplă penetrare simultană anală…

Alungă aceste amintiri, așa cum o alungase și pe Emiliya din existența sa. Emiliya, care bătea și ea recorduri, în cu totul alt gen. Își dorea doar calm, liniște și rațiune…

Birourile OPA se aflau într-unul dintre acele imobile decrepite cu o curte interioară, unde în trecut funcționaseră ateliere de fabricat cristale sau porțelanuri. Bineînțeles, la parter nu exista nicio indicație privind societatea care avea ca obiect de activitate criptarea, dar Barbie îi dăduse o localizare exactă: etajul doi, pe stânga.

Corso se strecură în umbra casei scărilor, care adăpostea și un uriaș lift pentru transport de marfă. Urcă scările fără să aprindă lumina. Ajuns la etajul doi, sună scurt la ușa din stânga, fără să insiste: deocamdată era doar un vizitator oarecare. Trecu un minut și nu se auzi nicio mișcare. Sună din nou. Două minute. Aparent, nu era nimeni aici. Era ora 15. Poate că Akhtar era plecat pe undeva. Instinctul îi șopti lui Corso să mai aștepte puțin.

În sfârșit, un bărbat cu pielea foarte închisă la culoare și cu părul lins își făcu apariția în prag. Purta o tunică albă și un pantalon de pijama albastru. Era desculț, iar silueta i se decupa, ca o fantomă, pe fondul întunecat din interiorul holului de intrare. Era limpede, pe-aici se trăia cu obloanele închise.

— Domnul Akhtar Noor?

Omul înclină din cap în mod repetat, în maniera indienilor. Corso îi arătă insigna.

— Putem intra?

Akhtar se dădu la o parte și-i făcu loc să intre. Corso avu ocazia să-l studieze mai îndeaproape: avea pielea șifonată, părul geluit dar nepieptănat: guru tocmai se trezise din somnul de după-amiază.

Păși într-o încăpere largă, cufundată în umbră, decorată în stil oriental: covoare pe pardoseală și pe pereți, mobilier fără picioare, făcut parcă anume pentru cei care voiau să trăiască cu fundul direct pe podea. Mirosea puternic a curry și mirodenii.

— Doriți un ceai? îl întrebă gazda, cu o voce pițigăiată.

Își netezea părul cu un gest afectat. Corso se mulțumi să clatine din cap. Înaintă câțiva pași și reperă într-un colț mai multe computere, aliniate pe un birou. Era singura sursă de lumină, dar monitoarele nu înfățișau decât imagini neutre sau bruiate. Corso se răzgândi: guru nu dormea, ci fusese deranjat de la lucru.

Înainte de a-i deschide, Akhtar se grăbise să cripteze tot ce se vedea pe ecrane.

— Deranjez? întrebă polițistul.

— Sunt în întârziere cu câteva montaje, râse indianul, împreunându-și mâinile în semn de scuză. Vă deranjează dacă vă rog să vă descălțați?

Corso se prefăcu că nu aude. Se simțea din ce în ce mai iritat. Nu-și putea lua ochii de la ecranele criptate care răspândeau o lumină alburie.

— Sunteți sigur că nu doriți un ceai? Sau poate niște *sandesh*? Sunt niște prăjiturele bengaleze care…

— Las-o moartă cu amabilitățile, Akhtar! rosti Corso, întorcându-se către indian.

Corso renunțase la hotărârea de a-și păstra cumpătul. Pentru acest guru tantric, trezirea avea să fie destul de dură.

14.

— Arată-mi la ce lucrai.

— Nu se poate, e confidențial.

În penumbră, chipul negricios al lui Akhtar, scăldat în sudoare, părea să fie carapacea lucioasă a unui scarabeu.

— Pentru un polițist nimic nu este confidențial, ar trebui să știi asta, rosti Corso și-l împinse, obligându-l să se așeze pe scaunul cu rotile aflat în fața

consolei de montaj.
— Totul este criptat, nu se…
— Vreau să văd imaginile de pe monitoare, Akhtar, insistă Corso, apăsându-și mâinile pe umerii lui. Nu trebuie să-ți fie teamă, am văzut destule la viața mea. Doar dacă nu cumva e vorba de ceva ilegal…
— Nicidecum! Firma mea…
— Hai, dă-i drumul.
Stând în picioare în spatele producătorului, Corso își scoase arma și introduse un cartuș pe țeava revolverului Sig Sauer, pe care-l lipi de urechea lui Akhtar.
— Începe cu primul ecran din stânga. Dacă faci și cea mai mică încercare să ștergi fișierele, am să trag, iar zgomotul o să îți spargă timpanul.
Reacționând instinctiv la spusele polițistului, indianul își retrase capul între umeri și se apucă să tasteze. Degetele-i tremurau. Puricii de pe ecran se risipiră, dezvăluind o imagine foarte clară, la rezoluție înaltă. Pe ecran nu se vedea nicio față, ci doar două sexe masculine introduse în același sex feminin, în timp ce un pumn penetra anusul. Suprafața mică de piele dintre cele două orificii era întinsă, gata să plesnească.
— Lucrăm în principal cu prim-planuri, șopti Akhtar. Cererea vine din partea unui public tot mai exigent, așa că trebuie să ne punem la treabă imaginația…
Imaginația lui Akhtar avea niște particularități cu totul deosebite. Filmarea aducea mai degrabă cu înregistrarea unei operații chirurgicale. Toate organele erau atent epilate, niciun fir de păr nu se zărea în imaginile care se derulau pe ecran.
Unghiul de filmare se modifică și Corso putu să constate că toți actorii din scenă aveau craniile rase. Parcă ar fi asistat la un spectacol de dans buto, în versiunea *hard.*
Da, era o scenă de sex dur, filmată fără să ascundă nimic, dar nimic reprobabil.
— Treci la al doilea ecran.
— Nu văd de ce…
— Dă-i drumul, Akhtar, nu-mi pune răbdarea la încercare.
O nouă imagine se ivi pe monitor. O scenă de *throat gagging.* O sufocare sexuală. Un bărbat deschise cu ambele mâini gura unei femei îngenuncheate în fața sa și scuipă în cavitatea deschisă. În clipa următoare, își înfipse brutal penisul erect în gura femeii și se apucă să dea frenetic din fund, cu

violență. O scenă greu de suportat. Zgomotul surd al membrului care atingea fundul gâtului femeii. Horcăielile și sughițurile acesteia. Lacrimi, salivă, vomă…

— Totul e simulat, îndrăzni Akhtar să vorbească, tot mai agitat.

— Actrița asta e a naibii de credibilă.

Femeia încercă să urle, dar mădularul o sufoca, așa încât abia icni.

Atroce, dar nu ilegal.

— E ceea ce ne cere piața, se justifică indianul. Noi nu facem decât să răspundem cererii publicului…

— Să vedem al treilea monitor, Akhtar.

Producătorul se aplecă febril asupra tastelor. Corso putea să vadă cum un firicel de sudoare i se scurgea pe ceafă. Sau poate era gelul de păr care se topea pe suprafața craniului său înfierbântat?

Degetele încleștate pe un box american din metal izbeau cu toată puterea fața unei femei legată de două grinzi fixate în forma unei cruci a Sfântului Andrei. Inelele de oțel sfâșiau carnea, jupuiau mușchii, sfărâmau osatura feței. Fata era inconștientă, nu mai reacționa deloc la directele care-i făceau praf fața.

— Ia te uită, Akhtar…, rosti cu greu Corso, care simți că i se uscase gura. Ceea ce văd îți va aduce o frumoasă arestare, după toate regulile în vigoare.

Indianul sări pe neașteptate din fotoliu și se întoarse, înfruntându-l.

— Cine ești dumneata, de fapt? Și ce vrei de la mine?

Nu mai graseia, iar accentul îi dispăruse ca prin farmec.

— Îmi cunosc drepturile. Conform articolului 1 din legea din 21 iunie 2004, „comunicarea pe cale electronică este liberă și neîngrădită, ceea ce conferă internetului aceleași garanții oferite presei scrise sau audiovizuale în ceea ce privește libertatea de expresie. Exercitarea acestei libertăți nu poate fi limitată decât în măsura în care acest lucru este impus de respectarea demnității umane, de apărarea ordinii publice și de protejarea copiilor și adolescenților”.

Corso zâmbi și își puse la loc arma.

— Bravo, Akhtar, ți-ai învățat bine lecția. Dar mă îndoiesc că „respectarea demnității umane” include folosirea unui box american pentru aplicarea unor lovituri în figură. În consecință, o condamnare pentru tortură și acte de barbarie se va potrivi de minune cu nuanța tenului tău.

Akhtar își umflă pieptul sub tunica șifonată. Sudoarea îi făcea fața să lucească, arăta ca o măslină uriașă.

— Nu, rosti el, cu buzele tremurând. Toate actrițele cu care lucrez au semnat un contract care atestă că ele au acceptat condițiile de filmare.

— Ceea ce tu numești „condiții de filmare” constituie o crimă, din punct de vedere legal.

— Nu. Aceste femei și-au dat consimțământul și este vorba strict de viața lor privată. În 17 februarie 2005, Curtea Europeană pentru Drepturile Omului a pronunțat sentința în cazul K.A. și A.D. împotriva Regatului Belgiei, consacrând astfel dreptul la „autonomia personală, inclusiv dreptul de a întreține raporturi sexuale și de a dispune de propriul corp chiar și în cazul unor activități ce pot fi percepute ca fiind de natură să pună în pericol integritatea fizică sau morală a persoanei în cauză”.

Akhtar nu prea avea noroc în acea zi: cu o soție ca a sa, Corso știa pe de rost legislația și jurisprudența în materie de sado-masochism.

— Acuzații au uitat să menționeze că actele de barbarie erau filmate și apoi vândute pe internet.

Indianul părea încântat că poate să polemizeze cu un cunoscător.

— Așadar, știi cu siguranță – Curtea a recunoscut faptul că, având în vedere consimțământul prealabil al victimei, a acționa astfel în decursul unei relații sexuale constituie o justificare care elimină existența infracțiunii. Din acest moment, vinderea filmării poate fi întrutotul legală.

Se apropie de monitorul pe care scena de carnagiu continua să se deruleze și își așeză palma pe acesta ca un sculptor ce-și atinge tandru una dintre opere.

— Sado-masochismul se încadrează în libertățile sexuale care sunt recunoscute indivizilor de către stat într-o societate democratică. Decizia aceasta ține de jurisprudență, ca o consecință a sentinței în cazul Laskey, Jaggard și Brown din 1997 și, pentru moment, este definitivă.

Corso se forță să arunce o privire la chipul pixelizat care nu mai arăta deja a chip omenesc, ci era doar o bucată de carne însângerată atârnată de cârligul unei măcelării. Îl plesni pe indian cu țeava revolverului și, apucându-l de gulerul tunicii, îl izbi de perete.

— Ascultă la mine, curvă proastă! N-am venit aici ca să audiez un curs de Drept și cu atât mai puțin să-ți ascult ție aberațiile despre sado-masochism și legislația europeană. În februarie 2012 și în mai 2013 a lucrat pentru tine o fată pe nume Sophie Sereys, alias Nina Vice, în mai multe filme. Vreau să știu ce a făcut, mai exact.

— Sophie Seres? Nina Vice? Pe bune, nu văd ce…

Corso îi arse o lovitură cu patul pistolului și-i sparse nasul, apoi îl lăsă să alunece de-a lungul peretelui, înainte de a adăuga:

— A fost asasinată acum zece zile, jurnalele de actualități n-au vorbit decât despre asta timp de o săptămână. Figura ei a umplut internetul. Ești un tip informat așa că sunt convins că ai recunoscut-o imediat.

— Nina… făcea parte din clubul nostru… lucra cu noi… în mod regulat…

— N-am găsit decât două dovezi de plată printre actele ei. În rest, o plăteai la negru?

Deși avea nasul spart și buzele umflate, Akhtar reuși să schițeze un zâmbet.

— N-ați înțeles nimic… Nina juca benevol, pentru propria plăcere! Filosofia mea a reușit să cucerească inima și mintea multora. Ceea ce facem noi nu sunt filme, ci o comuniune… Noi…

Corso îl mai pocni o dată în maxilar, doar ca să-l convingă că pricepuse prea bine.

— În ce fel de filme juca Nina?

— De genul celor pe care le-ați văzut.

— Minți! Nina era stripteuză, nu și-ar fi asumat niciodată riscul să rămână desfigurată sau rănită în ședințele tale nebunești.

— Lucra în interior, răspunse indianul pe un ton neutru. Membrii rețelei noastre pot să aleagă instrumentele sau uneltele cu care „oficianții” noștri prelucrează subiectul și…

Corso se pregătea să-l pocnească din nou, dar se opri cu mâna în aer. Emiliya, goală, în baie, în timp ce se… Creierul său refuză să gândească mai departe, așa că se concentră asupra momentului de față.

— Unde-s filmele ei?

— Va trebui să cercetez. Toate înregistrările sunt catalogate, dar am produs multe și…

— Cine îi erau partenerii?

— Răspunsul e același, rosti indianul, ștergându-și sângele amestecat cu muci care i se prelingea din nas. Nu pot să vă spun așa, din memorie…

Corso îl ridică și îl împinse înapoi pe scaun. Își luă mobilul și formă numărul lui Stock. Nu-i venea să creadă că reușise să scoată la lumină atâtea în doar câteva ore. Bornek avea o echipă bună, dar îi lipsea un mic geniu cu colanții rupți.

— Am dat de urma Ninei Vice într-o rețea ceva mai specială, îi explică el lui Stock, fără să-l scape din ochi pe indian, care se smiorcăia ca un țânc. Barbie o să-ți explice despre ce e vorba. Lași totul baltă și vii încoace, cu toată echipa. Iei cu tine și niște băieți de la Tehnic…

Akhtar dădu să se ridice.

— Nu aveți dreptul să faceți așa ceva! Pentru o percheziție aveți nevoie de o…

Corso îl apucă de păr – contactul cu coama uleioasă îl scârbi – și-l forță să se așeze, apăsându-i patul pistolului pe gât.

— Adunați toate hard-disk-urile, toate fișierele, contabilitatea, tot, continuă el la telefon. Îl arestați pe măscăriciul care conduce toată afacerea și-l faceți să scuipe tot ce știe, toate codurile și toate catalogările. Vedeți toate filmele în care a jucat Nina. Îi găsiți partenerii de scenă, pe tehnicienii și operatorii care au fost prezenți la filmare și, mai ales, faceți rost de lista bolnavilor care-au dat bani ca să vizioneze secvențele cu pricina. Îți trimit adresa prin SMS. Și trimite-mi urgent un echipaj să-l păzească pe suspect. Grăbiți-vă, pentru numele lui Dumnezeu!

Închise și îl legă pe Akhtar cu cătușe de un calorifer, cât mai departe de consola de montaj. Deschise geamul ca să alunge mirosul enervant de curry, apoi luă o ceașcă de ceai de pe o tavă de argint aflată pe podea. Reveni la fereastră și sorbi din ceai, cu înghițituri mici, încercând să se calmeze.

Într-un târziu, reveni la Akhtar, care gemea într-un colț. Scarabeul de mai devreme se transformase într-o râmă. Corso apucă un taburet tapițat cu piele uzată și se așeză aproape de el, fără să lase din mână ceașca de ceai.

— Dă-mi telefonul tău.

Cu mâna liberă, indianul își scoase mobilul din buzunarul tunicii și i-l întinse polițistului.

— Până când sosește echipa mea, o să-mi dai un indiciu, un nume, un detaliu, ceva care să mă ajute să merg mai departe imediat.

Akhtar scuipă un cheag de sânge.

— Nu știu ce vreți să vă spun, eu…

Fără să se ridice, polițistul îl izbi cu călcâiul în coaste.

— Vreau un nume, ticălosule. Un partener, un tip care împărtășea gusturile sucite ale Ninei, vreun tehnician care i-a tras-o, oricine. Găsește-mi un nume, pentru numele lui Dumnezeu, sau îți jur că atunci când ajung colegii mei, o să te culeagă cu lingurița de pe pereți.

Celălalt scuipă din nou pe covor, apoi gâfâi:

— Căutați-l pe Mike. E un actor de hard… A lucrat cu ea. El a adus-o în rețeaua noastră.

— Unde-l pot găsi?

— N-am… n-am adresa lui…

Corso ridică din nou bocancul. Nu trebuia să se străduiască prea mult să-l tortureze pe ticălos. Acesta se făcu ghem, trăgându-se spre colțul încăperii.

— La Vesinet… Îl găsiți la Vesinet. Are programată o filmare astăzi. Vă dau imediat adresa.

— Care-i e numele adevărat?

— Nu știu, ar trebui să mă uit pe fișa lui. Oricum, toată lumea îi spune Freud.

— Freud?

— E un tip intelectual.

În clipa aceea se auziră bătăi puternice în ușă și un răcnet:

— Poliția! Deschideți!

— Ne vedem la secție, concluzionă Corso, ridicându-se. Le dai colegilor mei toate codurile și parolele, răspunzi la tot ce te întreabă și, în rest, îți ții gura. S-a înțeles?

— Pot să-mi sun avocatul? susură acesta printre dinții plini de sânge.

Polițistul îi trase un picior în burtă, înainte de a se îndrepta spre ușă pentru a le deschide colegilor săi. Akhtar izbucni în hohote de plâns.

— Pentru un guru specializat în sadism, ești cam moale…

15.

— Doctore? rosti Corso, adresându-se medicului de la Institutul de Medicină Legală; îl apelase în timp ce gonea spre vest. Sunt comandantul Corso, de la Omucideri. Am preluat cazul stripteuzei asasinate.

— Așa, și?

Era limpede că doctorul se simțea deranjat. Vocea i se auzea cu un ecou, cel mai probabil se afla în camera frigorifică. Corso nu-l știa, probabil era un tip nou.

— Ați autopsiat cadavrul Sophiei Sereys acum vreo zece zile. Aș avea nevoie de niște precizări.

Medicul suspină adânc. Îl auzi dând niște ordine asistenților săi, ca un regizor care întrerupe filmarea unei scene ratate.

— Vă ascult.
— Am citit de mai multe ori raportul dumneavoastră și n-am văzut nicăieri vreo mențiune despre leziuni vaginale.
— Am spus-o și o repet: femeia aceasta nu a fost violată.
— Mă gândeam la răni mai vechi, poate niște cicatrice.
— Adică?
Corso reușise să stârnească curiozitatea medicului.
— Am obținut astăzi dovada că Sophie Sereys a jucat în filme porno cu tematică sado-masochistă. N-ați observat nimic?
— Nu.
— Nici fisuri anale sau vaginale?
— V-am spus, n-am remarcat nimic deosebit.
— Și n-ați efectuat cumva un examen privind bolile cu transmisie sexuală?
Medicul explodă:
— Cadavrul pe care l-am autopsiat era plin de răni, de zgârieturi, de fracturi, era desfigurat și dumneavoastră ați fi vrut să-l caut de *chlamydia*? Vă bateți joc de mine?
— Mulțumesc, doctore.
În timp ce intra în zona Défense, lui Corso îi veni în minte din nou schimbul de focuri din ajun. Doi morți, iar azi bătaia administrată indianului… Violența era ca o gripă rebelă, de care nu reușea să scape cu niciun chip.
Interminabilul tunel de la Défense traversa întreaga periferie de vest, ca un tren de mare viteză care ar fi străbătut, în subteran, valurile negre ale adolescenței sale.
Telefonul sună din nou. Stock și Ludo ajunseseră în apartamentul indianului și începuseră să-l golească. Toate materialele aveau să fie transportate la un depozit din Bercy, unde Brigada Omucideri își depunea, de regulă, produsele reținute la percheziții. Aici, tocilarii de la SDLC (Subdirecția de Luptă împotriva Cibercriminalității) aveau să se ocupe de catalogarea exponatelor din muzeul ororilor lui Akhtar Noor.
— Ce motiv de arestare să notez? întrebă Stock.
— Dacă vezi un film sau două ai să găsești cu siguranță unul. Ne vedem la sediu peste două ore.
Ieșind din tunel, avu impresia că aterizase pe o altă planetă. Înainta acum pe un bulevard larg mărginit de arbori cu coroane bogate, de-a lungul căruia

se înșirau clădiri cu fațade de sticlă și vile somptuoase.

Traversă Sena și ajunse la destinație, pe bulevardul Émile Thiébaut. Locul filmării era o casă cu frontoane adăpostită dincolo de un gard opac și de o perdea de castani.

Ca să nu strice ambianța de la fața locului, Corso hotărâse să se prezinte drept un amic al lui Akhtar. Voia să respire puțin atmosfera „clubului” și să îl abordeze discret pe Mike alias Freud.

Un culturist cu urechi clăpăuge veni să-i deschidă poarta. Numele lui Akhtar declanșă o ploaie de întrebări. Corso încercă să o dea cotită, evocând diversele performanțe întrezărite în primele secvențe văzute acasă la gurul indian. Zadarnic.

Ca să nu mai lungească această conversație inutilă, îi propuse gorilei să îl sune pe însuși Akhtar.

— Cum ziceai că te cheamă? întrebă musculosul.

— Corso.

Celălalt deschise telefonul. Avea cincizeci la sută șanse ca această cacealma să funcționeze: Corso dăduse telefonul indianului celor din echipajul de poliție sosit la fața locului, urmând ca aceștia să-l transmită echipei sale. Acum, fie zăcea într-o pungă sigilată pentru probe și nimeni nu avea să răspundă, fie ajunsese în mâinile alor săi și, cu puțin noroc, Akhtar se mai afla încă prin preajmă. În acest caz, era foarte probabil ca polițiștii să-l oblige pe suspect să răspundă apelului, cu sonorul dat pe difuzor, ținându-i pistolul la tâmplă.

Corso auzi țârâitul soneriei în aparatul aflat la urechea cerberului. Contemplă absent simbolul de pe tricoul mov marca Lacoste al acestuia: fălcile căscate ale crocodilului, întinse peste pectorali, păreau că se cască a plictiseală.

Cea de-a doua variantă se dovedi câștigătoare. Akhtar răspunse, își dădu acordul, iar Corso intră pe proprietate. O alee cu pietriș, sculpturi abstracte în mijlocul unor peluze îngrijite, ferestre mari, cu draperii albe.

În pragul casei, musculosul porunci:

— Scoate-ți pantofii!

Se pare că era o obsesie a celor din acest mediu. Corso se supuse, apoi își urmă călăuza printr-un labirint de încăperi care păreau decorate și mobilate de către însuși Mies van der Rohe[2].

Nu era prima oară când Corso ajungea pe platoul de filmare al unui film porno. În general, în astfel de locuri domnea o atmosferă pașnică: actorii

hard, goi, discutau despre familie, fotbal sau mașini, în timp ce se masturbau și le erau verificate testele HIV, iar în jurul lor se aranjau luminile de scenă.

Aici, alta era situația. Adepții lui Akhtar preferau o atmosferă gravă, ezoterică. O încăpere tapetată cu cărți, în centrul căreia trona o masă de biliard, fusese transformată în cabina actorilor. Aceștia, bărbați și femei deopotrivă, se concentrau, păstrând tăcerea. Erau goi, rași în cap, ca niște pacienți gata să fie supuși unor serioase intervenții chirurgicale.

— Așteaptă aici, îi porunci culturistul înainte de a se face nevăzut.

Corso încercă să nu sară prea mult în ochii celor din jur. În vânzoleala de corpuri albe, de mădulare întărite, de cranii rase, Corso părea un pervers indezirabil.

Unii dintre actori aveau un mecanism bizar fixat în jurul sexului, un soi de pompă hidraulică, pe care o manevrau cu gesturi experte. Femeile, cu picioarele depărtate, își ungeau despicătura dintre picioare cu cremă, sau își flexau mușchii, rezemate de marginea mesei de biliard. Pe o masă, Corso putu să vadă obișnuitele substanțe ajutătoare: produse pentru stimularea erecției, lubrifianți, soluții de curățare, dar într-o asemenea varietate încât părea o adevărată farmacie de campanie.

Nu era singurul îmbrăcat din încăpere. Un tip scund și cu alură sportivă, purtând un hanorac albastru de catifea și un stetoscop atârnat la gât, se agita în jurul actrițelor. Fără vreun cuvânt, le făcea câte o injecție rapidă, trecând imediat la următoarea. Cu siguranță era vorba de anestezii locale, având în vedere performanțele care aveau să urmeze.

În sfârșit, un bărbat îmbrăcat într-o tunică albă, identică aceleia a lui Akhtar, intră în cameră și se îndreptă țintă spre Corso.

— Vii din partea lui Akhtar?

— Exact.

— El nu trimite niciodată pe nimeni pe platoul de filmare.

— Mereu există prima oară.

— Vrei să vorbești cu regizorul?

Tipul vorbea cu glas scăzut. Cu tunica lui largă și cu gesturile ceremonioase, aducea vag cu un oficiant religios. Corso remarcă însă lanterna de buzunar cu leduri, marca Maglite, care-i atârna la gât. Avea de-a face cu responsabilul cu iluminarea părților femeiești în momentul penetrării, pentru ca operatorului să nu-i scape niciun detaliu.

— Nu. Îl caut pe Mike.

— Pe cine?
— Pe Freud.
— Ce treabă ai cu el?
— Sunt și eu producător, mă interesează competențele lui în domeniu.
— Hai cu mine.

Pe urmele individului, Corso intră pe un alt culoar, păși peste un mănunchi de cabluri fixate cu scotch pe pardoseală, ocoli câteva cuiere cu colțuri metalice. Ajunseră astfel într-o altă încăpere vastă, în care mobilierul fusese împins la perete și acoperit cu huse albe. Podeaua fusese acoperită cu o folie de polietilenă: acesta era câmpul de bătaie. În jur, tehnicienii fixau proiectoarele și orientau reflectoarele. Era limpede că aici urma să aibă loc o filmare *gonzo* sofisticată, cu lumini și camere profesioniste și actori experimentați.

În centrul spațiului de filmare se afla un pat, sau mai degrabă o saltea enormă, pe care niște tipi tocmai fixau o folie de cauciuc, pe care aveau să o ascundă ulterior sub o husă textilă albă. Într-un colț, două actrițe despuiate, cu țestele rase atât de lucioase încât reflectau orbitor lumina ce pătrundea pe fereastră, stăteau îmbrățișate, în timp ce o machieuză le pudra fesele.

— Tipul de colo e Freud.

Cu greu i-ar fi putut scăpa: stătea cu spatele la fereastră, cu ochii închiși, bineînțeles dezbrăcat, așezat în poziția lotus. Nu părea foarte înalt, dar era solid. Avea o mutră turtită, ca de buldog, ochii afundați în orbite și sprâncenele rase. Osatura feței îi ieșea în evidență, ca o structură metalică pe care cineva o acoperise în grabă, superficial, cu piele și mușchi.

Partea interesantă se afla însă de la brâu în jos, între picioare. Avea ditamai mătărânga, lungă de cel puțin 25 de centimetri, o sculă mărimea XXL, de profesionist al hardului, aflată într-o erecție demnă de invidiat. Cu mâna dreaptă, artistul se masturba conștiincios și nonșalant, în vreme ce cu stânga adăuga periodic câte-o picătură sau două de lubrifiant.

Când Corso se apropie de el, animalul deschise ochii și-i zâmbi.

— Ți-a trebuit ceva timp să dai de mine.

16.

— Pe Nina am cunoscut-o online. La vremea respectivă era activă pe tot soiul de site-uri de sado-masochism.

— I-am studiat computerul, n-am găsit niciun fel de conexiuni de genul ăsta.

— Cum spuneam, s-a întâmplat „la vremea aceea”. În ultimii ani n-a mai avut nevoie de așa ceva, trecuse de cealaltă parte a ecranului.

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum vreo șase sau șapte ani, aș zice.

Actorul nu era dintre cei care se prezintă la poliție din îndatorire dar, odată găsit, nu vedea nimic neobișnuit să spună tot ce avea de spus.

Freud își îndreptă picioarele, se întinse și le masă, apoi se ridică fără să dea semne de anchilozare.

— Hai, simt nevoia să trag o țigară, spuse el, luând un pachet de Gitanes și deschizând fereastra.

Corso se străduia să se poarte cât mai firesc cu putință, dar spectacolul acestui bărbat mărunțel și îndesat, dar musculos, gol ca o sculptură romană și cu o erecție ca într-un basorelief indian, era stupefiant. Atunci când Freud se rezemă cu spatele de balustrada de lemn, continuând să-și frece unealta pe fondul priveliștii periferiei, imaginea deveni de-a dreptul suprarealistă.

Observând stânjeneala evidentă a lui Corso, încercă să-l facă să se simtă mai în largul lui:

— Nu mă băga în seamă, spuse el. Urmează să filmez și refuz să înghit porcăriile lor. Mike lucrează fără plasă de siguranță. Cu chimicalele lor o ai sculată tot timpul, dar devine ceva mecanic. Nu mai ești implicat, ca să zic așa.

Râse, iar Corso dădu din cap încercând să pară că știa la ce se referea.

— Din informațiile noastre, Nina se străduia să fie drăguță cu toată lumea, dar în realitate nu avea prea mulți prieteni.

— Doar eu îi eram prieten, confirmă buldogul.

— Nu te-ai culcat cu ea niciodată?

— Doar la filmări, zâmbi Mike. Nu era interesată decât de sado-masochismul dur. Eu sunt cel care a inițiat-o în toate astea.

— Toate astea? La ce te referi?

— Clubul. Filmele. Porno-ul „organic”, cum îi place lui Akhtar să îl numească.

— Și ea ce făcea în filme?

— De parcă n-ai ști…

— Akhtar a încercat să-mi explice, dar n-am priceput prea bine ce voia să spună.

Mike izbucni în râs și își aprinse încă o țigară.

— Nina era vedeta jocurilor online.

— Ce fel de jocuri?

— Ia spune, amice, mi se pare mie sau nu prea ai avansat cu ancheta asta a ta? făcu actorul, expirând fumul.

— Fă-mi plăcerea și explică-mi.

— OPA oferă clienților săi jocuri criptate. Plătești, privești, pariezi.

— Și care e miza pariurilor?

Actorul oftă, a lehamite. Vizitatorul său nu era prea priceput.

— Nina era specializată în „Pune-ți o dorință” și în acadele.

— Nu știu ce-s astea.

— Își înfigea, de pildă, o lumânare subțire în vagin, apoi aprindea fitilul. Pe măsură ce ceara se topea, se înmulțeau pariurile online. Pe măsură ce flacăra se apropia de labii, mizele creșteau. La jocul ăsta, Nina era cea mai bună. Ea era cea care stingea lumina… cu umezeala ei.

— Și cu acadelele, care-i faza?

— Akhtar fabrică niște capsule de zahăr ars care conțin sticlă mărunțită. Jucătorul, mă rog, jucătoarea și le vâră în fofoloancă. Căldura corpului face ca zahărul să se topească, eliberând pulberea de sticlă pisată. Jocul constă în a împinge cioburile afară, folosindu-se de mușchii perineului. Se lasă cu sânge, doare cumplit, e scârbos rău. Dar clienții sunt înnebuniți să vadă așa ceva.

Polițistul se gândea la cele spuse de medicul legist: cum se face că nu remarcase nimic suspect?

— Și câți abonați sunt înnebuniți de jocurile de genul ăsta?

— Mai multe mii, bănuiesc.

— Nina mai făcea și… altceva pentru Akhtar?

Mike făcu un semn amical în direcția grădinii vecine. Corso își lungi gâtul să vadă: o femeie la vreo cincizeci de ani traversa curtea vilei învecinate.

Scandalizată de priveliște, căci organul lui Mike depășea pervazul ferestrei, ițindu-se ca o marionetă la un teatru de păpuși, femeia se grăbi să urce în mașină.

— Nina mergea prea departe, reluă actorul. I-am spus-o de multe ori. Participa la ceea ce se numește „blind tests”. Fata e legată de o masă de autopsie, în vreme ce un „călău” primește ordine de la pariori, online. Cel mai adesea, aceștia îi cer să-i vâre fetei în fofoloancă tot soiul de obiecte, care mai de care mai aiurea. La început, fata refuză. Se licitează, suma promisă crește și, când atinge un nivel pe care ea îl consideră acceptabil, își dă acordul pentru a fi penetrată. Nina era neîntrecută la jocul ăsta.

— Ce gen de obiecte?

— Putea fi un telefon, care era făcut apoi să sune în interior, așa, de haz. Dar putea fi și un pumn de cârlige de pescuit…

— Akhtar mi-a spus că Nina participa de bunăvoie la jocurile astea.

— Așa e. Toți banii intrau în buzunarul lui Akhtar. Nebunul ăsta ne face capul mare cu idioțeniile lui cu marea fuziune erotică, dar nu e de fapt decât un om de afaceri care a găsit un filon ușor de exploatat.

— Și-atunci, dacă Nina nu avea nimic de câștigat, de ce se supunea la caznele astea?

— Din pură plăcere. Ninei îi plăcea durerea. Pe bune.

— Mi se pare o explicație cam simplistă.

Freud expedie cu un bobârnac mucul de țigară în grădina vecinei.

— Îi plăcea durerea fiindcă nu avea pic de stimă de sine. Nu se iubea fiindcă era convinsă că era nedemnă să fie iubită. Era orfană, știai asta?

Corso încuviință din cap.

— În mintea ei, nefiind demnă de iubire, ajunsese să se simtă demnă doar de ură. Iar asta i-a dat peste cap dorințele. A început să simtă nevoia să i se provoace durere, să fie torturată, să fie disprețuită așa cum credea că merită. Psihoza asta i-a dat peste cap întreg sistemul de valori. Iar violența i-a devenit singura sursă de plăcere.

Corso începea să priceapă de ce fusese Mike poreclit „Freud”. Își pronunțase discursul abscons dintr-un foc, pe un ton doct. Cu un pic de imaginație, aproape că te-ai fi putut gândi că se adresa propriului organ sexual.

Gândurile polițistului reveneau însă mereu la unul și același aspect: o fată care se supunea unor cazne de calibrul acesta ar fi trebuit să poarte urmele lor, urme cât se poarte serioase. Dar legistul nu văzuse nimic de acest gen.

Mike avea însă răspuns chiar și la această întrebare:
— În ultima vreme Nina a lăsat-o mai moale cu jocurile SM, așa că rănile i s-au cicatrizat, probabil. Se simțea mult mai bine, din punct de vedere moral și fizic, deopotrivă.
— Cum așa?
— Își găsise un tip.
— Un tip?
Toate declarațiile martorilor erau identice în această privință: Sophie Sereys, alias Nina Vice, în vârstă de 32 de ani, nu avea pe nimeni în viața ei.
— Nu-mi turna gogoși! Niciuna dintre declarațiile martorilor nu pomenește de vreun iubit. N-am găsit nimic care să indice existența unui iubit, nici pe mobil și nici în computerul ei.
Mike clătină din cap, consternat.
— N-ai înțeles nimic din toată povestea Ninei. Tot ce era personal era un secret absolut. N-avea multe lucruri de ascuns dar își păzea secretele cu străşnicie.
— Și cine era tipul?
— Habar n-am.
— Ce ți-a spus despre el?
— Nu mare lucru. E pictor, mi se pare.
— E și el practicant de sado-maso? Unde s-au întâlnit?
— Ți-am spus, habar n-am. Nu mi-a spus decât că se vedeau din când în când și că-i făcea plăcere.
Pictorul cu pricina se pricepea și el să țină secrete, câtă vreme nu lăsase nicio urmă în viața Ninei. Sacul își găsise petecul.
— Nu-ți amintești nimic care să ne ajute să-l identificăm?
— Cred că i-a pozat…
— Și ai cumva idee unde-am putea să găsim tablourile cu pricina?
— Nu știu.
— Individul are vreo galerie, un atelier?
— Ți-am spus, habar n-am!
— Gândește-te bine!
Mike își mângâie țeasta rasă.
— Tipul poartă pălărie.
— Pălărie?
— E o chestie pe care mi-a spus-o într-o zi Nina: individul are un fel aparte de-a se îmbrăca. Poartă costume albe, pălării… În genul proxeneților

din anii ’20…

Asta nu prea se potrivea cu imaginea unui tip secretos. Oricum, era de cercetat aici și de văzut ce se mai putea afla. În orice caz, era un progres grozav față de cele aflate de ancheta lui Bornek.

Corso își luă rămas bun de la Freud, dar se întoarse după câțiva pași.

— Mai e ceva, o ultimă întrebare…

— Ce anume?

— De ce sunteți cu toții tunși chilug?

Mike rânji malițios.

— E una dintre ideile lui Akhtar. Ne dă o înfățișare de sectanți. În plus, e mai practic așa.

— În ce sens?

— Pentru *head fucking*.

17.

Echipa îl aștepta în sala de ședințe. La Bercy, tocilarii începuseră decodarea filmelor – erau câteva mii! – cu „sprijinul benevol” al lui Akhtar.

— Ce-ați obținut până acum?

— E cumplit de scârbos! îi răspunse Ludo, care nu era vreun pudic de felul lui. Fete care o încasează urât. Până acum n-am dat de niciun film cu Nina, dar cel mai probabil vor fi în același stil cu toate celelalte…

— Și lista abonaților?

— E în curs de decriptare. Informaticienii mi-au spus că, cel mai probabil, vom obține doar IP-urile unor computere, ai căror proprietari vor trebui identificați ulterior. Așa că mai e mult până departe.

— Actorii și actrițele?

— Akhtar are un fișier la zi cu cei pe care îi folosește, dar nu ne e de niciun folos. Toți lucrează sub pseudonim. N-avem nici cea mai mică informație de ordin administrativ.

— Nici măcar foi de salarizare?

— Nu. Toți lucrează benevol. Cred că trebuie să fii tâmpit ca să faci așa ceva…

— L-ați lăsat pe Akhtar să-și sune avocatul?

— Nu. Așteptăm să găsim ceva cu adevărat nasol printre înregistrările lui, apoi îl punem sub acuzație.

— E de-ajuns să alegi la întâmplare oricare dintre filme. Fetele sunt făcute praf!

— Akhtar pretinde că-s trucaje.

— Dar penetrările cvadruple? Obiectele înfipte în anus și-n vagin?

Ludo ridică din umeri.

— Interacțiuni liber consimțite între adulți care și-au dat acordul. Avem contractele pe care le-au semnat fetele. Akhtar ne-a explicat că scopul lui e să le elibereze de lanțul credințelor lor iudeo-creștine, de tabuurile alienante ale unei societăți opresive etc. Continuăm cu decriptarea filmelor, dar dacă nu găsim ceva cu minori sau cu animale, va trebui să-i dăm drumul domnului producător.

Ludo lucrase la Moravuri și, ca toți cei din încăpere, știa că singura cale de a băga la zdup un pornograf era dacă îl prindeai că exploatează minori sau animale în acte de zoofilie. Articolul 521-1 din Codul Penal pedepsea „supunerea la acte violente grave sau de natură sexuală, sau comiterea unui act de cruzime împotriva unui animal domestic, sau dresat, sau ținut în captivitate". Exista chiar și o jurisprudență bazată pe cazurile unor ponei sodomizați…

Corso le ceru să continue în același stil: să scormonească în mormanul de rahat, să-i identifice pe consumatori și pe participanți și să-l fiarbă pe indian în suc propriu, fără să-l lase să contacteze pe nimeni.

— Parchetul o să aprecieze chestia asta.

— Da, e de așteptat.

Corso își drese glasul, apoi le dădu vestea cea mare aflată la Vésinet: Sophie Sereys avusese un iubit. Continuă apoi cu ordinele: aveau să facă o percheziție-fulger acasă la Sophie, în aceeași seară, în căutarea unor indicii privitoare la iubitul necunoscut. Aveau să revină la *Squonk* pentru a le interoga, încă o dată, pe fostele colege ale Ninei. Apoi, urma cercetarea pieței de artă contemporană pentru a da de urma unui pictor care avea obiceiul să se îmbrace în costume albe și să poarte pălării borsalino. Un artist care, după toate probabilitățile, își consacra opera stripteuzelor sau actrițelor de filme porno, reluând astfel vechea tradiție a artiștilor de la Moulin Rouge.

Stock îl întrerupse. Purta acum o pereche de ochelari care-i dădeau un aer neașteptat, de profesoară.

— Nu pricep. Lăsăm baltă pista cu filmele *gonzo*?

— Nicidecum.

— Și cine se va ocupa de abonații lui Akhtar? De foștii parteneri de filmare ai Ninei?

— Vom cere întăriri.

— Poate ar trebui să vorbim cu Bornek? râse Ludo.

— Lasă-l pe Bornek acolo unde e. Oricum, urmează să se care în vacanță.

— Jumătate din secție pleacă în vacanță diseară, preciză Stock.

— Discutați cu Bompart, vedeți cum ne poate ajuta. Mâine punem pe masă tot ce știm și vedem cine pe cine va interoga.

Polițiștii schimbară priviri: prima veste era că aveau să lucreze în noaptea asta, iar cea de-a doua, că nici în weekend nu aveau să se odihnească.

— Și Krishna ar urma să plece în seara asta…, riscă Barbie o intervenție.

— Să-și anuleze vacanța.

Cu aceste cuvinte, Corso își salută colegii și porni spre biroul său. Simțea nevoia să se reculeagă: în câteva ore reușiseră să descopere două piste majore. Nici în vis n-ar fi sperat atât de mult pentru prima zi a anchetei.

— Stéphane?

Se întoarse. Barbie îl urmărise pe culoar, cu un dosar în mână. Arăta imposibil fata asta… Emana, în zilele ei bune, un aer de Mary Poppins sărită de pe fix, care ar fi putut fi fermecătoare, cu condiția să-ți placă stilul *vintage* și genți cu imprimeuri.

— Am găsit o posibilă sursă de inspirație pentru rănile Ninei.

— Ai avut timp să te ocupi și de altceva? se miră Corso.

— Sunt în stare să fac două lucruri deodată.

De fapt, trei lucruri deodată. Tot ea dăduse de urma lui Veranne, maestrul sforar, și îl identificase pe Akhtar cercetând contabilitatea Ninei… Latura genială a lui Barbie avea ceva enervant: părea mereu cu un pas înaintea echipei, inclusiv a sa.

Deschise dosarul, care conținea fotocopii color.

— Sunt niște picturi ale lui Francisco Goya.

— Haide în biroul meu!

Corso închise ușa și o lăsă pe Barbie să-și etaleze imaginile peste teancurile de dosare de pe birou.

— Știi ceva despre acest pictor? îl întrebă ea.

— Ei, nu-s chiar atât de nedus la școală…

Corso recunoscu câteva dintre tablourile celebre ale lui Goya: portretele personalităților de la curtea madrilenă, faimoasa *Execuție din 3 mai*, mai

multe reproduceri din ciclul *Pinturas negras*: *Doi bătrâni, Sabatul vrăjitoarelor, Câinele*… Figuri deformate, prezențe înspăimântătoare.

Barbie alese câteva dintre imagini și le așeză în prim-plan.

— Uită-te la astea! De ce anume îți amintesc?

Erau niște portrete atroce, în dominante de roșu și sepia, reprezentând niște mutre urlând sau poate râzând sarcastic, era imposibil să facă o deosebire. Colțurile gurilor personajelor urcau până la urechi, exact ca pe fața mutilată a Ninei.

— Sunt din seria de *Pinturas negras*? întrebă el, luând în mână una dintre foile imprimate, imaginea unui bărbat tras la față, la ale cărui încheieturi se vedeau urmele de lanțuri.

— Nu. Astea sunt dintre așa-numitele *Pinturas rojas.* Sunt câteva tablouri de mici dimensiuni, descoperite acum câțiva ani și atribuite lui Goya. Un sclav de la galere, o vrăjitoare, un muribund. E limpede că Goya s-a inspirat din cele mai sinistre amintiri ale sale.

— Unde se află tablourile originale?

— În muzeul unei fundații din Madrid. Un fond de mecenat a cumpărat întreaga serie, la un preț exorbitant. Am adresa muzeului. Sunt convinsă că ucigașul nostru și-a petrecut ore întregi acolo… Ar putea fi chiar un spaniol.

Lui Corso nu-i venea să creadă. Avea în față posibilitatea unei noi piste, a treia, la fel de interesantă. Cu atât mai mult cu cât acum aveau în colimator și un iubit misterios care era pictor. Începea să se contureze ceva cât de cât coerent.

— O să ne ocupăm de asta mâine, concluzionă Corso. Trebuie să vedem ce reprezentau chipurile astea pentru Goya, care le era simbolistica, semnificația profundă…

— Și fundația?

— Contactează-l pe ofițerul de legătură francez de la Madrid.

— N-ar fi mai bine să meargă unul dintre noi?

— Nu. Prioritățile noastre sunt aici.

Barbie strânse imaginile și le vârî înapoi în dosar, pe care i-l întinse lui Corso.

— Greșești, să știi. Ucigașul nostru își hrănește nebunia din pânzele astea. Sunt în centrul poveștii, ascultă la mine!

— Ți-am spus, discută cu ofițerul de legătură.

Barbie încuviință, nu prea încântată. Ca toate geniile, era destul de suspicioasă, ceea ce, pentru un polițist, însemna un defect.

Se pregătea să plece, când Corso o opri.
— Ai ceva de făcut acum?
— Tu glumești, nu? Tocmai ne-ai dat de lucru pentru următoarele trei zile.
— Știu. Dar nu la asta mă refeream. Ai timp să bem un pahar?
— Aoleu!
— De ce „aoleu”?
— În șapte ani de când îmi ești șef am fost ascultătoare și loială și m-ai invitat să bem un pahar împreună exact de două ori. Prima oară a fost când m-ai anunțat că urmează să dai afară din echipă pe cineva. A doua oară, atunci când ai vrut să mă anunți că femeia pe care tocmai o arestasem s-a spânzurat în celulă. Pe scurt, o invitație de felul ăsta nu poate fi de bun augur.
El încercă să zâmbească.
— Vreau să-ți cer un serviciu.
— Știi, începi să mă enervezi.

18.

— O recomandare? Ce fel de recomandare?
— Un fel de atestat de bună purtare, cum că aș putea fi un tată bun.
Barbie clătină din cap, de parcă tocmai ar fi auzit o glumă bună. Se instalaseră într-o cafenea din Piața Dauphine, departe de localurile frecventate de polițiști.
— Ce e? lătră Corso, pe un ton agresiv.
— Mă întreb cât de bine ai pornit în divorțul ăsta…
Nu era pregătit pentru încă un discurs ca al Karinei Janaud.
— O întrebare de bun-simț: ce intenționezi să aduci la dosar pentru a-ți susține cauza?
— Recomandări din partea colegilor, fotografii cu Thaddée și cu mine făcând diverse lucruri împreună… Și aș mai vrea să scriu un text despre felul în care concep eu educația. Cum văd eu rolul de tată.
Barbie bău o înghițitură de Coca Cola Zero. Își ținea paharul cu ambele mâini, de parcă și-ar fi dorit ca răcoarea din pahar să-i treacă în trup.
— Ai prieteni? întrebă ea.
— Nu prea. Nu.

— Familie?
— Îl am pe Thaddée.
— Găsești timp să treci pe la el pe la școală? Ai timp să te ocupi de celelalte activități ale lui?
— Fac tot ce pot.
Barbie zâmbi, însă doar ca să atenueze ceea ce avea să urmeze.
— Pe scurt, vei avea doar recomandări din partea colegilor.
— N-are importanță din partea cui vin.
— De ce nu le ceri recomandări și celor pe care i-ai arestat, dacă tot vorbim despre asta?
— Să știi că mi-a trecut prin minte.
Era o glumă, dar lui Corso chiar i s-ar fi părut logic să dea cuvântul și dușmanilor săi. Probabil ar fi fost cei mai elocvenți. Dar asta n-ar fi arătat decât calitățile sale de polițist, nu pe acelea de tată.
— Îmi dai voie să fiu sinceră? spuse Barbie, după ce mai luă o înghițitură de lichid rece ca gheața.
— A trecut ceva timp de când te-ai lipsit de permisiunea mea.
— Când am venit în echipa ta, Thaddée avea doi ani. L-am văzut crescând și am putut constata cât de bun ești în rolul de tată. Așa cum ai spus, faci tot ce îți stă în putință.
— Dar…?
Polițista se lăsă pe spate, ca și cum ar fi simțit nevoia să-și ia avânt.
— Când vei ajunge în fața judecătorului, cu statele de serviciu de superpolițist și cu alura ta de băiat de cartier…
— Arăt a băiat de cartier?
Barbie nu se obosi să îi răspundă.
— Nici nu vreau să mă gândesc ce-o să spună prietenii Emilyiei.
— N-am nimic să-mi reproșez.
— Bineînțeles că nu. Doar că… nu știu cum să mă exprim… prezența ta are darul de a-i neliniști pe cei din jur.
Corso înghiți în sec. Barbie profită de tăcerea lui pentru a spune tot ce avea de spus:
— Nu bei, dar arăți ca un tip care a ieșit de la dezalcoolizare. Nu te droghezi, dar n-o faci fiindcă încă n-ai terminat de eliminat din organism toate drogurile pe care le-ai băgat când erai tânăr. Ești de partea legii, dar s-ar zice că ai ales cariera asta doar ca să scapi de pușcărie. Umorul tău e cel mult involuntar, iar când încerci să agăți pe cineva parcă ai supune-o pe

biata femeie la interogatoriu. Rar s-a întâmplat să te văd simțindu-te în largul tău, iar atunci aveai o armă în mână.

— Ai terminat?

— Nu. Te pregătești să divorțezi, la fel ca jumătate dintre parizieni. Dar pentru tine e ca și cum te-ai afla în plin atac terorist, înconjurat de zeci de morți.

— Thaddée e tot ce am mai scump. Felul în care va decurge divorțul e de-o importanță crucială pentru mine.

Ea încuviință din cap, dar nu cu înțelegere, ci ca un psihiatru care recunoaște semnele distincte ale bolii.

— N-am pus la socoteală faptul că Emiliya va găsi cu siguranță destui martori din poliție care să nu-ți fie prieteni.

— Sunt curat și procentajul de rezolvare a cazurilor de către echipa mea e mai mare decât al oricui altcuiva din branșă.

— Sunt la curent cu treaba asta, mulțumesc, dar asta nu face din tine un polițist fără prihană.

Corso revăzu în gând toate cazurile în care acționase la limita legalității: nimeni nu avea cum să descopere acțiunile sale nu tocmai legale, pe care Bompart avusese grijă să le îngroape sub maldăre de hârțoage.

— Îi tratezi pe aparținătorii victimelor de parcă ar fi ei înșiși vinovați și, în același timp, anchetezi de parcă ai face-o pe cont propriu, continuă Barbie. S-ar zice că ești dintr-un film în care eroul își face singur dreptate, cu arma în mână.

— Exagerezi.

— Nu. În general, polițiștii de la Omucideri poartă costume negre, din respect pentru familiile îndoliate, și-și petrec majoritatea timpului redactând rapoarte. Tu nu ești în stare să-ți pui măcar un sacou, iar toată hârțogăria o lași în seama lui Krishna. Nu manifești niciodată nici măcar un dram de empatie. Nu ești politicos, nu ai pic de respect. Ești o adevărată catastrofă. Sincer, în ciuda rezultatelor tale bune, toți sunt convinși că ar trebui să te întorci acolo de unde ai venit: în stradă.

Corso expiră lung. Contrar așteptărilor, discursul agresiv al colegei sale îl revigorase, ca un duș rece.

— Ai terminat?

— Nu. Mai e și problema cu fizicul tău.

— Care problemă?

Ea ridică din umeri și-și aținti privirea pe fundul paharului gol, unde zăcea cadavrul unei felii de lămâie. Avea inele pe toate degetele, ceea ce nu prea se potrivea cu stilul ei, de doamnă sobră, ci o făcea să semene mai degrabă cu o fată dintr-o gașcă de motocicliști.

— Atunci când nu-ți tremură mâinile, fie scrâșnești din dinți, fie îți miști întruna picioarele. De parc-ai fi mereu în pragul imploziei. Sperii martorii și șochezi familiile victimelor. Cât crezi c-o s-o mai poți duce așa?

Era limpede, acum nu mai vorbeau despre divorțul său. Barbie vărsa tot ce avea pe suflet, ea și, fără îndoială, toți ceilalți colegi din echipă.

— Dar noi parcă vorbeam despre cum aș putea face să obțin custodia fiului meu.

— Asta încerc să te fac să înțelegi: n-ai nicio șansă să câștigi împotriva nevestei tale.

Corso alese să nu se enerveze, măcar ca să contrazică portretul acid pe care i-l făcuse Barbie. De zece minute se tot juca cu lingurița în cana de cafea, fără să bea deloc. Farfuria conținea cam tot atâta cafea câtă rămăsese și în ceașcă.

Lăsă jos lingurița și adăugă, pe un ton aproape visător:

— E imperios necesar să câștig custodia asupra copilului. Emiliya e… periculoasă.

— Presupun că nu ai de gând să dai detalii în această privință?

— Nu.

— Și avocata ta ce spune?

— Ea crede că singura șansă de a-l îndupleca pe judecător ar fi să-l arestez pe criminalul de la *Squonk.*

— Iată o veste bună.

El ridică privirea.

— Chiar crezi asta?

— Bineînțeles. O să-l prindem pe ticălos.

Se ridică, se căută prin buzunare și aruncă o bancnotă de cinci euro pe masă.

— Mă întorc la sediu. Vreau să merg cu ceilalți la percheziție.

Își luă poșeta și îi întoarse spatele.

— Îmi faci recomandarea aia sau nu? o întrebă Corso.

— Bineînțeles, răspunse ea, întorcându-se, apoi îi făcu cu ochiul: Și n-am să uit să specific că ești cel mai bun trăgător cu revolverul din întreaga poliție.

19.

Năucit, Corso urcă în mașină și porni, fără vreo țintă anume. Seara cobora încet peste cheiurile Senei, ca un văl de umbră fermecător, care acoperea Parisul cu atingerea-i electrică.

Încercase să o sune pe Emiliya, fără ca ea să-i răspundă la apeluri. Imaginea lui Thaddée, băiatul său blonduț și pletos, cu ochi întunecați că ai mamei sale, îl izbea în piept, ca un bolovan aruncat de-un vandal. Ideea de a nu-și putea vedea fiul vreme de o lună, fără să fi apucat să-și ia rămas-bun și fără să se fi pregătit sufletește pentru această carantină forțată… Era prea mult. Cu adevărat prea mult.

Și acesta nu avea să fie decât începutul. Nu avea să obțină custodia, era sigur de asta. Va trebui să se mulțumească cu firimiturile pe care avea să i le îngăduie ea și, seară de seară, avea să tremure întrebându-se dacă nu cumva Emiliya îl atrăgea pe băiețel în jocurile ei sado-masochiste.

Simți cum lacrimile-i umplu ochii. În clipe ca aceasta, demonii trecutului își arătau rânjetul fioros, ca-n vremurile de odinioară. Pentru un fost toxicoman, anii de abstinență sunt asemenea unui zid înălțat cu infinită grijă, pe un teren instabil. Era de-ajuns să arunce o privire mai apăsată spre acest zid, iar el avea să se năruie, să se prefacă în pulbere…

Coti pe Pont Royal pentru a ajunge pe malul drept și porni în sens opus. De-a lungul Luvrului, felinarele se aprindeau și, brusc, avu o revelație: știa unde merge.

De câteva luni încoace își găsise amanta ideală: tânără, blândă, discretă. O brunetă micuță, cu forme pline; nu din cale afară de frumoasă, dar bine dotată, purtând mereu rochii ample care-i ascundeau formele. Era o ființă relativ banală care purta ochelari și își prindea părul cu cordeluțe în stil Keith Richards. Se ținea departe de ispitele carnale dar, odată dezbrăcată, se dovedea o comoară de senzualitate. Cu ea reușea să atingă acea senzație de profanare, de pângărire, singura care putea să îl excite.

O întâlnise în cursul unei anchete asupra unei spargeri nocturne, în decursul căreia patronul unui magazin de bijuterii se alesese cu un glonte în cap. Tânăra vânzătoare nu asistase la această scenă, dar Corso se oferise, de cum o văzuse, să o consoleze. De atunci, venea să se adape la izvor din când în când și se făcea că nu aude atunci când ea pomenea de posibile

planuri pentru un viitor comun. Dacă ea insista, pretexta o „urgență la serviciu” și se făcea nevăzut.

Miss Béret, domnișoara cu beretă, cum o numea în gând, căci purta adeseori o beretă roz care-i amintea lui Corso de un cântec al lui Prince, *Raspberry Beret,* locuia în arondismentul XII.

Ajungând către Bercy, Corso își spuse c-ar trebui să treacă pe la băieții de la IT (sediul lor nu era foarte departe), sau poate să mai înainteze de-a lungul Senei, până la Ivry-sur-Seine, și să ia parte la percheziția de la domiciliul Sophiei Sereys. Dar nu avea putere pentru așa ceva. Dimpotrivă, nu-și dorea decât să se îndepărteze cât mai mult de ucigașul Ninei, de oribilul strigăt mut de pe chipul ei mutilat, de lumea abjectă a lui Akhtar.

Când Miss Béret îi deschise, constată că era îmbrăcată în trening și șosete groase, nu avea ochelarii pe ochi, iar părul îi era prins într-o codiță în vârful capului. În clipa aceasta, nu semăna nici cu fata cuminte care-și ascundea farmecele, nici cu grenada gata să explodeze din primele nopți sălbatice. Acum era sora mai mică pe care Corso și-ar fi dorit mereu să o aibă.

Descoperindu-l pe polițist în prag, cu privirea pierdută și tremurând sub sacoul șifonat, Miss Béret se mulțumi să zâmbească. Înțelesese deja că acesta nu venise nici ca să facă amor și nici măcar să stea de vorbă. Venise pentru o cină liniștită, în fața televizorului.

20.

Conducea pe străzile tinereții sale: bulevardul Pablo-Picasso, strada Maurice Thorez, bulevardul Joliot-Curie… De fiecare felinar atârna câte un cadavru, gol, mutilat, sfâșiat. Apăsa cu toată puterea pe accelerație, dar mașina sa refuza să avanseze. Sirena urla ca un om în agonie. Ținând volanul cu o mână, pipăia cu cealaltă bordul în căutarea butonului care să oprească urletul sirenei și nu-l găsea…

Realiză deodată că zgomotul care-i sfredelea creierul era soneria propriului telefon. Deschise ochii, ținând deja în mână mobilul.

— Te-am trezit?

Recunoscu vocea. Aruncă o privire la ceas: era opt dimineața. În câteva fracțiuni de secundă, revăzu, pe repede înainte, seara liniștită din ajun: spaghetele carbonara ale lui Miss Béret și serialul TV cam slab, un tablou stilizat al vieții sale de zi cu zi, în care însă niciun polițist nu stătea să piardă

timpul scriind procese verbale, în care vinovații făceau o mulțime de greșeli fatale și fiecare anchetă se rezolva în cel mult cincizeci de minute. Minunat!

Apoi, se târâse până în pat, pentru a-și duce la capăt osânda obișnuită: cele câteva ore de somn chinuite, sufocate de coșmaruri. De fiecare dată când se trezea, își punea aceeași întrebare: cât de odihnitoare putea fi oare o noapte ca asta?

— Cum merge, *ragazzo*?

— Minunat. Ai sunat în legătură cu stripteuza?

— Între altele.

Catherine Bompart și Corso aveau în spate o întreagă istorie. O istorie care, pentru polițist, se confunda cu întreaga sa existență. După ce-l pescuise din beciurile de pe Pablo-Picasso, primul lucru pe care-l făcuse Bompart fusese un credit, ca să-i ofere lui Corso o nouă dantură. Ca un adevărat toxicoman, avea o dantură de boșorog: email cenușiu și crăpat, incisivi rupți sau de-a dreptul absenți, rădăcini care se mișcau… La absolvirea școlii de poliție, Bompart îi făcuse cadou, oficial, transferul creditului pe numele său.

Ofițer al Legiunii de Onoare și al Ordinului Meritului Național, Catherine Bompart era prima femeie care ajunsese să conducă Brigada Omucideri și, de curând, își publicase autobiografia. Participa la dezbateri televizate, perora despre noile metode de investigații criminalistice și nu-și ascundea deloc ideile de dreapta, aflate la limita extremismului. Era o brunetă micuță de aproximativ șaizeci de ani, nu foarte elegantă, dar bine făcută, autoritară și, în egală măsură, simpatică.

În toți acești ani, veghease asupra lui Corso, fără însă a-l favoriza vreodată. Ba dimpotrivă chiar, căci bobârnacele ei aveau forța unei lovituri de pumn: fusese încadrat în grupele cele mai dure. Ea încerca astfel să-i arate că răscumpărarea greșelilor trecutului se făcea pas cu pas, zi după zi.

Raporturile dintre ei erau mai degrabă ambigue, între autoritate și afecțiune. Ea îi vorbea ca unui golan, dar de fiecare dată când se întâlneau, zâmbetul de pe chipul ei era o dovadă a faptului că-l considera ca pe fiul ei și nu regreta nicio clipă că îl salvase de pușcărie.

Din punct de vedere personal, Bompart nu se dovedise la fel de inspirată: o adorase pe Emiliya din prima clipă și îl încurajase pe Corso să se căsătorească cu ea. În altă ordine de idei, făcuseră și sex în câteva rânduri. Nu fusese deloc o idee bună. Catherine se întorsese repede la soțul ei și la cei doi copii, iar Corso la răufăcătorii pe care-i vâna și la soția sa perversă.

Îi rezumă la telefon recolta zilei precedente: înclinațiile sado-maso ale Ninei, participarea ei la jocurile *gonzo,* posibila existență a unui iubit pictor, ciclul *Pinturas rojas* al lui Goya care fusese, în mod evident, sursa de inspirație a ucigașului.

— Asta-i tot?

— Glumești? Într-o singură zi am descoperit elemente majore pe care Bornek nici nu le-a bănuit, deși a condus ancheta vreme de o săptămână.

— Îmi pare destul de vag totul.

— Am nevoie de întăriri.

— Știu, micuța ta zombie m-a sunat. (Micuța zombie, adică Barbie, așa o alinta Bompart.) Să vedem ce se poate face. Problema e că suntem în iulie și, după cum știi, soldații noștri pleacă în vacanță.

— E urgent.

— Mie te-ai trezit să-mi spui? Deocamdată, jurnaliștii ne-au lăsat în pace, dar o să revină ca niște vulturi când o să-și dea seama că ancheta noastră stagnează. Vreau niște vești mai concrete, până luni dimineață.

Corso nu-i răspunse. Parcurse din ochi spațiul înconjurător. Casa ca de păpuși a lui Miss Béret, patul, care nu era de fapt decât o canapea extensibilă, zidurile prea apropiate și, dincolo de fereastră, arcele viaductului Artelor. O auzea trebăluind în bucătărie…

— De fapt, de ce m-ai sunat? întrebă Corso, care-și cunoștea mult prea bine protectoarea.

— Ai auzit despre schimbul de focuri de la Nanterre?

— Ceva, parcă…

— S-a pronunțat și numele tău în chestiunea asta.

Corso se ridică în capul oaselor și-și luă țigările.

— Cum așa?

Bompart schimbă brusc tonul:

— Mai mulți polițiști te-au recunoscut acolo.

— Nu văd cum…

— Nu vezi? Crezi că sunt dispusă să înghit gogorițe de genul că Lambert a găsit de unul singur țeava de aerisire pentru a ajunge în parcarea subterană? Crezi că pot să înghit că a nimerit un ticălos de la cincizeci de metri, în timp ce se lupta cu un altul?

Corso își aprinse o țigară. Gustul acru al primului fum al zilei se potrivea de minune cu această discuție.

— Hai să-ți spun eu cum cred că a fost. Pe Pablo-Picasso ai acționat tu. Numai tu puteai ști de canalul ăla de aerisire. De altfel, ești cel mai bun trăgător din întreaga poliție. Nu știu cum și nu știu când, dar ai aflat de acțiunea lui Lambert și te-ai înființat la fața locului cu speranța că o să poți să te descarci, să te răzbuni pe orașul ăsta blestemat sau pe cine știe ce îți face ție viața amară acum. Și, slavă Domnului, de amărăciune e plin în viața ta!

— Nu așa a fost, murmură el.

— Nu chiar așa, dar în linii mari am ghicit, nu?

Simți mirosul de cafea și, între un scaun și colțul canapelei, putu să vadă, dincolo, în bucătărie, gleznele stăpânei casei și papucii îmblăniți ridicoli, în formă de pinguini.

— Tuburile cartușelor nu corespund armei lui Lambert, reluă Bompart. Nu știu ce mă împiedică să-ți rechiziționez arma ca să mă conving că tu ai fost acolo.

El păstră tăcerea. În momente ca acesta, cel mai bine era s-o facă pe mutul.

— Ce te-a apucat de te-ai amestecat în mizeria aia? Am făcut pe dracu-n patru ca să te transfer la Omucideri, ca să poți duce în sfârșit o viață liniștită, dar tu nu te poți abține: vrei pe stradă, vrei violență, vrei haos!

— Am încercat să fiu de folos.

— Ia te uită, chiar așa? Ai noroc, dintr-un anumit punct de vedere: singura plângere care a fost depusă vine de la mama unui tip care a încasat-o la suprafață. A fost doborât cu o pușcă de calibru mare, așa că aceia care vor avea de tras din cauza asta sunt cei de la Crimă Organizată.

Corso îl revăzu în minte pe adolescentul cu fața făcută praf. Auzi parcă, din nou, vaierele mamei care urla în arabă, în noaptea aceea: *’Ibni*! *’Ibni*! *’Ayn hu*? *’Ayn hu*?

— Stéphane…, reluă ea pe un ton ceva mai blând. Dă-mi un singur motiv pentru care ar trebui să închid ochii la afacerea asta.

— Sunt pe cale să pierd procesul pentru custodia lui Thaddée.

— S-o pierzi ar însemna că ai avut-o vreodată. În ritmul ăsta, foarte curând, fiul tău va fi cel care te va vizita, dar la cimitir. Dacă îți dorești să fii în focul acțiunii, cere-ți transferul la trupele de intervenție, dar nu te apuca să-mi vorbești despre responsabilitățile tale paterne.

— Am primit primele concluzii de la avocata Emiliyei, se încăpățână el să continue. Mă târăște în noroi și sunt furios.

— Te așteptai cumva la altceva?
— Thaddée nu trebuie să rămână în preajma ei.
— Atunci spune adevărul! Demonstrează-i greșelile. Alcătuiește un dosar. Ești polițist, pentru numele lui Dumnezeu!
Se gândise s-o facă. Să pună la cale o anchetă împotriva soției sale: să o fileze, să-i asculte convorbirile, să o fotografieze… Avea la îndemână mijloacele necesare pentru a face asta, dar o atare acțiune s-ar fi putut întoarce oricând împotriva lui: putea fi acuzat de abuz de putere, de hărțuire etc. Și, mai ales, se lovise de aceeași dilemă: nu voia să lase urme despre care Thaddée ar fi putut afla mai târziu.
— O să văd. Ai putea să-mi scrii o recomandare?
— Ce fel de recomandare?
— Una din care să reiasă că sunt un tată model.
— Sigur că da, nicio problemă. Chiar cred că așa e.
Complimentul îi încălzi sufletul. Brusc, își spuse că un astfel de document, semnat de însăși șefa de la Omucideri, ar putea să îl înduplece pe judecător.
— Mulțumesc!
— Până atunci, fă bine și găsește-l pe ticălosul care i-a făcut felul stripteuzei!
Corso închise telefonul. Miss Béret își făcu apariția în încăpere chiar în acea clipă. Cu siguranță, așteptase ca el să-și termine convorbirea. Avea un respect deosebit pentru meseria lui. Fata ținea în mână un platou cu o ceașcă de cafea și câteva tartine.
Corso îi zâmbi, dar nu mai zăbovi: se apucă să se îmbrace în grabă.
Tocmai îi venise o nouă idee.

21.

Porni spre aeroportul Orly.
În ajun, înainte de culcare, aruncase o privire prin dosarul alcătuit de Barbie: *Pinturas rojas*. Adormise cu acele imagini teribile în minte și cu povestea care le însoțea.
Surd, bătrân, strivit de viață și de ororile pe care-i fusese dat să le înfrunte – mai ales în nopțile din mai 1808, când trupele napoleoniene măcelăriseră populația Madridului, Goya se mutase în 1819 într-o casă care, printr-o

stranie coincidență, purta numele de „la Quinta del Sordo”, adică „Casa Surdului”. Dusese o viață de pustnic acolo, fiind izolat din pricina handicapului său, și se apucase să picteze pe pereți fresce torturate cu vrăjitoare, bătrâni și căpcăuni…

La finele secolului al XIX-lea, aceste fresce fuseseră transferate pe pânză și expuse la muzeul Prado, acolo unde se aflau și în prezent. Ceea ce lumea nu știa era că Goya nu pictase numai pe ziduri. În aceeași perioadă, pictorul executase și trei pânze de mici dimensiuni, care duceau morbiditatea și mai departe: un sclav desfigurat, o vrăjitoare cu chipul schimonosit, un bolnav cu ochii pierduți…

Cele trei opere fuseseră descoperite în 2013, în podul casei unei familii aristocratice din Castilia, și achiziționate ulterior de o fundație madrilenă care le expunea acum în propriul muzeu.

Acolo intenționa Corso să meargă acum.

Găsise un zbor care decola la 11:10 și un altul, de întoarcere, la ora 17. Urma să aibă destul timp să admire operele la fața locului, să le înregistreze fiecare detaliu, să le observe textura, trama pânzei… În chip irațional, spera ca această vizită să-l ajute să înțeleagă mai bine nebunia ucigașului. De asemenea, voia să respire atmosfera muzeului, căci era convins că ucigașul îl vizitase în repetate rânduri.

Ajuns la Orly, o sună pe Barbie pentru a se pune la curent cu cele întâmplate peste noapte. Percheziția la domiciliul Ninei nu adusese niciun rezultat. Tocilarii reușiseră să-i identifice pe abonații clubului lui Akhtar prin intermediul cărților de credit pe care le utilizaseră pentru a se înscrie, iar aceștia erau mai puțini decât se așteptaseră, doar câteva sute. Într-o primă etapă, aveau să filtreze lista, alegându-i pe cei cu cazier sau alte probleme. Apoi urma studierea profilelor socio-profesionale ale celor de pe listă. Cu siguranță nu era posibil să îi interogheze pe toți. Iar la abonații lui Akhtar să adăugau și cei pasionați de funii și legături, a căror listă fusese compilată de către Ludo.

Pe de altă parte, informaticienii stabiliseră numele actorilor și actrițelor care participau la orgiile organizate de Akhtar. Aceștia aveau să fie convocați la poliție începând de luni. Cu siguranță, coridoarele urmau să fie pline vreme îndelungată.

— Dar tu? Ce-ai mai aflat?

— Am găsit filmele cu Nina.

— Și?

— *No comment.* Cei care se uită la așa ceva sunt cu toții ucigași potențiali.

— Akhtar a fost interogat?

— De fapt, a fost eliberat.

— Poftim?

— Avocatul lui a dat buzna peste noi și, crede-mă, nu ne-a fost prea moale.

Corso nu mai insistă. De fapt, nu prea credea că pista Akhtar mai avea vreo valoare.

— Despre iubit ce ați aflat?

— Cercetăm în continuare, deocamdată nimic.

— Grăbiți-vă! Nu cred că trebuie să fii vreun vrăjitor ca să dai de urma unui pictor care poartă borsalino și e mare amator de striptease!

— Ești drăguț. Ai putea să vii să ne dai și tu o mână de ajutor.

Barbie cam avea dreptate. Cât timp colegii săi lucraseră toată noaptea, el văzuse un serial polițist la televizor și dormise ca un prunc cu capul pe sânii mari ai amantei.

— Poți să-mi spui ce naiba ai de gând să faci azi? întrebă Barbie.

— Merg la Madrid să văd cele trei *Pinturas Rojas.*

Pentru Barbie, asta era încă o victorie. Era dovada că descoperise o pistă importantă.

— Drum bun, îi ură ea, pe un ton ceva mai cald. Te sunăm imediat ce aflăm ceva nou.

Corso dormi tot timpul zborului, cu documentația în brațe. Atunci când avionul ateriză pe aeroportul Adolfo Suarez din Madrid, se trezi brusc, cu fața scăldată în sudoare și mintea plină de imagini îngrozitoare.

— Sunteți bine?

De pe locul de alături o bunicuță îl privea îngrijorată.

— Am avut un coșmar, se scuză el, încercând să zâmbească.

— Important e că suntem încă întregi, spuse băbuța întorcând capul pentru a privi prin hublou.

Corso își aținti privirea asupra hubloului scăldat în lumină. Albul orbitor nu părea rezultatul unei zile însorite, ci mai degrabă străfulgerarea care urmează unei explozii atomice. Asocierea dintre imaginea bătrânei și soarele orbitor îi aduse în minte noi amintiri neplăcute, în timpul caniculei din 2003, Corso, pe atunci în vârstă de numai 24 de ani, lucra la Secția Louis-Blanc, Comisariatul central pentru estul Parisului. Sarcina sa era să

constate decesele bătrânilor singuri care fuseseră răpuși de arșița lunii august.

De cum păși afară din avion, valul de căldură îl izbi, gata să îl asfixieze. Imaginile terifiante din vara lui 2003 continuau să i se deruleze în minte: morgile umplute până la refuz, lințoliile care acopereau cadavrele înșirate pe pardoseală, măștile de piele verzuie, gingiile umflate de putreziciunea care se instala rapid…

Se prăvăli, gata să cadă, pe scara avionului și își regăsi pe deplin echilibrul abia când ajunse pe asfaltul pistei. Grăbi pasul spre terminal și spre răcoarea climatizată a acestuia. Se îndreptă imediat spre ieșire și chemă un taxi.

Cunoștea Madridul, fusese de mai multe ori aici, inclusiv odată cu Emiliya. În plină zi, orașul îi părea violent: zidurile erau de un alb orbitor, căldura arzătoare era paralizantă, soarele sfărâma orice senzație. La apus însă, orașul își recăpăta farmecul. De-a lungul bulevardelor drepte, imense, solemne, vizitatorul trăia emoția îmbătătoare a unui rege în caleașca sa.

Mai ales arhitectura îl bulversase pe Corso. Își amintea uimirea cu care descoperise un reper anume: statuia phoenixului de pe cupola clădirii Metropolis, la intersecția dintre Calle Alcala și Gran Via, îi amintise de „Spirit of Ecstasy”, emblema aflată la prova limuzinelor Rolls Royce. Văzuse acel phoenix ca pe o emblemă fixată pe capota unui vehicul gigantic, cu motorul torcând zgomotos sub tabla caldă…

Fundația Emilio Chapi era situată pe Calle de Serrano, în inima zonei *bon chic* a Madridului, un cartier de vile imaculate și grădini pline de palmieri impozanți. Potrivit documentației, fundația fusese creată la începutul secolului al XX-lea de către un medic bogat care se umpluse de bani datorită numeroaselor brevete farmaceutice pe care le deținea. După anii ’60, fundația fusese preluată de un grup de mecenat, alcătuit din oameni avuți care țineau morțiș să-și mai scadă din impozite prin achiziția de opere de artă. Între cele mai recente achiziții se numărau și pânzele din ciclul *Pinturas rojas* ale lui Francisco Goya.

Taxiul opri în fața unui zid lung, portocaliu, ce semăna cu un fronton de pelotă bască[3]. După ce trecu de poartă, Corso descoperi o clădire în alb și roșu, cu terasele-acoperișuri încununate de pinacluri sculptate în piatră. Parcurse aleea străjuită de palmieri, acompaniat de bâzâitul aspersoarelor automate care păreau că țin ritmul pașilor săi, ca niște pocnituri din degete. Nu credea că s-ar fi putut afla undeva mai departe de ancheta în

desfășurare, de terenul de vânătoare al ucigașului sau de jurisdicția sa. Cu toate acestea, avu în acel moment senzația aproape palpabilă că se afla pe calea cea bună.

Holul clădirii era cufundat în penumbra sfâșiată din loc în loc de razele soarelui care se strecurau printre obloanele întredeschise. Lemn, marmură, piatră… Încă de-aici, din anticamera muzeului, era întâmpinat de câteva pânze reprezentând figuri în armură care-l spionau, de dincolo de veacuri, de personaje în clar-obscur ce păreau lustruite cu ceară de albine.

— *Un boleto por favor,* ceru el la casă.

Nu avea de gând să se facă remarcat și, cu atât mai puțin, nu intenționa să facă uz de legitimația de polițist. Primul obiectiv era să ajungă la micile tablouri în nuanțe roșii. Ulterior, avea să vadă ce putea să afle de la personalul muzeului. Însă, fără ajutorul poliției spaniole, n-avea să ajungă prea departe. În plus, exista posibilitatea ca întreaga pistă să fie falsă.

— *Quieres entrar*?

Un majordom în livrea îl invită în ascensorul de modă veche, din fier forjat negru și cu ușile batante din lemn lăcuit. Corso acceptă: tablourile lui Goya se aflau la al treilea etaj.

Vreme de câteva secunde, pe durata ascensiunii, se simți transportat într-o altă epocă. Cabina lambrisată era dotată cu o banchetă tapițată cu piele neagră, cu o cutie de comandă lustruită și cu oglinzi care-și trimiteau reflexiile în casa scărilor.

Corso zâmbi și simți cum îi revine încrederea în succesul expediției sale. Cu fiecare etaj, se apropia de universul fantasmelor ucigașului.

22.

Corso traversă o primă sală unde erau adunate picturi religioase din Secolul de Aur. În următoarea, la loc de cinste erau portretele figurilor de la curtea Spaniei din aceeași epocă: pieptare amplu decorate și șiraguri de perle… Câțiva turiști parcurgeau cu pași leneși acest spațiu, asemenea unor pelerini ajunși la ținta lor sacră. Îmbrăcați în pantaloni scurți și sandale, arătau cam ridicol, dar nici el însuși nu era înveșmântat mai adecvat: în negru din cap până-n picioare, în plină vară, părea că venise mai degrabă pregătit pentru un concert de *heavy metal.*

În cea de-a treia sală, reperă imediat tablourile. Păreau pierdute în albul zidului pe care erau fixate, unul lângă altul. Valoarea lor sărea în ochi, chiar și pentru un eventual necunoscător: un cordon de catifea interzicea accesul prea aproape de ele, pentru a preveni să fie atinse de către curioși. Nu reținuse dimensiunile exacte ale pânzelor, deși era convins că acestea erau precizate în articolele din documentația oferită de Barbie. Păreau minuscule. Fără îndoială nu aveau decât cel mult cincizeci de centimetri înălțime, iar lățimea nu depășea treizeci de centimetri. Cu toate acestea, atunci când le priveai îndeaproape, tablourile păreau cu atât mai intense, mai înspăimântătoare. Un concentrat de violență pură.

Legendele indicau sobru denumirile seci: *Pintura roja nr. 1, Pintura roja nr. 2, Pintura roja nr. 3.* Corso își amintea însă de numele cu care le desemnaseră istoricii de artă: *Strigătul, Vrăjitoarea, Moartea…*

Tabloul din extrema stângă reprezenta un chip brăzdat de cicatrice; acesta era, fără îndoială, cel care îl inspirase pe ucigașul Ninei. Un sclav de la galere, sau un prizonier, ale cărui cătușe negre și lanțuri puteau fi văzute în partea inferioară a pânzei. Colțurile gurii se lungeau, dureros, până către urechi, într-un hohot de râs lacom: rană sau provocare? Era greu de spus dacă acest om suferea sau se bucura. Expresia stranie de pe chipul său, o strâmbătură diabolică care-ți îngheța măruntaiele, nu făcea decât să sporească ambiguitatea. Era portretul unui inițiat care te privea, din străfundul suferinței sale, și-și râdea de ignoranța ta…

Dar cel mai uimitor – și mai fascinant, în egală măsură – aspect al tabloului era dominanta sa purpurie. Chipul cu gura deschisă se detașa din fondul roșiatic precum o piatră albă în mijlocul unei bălți de noroi. Părea că se desprinde lent, irezistibil, din suprafața roșie, precum se revelau, odinioară, fotografiile din soluțiile de developare…

Cel de-al doilea tablou, *Vrăjitoarea,* avea o compoziție stranie, foarte inovatoare pentru epoca în care fusese pictat, asemenea *Câinelui* din ciclul *Pinturas negras.* O linie de orizont, a cărei culoare roșie evoca mai degrabă un râu de lavă sau o magmă incandescentă, tăia pânza în două, în diagonală. Din această axă țâșnea un cap înspăimântător. Ochi încercănați, o față brăzdată de riduri, o coamă de păr murdar de țărână. Și vrăjitoarea părea că râde, cu aceeași gură căscată ca un hău, de parcă batjocorea privitorul de dincolo de granița sulfuroasă a realității.

Moartea era pictată în culori mai sumbre, ultimele nuanțe de vermillon și carmin, înainte de culoarea argilei de Sienna. O agonie zugrăvită în culorile

crepusculului. Aici era înfățișat un bărbat întins pe un pat sau poate pe o targă. Nu într-un spital, ci mai degrabă într-o celulă, sau poate într-o mansardă. Corpul, chircit într-o poziție bizară, era doar schițat, în comparație cu precizia fantastică cu care fusese pictată fața. Trăsăturile acesteia păreau sculptate cu dalta, ochii erau enormi, profilul trasat din linii drepte și, din nou, aceeași gură căscată larg, care de astă dată nu mai râdea, ci prevestea neantul neființei care se apropia cu fiecare secundă scursă.

La un moment dat, Corso făcuse o pasiune pentru medicina legală, devorând o mulțime de tratate din secolul al XIX-lea. Își amintea descrierile pacienților aflați în stadiul terțiar al sifilisului. Exact așa arăta și omul din pictura lui Goya: chipul ros de boală, nasul șters, buzele supte, tibiile ca niște lame de sabie, deformate de infecție precum metalul la temperaturi extreme. Cu siguranță Goya își luase drept model un sifilitic zărit într-un spital sau în vreun ospiciu…

Toate acestea nu aveau prea mare legătură cu cazul, dar Corso era convins că ucigașul venise aici la un moment dat pentru a admira cele trei opere. Pentru a se impregna de ele. Pentru a se hrăni cu ele. Acestea fuseseră factorul declanșator care-l determinase să acționeze. Sau, poate, îi aminteau de un alt traumatism, care fusese la originile impulsului ucigaș…

Se hotărî să coboare din nou la parter pentru a discuta cu cei din personalul muzeului, în eventualitatea că aceștia remarcaseră vreun vizitator constant sau un admirator bizar al acestor tablouri. Se pregătea să pornească în jos pe scări, când de la etajele inferioare porni un vuiet care crescu în intensitate și frecvență, preschimbându-se într-un șuier acut: motorul ascensorului. Dincolo de grilajul de fier forjat văzu coborând contragreutatea, în timp ce tavanul din sticlă groasă al ascensorului urca. Corso făcu un pas înapoi, un gest reflex, și îi urmări din priviri deplasarea.

În acea clipă, dincolo de geamurile de sticlă ale cabinei de lemn, alături de majordomul care-l întâmpinase la parter, zări un bărbat, din spate. Purta un costum deschis la culoare și o pălărie panama albă. Pe dată își aminti cuvintele lui Freud: „individul are un fel aparte de-a se îmbrăca. Poartă costume albe, pălării… În genul proxeneților din anii ’20…”

Proxenetul tocmai îl depășise, îndreptându-se spre etajele superioare.

Corso se întoarse și urcă treptele în salturi, câte patru deodată. Dădu buzna la etajul trei, chiar în clipa în care ușa ascensorului se închidea și cabina pornea înapoi spre parter. Corso se repezi în sala cu *Pinturas rojas*: nici urmă de bărbatul în alb. Făcu turul celorlalte săli: regi, duci, și bufoni

din Secolul de Aur, dar nici urmă de vreo pălărie panama. *Dumnezeii mă-sii.*

Făcu cale întoarsă și inspectă culoarul. Nimic. Nu existau toalete, nici vreun birou. La etajul trei se aflau doar cele trei săli. Își aruncă privirea în puțul ascensorului; liftul urca din nou. Își dădu seama ce se întâmplase și porni în goană în jos: vizitatorul în costum alb îl zărise în oglinda din cabină și, imediat ce ascensorul ajunsese la etajul trei, îi ceruse majordomului să-l readucă la parter. Fără îndoială, se ghemuise în cabină, sub cine știe ce pretext, cât timp Corso ajunsese la etaj, apoi se ridicase, de îndată ce ascensorul începuse să coboare și Corso nu-l mai putea repera. *Cu cât e mai simplu, cu atât mai ușor e de pus în aplicare*.

Nu avea cum să-l interogheze pe liftier, căci ascensorul pornise să urce din nou. Preferă să-și concentreze atenția asupra holului de la parter și a grădinilor. În timp ce cobora, în minte i se iviră două întrebări: De ce fugise individul? Cum de îl recunoscuse pe Corso, îl știa de undeva?

La parter nu era nimeni, nici lângă casierie, nici în librăria de alături. Intră la toalete, deschise fiecare cabină în parte, la femei și la bărbați: nimeni. În sfârșit, se repezi afară. Fără să vrea, se opri brusc, izbit de lumina orbitoare care-i explodă în față și de zidul de căldură care-i seceră picioarele. Reveni în hol și constată că vizitatorii și personalul de acolo începeau să-l privească pieziș. Trase adânc aer în piept și se lansă din nou în arșița de-afară.

Cu mâna streașină la ochi, parcurse din priviri întreaga arie vizibilă. Nimeni pe alei, nimeni la umbra palmierilor. Peisajul părea să fi fost golit de orice prezență umană, iar contururile copacilor parcă-și pierduseră substanța materială. Arborii erau doar niște flăcări albe, peluzele niște oglinzi orbitoare.

Corso alergă până la ieșirea din parc. Umbra sa pe pietrișul alb al aleii părea să sape un hău cu margini strict delimitate. Ajunse la poartă și se sprijini de grilajul de fier forjat, dar fu nevoit să-și retragă mâna imediat: metalul ardea. La fel și gâtlejul polițistului, ca și cum cei câțiva zeci de metri alergați l-ar fi pârjolit pe dinăuntru. Nici urmă de vizitatorul în alb. De-o parte și de alta, strada era pustie. Nu mai avea putere să-și continue cursa. Și-apoi, încotro să o apuce? Omul în alb se pierduse în orașul de un alb orbitor.

Își șterse sudoarea de pe față și făcu cale întoarsă. Exact când intra în holul clădirii, telefonul începu să-i sune. O privire spre ecran îl informă că

aceea care îl apela era Stock. Avu impresia că era sunat de pe o altă planetă.

— Pe unde naiba umbli? urlă culturista. De o oră încercăm să dăm de tine!

Era limpede, Barbie fusese discretă în privința planurilor sale de deplasare.

Corso ezită să răspundă, apoi optă pentru un ton rezervat, de superior:

— Ce s-a întâmplat? E vreo urgență?

— La dracu', mai avem încă una!

— Încă una?

— Încă o victimă! Desfigurată în același fel, strangulată cu propria lenjerie, legată cu același gen de noduri ca data trecută.

— A fost identificată? gâfâi Corso.

— O știm cu toții, e Hélène Desmora, colega Ninei Vice. Miss Velvet!

23.

Corso reuși să aterizeze la Paris la 16:20. O adevărată performanță, având în vedere că era sezonul vacanțelor. Nu fusese însă îndeajuns de rapid încât să fie așteptat la locul crimei. Cadavrul Hélènei Desmora fusese deja transferat la Institutul de Medicină Legală, tehnicienii de la Judiciară își făcuseră deja bagajele, iar scena crimei – un teren viran din Saint-Denis – consta acum doar din banderolele de avertizare care delimitau perimetrul. *Circulați*, *vă rog.*

Procurorul din Bobigny, de care aparținea zona Saint-Denis, sesizase Secția 93, iar polițiștii de aici ajunseseră primii la fața locului. Barbie făcea deja anticameră la Parchetul din Paris pentru ca echipa lor să preia și acest caz. Dar birocrația își spunea cuvântul, redactarea hârtiilor necesare avea să mai dureze ceva, așa că, la această oră a sfârșitului după-amiezii, nimeni nu știa exact cine urma să preia ancheta.

Deocamdată, echipa lui Corso reușise să obțină procesele verbale de constatare redactate de către cei de la Secția 93. Fără să emită nicio părere și fără să-și justifice în vreun fel absența, Corso luase teancul de foi imprimate și se închisese în biroul său. Înainte de toate, simțea nevoia să afle detaliile, să asimileze cu obiectivitate noua dramă și, mai ales, voia să uite de arșița cu care se confruntase la Madrid.

Cadavrul fusese descoperit în jurul orei 11 pe un teren abandonat, la intersecția străzilor Alfred Dreyfus și Flora Tristan, nu departe de calea ferată de la gara Stade de France. De fapt, era cât se poate de evident că trupul neînsuflețit fusese zărit mult mai devreme; terenul în cauză era locul ideal pentru cei care voiau să fumeze o țigară cu marijuana. Dar puștanii din zonă nu-și puteau permite să anunțe poliția, era o imposibilitate evidentă. Trecuse ceva timp până când unul dintre ei se hotărâse să le mărturisească părinților ce văzuse și încă o vreme până când aceștia deciseseră să cheme „inamicul" adică poliția.

La fel ca Sophie Sereys, Hélène Desmora era goală, fără niciun obiect sau document care să-i permită identificarea. Polițiștii se gândiseră imediat la cazul celeilalte stripteuze ucise. Amprentele le confirmaseră bănuiala.

Ca în cazul precedent, victima se afla în poziție fetală, legată cu propria lenjerie. Sutienul în jurul gâtului și al încheieturilor mâinilor, iar chiloții legați de glezne și apoi de sutien. Noduri de bici, noduri în opt, cel din urmă deschis… La fel ca Nina Vice, femeia se zbătuse și, aproape sigur, se asfixiase singură trăgând de legături.

Și rănile de la față erau identice. Colțurile gurii secționate, gingiile scoase la iveală, o piatră băgată pe gât… Privind fotografiile groazei, Corso își aminti de femeia plinuță cu ținută marinărească de pe scena de la *Squonk.* Din punct de vedere fizic, cele două victime nu aveau nimic în comun. Sophie Sereys era înaltă, zveltă și blondă, cu fața ovală și sprâncene dese; Hélène avea părul negru, fără îndoială vopsit, o freză à la Louise Brooks și era plinuță.

Din când în când, gândurile lui Corso fugeau la omul din Madrid. Oare acesta era asasinul? Ar fi avut oare timp să ajungă în Spania după ce comisese crima de la Paris? Ideea nu părea chiar atât de absurdă: era credibil ca el să fi dorit să se reculeagă în fața tablourilor, odată ce înfăptuise omorul. Poate că fiecare crimă era un soi de ofrandă. Sau toate presupunerile astea nu erau altceva decât un delir? Se hotărî să dea uitării, pentru moment, arătarea cu pălărie panama. Trebuia să țină seama de fapte, exclusiv de fapte, și să conducă ancheta după toate regulile.

Trecu la fotografiile de ansamblu cu locul crimei: o zonă de blocuri și turnuri mizerabile, urâțenia obișnuită a cartierelor-dormitor. Potrivit rapoartelor, terenul viran unde fusese găsit cadavrul era poluat în adâncime după două secole de activitate industrială. Nu exista nicio legătură aparentă

cu depozitul de gunoaie unde fusese găsit primul cadavru și nici vreo semnificație simbolică posibilă.

Singurul detaliu relativ interesant era apropierea dintre terenul viran și domiciliul Hélènei Desmora, pe strada Ordener, lângă Porte Saint-Ouen, așa cum depozitul de gunoaie unde fusese găsită Sophie Sereys era aproape de Ivry, unde locuise aceasta. Dar apropierea nu însemna nimic special, după părerea lui Corso; era greu de presupus că ucigașul alesese aceste locuri pentru a lăsa cadavrele din comoditate, căci Sophie nu fusese ucisă acasă și aproape sigur la fel se întâmplase și cu Hélène.

Cei de la secția 93 începuseră să dea telefoane în stânga și-n dreapta, semn că intenționau să revendice cazul. Reușiseră astfel să reconstituie, în mare, cum își petrecuse victima ultima zi de viață. Nu era mare lucru de aflat. Hélène locuia singură. Deoarece lucrase la *Squonk* în noaptea precedentă, se trezise, cu siguranță, destul de târziu, abia către amiază. Apoi își făcuse gimnastica zilnică, la sala de sport de la Waou Club Med, pe strada Faubourg Poissonière, în jurul orei 13. După-amiază i se pierduse urma.

Polițistul adună hârtiile răspândite pe toată suprafața biroului și luă dosarul sub braț. Echipa sa îl aștepta în sala de ședințe. Erau cu toții cam iritați, din două motive: pe de o parte noua crimă, desigur, iar pe de altă parte, tăcerea celor de la Procuratură. Încă nu se știa cine avea să preia cazul. Era un nonsens să piardă ore bune din pricina birocrației. Corso îi liniști: telefonase deja la Parchet și îi convinsese că echipa sa era alegerea legitimă.

Apoi trecu direct la subiectul cel mai sensibil:

— Orice ați crede, nu ne-am pierdut timpul.

— Chiar așa?

Întrebarea venise de la Stock. Cu toată experiența ei, nu se dezbărase încă de sentimentul de neputință pe care îl resimt adesea polițiștii în astfel de situații.

— Am pornit pe o pistă greșită de la bun început, mormăi ea. Toate mizeriile astea *gonzo* n-au nimic de-a face cu crimele. Ucigașul nu are decât o obsesie, clubul *Squonk.*

— Tocmai de aceea ne vom schimba ținta, încuviință Corso. Ne vom concentra pe local. Trebuie să-l interogăm din nou pe Kaminski, dar și pe fetele lui. Trebuie să aflăm care e istoria clubului, a clădirii unde funcționează și, de ce nu, istoria striptease-ului. Ucigașul are, se pare, ceva

de împărțit cu această meserie și cu acel loc anume. Trebuie, categoric, să ne concentrăm pe asta.

— Dar Akhtar și filmele lui? întrebă Barbie. Doar n-o să lăsăm treaba pe jumătate făcută?

— Ce se-aude cu întăririle?

— Bompart ne va trimite o șleahtă de stagiari.

Corso nu se așteptase, oricum, la ceva mai acătării; în miez de iulie, era imposibil să spere că avea să primească agenți cu experiență.

— Tocilarii de la Bercy ne vor furniza coordonatele actorilor și ale clienților lui Akhtar. Recruții noștri o să le transmită scrisori de convocare și o să-i interogheze pe toți. Între timp, noi ne vom concentra pe *Squonk* și pe Hélène Desmora.

— Cum rămâne cu ancheta de proximitate de la Saint-Denis?

— Se vor ocupa cei de la Secția 93. Contactați-i! Cereți-le și să vizioneze înregistrările de la orice eventuale camere de luat vederi din zonă.

Ludo izbucni în râs: în cartierele de genul ăsta, înregistrările aveau o durată de viață foarte limitată.

— S-au luat probe de la fața locului, continuă Corso, fără să-l bage în seamă pe Ludo. Solicitați ca ele să fie analizate imediat, dacă e nevoie chiar de către un laborator privat.

— Probabil că jumătate din cartier a dat o tură pe la locul crimei până să fie chemată poliția, pufni Ludo.

Corso îl ignoră din nou:

— Această nouă crimă ne dă ocazia să reevaluăm modul de operare. Ne vom imagina fiecare gest al ucigașului, vom identifica armele folosite, vom recrea ritualul…

Spusele sale fură întâmpinate cu o tăcere sceptică.

— S-a făcut deja o vizită la domiciliul victimei? întrebă el.

— Cei de la Clignancourt sunt chiar acum acolo. Se pare că nu e nimic demn de semnalat.

— Mâine dimineață mergem și noi și o luăm de la capăt, cu o percheziție cum scrie la carte, toți patru. Trebuie să analizăm în detaliu profilul Hélènei, să vedem dacă are ceva în comun cu Sophie Sereys, dacă erau prietene, dacă…

— În orice caz, interveni Barbie, de un lucru putem fi siguri: nu lucra pentru Akhtar, am verificat deja asta.

— Akhtar nu era singurul producător din branșă, luați la pieptănat anturajul sado-masochiștilor, știți deja unde îi găsiți.

Colegii săi păreau că se încălziseră, era momentul propice pentru a distribui sarcinile fiecăruia.

— Ludo, tu te duci să asiști la autopsie, începu Corso. Tot tu te interesezi și de eșantioanele de ADN preluate de cei de la Legală.

O încuviințare scurtă din cap din partea lui Ludo; perspectiva de a petrece noaptea în compania unui cadavru, în loc să-și vadă de țintele sale agățate pe net, nu părea să-l deranjeze prea tare; la urma urmei, era un caz de forță majoră.

— Stock, tu revii la *Squonk* și le interoghezi pe fete și pe Kaminski. Vreau un portret detaliat al lui Miss Velvet. Și, dacă îți mai rămân câteva ore până dimineață, te apuci și-i trezești pe vecinii fetei.

— E ilegal.

— Având în vedere că e o urgență, suntem acoperiți. Și nu uita nici de camerele de supraveghere din cartier.

— Ce speri să găsești pe înregistrări? i-o reteză Ludo. O răpire în direct?

— Ucigașul nostru e abia la a doua lovitură. Prin urmare, nu cred că e neapărat vreun geniu al crimei sau un magician. Cu siguranță a lăsat urme, iar noi le vom găsi.

Se întoarse către Barbie, care-și aștepta misiunea.

— Tu o să recuperezi facturile Hélènei, telefonul mobil, computerul. Și le analizezi cât mai repede posibil.

Barbie era așezată ca de obicei, cu un picior îndoit sub fund și un blocnotes pe genunchi. Părea o studentă cu ușoare tendințe gotice.

— Cum facem cu mandatele? Încă nu ni s-a încredințat oficial cazul…

— Mă ocup eu de asta. E obligatoriu să aflăm cât mai urgent pe cine a sunat, cine a sunat-o, dacă a scos bani de la vreun bancomat, dacă a luat metroul sau și-a chemat un taxi în ultimele zile.

Din nou, tăcere. În momentul acesta, colegii săi se întrebau, ca de obicei, ce avea să facă el. De regulă nu le dădea raportul cu privire la activitățile sale, însă în această seară simțea nevoia să dea dovadă de spirit de echipă.

— Eu o să mă ocup de *Squonk.*

Ex-culturista interveni:

— Dar mi-ai spus că eu sunt cea care…

— Tu o să te ocupi de personalul clubului. Eu o să mă interesez mai îndeaproape de clădire, de vecini, de istoria locului… Aici se ascunde un

secret care ar putea să ne dezvăluie mobilul criminalului.

Colegii săi încuviințară pe tăcute. Schimbarea unghiului de atac părea să fi ridicat moralul echipei.

— Cum rămâne cu iubitul purtător de pălărie și cu picturile lui Goya? întrebă Barbie.

Corso revăzu în minte portretele sângeroase, năluca din ascensor, albul bulevardului madrilen… Înfruntă privirea lui Barbie; ea era singura care știa unde fusese și nu apucase încă să-i povestească despre scurta întâlnire pe care o avusese.

— Ai mai găsit ceva în privința asta? întrebă Corso.

— Nu.

— Atunci, cel puțin pentru moment, concentrează-te asupra Hélènei Desmora. Vom trage linie și vom vedea cum stăm luni dimineață. Până atunci avem ceva mai mult de douăzeci și patru de ore pentru a afla tot ce e de aflat despre Miss Velvet. Aveți vreo întrebare?

Stock ridică mâna, ca la școală – e drept, o școală pentru atleți ruși.

— Cum rămâne cu celelalte fete de la *Squonk*? N-ar trebui să le oferim protecție?

— Da, așa ar fi logic. O să merg să discut cu Bompart și…

Nu reuși să-și termine propoziția, căci telefonul începu să-i vibreze în buzunar.

— Scuzați-mă, rosti el, scoțându-și mobilul.

Ieși fără nicio altă explicație. Numărul care îl apela era al Emiliyei.

24.

— E totul în regulă?

Corso adoptase un ton calm, neutru, nu voia să lase furia să iasă la iveală și nici teribilul sentiment de frustrare care-l încerca. În primul rând, voia să evite ca fosta lui soție să-i închidă telefonul. Și, pe de altă parte, nu voia să-i ofere plăcerea de a-i percepe suferința.

La drept vorbind, nu se așteptase ca ea să îl sune. Dar, era convins, nu o făcuse nici din prietenie și nici din milă. Pur și simplu era conștientă că, de-acum, fiecare telefon avea să fie luat în calcul. Sub nicio formă nu și-ar fi dorit să i se poată reproșa că-și împiedica fiul să vorbească cu tatăl său.

— Totul e bine.

— Până la urmă, unde sunteți? continuă el pe un ton aproape jovial.

Emiliya chicoti, amuzată de jalnica-i încercare de a o trage de limbă. Dar mama perversă trebuia să se arate amabilă, așa încât cedă și spuse:

— La Varna, *my dear*… Acolo unde ne-am creat cele mai frumoase amintiri.

O stațiune balneară din Bulgaria, care îi provocase într-adevăr lui Corso câteva revelații uimitoare. Marea Neagră în zori, cu lucirile-i aurii care prevesteau Orientul aflat la câteva brațe înot distanță… Bisericile ortodoxe înghesuite pe litoral, cu domurile lor lucitoare care reflectau cerul… Orașul însuși, cu casele zugrăvite cu var și cu firmele cu inscripții chirilice care-i evocau un loc straniu, o încrucișare între un bâlci și o așezare cu băi termale…

— Rămâneți acolo toată luna asta?

— Vom vedea.

Corso nu insistă; nu voia să întindă coarda.

— Thaddée e în formă?

— Învață limba mamei sale.

Emiliya insistase dintotdeauna ca fiul lor să învețe bulgara la fel de bine ca franceza. Corso fusese de acord, dar în prezent miza lingvistică devenise un mijloc prin care fosta sa soție încerca să înalțe un zid între el și fiul lor.

— Sper că faceți și baie, nu? Mai faceți și altele?

— Și-a întâlnit verișorii. Adevărata familie. Singura lui familie, de fapt.

Prima lovitură sub centură. De ce oare accepta Corso să continue această conversație care-l înghesuia în corzi, expus la toate loviturile ei?

— Pot să vorbesc cu el?

— Rămâi la telefon.

Fu surprins că ea acceptase atât de ușor. Să fi fost oare din cauză că îl suspecta că înregistrează convorbirea?

— Tată?

Auzind glasul subțire, atât de proaspăt și atât de aparte, ca un fluier cioplit dintr-un lăstar tânăr, al cărui sunet te face să simți că întinerești, Corso simți cum ochii i se umplu de lacrimi.

— Cum ești, puiule? Te distrezi?

— Tată, am găsit un arici!

Corso îi ceru să-i povestească toate amănuntele. De fapt, cuvintele nici măcar nu aveau importanță, conta doar să-i audă vocea și să-i ghicească expresia de pe chip după inflexiunile acesteia. Era asemenea unui cântec ale

cărui cuvinte nu le prea știa, dar a cărui melodie era de-ajuns pentru a-i încălzi sufletul.

Pentru el, Thaddée poseda o putere miraculoasă: cea mai banală informație se transforma, povestită de el, în ceva foarte prețios, la fel ca acele scoici pe care le culegeau împreună în Țara Bascilor și care deveneau, între alte mii de scoici ignorate, o adevărată comoară.

— Te sărut, puiule, dă-mi-o încă puțin pe mama.

Prefera să scurteze el însuși conversația, ca să nu aibă senzația, atunci când Emiliya avea să reia receptorul, că tocmai i se smulsese un braț.

— E-n regulă. Salut, Corso! Te sunăm săptămâna viitoare.

Încetase de o bună bucată de vreme să i se mai adreseze pe numele mic.

Avea o voce fermecătoare, nici gravă, nici acută, ci cu un timbru bogat, care amintea de o țesătură mătăsoasă, o stofă grea, plăcută la atingere.

— Aș putea veni și eu, nu-i așa?

— Aș prefera să nu vii.

Fără să vrea, ridică tonul:

— Ai pretenția să-mi impui când să mă văd cu fiul meu?

— Haide, nu strica încercarea noastră de a ajunge la o înțelegere.

— Asta numești tu înțelegere? urlă el. Și, între timp, mă descrii drept o brută și un tată denaturat?

Ea scoase un sunet din buze, care lui Corso îi aminti de țiuitul mecanismelor pompelor de irigație de la Madrid.

— Calmează-te, Corso. Trebuie să ne purtăm civilizat, deși știu că nu-ți stă deloc în fire.

— Du-te dracului!

— Vezi? jubilă ea. Ești un ucigaș, Corso. Un ucigaș din cel mai rău soi, dintre cei protejați de lege. La fel ca aceia care mi-au ucis părinții.

Ăsta era unul dintre textele ei preferate: părinții ei, amândoi universitari și disidenți, fuseseră, chipurile, eliminați de către poliția secretă bulgară. Corso nu credea o iotă din această poveste. Mai mult ca sigur, judecând după cum era fata lor, părinții ei fuseseră turnători înfocați, colaboratori slugarnici ai regimului.

— Voiam doar să…

Emiliya închisese deja. Corso se rezemă cu spatele de zidul coridorului și privi în dreapta și în stânga, încercând să se asigure că nimeni nu asistase la umilirea sa. Nu ar fi fost însă ceva foarte grav: jumătate dintre cei ce lucrau

la acest etaj erau ei înșiși divorțați și munceau din greu pentru a plăti pensii alimentare scandaloase. *Legea pântecelui*…

— N-am înțeles. S-a terminat ședința sau nu?

Barbie își făcuse apariția lângă el. Stătea ușor adusă de spate, ca și cum procesul de creștere ar fi fost un efort cumplit, o crampă fără sfârșit de pe urma căreia spinarea îi rămăsese încovoiată.

El nu-i răspunse. Ea se încruntă.

— Ești bine? Ești roșu la față…

— E în regulă, n-am nimic.

— Cum a fost la Madrid? Ai de gând să-mi spui?

Corso îi făcu un semn explicit. Câteva secunde mai târziu se aflau pe acoperișul clădirii de la numărul 36, vizuina tuturor polițiștilor parizieni. Fără îndoială, de aici putea fi admirată una dintre cele mai frumoase priveliști din întregul oraș, dar de ani buni nimănui nu-i mai trecuse prin minte să dea atenție peisajului. Tendința actuală în rândul polițiștilor era să se plângă și să spună că „în curând, nu va mai rămâne nimic din toate astea", aluzie la marea mutare planificată pentru toamna lui 2017.

Corso își aprinse o țigară și se apucă să-și povestească escapada madrilenă: șocul avut la vederea pânzelor lui Goya, bărbatul în alb, urmărirea ratată…

— Și… asta a fost tot? întrebă Barbie, preocupată să-și ruleze o țigară.

— Cei de la muzeu începuseră să se uite cam pieziș la mine. Când am aflat despre noua crimă, m-am cărat de-acolo. O să vorbesc cu agentul nostru de legătură de la Madrid, să preia el supravegherea.

— Crezi că a fost vorba de ucigașul nostru?

Stând în picioare pe acoperișul de tablă zincată, Corso trase cu sete din țigară. Cu fiecare fum inspirat, avea impresia că pune pe foc câteva secunde din viața sa, dar, în chip bizar, și asta era parte din plăcerea fumatului.

— Ar trebui să admitem că a ucis-o pe Hélène Desmora și s-a debarasat de cadavru la Saint-Denis, apoi a urcat în avion și s-a dus la Madrid. S-a aflat, probabil, în același avion cu care am zburat și eu.

— E posibil, nu?

— Posibil, dar cam greu de înghițit. În orice caz, avem acum un mănunchi de piste care-ar putea să ne fie de folos: pânzele roșii ale lui Goya, silueta cu pălărie, misteriosul iubit pictor al lui Sophie… Aici se leagă ceva.

Barbie își aprinsese la rândul său țigara și se lungise pe acoperișul de tablă cenușie. Părea să contemple cerul. Cei care n-o cunoșteau s-ar fi putut gândi că prin minte-i treceau tot felul de gânduri romantice.

Brusc, se ridică și reveni în poziția ei caracteristică, cu picioarele adunate sub ea, ca o fetișcană care se joacă cu bilele în curtea școlii.

— Am doar o întrebare în legătură cu povestea ta cu vizita la muzeu.

— Te ascult.

— Când ascensorul a coborât, cum de n-ai văzut că individul a rămas înăuntru?

Corso trase din nou fumul în piept și gustul său acru îi aminti de cel similar, al înfrângerii suferite la Madrid.

— L-am luat la întrebări pe majordom. Și-a amintit că vizitatorul a îngenuncheat pentru a-și lega șiretul de la pantof…

Un zâmbet își făcu loc, tremurând, pe fața lui Barbie. În ciuda celor două crime, în ciuda proastei dispoziții a lui Corso, sau poate tocmai din cauza tuturor acestora, tânăra femeie izbucni în râs. La drept vorbind, avea toate motivele să râdă. Toată expediția de la Madrid eșuase din pricina unui șiret!

Corso mormăi, pe jumătate serios, pe jumătate rânjind el însuși:

— Du-te la treabă, pentru numele lui Dumnezeu!

25.

În drum spre *Squonk,* Corso o sună pe Bompart. Fără politețuri inutile, ceru să-i fie încredințată oficial ancheta asupra celei de-a doua crime. Îi solicită, de asemenea, să-l contacteze pe agentul de legătură de la Madrid. În sfârșit, o rugă să-i trimită întăriri demne de acest nume pentru a se ocupa de latura „gonzo” a cazului și pentru a putea face față valului de „mărturii spontane” care aveau să se producă în momentul în care vestea morții Hélènei Desmora avea să fie făcută publică.

Bompart nu obiectă la auzul tonului de șefuleț al lui Corso. În schimb, îi ceru să vină cu rezultate concrete până luni. Autoritățile hotărâseră ca, tot luni, Bompart să țină o conferință de presă, pentru a da asigurări jurnaliștilor și publicului că ancheta făcea progrese. Nu era nevoie ca Bompart să îi explice motivul programării conferinței de presă: zvonurile privind existența unui criminal în Paris, în miez de iulie, adică în plin sezon turistic, nu prea erau de ajutor.

Corso îi promise – că doar nu-l costa nimic! – și îi mulțumi anticipat pentru operativitate.

Se pregătea să închidă, când Catherine adăugă:

— Știai că una dintre victimele din parcarea subterană de pe Picasso era Mehdi Zaraoui?

— Da. Și ce-i cu asta?

— Fratele său tocmai a fost băgat la zdup și va sta la răcoare o bună bucată de vreme. Dar nu se știe niciodată cu blestemații ăștia de arabi…

Corso refuza să-și facă griji din astfel de motive. I se părea normal ca acțiunile sale în calitate de polițist să provoace ură și furie în rândurile unei populații de indivizi deopotrivă periculoși și stupizi. Dacă s-ar fi apucat să se îngrijoreze, n-ar mai fi scăpat niciodată de fixația de-a privi peste umăr. Închise, aruncându-i Catherinei Bompart una dintre frazele tipice polițiștilor, o frază orgolioasă concepută anume pentru a masca teama.

La *Squonk* găsi ușa de intrare încuiată. La ce altceva să se fi așteptat? Odată cu moartea lui Miss Velvet, era foarte probabil ca localul să se închidă măcar temporar. Stând în fața ușii negre de metal, se întrebă dacă mai avea destulă energie pentru a intra în clădire și a suna la vecini.

În acel moment, ușa de serviciu din stânga se deschise, lăsând să iasă un cuplu care râdea în hohote. Cu un gest reflex, Corso întinse mâna pentru a împiedica închiderea ușii și se strecură înăuntru. Ajuns în hol, aruncă o privire la inscripțiile de pe cutiile poștale, apoi porni în căutarea intrării la subsol. Cu puțin noroc, între subsolul acestei părți a clădirii și *Squonk* avea să existe o posibilitate de trecere. O ușă în capătul curții interioare, încuiată. Nu era ceva care să-i facă probleme lui Corso: își puse mănușile de cauciuc și scoase șperaclul; din câteva mișcări, obstacolul fusese înlăturat, iar polițistul pătrunse pe un culoar întunecat. Activă sistemul de geo-localizare al telefonului mobil și își memoră poziția. Nu avea un simț al orientării dezvoltat – încă o însușire esențială pentru un bun polițist, care îi lipsea – și nu avea chef să se piardă într-un labirint care, cu siguranță, era plin de șobolani.

În cele din urmă ajunse la niște scări și începu să coboare. Nu aprinsese lumina, își găsea drumul cu ajutorul lanternei mobilului. Mirosul stătut, de mucegai, i se insinuă pe dată în nări, declanșându-i amintiri urâte. Subsolurile fuseseră locul în care-și petrecuse adolescența. Droguri, violuri, moarte. Nu, n-avea de gând să-și umple mintea cu astea în această seară!

Ajuns la capătul scărilor, hotărî că putea să aprindă lumina, nu mai putea fi reperat de la suprafață. Plafoniera prăfuită îi dezvălui ziduri de cărămidă, uși mâncate de cari, pietriș și pământ bătătorit sub picioare. Înaintând, constată că se îndepărta de poziția inițială, adică de zidul de vecinătate cu clubul. Spera însă că, mergând în continuare, avea să găsească un alt culoar care să îl readucă aproape de țintă.

În sfârșit, culoarul pe care înainta o coti în direcția potrivită. Căldura creștea, prizonieră parcă între aceste ziduri. Tunelul se îngustase, ușile laterale erau închise de-acum cu lacăte, iar aerul devenise de nerespirat din cauza mirosului. Potrivit calculelor sale și conform indicațiilor de pe mobil, la capătul culoarului avea să dea de zidul care ducea sub club. Înaintă, fără să știe exact ce anume căuta.

Simțea însă vibrația ucigașului… Aici, la *Squonk,* nebunia acestuia ajunsese la stadiul de maturitate. Venise să vadă spectacolul, plătise cu bani lichizi și, încetul cu încetul, corpurile goale și albe se suprapuseseră în mintea sa peste imaginile sângerii ale lui Goya. Aici, în această clădire, demența asasinului explodase, o decompensare brutală care rezultase într-o revărsare de violență.

Cu aceste teorii în minte, atinse în sfârșit capătul culoarului: un zid de cărămidă care părea construit recent. Fără îndoială, Kaminski se folosea de o parte din subsolul clădirii pentru a-și extinde terenul de joc.

La dreapta, ușa unei pivnițe era zăvorâtă cu un lacăt obișnuit. Îl descuie fără probleme cu ajutorul unui *shim,* o bandă de aluminiu ascuțită la capăt cu care Corso era capabil să descuie orice lacăt. Toți jefuitorii de pivnițe cunoșteau acest truc: Corso profita, în sfârșit, de faptul că era din cartier.

Trase de ușă și înțelese dintr-o privire că nimerise într-unul dintre beciurile clubului: scaune, trepiede pentru proiectoare, piese de decor, oglinzi, covoare, draperii… O adevărată pivniță a lui Ali Baba, plină de obiecte de butaforie care miroseau frumos, ca un *music hall* din alte epoci.

Căută un întrerupător și aprinse lumina. Un detaliu îi atrase atenția: în fundul boxei, spre stânga, un spațiu degajat, de parcă acolo și-ar fi făcut culcuș un animal. Corso se apucă să traverseze mormanele de obiecte depozitate de-a valma, călcând pe suprafețe moi, iar alteori făcând să pârâie vreo armătură ori sucindu-și gleznele printre bucățile de lemn. În cele din urmă ajunse la suprafața degajată, un cerc cu diametrul de aproximativ un metru și jumătate. Cineva eliberase locul acesta în mod intenționat. Ca

dovadă, un scaun în stare mai bună decât celelalte care zăceau prin încăpere fusese adus și instalat cu fața la perete.

Scopul pentru care fusese creat acest „cuib” era evident.

Corso căută în perete o breșă care ar fi permis cuiva aflat aici să privească dincolo de perete, spre interiorul clubului. Era de-ajuns să stea la nivelul ochilor cuiva așezat. Pe axa vizuală, perpendicular pe perete, o cărămidă fusese desprinsă. Înlăturând-o, se obținea o perspectivă asupra scenei clubului, sau poate spre culise, Corso n-ar fi putut să precizeze, pentru că de partea cealaltă era beznă, cabaretul fiind cufundat în întuneric.

Primul gând care-i trecu prin minte fu că era destul de ciudat să te ascunzi într-o pivniță ca să tragi cu ochiul la niște fete care, oricum, se despuiau în public. Apoi se gândi la ucigaș. Aranjamentul acesta făcea parte, poate, din ritualul prin care se excita: să observe fără a fi văzut, să-și spele ochii în fundul unei hrube… Era prea devreme, poate, să-și facă iluzii, dar era oare cu putință ca intrusul să nu fi fost chiar atât de precaut aici și să fi lăsat urme?

Corso îngenunche și se apucă să răscolească în mormanele de obiecte diverse care delimitau zona: tot soiul de accesorii, țesături, costume, scaune suprapuse. Nimic interesant până când, strecurat între o bucată ruptă de rampă și un sul de mochetă roșie, găsi un carnet.

Era un caiet de schițe cu copertă de carton, format A5, legat cu o dublă spirală metalică. Cu inima bătându-i cu putere, parcurse paginile groase: erau pline de desene care le reprezentau pe dansatoarele de la *Squonk* într-un stil figurativ, dar cu deformările și exagerările caracteristice benzilor desenate americane din anii ’60, mai ales cele *heroic fantasy* sau *horror,* à la Frank Frazetta și epigonii acestuia…

Funduri cambrate, șolduri generoase, piepturi ca niște cornuri ale abundenței… Morfologia musculară a acestor femei părea să fi fost alcătuită anume pentru a face amor, cu energia dezlănțuită a unor mașinării nestăvilite. Corso le recunoscu, răsfoind, pe Sophie Sereys și Hélène Desmora. Fără îndoială, femeile pe care le văzuse în prima seară a anchetei erau și ele acolo, dar Corso nu-și mai amintea deloc figurile acestora.

Siderat, polițistul era convins că avea în mână carnetul de schițe al ucigașului – sau, cu siguranță, pe cel al iubitului Ninei Vice, un Toulouse-Lautrec modern.

Un detaliu curios: artistul lipise lângă siluetele desenate niște abțibilduri dintre cele folosite de copii în compozițiile lor, tot soiul de ornamente

specifice esteticii burlescului: paiete, pene, trandafirași, fluturi, diamante… Marginile paginilor erau decorate cu frize în culori pastelate: arabescuri, lasouri, bice, stele…

Corso avea impresia că răsfoiește oracolul unui copil lovit prea devreme de pubertate. Un puști obsedat de fundurile mari și de sfârcurile violacee. Imaginile erau departe de delirul *gonzo* al lui Akhtar, dar aminteau întrucâtva de estetica din *Pinturas rojas*… Chipurile și trupurile defilau prin fața ochilor lui Corso, iar acesta se văzu nevoit să recunoască expresivitatea fețelor, forța pe care păreau să o emane trupurile, siguranța cu care artistul mânuise penelul. Tipul știa să deseneze.

Și, fără îndoială, se pricepea la nodurile strânse în opt…

Deodată, pe neașteptate, identifică încă un chip.

Spre sfârșitul caietului de schițe, fără umbra vreunei îndoieli, era desenată Emiliya Corso, născută Milic. În genunchi, cu sânii goi, printre piei de zebră și țesături drapate savant. Purta un acoperământ egiptean, un *atef,* și coliere grele de aur bătute cu pietre prețioase.

Corso recunoscu fiecare detaliu al anatomiei fostei sale soții. În ciuda subțirimii trupului ei, Emiliya avea sânii semeți, rotunzi ca două mere de aur, și șolduri zvelte, de creatură menită să excite, de ființă dresată pentru vânătoare și amor.

Cu riscul de a sfâșia hârtia, Corso își strânse pumnul, șifonând caietul.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce naiba cauți tu aici? se întrebă el, printre dinți.

Nu se mira că dăduse peste ea aici, în această lume a perversității și întunericului. O întrebare nu voia însă să-i dea pace, umplându-l de fiori reci: era oare Emiliya una dintre viitoarele victime ale ucigașului?

26.

Hélène Desmora locuise într-o clădire cu șase etaje de pe strada Ordener, în arondismentul XVIII. Polițiștii își dăduseră întâlnire la ora 8 într-o braserie care abia se deschisese, la intersecția dintre strada cu pricina și bulevardul Ornano.

Niciunul dintre ei nu dormise în acea noapte. Ludo asistase la autopsie. Părăsise Institutul de Medicină Legală la patru dimineața, după ce își petrecuse întreaga noapte în picioare, înveșmântat într-un costum de

protecție de unică folosință, în timp ce medicul „demonta” corpul Hélènei Desmora, piesă cu piesă.

Stock îl interogase pe Kaminski, apoi și pe fetele acestuia. Ulterior, până în zori, sunase de la o sonerie la alta, încercând să dea de urma prietenilor Hélènei, muzicieni și punkeri de tot felul, în vizuinile lor. Apoi îi luase la rând pe vecinii fetei, trezindu-i din somn și luându-i la întrebări. Toate acestea se întâmplaseră în totală ilegalitate: echipa lui Corso nu fusese deocamdată însărcinată oficial cu rezolvarea cazului și nici nu erau șanse ca acest lucru să se întâmple prea devreme, căci cei din eșalonul superior nu puteau fi deranjați la ore atât de matinale.

Cât despre Barbie, aceasta luase la rând contabilitatea Hélènei, factură cu factură și chitanță cu chitanță, precum și extrasele ei de cont. Își asumase, de asemenea, colectarea informațiilor despre victimă: originile, copilăria, școlile prin care trecuse. Corso presimțea că descoperise ceva interesant, căci o surprinsese zâmbind fugar, cu o expresie subtilă de satisfacție.

Logica ar fi dictat ca echipa să se instaleze la o masă, cu cafeaua în față, pentru a împărtăși fiecare rezultatele acestei nopți albe. Dar între timp se treziseră cu o altă complicație pe cap. *Journal de Dimanche,* în ediția apărută de dimineață, titra pe prima pagină: „O a doua stripteuză a fost ucisă”. Tonul articolului era alarmist, îndeajuns încât întreg orașul să fie cuprins de paranoia.

Așezați cu toții la bar, cei patru polițiști tocmai citeau articolul în ediția electronică a ziarului, pe telefoanele mobile. Oare cine vorbise? Având în vedere că Secția 93 se implicase în anchetă, iar locul crimei fusese vizitat de jumătate din Saint-Denis, identificarea turnătorului nu se arăta o treabă ușoară.

În ceea ce privește informațiile cuprinse în articol, Corso nu avea parte de prea multe surprize: jurnalistul care scrisese articolul era aproape la fel de bine informat ca ei. Numele lui Corso, laolaltă cu al lui Bompart, reveneau de mai multe ori în text, deși din articol nu prea reieșea cine anume preluase cazul. De fapt, nici ei nu știau acest lucru. Haosul era în floare, iar poliția era zugrăvită, din nou, ca o adunătură de incapabili.

Corso avea însă mintea în altă parte. După descoperirea de noaptea trecută, trecuse prin toate stările posibile. Mai întâi fusese cuprins de panică: Emiliya era pe lista ucigașului, trebuia să o readucă imediat în țară. Apoi se răzgândise: dacă fosta lui soție era amenințată, era mai bine să rămână în Bulgaria. Apoi se hotărâse că toată povestea cu carnetul de schițe

nu avea nicio legătură cu crimele. În zori, revenise la gândurile inițiale: criminalul era un voyeur obsedat de fetele de la *Squonk,* care venea să le studieze și să le deseneze înainte de a o alege pe cea pe care urma să o sacrifice.

Cum oare un prădător atât de prudent își lăsase carnetul de schițe la fața locului? Era o greșeală de amator. Sau, poate, o provocare deliberată?

La 6 dimineața plecase pe strada Sorbier, în arondismentul XX, acasă la Michel Bory, coordonatorul serviciului de Identificare Judiciară, omul care analizase locul faptei în ambele dăți. În ciuda orei, omul de știință, cu care se știa de mai bine de un deceniu, îl primise cu cafea proaspătă. În câteva cuvinte, Corso îi povesti despre cuibul voyeurului și îl rugă să trimită de urgență unul sau doi colegi pentru a preleva amprentele și pentru a face o percheziție atentă în subsolul clubului.

În plus, Corso îi lăsase caietul de schițe, după ce fotografiase fiecare pagină, pentru analize: amprente, tipul creioanelor și pastelurilor folosite, originea gumelor de șters etc. În prealabil, rupsese foaia cu desenul care o reprezenta pe fosta sa soție. Nu prea știa de ce o făcuse… sau, mai degrabă, avea mai multe motive pentru care alesese să facă acest lucru: nu voia să-și vadă familia implicată, intenționa să ancheteze în particular, pe cont propriu, prezența ei acolo și, poate, avea să găsească o modalitate să folosească acest lucru la divorț (deși deocamdată habar nu avea în ce fel).

În toate aceste ore, greața, oboseala și nervozitatea îl copleșiseră. Simțea că are febră și, pe de altă parte, era alert, ca un toxicoman care-a tras o liniuță mai mult decât ar fi trebuit.

Într-un târziu, către 8 dimineața, încercase să o sune pe Emiliya, să afle dacă totul era în regulă, iar apoi să o interogheze în privința legăturilor ei cu clubul de striptease și cu afurisitul de pictor. Ea nu îi răspunsese. Poate că era mai bine așa. Nu se simțea în stare să o chestioneze pe vrăjitoare care, cu siguranță, ar fi negat totul.

De altfel, ceva era putred în afacerea asta. În ipostaza ei diurnă, Emiliya era o foarte sobră și apreciată consilieră a ministrului Educației. În cea nocturnă, trăia un infern intim care-i aducea plăceri nebănuite. Între aceste două ipostaze ale fostei sale soții, Corso nu reușea să și-o imagineze pozând pentru un pictor pervers… Trebuia neapărat să stea de vorbă cu ea.

Rămăsese cu privirea ațintită pe ecranul telefonului mobil, deși terminase de mult de citit articolul, la fel ca și colegii săi.

În loc de orice comentariu, Corso achită cafelele, aruncând un pumn de monede pe tejghea, şi spuse:

— Hai să mergem.

27.

În faţa intrării în clădire erau aşteptaţi de câţiva agenţi de poliţie care aveau să-i ajute la percheziţie şi să care ceea ce era de cărat, dacă era cazul. Tot acolo se afla şi lăcătuşul care fusese convocat să deschidă uşa apartamentului. Portarul clădirii şi soţia sa îi însoţeau, căci legea cerea prezenţa a doi martori în timpul oricărei percheziţii. Iniţial, refuzaseră categoric: portarul voia să iasă în oraş ca să-şi ia biletul de loterie, iar soţia lui nu voia să piardă slujba de duminică la televizor. Stock îi lămuri, cu binişorul, să accepte, promiţându-le că aveau să termine până la ora 11.

Hélène Desmora locuia la etajul şase, iar clădirea nu avea ascensor. Minunat! În casa scărilor mirosea a sodă caustică şi a gunoaie. Lăcătuşul îşi făcu datoria fără probleme; uşa avea o închizătoare în trei puncte şi nu era blindată, fiind prin urmare uşor de deschis. Apartamentul de la mansardă avea două camere, în total aproximativ patruzeci de metri pătraţi. Fără vreun cuvânt, poliţiştii îşi luară în primire însărcinările obişnuite. Bucătăria, baia şi toaleta erau teritoriul lui Ludo; el le numea „ţevăria". Mobilierul şi sertarele îi reveneau lui Barbie. Stock se ocupa de partea „solidă" a apartamentului: pereţi, podele, tavan, cercevelele ferestrelor, toate acele locuri care ar fi putut ascunde vreo tainiţă. Nu avea egal în a sonda un perete, a ridica o scândură din duşumea sau a desprinde pervazurile…

Corso supraveghea toate aceste manevre, trecându-şi mâna şi privirea pe toate suprafeţele, reperând unghiurile moarte care ar fi putut scăpa colegilor săi, impregnându-se de atmosfera ambiantă. El era şamanul echipei: adulmeca locul, îi capta vibraţiile, se identifica cu victima sau cu suspectul. Orice percheziţie are două dimensiuni: una materială şi alta imaterială.

Aproape imediat, liniştea se risipi: de câte ori unul dintre poliţişti decidea să ridice un obiect sau document, era obligat, conform legii, să îl descrie înainte de a-l depune într-un plic sigilat. Căutările erau, prin urmare, acompaniate de un cor monoton, la fel de entuziast precum apelul de dimineaţă într-o cazarmă.

Foarte curând, decorul – posterele de pe pereți, garderoba, accesoriile, cărțile, DVD-urile – le dezvălui în linii mari personalitatea victimei: Miss Velvet fusese adepta curentului gothic-punk, adică era cum nu se poate mai departe de convingerile naturiste, vegetariene și sado-masochiste ale Ninei Vice. Cărțile ei, de pildă, îi dezvăluiau convingerile antisociale, existând totuși o tendință care o apropia de Nina: și ea era ecologistă și o adeptă a globalizării. Hélène fusese, așadar, un soi de gotico-verzuie.

Ludo era vârât sub chiuveta din bucătărie, iar Stock era preocupată să demonteze galeriile de perdea atunci când Corso întrebă, adresându-se tuturor:

— A găsit careva vreo fotografie de familie?

Barbie se ivi în cadrul ușii care dădea în camera alăturată, cu părul vâlvoi și mănușile pline de praf.

— În privința familiei, n-o să fie mare lucru de găsit. Fata a crescut în căminele Asistenței Sociale.

Lui Corso îi veni în minte Sophie Sereys:

— Părinți necunoscuți?

— Nu. Părinții ei erau alcoolici și au fost decăzuți din drepturi la scurt timp după nașterea ei.

Ca de fiecare dată, Corso fu surprins de eficiența cu care Barbie nu doar că îi descifrase întreaga contabilitate a victimei, ci reușise și să îi investigheze originile. Și toate acestea într-o singură noapte.

— Din ce zonă vine?

— E din Lons-le-Saunier, în Franche-Comté.

— Așadar, nu foarte departe de Lyon… Ar trebui să verificăm dacă nu cumva cele două fete au crescut în aceleași cămine sau aceleași familii de plasament. Ar fi un alt punct comun care…

— Veniți să vedeți!

Stock stătea în genunchi lângă cele câteva lame de parchet pe care le desprinsese. Cu un zâmbet triumfător larg pe față, le arătă trofeul: un caiet gros cu coperte de piele, care imita vechile ceasloave din poveștile pentru copii.

— Ce-i asta?

Stock se ridică.

— E jurnalul ei intim.

Ceilalți o înconjurară pe dată. Paginile erau umplute cu un scris rotund, de fetiță, cu desene simpliste și frize colorate. Arăta cu adevărat ca un jurnal

de adolescentă. Corso fu surprins de naivitatea pe care o evoca.

Stock începu să citească cu voce tare, mergând în sens invers cronologic:

— „Laurent Hébert. 20 februarie 2016. Pielea fină și trăsăturile angelice. Am petrecut o noapte magică. Laurent, tăcerea ta și mâinile tale m-au umplut de fericire”.

Răsfoi mai departe.

— „Thomas Lander. 7 mai 2015. Am petrecut câteva ore împreună cu el, într-o uimire fără sfârșit. O noapte «singuratică și înghețată», după cum scria Verlaine. O noapte pe placul meu… Mulțumesc, Thomas”.

Stock trecu la o altă pagină.

— „Yann Audemart. 12 martie 2015. Am să-mi aduc aminte mereu de pieptul tău sub buzele mele, de sexul tău în gura mea… Yann, frumosul meu indiferent. Între noi se va fi întâmplat o singură dată, iar eu n-am să o uit cât voi trăi”.

— E-n regulă, cred c-am înțeles cu toții, i-o reteză Corso, punând mâna pe caiet.

Amanții erau consemnați cu conștiinciozitate, cu numele întreg. De fiecare dată, cele câteva rânduri evocau un „moment sublim” o „noapte fermecată” și așa mai departe. Corso nu se așteptase nicio clipă ca victima, o stripteuză tatuată și anarhistă, să se dovedească atât de romantică. Un alt lucru demn de remarcat era că numele bărbaților nu se repetau niciodată.

— Prietena noastră era abonată, se pare, la distracțiile de-o noapte, comentă Corso, introducând caietul într-un plic de plastic. Hai, ne-ntoarcem la treabă.

Ludo reveni în bucătărie, Stock își văzu mai departe de lamele de parchet, în timp ce Stéphane inventaria din priviri probele adunate: nimic interesant. Încercă din nou să o sune pe Emiliya: nimic, doar robotul. Mormăi mesajul său obișnuit, Sună-mă!”, ținând mâna căuș în jurul receptorului, ca să nu fie auzit de colegi, apoi se apropie de una dintre ferestre, încercând să-și dea seama care dintre vecini ar fi putut să observe ce făcea Hélène zi de zi, o observație de rutină înainte de a începe să sune la ușile acestora.

Mintea sa plutea pe deasupra acoperișurilor de tablă și a coșurilor de fum din cărămidă. Scopofilie, plăcerea de a privi. Totul pornea de aici. Cel pe care îl căutau privea mai întâi, îi plăcea să vadă femeile dezbrăcându-se, dansând, apoi le desena. Abia din acel moment iubirea sa se preschimba într-o ură irepresibilă: *trebuia* să le tortureze, să le ucidă, să le distrugă,

transformându-le în opere de artă de coșmar, dar cu o putere de atracție reală. Gurile lărgite, căscându-se și dezvăluind piatra înfundată pe gât, aveau puterea de a atrage privirile tuturor și, poate, de a le absorbi sufletele…

Corso se cufundă în gânduri vecine cu halucinația, în timp ce în jurul său litania continua: „inel de oțel cenușiu cu un cap de mort sculptat în partea anterioară, marca Alexander McQueen”, mapă de plastic Exacompta, conținând documente și acte de stare civilă și declarații de impozite” „trusă farmaceutică conținând medicamente și produse homeopatice”…

Avea senzația că simte pulsându-i în vine dorința criminală a celuilalt. Își imagina fascinația cu care acesta observa femeile de dincolo de zid, felul în care le adora carnea, glumele porcoase, alegerile estetice discutabile: erau zânele lui nocturne. Se bucura de nuditatea lor, pe care o asocia, în minte, nu cu dezmățul sau înjosirea, ci, dimpotrivă, cu puritatea.

Din acest punct de vedere, ceea ce înfățișau schițele era cât se poate de limpede. Fiecare trăsătură de creion era executată cu respect, cu admirație, cu o umanitate tulburătoare. Prin felul în care le observa și le înfățișa, pictorul le înnobila, revelând astfel propria sa viziune asupra lor.

Acesta era însă momentul în care ceva o lua razna. Individul părea că se trezește și își dă seama unde se află: într-o groapă cu șerpi, un cuib al viciilor. Zânele lui nu erau decât niște târfe destrăbălate: Sophie cea perversă și Hélène cea cu amorurile de-o noapte. Pentru a se decompensa, le ucidea în cel mai oribil mod cu putință, făcându-le astfel să plătească nu doar pentru propriile greșeli, ci și pentru vina pe care și-o atribuia sieși, aceea de-a iubi aceste femei, de-a fi excitat de ele.

Fără îndoială, tipul era impotent, căci fetele nu fuseseră violate, dar nu acest lucru era important, ci dorința, culpa, rușinea. Le pedepsea pentru a-și răscumpăra propriile remușcări. Modul de operare de o cruzime extremă – sugrumarea, mutilarea feței – era felul în care își recăpăta echilibrul și coerența. Eliminarea lor nu era de ajuns, trebuia să obțină un soi de catharsis prin rușine. Durerea lor nu le răscumpăra vina, ci îl mântuia pe el, îi elimina culpabilitatea. El avea credința că-și ispășește greșelile în creuzetul incandescent al țipetelor și sângelui lor.

— E-n regulă, aproape am terminat.

Corso tresări. Barbie se ivise lângă el. Cât se lăsase purtat de gânduri, cufundându-se în mintea criminalului, pierduse cu totul noțiunea timpului.

— Ați găsit ceva interesant? rosti, bâlbâindu-se.

— Deocamdată, jurnalul intim e cea mai interesantă piesă. Dar i-am găsit laptopul și ar trebui să ne rugăm să găsim în el vreo chestie tare.

Corso se uită la ceas, era aproape amiază. Apoi își roti privirea prin micul apartament răscolit: un spectacol sinistru, ca un fel de a doua sacrificare a Hélènei Desmora.

— Hai să ne cărăm. Spune-le agenților să pună totul la loc și să trimită piesele ridicate la depozit. Prima urgență e să le trimitem laptopul băieților de la IT.

Polițistul se întoarse din nou spre fereastră și inspiră adânc. Soarele era sus pe boltă, iar Parisul se afla la zenitul frumuseții sale. Corso constată, satisfăcut, că era capabil să suporte avalanșa de lumină fără ca vechile-i coșmaruri să-l cotropească.

28.

Ajungând aproape de sediu, Corso simți că-l apuca greața la gândul că se va închide iar, pe căldura de-afară, pentru o nouă ședință, în birourile lor minuscule. Își luă mobilul și o sună pe Stock, care conducea mașina din urma sa.

— Schimbăm programul. Fac cinste cu prânzul la Notre-dame.

Nathalie păru surprinsă, căci lui Corso nu-i prea stăteau în fire astfel de accese de generozitate. Era însă încântată în fața acestei alternative binevenite față de schimbul de replici între patru pereți.

Parcară în curtea sediului poliției, apoi porniră pe jos pe Quai des Orfèvres, trecură de Podul Saint-Michel și traversară Sena pe micul pod Cardinal Lustiger, în umbra catedralei Notre-dame. Înaintau în tăcere printre grupurile de turiști și, dacă n-ar fi fost cu toții îmbrăcați în negru, s-ar fi putut lesne pierde în mulțimea colorată.

Pe drum, în mașină, Corso apucase să stea de vorbă cu Barbie. După părerea ei, percheziția confirmase portretul victimei, așa cum fusese schițat încă din start. O fată la treizeci și ceva de ani, rebelă dar cu măsură, care prefera să se despoaie pe bani într-un club în loc să piardă timpul opt ore pe zi la vreo slujbă oarecare.

Stéphane nu reușea să înțeleagă însă ce urmărea Hélène, cu idealurile ei afișate cam grosolan și cu aventurile de doi bani. Lucru bizar, deși ar fi trebuit ca, în calitate de polițist, să aibă o oarecare abilitate în acest sens, în

schimb Corso avea mereu senzația că viețile oamenilor obișnuiți îi erau paralele, că nu le înțelegea motivațiile, visele, neliniștile. Se simțea mai degrabă capabil să se pună în mintea criminalilor.

Se așezară la celebra terasă, la intersecția străzii Petit-Pont cu cheiul Saint-Michel, cu fața la catedrala ale cărei turnuri se înfigeau în bolta albastră a cerului, ca niște cuțite. Comandară de mâncare și, vreme de câteva minute, cei patru oameni în negru, ca niște corbi, savurară căldura soarelui, încercând să uite de baia de sânge pe care o investigau.

— Bun, cine începe? rupse tăcerea Corso.

Ludo se oferi primul.

— Coscas, medicul legist, n-a găsit nimic nou. Prin comparație cu uciderea Ninei adică. Aceleași răni, aceeași tehnică de strangulare, aceeași armă folosită pentru mutilare.

— Adică?

Ludo se strâmbă și se servi cu o felie de pâine din coșul de pe masă.

— Medicul n-are idee ce ar putea fi. Poate un cuțit de vânătoare, poate unul de bucătărie. Cu siguranță nu a fost un briceag. Lama a avut câțiva milimetri grosime, dar e greu de evaluat exact, căci ucigașul a muncit din greu la fiecare rană. Vom primi un raport complet în cursul zilei de azi.

— La ce oră s-a produs crima?

— Aproximativ între 10 seara și 1 dimineața, în noaptea de vineri spre sâmbătă. Dar, dacă luăm în calcul și agonia, toată ședința a durat cel puțin cinci ore…

Urmă un scurt moment de tăcere. Chiar și pentru niște polițiști unși cu toate alifiile, chinul la care fusese supusă Hélène era greu de procesat.

— Ce ne poți spune despre mutilări? întrebă Corso, cu privirea ațintită în continuare asupra lui Ludo.

Soarele îl izbea din spate, transformându-i coama blondă într-un fel de aureolă. O rază piezișă îi sublinia gâtul lung; unii îl porecliseră Dromaderul din pricina gâtului său lung și a posturii ușor gârbovite.

— Ți-am spus, sunt exact aceleași mutilări. Totuși, Coscas a remarcat aici un detaliu aparte, niște urme pe tâmple.

— Și ce ar putea însemna acestea?

— Medicul nu era sută la sută sigur, dar e posibil ca victima să fi avut capul prins într-o menghină.

— Într-o menghină? Deși era legată fedeleș cu propria lenjerie?

— Da. Asta e ipoteza lui Coscas. Ucigașul a procedat astfel pentru a o menține într-o anumită poziție pe o masă de măcelărie sau ceva de acest gen. A mai notat, de asemenea, existența unor escare pe umăr, pe șold și pe coapsă, toate pe partea stângă.

Chelnerul le aduse mâncarea. Comandaseră toți același lucru, o omletă cu salată. Gusturile variau doar în ceea ce privea băuturile: un pahar de vin roșu pentru Stock, o bere pentru Ludo și Coca Cola Zero pentru Corso și Barbie.

O vreme, mâncară în tăcere, se auzea doar clinchetul furculițelor în farfurii, ca zvonul unui duel cu săbii, undeva în depărtare.

— Ce anume a provocat moartea?

— Victima s-a sufocat, încercând să se elibereze. La fel ca Nina.

— Ochii?

— Injectați și în cazul acesta. Mișcările disperate i-au intensificat circulația sanguină la marginea pleoapelor. În timp ce se sufoca, i-a curs sânge din ochi.

Lacrimi de sânge. O imagine care probabil că-i provocase călăului de la *Squonk* o erecție.

— Vreun semn deosebit pe corp?

— Doar tatuajele, cu asupra de măsură.

Ludo își scoase carnetul. Pentru a evoca rănile, se bazase pe memorie; pentru tatuaje, avea nevoie de notițe.

— Fără o ordine anume: un tiki polinezian pe gât, o mandală pe umărul drept, un ceas și niște trandafiri pe șolduri (nu mă întrebați de ce acolo), logoul trupei Nine Inch Nails…

— Vreo veste de la laborator?

— Au studiat corpul, nodurile, lenjeria cu care a fost legată: nicio amprentă.

— Urme de ADN?

— Încă așteaptă rezultatele.

Corso se întoarse spre Stock, care tocmai își comandase încă un pahar de vin.

— Tu ce ai să ne spui? Kaminski și fetele lui? Vecinii?

Stock izbucni în râs. În ciuda fizicului său impozant, de femeie-căpcăun, care avea toate șansele să își sperie interlocutorii, avea un fel de-a fi plin de căldură. În lumina soarelui, asemănarea îi păru și mai evidentă lui Corso: *E exact ca nevasta lui Shrek*!

— Kaminski e în pragul sinuciderii. Mă rog, așa susține el. Dar mi-e greu să mi-l imaginez în postura criminalului. Am fost să le văd și pe colegele lui Miss Velvet: sunt înspăimântate și mă-ndoiesc că vreuna dintre ele va avea curaj să iasă din casă prea curând.

— Ce ți-au spus despre Hélène?

— Mi-au confirmat ceea ce știm deja: că era o punkistă romantică, veșnic obosită și destul de fragilă.

— În ce sens fragilă?

Stock ridică din umeri. Își consultă micul blocnotes Rhodia care, în mâinile ei, nu părea mai mare decât un timbru poștal.

— Era cu totul diferită de Sophie, care era o luptătoare. Hélène trăia de pe o zi pe alta și avea profilul tipic al unei stripteuze.

— Și care e „profilul tipic al unei stripteuze”?

— Nimic în cap, totul în cur.

Din toată echipa sa, Stock era cea mai misogină, deși era femeie.

— Se prostitua?

— Nu m-aș mira, dar ar fi de săpat în direcția asta ca să avem vreo certitudine.

— A jucat în filme porno?

— E posibil.

— Cine-s tovarășii ei?

— N-avea nicio problemă să agațe fraieri după miezul nopții: niște tipi obscuri, dealeri mărunți, o șleahtă întreagă de marginali cu cazier.

— E vreunul mai suspect între ei?

— Nu. Caracudă doar.

Chelnerul își făcu apariția cu al doilea pahar de vin. Culturista sorbi o gură, delectându-se de parcă ar fi gustat dintr-un nectar prețios, apoi plescăi din buze, încântată.

— Tipii ăștia se întâlneau cu ea doar după lăsarea întunericului. Peste zi, după părerea mea, stătea acasă și trăgea ocazional câte-o țigară cu iarbă.

Corso își aminti că, de dimineață, Barbie afișa expresia satisfăcută a cuiva care-a prins o informație beton.

— Dar tu? Ce noutăți ai?

— Am reușit să aflu câte ceva despre trecutul Hélènei Desmora. Niște date de la Asistența Socială, despre copilăria ei.

— Cum ai reușit una ca asta?

— Tu ce crezi? M-am culcat cu cine trebuia.

— Pe bune, cum?

— M-am descurcat. Pe scurt, vestea ce mare e că Sophie Sereys și Hélène Desmora se cunosc de când aveau 9 și respectiv 7 ani. Au fost la același cămin de lângă Pontarlier, în 1993. De-atunci încoace au devenit inseparabile, iar agenții sociali au făcut tot posibilul pentru a nu le despărți.

Barbie își deschise laptopul, își puse ochelarii și se apucă să tasteze ceva. Corso simți un val de emoție în pantaloni: profesoara cu ochelari, cel mai banal clișeu din panoplia perversului de rând…

— Deocamdată am doar lista căminelor prin care au trecut. Cu familiile la care au fost în plasament e mai complicat, dar până mâine le voi avea și pe astea. Am discutat cu câțiva dintre pedagogii de la cămine, dar nu-și amintesc mare lucru, a trecut mult timp de atunci. În orice caz, din câte am aflat, se pare că fetele și-au terminat studiile în Franche-Comté, au dat un bacalaureat de doi bani și au plecat împreună la Paris. Își doreau să devină dansatoare, dar au sfârșit prin a deveni stripteuze.

Corso își dădu seama că cele două fete erau un fel de „surori de suflet”. Deși informația aceasta nu reieșise din vreun interogatoriu de până acum. Își ascunseseră relația în fața colegelor. De ce oare?

— Pe de altă parte, reluă Barbie, dosarul pe care l-am primit menționează și niște probleme cu legea.

— Și abia acum spui?

— Stai blând, nu te agita. Hélène era minoră la vremea respectivă, iar cele întâmplate sunt de mult uitate.

— Despre ce delicte e vorba?

— Vandalism, încăierări, profanarea unui cimitir, cerșetorie. Tâmpenii de punkistă de rahat. La momentul morții nu avea cazier.

Corso plecă privirea: nu se atinsese de nimic din ce avea în farfurie. Neliniștea, lipsa de somn… La acestea se adăugau soarele puternic, căldura, zgomotele de pe terasă, huruitul mașinilor… Tot ceea ce altora le face plăcere atunci când se află pe o terasă din Paris în plină vară, lui îi strica dispoziția. Abia aștepta să plece de acolo.

— Dar lista de apeluri a fetei?

— Abia am primit-o, n-am apucat încă să o analizez. Ce știu e că ultimele convorbiri le-a avut în jurul orei 13:30. Ulterior nu a mai răspuns la apeluri.

— Cine a sunat-o ultima oară?

— Un oarecare Patrick Sernhardt. Un dealer mărunt de iarbă, din zona Stalingrad. I-am pus pe cei de la Louis-Banc pe urmele lui, o să-l agațe și

vom vedea care-i treaba cu el. Acum o să mă ocup de facturi, mă ajută și Ludo.

— Nu. Ludo, tu te vei ocupa de jurnalul intim.

Polițistul originar din Toulouse tresări.

— Cum adică?

Corso luase cu sine documentul, în plicul etanș din plastic. Îl așeză pe masă.

— Înainte să-l trimiți la laborator, îl fotocopiezi și mi-i găsești pe toți hăndrălăii pomeniți în paginile lui. Ai acolo numele și date, nu cred că-i mare filosofie să dai de ei.

Ludo luă plicul, fără prea mult entuziasm.

— Crezi că ucigașul ar putea fi unul dintre ei?

— Nu cred nimic. Dar mă interesează tot ce are legătură cu viața sexuală a victimei noastre.

— Și eu? întrebă Stock. Merg mai departe din ușă-n ușă?

Își terminase de devorat omleta și stătea relaxată, cu mâinile în buzunare și cu un al treilea pahar de vin roșu în față. În mod normal, Corso i-ar fi servit o împunsătură în legătură cu cantitatea de alcool ingerată, dar era duminică și mai aveau o zi lungă înainte.

— Nu, spuse Corso, deschizându-și mapa. Pentru tine am altceva.

Scoase copiile făcute după carnetul de schițe și explică, în câteva cuvinte, cum reușise să intre în posesia lor. Imaginile trecură din mână în mână într-o tăcere atât de adâncă încât părea că deasupra lor se lăsase un clopot de sticlă invizibil, izolându-i de lumea înconjurătoare.

Niciunul dintre ei nu avea vreo îndoială că mâna care schițase aceste desene și cea care mutilase fețele celor două victime era una și aceeași.

— Le-ați recunoscut cu toții, bună parte dintre ele sunt dansatoarele de la *Squonk.* Stock, tu va trebui să le identifici pe celelalte și să le protejăm cât mai repede cu putință.

Încuviințară cu toții. Corso se întoarse din nou către Barbie, căci povestea cu căminele sociale și familiile de plasament nu înceta să-i revină în minte.

— Alege-ți câțiva dintre stagiari și pune-i să dezgroape tot ce se poate despre trecutul celor două victime. Vreau numele, coordonatele și pedigree-ul tuturor lucrătorilor de la Serviciile Sociale, ale părinților de împrumut și ale profesorilor care au avut de-a face cu ele. Și, ca să știm o treabă, cât mai mulți dintre colegii pe care i-au întâlnit pe parcursul diverselor plasamente.

— O să dureze destul de mult.

— E-n regulă, ai timp destul până deseară.
— Ce speri să găsești? rânji Ludo. Vreun faimos pedagog care e ucigaș în serie?
— Întreabă-i chestia asta pe părinții victimelor lui Emile Louis și vezi dacă le vine să râdă.
Polițistul se făcu mic în spatele sticlei sale de bere.
Corso se ridică și aruncă pe masă o bancnotă.
— Fac eu cinste.
— Unde te duci? îl întrebă Barbie.
— Mă întorc la sediu, o să redactez o sinteză a tot ce știm până acum.
— O să termini destul de repede, în cazul ăsta, îl ironiză Ludo.
— Ține-ți gura. Krishna e acolo?
— Și-a anulat plecarea în vacanță, dar azi n-o să-l găsești la birou, îi răspunse Barbie.
— Sună-l! La dracu', vreau să fie toată lumea în alertă!

29.

În sediul pustiu al poliției, ideea că brigada ar fi fost la lucru, cu toate motoarele turate la maximum, părea greu de înghițit. În birouri nu mișca nimic, pe culoare nu se auzea niciun zgomot. Unde erau cu toții? Soarele răzbătea prin ferestre, iar dungile de lumină de pe pardoseală ofereau o explicație cât se poate de plauzibilă: într-o zi atât de frumoasă, era păcat să te-nchizi între patru pereți.
Corso avu o viziune: peste câteva luni, clădirea de la numărul 36 avea să fie evacuată. În acest moment, părea că toți polițiștii plecaseră deja, că totul fusese deja împachetat. Nu prea știa ce să creadă despre toată nebunia cu mutarea care avea să urmeze; în definitiv, mișcarea previne anchilozarea, nu? Se vorbea, însă, că aveau să se mute într-o clădire pierdută pe undeva pe la periferie, la marginea arondismentului XVII. Nimic prea entuziasmant, așadar.
Își făcu o cafea și se încuie cu cheia în biroul său; își luase obiceiul de a se feri de vizitele neașteptate, mai ales atunci când era și el la secție.
Telefonul îi sună, scurt.
— M-ai sunat de patru ori de azi-dimineață. Ce s-a întâmplat?

Emiliya, cu un glas sacadat, precum clămpănitul unei vechi mașini de scris. Corso își dădu seama că nu putea să o interogheze direct. Îi era prea apropiată și avea o forță mult prea mare.

— Mi-am făcut griji, asta-i tot.

— Pentru ce?

— Totul e ok la Varna?

— Ce vrei, de fapt?

Erau în stare de război, iar el nu mai avea dreptul să-i pună întrebări despre viața ei privată. Nici măcar în calitate de polițist nu putea să pretindă ca ea să-i răspundă la întrebări ale căror răspunsuri ar fi putut fi ulterior folosite împotriva ei, în cadrul procesului de divorț. Conflictul de interese în deplina-i splendoare.

— Mă întrebam dacă… Te-ai dat cumva vreodată în spectacol?

Ea chicoti:

— La ce gen de spectacol te referi?

— Striptease.

Ea reveni brusc la tonul brutal, ca și cum ar fi armat un revolver. *Țac-țac.*

— Acum mă anchetezi?

— Nicidecum, doar că… Am un caz în mediul ăsta.

— Stripteuza asasinată?

De la malul Mării Negre, Emiliya n-ar fi avut cum să afle despre cea de a doua crimă dar, la cât tam-tam făcuse presa, ar fi fost greu să-i scape uciderea Ninei Vice.

— Exact.

— Și ce are a face asta cu mine?

— Voiam să mă asigur că n-ai avut niciodată de-a face cu mediul respectiv.

— Drept cine mă iei? Lucrez la un minister și am grijă singură de copilul nostru. Crezi că am eu timp să mă plimb în curul gol prin bombele pe unde umbli tu?

Faci tu altele și mai și, frumoaso… Nu insistă și trecu cu vederea acuzația ei implicită conform căreia el nu s-ar fi ocupat deloc de Thaddée. N-ar fi avut nimic de câștigat dacă ar fi dezvoltat subiectul. Decise să abordeze altfel chestiunea.

— Și nici nu ai pozat vreodată pentru un artist?

Ea oftă, mimând tristețea.

— Te plâng, Corso. Dacă n-ai altceva mai bun de făcut în cadrul anchetei decât să îți interoghezi fosta soție, e trist. Întoarce-te în șanțul din care-ai ieșit și lasă-ne să petrecem o vacanță liniștită.

Fără să-i dea timp pentru o replică, îi închise telefonul. Corso avu nevoie de câteva minute pentru a se calma. Se întrebă dacă n-ar fi trebuit să-i urmeze exemplul lui Barbie, care-și descărcase pe mobil o aplicație pentru practicarea meditației, o disciplină revenită brusc la modă.

În cele din urmă formă numărul Catherinei Bompart. Trebuia să o protejeze pe Emiliya, chiar și împotriva voinței acesteia.

— Dacă mă suni cumva pentru a mă întreba despre caz, să știi că am vești bune. Ancheta ți-a fost încredințată oficial. Intervalul de grație pentru flagrant începe de azi. Timp de o săptămână nu vei mai avea de-a face cu vreun judecător.

— Nici măcar în chestiunile care privesc cazul Nina Vice?

— Ți-am rezolvat două la preț de una. Vei primi și întăririle cerute, un pluton de polițiști va fi la dispoziția ta începând de luni dimineață. Mai multe n-am putut face. Tu ce-mi poți spune, ce noutăți ai?

Corso îi relată cele aflate în ultimele ore: cuibul ascuns al artistului din beciul clubului *Squonk,* caietul de schițe al acestuia, jurnalul intim al Hélènei Desmora și amanții ei de-o noapte, legătura de prietenie dintre cele două victime.

Bompart nu făcu niciun comentariu. Se așteptase, fără îndoială, la ceva mai mult, dar știa, în egală măsură, că aveau de-a face cu un ucigaș ieșit din comun, nu cu un amator pe care îl puteai prinde cu o amprentă, o mostră de ADN sau mărturia unui martor ocular.

— Ai reușit să iei legătura cu agentul de la Madrid? întrebă Corso.

— A fost la muzeu azi de dimineață și a pus câteva întrebări personalului.

— Și?

— Un tip care corespunde descrierii tale vine destul de frecvent pentru a admira picturile lui Goya, îi răspunse Bompart.

— Asta-i tot ce a aflat?

— Asta-i tot. Îți spun sincer, povestea cu tipul tău cu pălărie îmi pare o glumă, pe bune!

Corso era plătit ca să știe că o moarte violentă poate lua multe forme, inclusiv dintre cele mai grotești.

— Au camere de înregistrare la muzeu, reluă Bompart. Au promis că vor încerca să ne găsească imagini cu individul.

— Minunat! Ascultă-mă, am nevoie să îmi faci un serviciu.

— Nu întinde coarda.

— E vorba de ceva serios. Ai putea să-l contactezi pe agentul nostru de legătură de la Sofia?

— Tu mă iei drept agenție de turism?

Corso îi dezvălui că descoperise portretul Emiliyei printre schițele misteriosului artist din subterană.

— Ea ce ți-a spus?

— Tu ce crezi? E în vacanță la Varna, împreună cu Thaddée. Nici măcar n-am putut să-i pun întrebarea omenește.

— Voi doi începeți să mă călcați pe nervi.

— Poți trimite un polițist să o supravegheze discret sau nu?

— Am să văd, dar m-aș mira să se poată. În cel mai bun caz, avem un singur om la Sofia, nu pot să-l trimit să facă pe bodyguardul la malul Mării Negre…

— Ține-mă la curent, te rog. Nici nu știu dacă e cazul să îmi fac griji sau nu.

— Tu încearcă să te concentrezi asupra anchetei. Am să te sun când aflu ceva.

Bompart poseda o superputere numai a ei: era capabilă, printr-o simplă conversație telefonică, să-i redea încrederea în sine și să-l încarce cu energie. Corso sorbi o gură de cafea, își trosni încheieturile degetelor și inspiră adânc înainte de a ataca faimoasa sinteză a cazului.

Câteva clipe mai târziu, dormea buștean cu capul pe carnetul său de notițe.

30.

— Te-am trezit?

Vocea lui Ludo, amuzată.

— Ce spui?

— Te-ntrebam dacă te-am trezit.

Corso se frecă la ochi și se uită la ceas. Era 17:15. La naiba, adormise fără să-și dea seama, iar pe față probabil că avea imprimată forma spiralei carnetului. *Bravo, superpolițistule*!

— Ce te face să spui una ca asta? întrebă pe un ton defensiv.

— Știu și eu? chicoti Ludo. Poate felul în care-ți sună vocea și faptul că te-am mai sunat de trei ori până să-mi răspunzi, dar asta numai după ce ți-am bătut de două ori în ușă? Ne gândeam, deja, că ai fugit cu vreo artistă…

— Ce s-a întâmplat? mormăi Corso, prost dispus. Ceva noutăți?

Ludo lăsă să treacă câteva secunde, ca un actor înaintea marii sale tirade.

— I-am găsit pe amanții lui Miss Velvet.

— Pe toți?

— Pe toți. Dar avem o problemă.

— Ce problemă?

— Sunt morți.

Cuvintele ajungeau la urechile lui Corso dar avea dificultăți în a le percepe sensul. Căută din reflex o țigară și deschise fereastra.

— Ce spui tu acolo?

— E simplu, lista amanților Hélènei Desmora e ca rubrica de necroloage.

Corso trase cu sete din țigară și simți pe dată cum fumul acru îi arde gâtlejul.

— Vrei să spui c-au fost asasinați? Toți?

Ludo râse scurt, cinic.

— Nu m-am exprimat corect. Dacă e să ne luăm după datele din jurnalul intim, erau deja morți cu toții în momentul în care Hélène s-a culcat cu ei. De fapt, tocmai muriseră, fiecare dintre ei. Toate indiciile ne fac să credem că faimoasele ei „nopți de dragoste” s-au petrecut la morga din Paris și la altele din împrejurimi.

Din ce în ce mai bine. Dar ipoteza asta trebuia verificată. O stripteuză care se strecura în institutele medico-legale și în camerele frigorifice în căutare de amanți. Greu de înghițit. Îi veni însă în minte că fata fusese arestată în adolescență pentru profanarea unui cimitir. Oare se pregătea încă de pe-atunci?

— Vreo asemănare între morți?

— Niciuna. Avem un accident vascular cerebral, un cancer, un traumatism cranian ca urmare a unui accident de motocicletă… Am dat câteva telefoane și se pare că Hélènei îi plăceau tinerii – niciunul dintre ei nu era trecut de treizeci de ani – și relativ bine conservați, ca să zic așa…

Corso își dădu seama că afară vremea se schimbase. Dincolo de fereastră, ploaia și cerul cenușiu reveniseră. Simți un fior și nu reuși să-și dea seama dacă era de la răcoare sau de la povestea lugubră auzită la telefon. În mai

puțin de două ore, vara se retrăsese, precum valul mării de pe nisipul plajei…

— Continuă să sapi, ordonă Corso, deși nu era convins că deviația fetei avea vreo legătură cu asasinul ei.

Închise telefonul și plecă să-și facă o cafea. Pe coridoare reapăruse o imitație de activitate. Privind lichidul brun care se scurgea în cană, se întrebă dacă nu cumva începuse să îmbătrânească prematur: o singură noapte de nesomn și iată că adormise cu capul pe masă…

Întorcându-se în birou se intersectă cu Barbie, care avea în mână un teanc de foi scoase la imprimantă. Ăsta era întotdeauna un semn bun…

— Ai ceva nou?

Ea îi arătă teancul de foi.

— Mi-am făcut rost de extrasele de cont ale fetei.

Miracolul Barbie funcționa chiar și duminica.

— În ceea ce privește cheltuielile, n-am aflat cine știe ce, continuă Barbie. În schimb, mi-a sărit în ochi un detaliu: în fiecare joi, aproximativ la aceeași oră, între 16:50 și 16:55, scotea cincizeci de euro de la același bancomat.

— Undeva în cartier?

— Nu, la Bastilia. La Crédit Lyonnais, la capătul bulevardului Richard Lenoir, colț cu strada Amelot.

— Crezi că se aproviziona de la vreun dealer?

— M-am gândit la posibilitatea asta, dar nimeni nu merge să-și cumpere droguri la ore fixe. Aș zice mai degrabă că avea programare la un psihiatru.

Era primul lucru care îi venise în minte și lui Corso, dar nu voia să pară vreun nevrozat care cunoaște genul ăsta de rutină: cum să găsești bani lichizi înainte de a merge să-ți verși traumele în cabinetul unui psihanalist.

— Ai studiat zona? E vreunul pe acolo?

— Ar fi cineva pe strada Amora, la numărul 2. Pun mâna-n foc că pe ea mergea Hélène Desmora să o întâlnească în fiecare joi.

Nu prea erau șanse să o găsească pe psihiatră la cabinet într-o zi de duminică, dar Corso avea presentimentul că Barbie nu se mulțumise doar cu această constatare.

— Am adresa ei de-acasă, îi confirmă Barbie. Am avut noroc din cauză că are un nume complicat, o cheamă Ianja Rajaonarimanana, e de origine malgașă. Îți dai seama că nu-s multe cu numele ăsta în cartea de telefon.

— Unde stă?

Barbie îi întinse un bilețel.

— Strada Mercoeur, numărul 11-13-15, în arondismentul XI. E o stradă perpendiculară pe…

— O știu. Mai ai și alte informații despre ea?

— *Nada.* Nici măcar o amendă de circulaţie. În schimb, numele ei figurează pe lista experților consultați de tribunalul din Creteil.

Va trebui să fiu cu băgare de seama. Psihanalista avea să știe cu cine să vorbească dacă voia să se descotorosească de el.

— Am plecat.

— Vin cu tine.

— Nu, rămâi aici și scarpină tastatura mai departe.

— Ce vrei să aflu?

— Vreau să știu mai multe despre căminele în care au stat cele două victime. Vezi dacă vreuna dintre ele a păstrat legătura cu alți copii aflați în grija Serviciilor Sociale. Mai sapă nițel și află tot ce poți despre istoria clădirii în care funcționează clubul *Squonk.*

— Așteaptă-mă o clipă.

Barbie dădu o fugă până în biroul ei și se întoarse în câteva secunde, cu sprinteneala unui șoricel. Corso profită de răgaz și-și luă sacoul.

— Poftim. Asta e ca să te încălzești nițel înainte de discuția cu psihanalista.

Era procesul-verbal al audierii Hélènei Desmora, datat 21 iunie 2004, după arestarea acesteia într-un cimitir de la periferia Lyon-ului. Nu era mare lucru: la 17 ani, fata încercase să desigileze mormântul unui tânăr înhumat în ajun, dar fusese surprinsă de paznicul cimitirului. Și gata. Fiind minoră, evitase orice fel de urmări serioase. Corso răsfoi dosarul pentru a vedea dacă se pomenea ceva de vreun complice – poate chiar despre Sophie Sereys? Nimic.

— Ai vorbit cu Ludo? întrebă el.

— Nu.

— Treci pe la el, o să te lămurească ce e cu această primă arestare a Hélènei.

Îi zâmbi și spuse:

— Discut cu psihiatra și mă întorc.

31.

Câteva clădiri masive, din cărămidă roșie, cu balcoane albe, cum se zăresc pe multe dintre bulevardele de pe centura Parisului. Mici orășele din lut ars, care păstrau atmosfera ademenitoare dinainte de război a unei vieți colective, cu o igienă riguroasă: aer curat, apă curentă și grădini de ciment, pentru cei care-și doresc un trai într-o comunitate.

Avu nevoie de ceva timp pentru a găsi clădirea potrivită, pentru a se lămuri care era codul interfonului și, apoi, pentru a suna la ușa celei pe care o căuta, Ianja Rajaonarimanana era o femeie scundă, cu un ten măsliniu. Avea o tufă de păr creț și, pe nas, ochelari mari, cu lentile fumurii. Gura lipsită de buze părea o simplă tăietură deasupra bărbiei. Nu era tocmai un etalon de frumusețe.

— Cum ați intrat? întrebă ea fără nicio altă introducere, încruntându-se și dezvelindu-și dinții ca de rozătoare.

Corso își scoase legitimația de polițist și se prezentă. Fără să pară deloc surprinsă, femeia se retrase din ușă și-i făcu loc să intre. O urmă de-a lungul unui culoar strâmt ai cărui pereți erau acoperiți de afișe ce reproduceau sloganuri din Mai ’68: o călimară cu cerneală albastră care purta inscripția „PRESA”, alături de un avertisment: „A NU SE ÎNGHIȚI”; o siluetă de jandarm în spatele scutului, cu inscripția „SUB CALDARÂM E PLAJA!”; o succesiune de litere pictate în grabă: „DORINȚELE NOASTRE SUNT REALITATEA”.

— V-ați păstrat spiritul tânăr, remarcă Corso.

— În 1968 nici măcar nu mă născusem, îi replică femeia peste umăr.

— Și-atunci, ce e cu toate afișele astea?

— Simplă arheologie. Sunt hieroglifele emoționante ale unei epoci trecute.

Ajunseră într-un mic salon. Încăperea avea cel mult douăzeci de metri pătrați și drept mobilier o canapea și niște fotolii ce păreau îmbrăcate în mochetă. Totul parcă fusese ales cu zgârcenie: spațiul, înălțimea încăperii, calitatea materialelor.

Corso zări într-un colț două valize cam jerpelite și o poșetă de pânză; păreau bagajul unui emigrant clandestin.

— S-ar zice că vă pregătiți să fugiți.

— Plec în vacanță. E ceva normal, având în vedere că azi e 3 iulie, nu?

— La ora asta?
— Îmi place să conduc noaptea.
— Unde mergeți?
— În Drôme. Vreți să vă dau și adresa?
Corso zâmbi. Schimbul ăsta de replici nu avea să-i ducă prea departe.
— Am venit să vă pun câteva întrebări despre Hélène Desmora, spuse el, așezându-se pe canapea. Sunt convins că ați citit ziarele azi.
Psihanalista alese unul dintre fotolii, de cealaltă parte a măsuței de cafea, și își scoase o țigară. Camel. Corso se gândi nostalgic la pachetele galben cu auriu de odinioară.
— Nu vă e teamă că aș putea invoca secretul profesional? întrebă ea.
— Sper că sunteți îndeajuns de inteligentă să nu faceți asta. Între amintirea unei moarte și eventualele elemente care ne-ar putea îngădui să identificăm un asasin cât se poate de viu și activ nu cred că e cazul să ezitați. Ca să nu mai vorbim că, dacă alegeți să jucați acest joc, am să vă interzic să părăsiți Parisul fără acordul Consiliului Ordinului Medicilor. Adio vacanță, altfel spus.
Ea îl opri cu un gest.
— Am înțeles, mă predau. Dar mai întâi am să vă pun și eu o întrebare: cum m-ați găsit? Hélène m-a plătit întotdeauna cu bani lichizi și nu i-am scris niciodată vreo rețetă.
Corso îi dezvălui raționamentul colegei sale. Psihiatra se lăsă pe spate în fotoliu și trase din țigară, cu un aer visător. Așadar, între timp poliția își făcuse rost de un creier, spre deosebire de epoca revoluționară de odinioară…
— De cât timp o cunoșteați pe Hélène? începu Corso.
— De șase ani. La început venea de două ori pe săptămână, iar din 2014 doar o dată.
— Analiză sau psihoterapie?
— Analiză.
— De ce venea să vă vadă?
— Mai bine spuneți-mi ce anume căutați.
— Avem toate motivele să credem că Hélène Desmora era necrofilă.
Ianja îl privi lung, prin lentilele fumurii, apoi își arătă din nou dinții.
— Așa este. Făcea dragoste cu cadavre. Am încercat dintotdeauna să o ajut pe Hélène, dar nu am considerat-o niciodată bolnavă. Când vine vorba

de dorință nu există norme. Însuși cuvântul „perversiune” s-a golit de conținut pe măsură ce morala cea stupidă a pierdut teren…

— Cum rămâne cu respectul pentru morți?

Ianja ridică din umeri. Continua să tragă din țigară, părând că se scaldă în fum și în nostalgia după timpurile în care puteai să fumezi cu ferestrele închise și erai liber să alegi moartea lentă, fum cu fum.

— I-a iubit, i-a mângâiat… Este oare aceasta o profanare?

— Din câte-mi dau eu seama, nu părea că le-ar fi cerut permisiunea pentru ceea ce făcea.

O nouă ridicare din umeri: în mod evident, Ianja era de partea celor vii. Corso nu insistă. Dacă pentru malgașă a i-o suge unui mort sau a se lăsa penetrată de un sex inert nu era o perversitate și nicio formă de viol, el nu avea ce alte argumente să-i mai ofere. De altfel, nu despre asta era vorba. Hélène se alăturase pentru vecie amanților ei, pe lumea cealaltă.

— Vorbiți-mi mai exact despre practicile ei, continuă el.

— A început în 1999, pe când avea doar doisprezece ani. Unul dintre cei aflați la căminul unde stătea pe atunci suferea de insuficiență cardiacă. A murit brusc, iar cadavrul a rămas acolo, în incinta centrului, pentru o noapte. Hélène s-a dus la infirmerie și s-a lipit de el. E important de precizat că acel cadavru nu era deteriorat. Pentru ca ea să-și poată satisface dorința, era nevoie ca amantul ei să pară intact.

— Cum explicați această atracție?

— Nu cred că a existat un element declanșator. Ea a simțit dintotdeauna o repulsie față de bărbații… vii. Pentru ea, erau sinonimi cu indiferența sau chiar cu ostilitatea.

— A fost agresată în copilărie?

Ianja își aprinse încă o țigară. Corso fu ispitit să o imite, dar nu voia să-și ofere această iluzie de confort. Trebuia să se concentreze, să fie tensionat, era cea mai bună stare pentru a percepe ce se afla dincolo de cuvinte.

— Din câte știu eu, nu, îi răspunse ea, cu o mică grimasă. Ceea ce se poate presupune e că abandonarea sa de către părinți e posibil să fi jucat un anumit rol în această aversiune. În cine poți să mai ai încredere atunci când ai fost trădat chiar de către părinții tăi?

Dacă ăsta era un criteriu, Corso însuși ar fi trebuit să se culce cu toate cadavrele pe care le întâlnise de-a lungul carierei sale. În cele din urmă cedă și își aprinse un Marlboro.

— Atracția morbidă a Hélènei nu se baza doar pe o simplă dorință sexuală. Ea îi iubea cu adevărat pe toți morții pe care îi atingea. De altfel, avea întotdeauna grijă să le cunoască numele, vârsta și așa mai departe. În schimb, nu o interesau cauzele deceselor.

Corso își amintea de rândurile scrise în jurnalul intim: amintirile romantico-siropoase ale unei violatoare de cadavre…

— Și-i imagina în viață?

— Nicidecum. Pentru ea, cadavrele erau singurii amanți posibili. Erau niște corpuri asupra cărora își proiecta dorințele, fantasmele, așteptările. Se temea de bărbații care ar fi fost capabili să acționeze și să reacționeze. Iubea un mascul-sculptură, rece și neclintit.

Nimic din toate acestea nu-i era de prea mare ajutor lui Corso. Schimbă subiectul.

— V-a vorbit despre Sophie Sereys?

— Bineînțeles. Era cea mai bună prietenă a ei. De fapt, singura ei prietenă.

— Amândouă au încercat să ascundă existența acestei prietenii. Știți cumva de ce?

— Au hotărât să ascundă legătura dintre ele atunci când au venit la Paris; era o modalitate de a se proteja. Asta le făcea să se simtă mai puternice.

O nouă schimbare de subiect.

— Noi presupunem că Hélène se prostitua. Ce părere aveți despre asta?

— Așa este.

— Așadar, nu o deranja să se culce cu bărbați… vii?

— Era o activitate pe care o practica cu o anumită detașare. Cu timpul, teama ei de bărbați se preschimbase în indiferență.

— Sophie era la curent cu… tendințele ei?

— Cred că da. Nu aveau secrete una față de alta.

— Ați putea afirma că Hélène era fericită?

— În felul ei, da.

Corso își permise o mică provocare.

— Dacă totul era atât de roz în cea mai bună dintre lumile posibile, care era rolul dumneavoastră?

Zâmbetul de rozătoare al femeii se preschimbă într-un rânjet feroce.

— Eu doar am ajutat-o să se împace cu… particularitățile ei.

Psihiatra nu părea să-și dea seama că acoperise o activitate criminală și că, practic, o încurajase pe Hélène să-și practice viciul mai departe. Însă,

din nou, Corso nu se afla acolo să o judece.

— Ați observat vreo schimbare în starea de spirit a Hélènei în ultima vreme?

— Da.

— În ce fel?

— Hélène a cunoscut pe cineva.

Corso tresări.

— Vă referiți la… un partener care nu era nici mort și nici client plătitor?

Zâmbetul Ianjei Rajaonarimanana deveni agresiv. Erau pe cale să joace veșnica scenă a confruntării dintre polițist și contestatar, dintre ordine și revoltă, dintre burghez și anarhist etc.

— Da, și-a găsit un partener. Unul cât se poate de viu.

Corso simți un fior la nivelul pielii, de parcă un șarpe s-ar fi strecurat sub hainele sale.

— Ce v-a spus despre el?

— Nu prea multe. Bărbatul i-a cerut să fie discretă în privința lui.

Corso preferă să pună de la bun început întrebările clasice:

— De ce această dorință de discreție? Era căsătorit? Sau poate celebru?

— Necăsătorit, sunt sigură de asta. Celebru… mai mult sau mai puțin.

— În ce domeniu?

— Tipul e pictor.

Corso simți o vibrație în timpane, ca și când s-ar fi scufundat la mare adâncime. I se păru că aude zgomotul rotițelor care i se învârteau în creier, cu clinchete surde, în timp ce tabloul se întregea: Sophie și Hélène împărțeau același amant, tipul cu pălărie, pictorul de la *Squonk,* fugarul de la Madrid…

— Vi l-a descris, din punct de vedere fizic?

Ea își strivi țigara într-o scrumieră din sticlă groasă.

— Un tip între două vârste. Un excentric. Genul care poartă pălării și costume albe.

— V-a mai dezvăluit și altceva? E foarte important.

Ianja își aținti asupra sa privirile, din spatele lentilelor groase.

— Credeți că ar putea fi el ucigașul?

N-avea rost să facă un mister din asta.

— Sophie avea o relație cu același bărbat, știați asta?

— Nu.

— Așadar, înseamnă că nici Hélène nu știa?

— Nu neapărat. Hélène nu-mi spunea chiar tot, acesta a și fost unul dintre motivele pentru care n-am mai făcut progrese.

— Gândiți-vă bine, nu vă mai amintiți nimic altceva? Mai e vreun detaliu care mi-ar putea fi de folos?

Ianja își luă încă o țigară; până și stilul ei de-a fuma amintea de anii ’70.

— Știu că a făcut închisoare.

Corso simți o senzație ca o mușcătură, în ceafă.

— Știți cumva pentru ce a fost închis?

— Nu știu. Hélène refuza să vorbească despre asta dar, din câte mi-a dat de înțeles, a stat mai mulți ani la pușcărie. Cariera de pictor e ca o a doua viață pentru el. O reabilitare spectaculoasă, aș spune.

Corso își spuse că în acest weekend nu-și lua degeaba salariul. Aflase că exista un amant comun pentru cele două victime, că năluca pe care (poate) o zărise la muzeul cu picturile lui Goya era reală, că în subsolul clubului *Squonk* își făcuse cuib un pictor care fusese la pușcărie, fără îndoială pentru o crimă comisă cu violență. Acum nu mai vorbea de un suspect oarecare, ci de un vinovat care-i era servit pe tavă.

— Vi s-a părut că Hélène se temea de el?

— Nu, nicidecum.

— Ce fel de relație aveau, de ce natură?

— Vă repet, nu-i plăcea să vorbească despre asta. Dar se pare că era o relație destul de fierbinte din punct de vedere sexual. Hélène renunțase cu totul la morții ei, acest bărbat a știut să o îmblânzească.

— Mi-ați spus că era mai în vârstă decât ea?

— Avea cel puțin de două ori vârsta ei. Fără îndoială, ceea ce a sedus-o a fost experiența lui, în toate domeniile.

Corso revăzu în minte pagina din caietul de schițe care o reprezenta pe Miss Velvet: privirea ei blândă, zâmbetul cam nesigur. Pictorul se pricepuse să redea fragilitatea acestei tinere cu înclinații gotice, acoperită de tatuaje.

— Ce credeți că simțea pentru el? insistă polițistul. Atracție fizică? Dragoste? Admirație pentru operele sale?

Ianja se uită la ceas și afișă un zâmbet larg.

— Îmi pare rău că, în încheiere, nu vă pot oferi decât un clișeu de psihiatru, dar aș spune că tipul ăsta juca pentru ea rolul unui tată-surogat.

Corso se ridică, spunându-și că, dacă femeia avea dreptate, aveau de-a face, întrucâtva, cu un caz de infanticid. Nicio problemă, avea să se descurce.

32.

Revenind la sediul poliției, Corso își convocă imediat echipa. Trebuia să-l găsească imediat pe acest pictor care, din câte se părea, fusese amantul ambelor victime și avea antecedente penale.

Spre surprinderea sa, veștile aduse de el fură primite cu un entuziasm moderat. Oamenii săi erau epuizați după o noapte și o zi de cercetări care nu le oferiseră prea multe rezultate.

Stock reușise să identifice și să localizeze câteva dintre fetele din caietul de schițe și să le asigure o protecție mai mult simbolică, doar câte un agent. Ludo continuase căutarea amanților-cadavre ai Hélènei Desmora, investigând anturajul acestora, în eventualitatea ca printre ei să se fi nimerit vreun spirit răzbunător, care să-și dorească nimicirea Hélènei cea necrofilă și a surorii ei de suflet, Sophie. Nu ajunsese la niciun rezultat. Barbie nu avusese timp să găsească nimic despre vreun eventual prieten din copilărie al celor două fete. Nici vorbă să fi apucat să cerceteze istoria clădirii în care funcționa clubul *Squonk.* Cât despre ceilalți polițiști implicați în anchetă, stagiarii proaspăt sosiți fuseseră împărțiți în două grupuri; unul dintre acestea urma să o ia din ușă în ușă pentru a-i interoga pe vecinii Hélènei, iar celălalt grup avea sarcina de a înregistra mărturiile spontane – și delirante – pe care le provocase vestea uciderii lui Miss Velvet.

Era limpede că oboseala pe care oamenii săi o adunaseră era atât de puternică încât niciun fapt, oricât de entuziasmant i s-ar fi părut lui Corso, nu avea să-i trezească. La fel de bine ar fi putut să ducă de unul singur ancheta asupra pictorului cu pălărie borsalino, o afacere care, de la Madrid încoace, devenise oricum una personală pentru el. Însă avea în minte și spusele lui Bompart, care aștepta rezultate concrete a doua zi dimineață: era limpede, avea să își petreacă noaptea investigând.

— Bun, concluzionă el, acum mergeți și odihniți-vă. Ne vedem mâine la nouă.

Polițiștii schimbară priviri între ei, apoi se ridicară și ieșiră, fără să mai scoată vreun cuvânt.

Corso se încuie în birou și se instală pe micuța canapea destinată de obicei vizitatorilor, cu laptopul în brațe.

Înainte de a se lansa în căutări pe internet, se gândi câteva clipe la profilul individului pe care voia să-l găsească, așa cum se contura el din ceea ce știa

până atunci. Căuta, așadar, un pictor. Un fost pușcăriaș. Un individ vicios de o anumită vârstă, căruia îi plăcea să deseneze stripteuze stând ascuns într-o pivniță și care reușise să farmece două fete care practicau această meserie.

De ce le ucisese? Ideea unei pedepse se impuse din nou în mintea lui Corso. Sophie și Hélène se dezbrăcau pentru bani, dar numărul pe care-l prestau, pielea lor albă, chiar naivitatea lor, erau semnele unui anume fel de inocență – asta stârnea plăcerea pictorului, care reușise să scoată la iveală în desenele lui grația copilărească din provocarea dansatoarelor și din maniera lor de a se dezbrăca urmând un scenariu rudimentar.

Iată, însă, că artistele ascundeau, fiecare, niște vicii: Sophie se supunea de bunăvoie celor mai infame torturi pentru a obține plăcerea, iar Hélène căuta iubirea și extazul cărnii împreunându-se cu morții. Poate că mentorul lor fusese dezamăgit? Hotărâse el, oare, că fetele meritau să fie pedepsite? Corso nu reușea să uite sursa de inspirație a ucigașului: niște tablouri ale lui Goya care reprezentau un sclav de la galere, o vrăjitoare, un muribund torturat de boală…

Telefonul fix începu să sune. Preț de o clipă, avu tentația să ignore apelul. Apoi, cu mare greutate, se ridică de pe canapea și ridică receptorul.

— Domnule comandant?

Vocea îi aparținea plantonului, care, în mod evident, oscila între respect și nehotărâre.

— E un tip aici care vrea să vă vadă. Îl las să urce?

Corso aruncă o privire la ceas: era trecut de 9 seara.

— Cum se numește?

Trecură câteva secunde. Agentul citea probabil numele de pe cartea de identitate a vizitatorului.

— Lionel Jacquemart.

— Nu-l cunosc. Trimite-l la plimbare. Adică, se corectă Corso, trimite-l să discute cu agenții care au sarcina de a prelua mărturiile benevole. Dacă au plecat deja, spune-i să revină mâine, la o oră normală.

— Spune că e de-al casei, insistă agentul, cu voce scăzută.

— I-ai văzut legitimația?

— E pensionar.

Corso oftă:

— Trimite-l încoace.

— Ar mai fi o problemă… Omul e handicapat.

— În ce sens?
— Șchiopătează, se sprijină într-un baston.
Un nou oftat al lui Corso.
— Spune-i să ia ascensorul de la scara E, îl aștept la etajul trei.
Corso o apucă pe primul culoar, apoi coti pe un altul, pentru a ajunge la ascensor. Era unul dintre lifturile de serviciu, folosit doar de persoanele cu handicap sau pentru câte un suspect recalcitrant care refuza să urce pe scări.
Ușa se deschise, iar din lift ieși un bărbat de vreo șaizeci de ani, îmbrăcat, în mod curios, cu o vestă cu multe buzunare, dintre cele purtate de reporterii de teren. Era cărunt, cu ochi cenușii, un cenușiu mai apropiat de nuanța sârmei ghimpate decât de cea a perlelor negre, și avea o barbă lungă. Arăta mai degrabă ca un om al străzii.
Corso fu ispitit să apese pe butonul de la parter, fără să-i mai dea timp să părăsească cabina liftului. Făcu însă un efort de curtoazie și se prezentă, permițându-i vizitatorului să intre la etajul Brigăzii Omucideri.
— Sunt Lionel Jacquemart, se prezentă nou-venitul, cu o voce marcată puternic de accent. Am lucrat la Poliția Judiciară din Besançon în anii ’90.
Izbucni în râs.
— Da, am accent de Jura, sunt un specimen jurasic perfect.
Se sprijini de baston cu ambele mâini, de parcă ar fi vrut să sfredelească pardoseala cu el; bastonul era cioplit dintr-o bucată de lemn noduroasă, lustruită și lăcuită, desprinsă parcă din romanele lui Jean Giono.
— Îmi cer scuze pentru ora târzie la care vă deranjez… De vină e trenul cu care am venit, a avut întârziere din motive tehnice. Vin direct de la Besançon! Mi-am spus că merită să-mi încerc norocul și să trec pe-aici înainte de a-mi găsi un hotel.
Zece minute îl ascult, *nicio secundă în plus,* își jură Corso.
— Urmați-mă, vă rog, să mergem în biroul meu.
Făcu cale întoarsă, într-un ritm reținut, auzindu-l pe celălalt cum șchioapătă în urma sa. Deschise ușa biroului, îl invită pe individul ciudat să intre și, înainte chiar să-i ofere un scaun, îl chestionă cu privire la scopul vizitei.
Deloc tulburat, Jacquemart afișă un zâmbet malițios și-și ridică bastonul de parcă s-ar fi pregătit să lovească cu el în ușa templului.
— Motivul vizitei mele e simplu. Îl cunosc pe ucigașul pe care-l căutați.

PARTEA A DOUA

33.

Corso îl invită pe bătrânul căpcăun să se așeze și îi îngădui să-și depene povestea, din pură solidaritate de breaslă. Bătrânul se apucă să istorisească despre un jaf ratat care se petrecuse la periferia Besançonului în 1987. Fiica proprietarilor fusese ucisă și, câteva luni mai târziu, vinovatul fusese arestat. Stéphane asculta răbdător, repetându-și ca pe o mantră un aforism pe care-l concepuse el însuși: Nu există duminici bune, există doar unele mai rele decât altele…

Cu toate acestea, simți cum atenția îi e stârnită atunci când Jacquemart îi dezvălui că numitul Philippe Sobieski executase o pedeapsă de șaptesprezece ani în regim sever, dintre care zece la Fleury-Mérogis, fiind eliberat în 2005. Mai mult, Corso sări de pe scaun atunci când bătrânul dinozaur adăugă că Sobieski fusese considerat pe deplin reabilitat, deoarece se apucase de pictură. Începuse să picteze încă din închisoare și reușise, în ultimii ani ai executării pedepsei, să expună în exterior și să se afirme cu repeziciune ca un nume care conta în lumea artei pariziene.

— Aveți vreo fotografie a lui? întrebă brusc Corso.

— V-am adus întregul dosar, îi răspunse Jacquemart, fără să pară că remarcă schimbarea de ton a interlocutorului său.

Scoase din geantă un dosar cu coperte de pânză. În interior, o mapă transparentă conținea o serie de fotografii decupate din reviste. De la prima privire, Corso fu convins că-l avea în față pe cel pe care-l căuta.

Era un bărbat de vreo șaizeci de ani, uscățiv, tras la față dar cu ochi pătrunzători. Pozase îmbrăcat într-un costum alb ca de proxenet, cu o haină de blană pe umeri. Purta o pălărie borsalino trasă pe frunte, de parcă ar fi vrut să sublinieze, pentru aceia pentru care atitudinea nu ar fi fost îndeajuns de elocventă, că aveau de-a face cu un individ certat cu legea.

Corso privea fotografiile, împietrit, cu inima blocată în gât ca un obuz pe țeavă. Dacă ar fi trebuit să facă un portret-robot al omului de la Madrid, ar fi schițat exact această siluetă.

Imaginea făcea parte dintr-o serie realizată în 2011 pentru o revistă de modă. Mai erau și altele. În ciuda atitudinii cu totul exagerate a personajului, Corso putu să-și dea seama că avea de-a face cu o ședință foto profesionistă; costumul alb al peștelui fusese creat de un celebru designer italian.

Datorită textelor care însoțeau imaginile, Corso înțelese cu cine avea de-a face. Sobieski era un caz pe placul intelectualității și-al presei, un ucigaș care-și plătise datoria față de societate și al cărui talent neașteptat explodase în fața întregii lumi. Artistul își păstrase, însă, manierele de băiat rău. Neșlefuit, vulgar și provocator, domnul Sobieski avea toate cele trebuincioase pentru a da fiori burghezilor încuiați la minte. O fericire, nu alta.

— Aveți și poze cu operele lui?

Jacquemart îi întinse o altă mapă. Personaje despuiate, musculoase, în nuanțe albăstrii sau pământii. Trăsături chinuite și în același timp flegmatice, pictate cu furie, țâșnind spre privitor din suprapunerea straturilor de culoare.

Nu era nevoie să fii polițist pentru a înțelege că modelele lui erau drogați, târfe, pușcăriași, o populație provenită din același filon din care Sobieski reușise să extragă, la fel ca în schițele din caietul găsit de Corso, esența inocentă, puritatea.

Operele violente, dense și expresive, îi fură pe plac lui Corso de cum le văzu. Artistul părea să fi sucit gâtul picturii, obligând-o să se scufunde în realitatea cea mai josnică. Cu empatia sa profundă, reușise să sublimeze tragedia acestor bărbați și femei, preschimbându-i în ființe eterice, aproape angelice. Curtea Miracolelor își găsise portretistul oficial.

Șocul suprem îl aștepta în ultimele pagini ale mapei de prezentare.

Una dintre imagini o reprezenta pe Hélène Desmora. Un portret de mari dimensiuni (120x160) datat 2015, în care stripteuza poza din semiprofil, cu brațul stâng rezemat sub bărbie, în prim plan, cu fața ușor aplecată și privirea pe sub gene, cu părul ei negru tuns cu breton, redat pe pânză ca un soi de cască netedă. Miss Velvet era în uniforma de lucru: un șal de pene mov și o pereche de bikini negri. Dar atmosfera tabloului nu era de neo-burlesc. Expresia tinerei femei era gravă, bântuită, parcă înspăimântată. Pielea îi fusese pictată în nuanțe de alb, bej, brun. Singurele culori vii, cu excepția șalului, proveneau de la tatuajele ei, a căror prezență fusese accentuată de către artist, aducându-le parcă la viață pe cele din prim plan,

cel de pe umăr și de pe braț, ca niște liane vampirice care sugeau din carnea palidă a stripteuzei, conform parcă legilor implacabile ale pădurii ecuatoriale, unde viața se hrănește din moarte… Deasupra acestei bătălii atroce dintre viu și mort, chipul fetei era sfâșietor de frumos și inocent.

Corso constată că îi tremurau mâinile. Așeză reproducerile pe masă și-și ascunse mâinile sub birou. *Să ne liniștim*… Era clar. Sobieski era autorul caietului de schițe găsit la *Squonk.* Nu încăpea nici urmă de îndoială. De asemenea, era și amantul – și „tatăl-surogat" al Hélènei Desmora. Nici aici vreo urmă de îndoială. I se putea la fel de bine atribui și rolul de iubit al Sophiei Sereys. Cât despre personajul întâlnit de Corso la muzeul din Madrid, partitura i se potrivea ca o mănușă.

— Bun, haideți să recapitulăm punctele principale ale poveștii, propuse Corso, pe un ton vivace.

— Dar v-am spus toată povestea!

— Ok, dar de ce credeți că Sobieski ar fi omul pe care-l căutăm?

— Ha! Modul de operare, bineînțeles.

— Aș spune că e cale lungă de la un jaf ratat la două crime cu mutilarea victimelor, nu?

— Eu spun că-s destule puncte comune.

— Dar mi-ați vorbit de un jaf, nu?

— Nu m-ați ascultat, nu-i așa? se enervă Jacquemart. Sobieski era în plină acțiune atunci când Christine Woog l-a surprins.

— Era de origine chineză?

Polițistul cel vârstnic făcu ochii mari de uimire. Trebuie că-i explicase deja și asta. Își încrucișase mâinile pe mânerul bastonului, pe care-l ținea drept între picioare. Purta mai multe inele, unul dintre ele cu cap de mort.

— Woog e un nume alsacian. Înseamnă „iaz".

— Continuați, vă rog.

— Sobieski a doborât-o și a legat-o cu propria ei lenjerie. Apoi a strangulat-o și i-a făcut praf figura. Exact ca în cazul celor două crime ale voastre.

Jacquemart ignora detaliile modului de operare al criminalului. Presa semnalase doar faptul că victimele fuseseră legate cu lenjeria și desfigurate. Probabil că rănile Christinei Woog nu erau chiar atât de asemănătoare cu ale stripteuzelor, ci trădau mai degrabă furia și violența unui hoț surprins asupra faptului. Dar, la urma urmei, pe vremea aceea Sobieski nu devenise încă pictor…

— De ce ați așteptat atât de mult înainte de a veni să ne povestiți toate astea?

Jacquemart izbi cu bastonul în pardoseală.

— Știi că ești o figură, amice? Sunt pensionar de zece ani. Trăiesc retras, lângă o pădure, la Chailluz. Toate poveștile astea cu crime și cu ticăloși sunt departe în trecut pentru mine. Nici măcar nu auzisem de prima crimă. Azi dimineață am auzit din întâmplare la radio despre cea de a doua. Mi-am cumpărat imediat *Journal du Dimanche.* La dracu', mi-am zis, Sobieski a comis-o din nou! Am luat trenul și… iată-mă!

Corso se uită la ceas: era 22:30, povestea bătrânului era plauzibilă. În ciuda vieții solitare pe care o ducea, Jacquemart nu uitase de Sobieski și probabil îi urmărise ascensiunea, după cum o atestau și fotografiile din cele două mape. Probabil că fusese cazul vieții lui.

— La vremea respectivă… dumneavoastră l-ați arestat, nu-i așa?

Bătrânul încuviință ferm din cap.

— Șase luni de anchetă, sute de interogatorii și procese-verbale… Tipul părea de neprins. N-aveam niciun martor ocular, nicio amprentă, niciun indiciu.

— Și cum i-ați dat de urmă?

— Ca în multe cazuri, din întâmplare. Cretinul i-a vândut niște gravuri unui anticar din Annemasse în 1988. S-au certat și Sobieski l-a bătut măr. Anticarul a depus plângere. Agresorul a fost arestat. Pentru moment, desigur, Sobieski n-a recunoscut decât o singură spargere, cea în care furase gravurile cu pricina.

— Și cum ați făcut legătura cu celălalt caz?

— Din cauza unui nasture de piele găsit la domiciliul familiei Woog. Nasturele de la canadiana criminalului. În decursul anchetei, nu ne-a fost de mare folos, dar când l-am arestat pe Sobieski, tâmpitul purta exact aceeași canadiană. Nici măcar nu se obosise să fi cusut alt nasture în locul celui pierdut!

— Dați-mi voie să fiu sceptic.

— Sunteți sceptic fiindcă nu-l cunoașteți pe Sobieski. E șmecher, dar se crede mai presus de lege. În plus, are ceva animalic. E extrem de inteligent, dar e în același timp și o brută.

— Nu pot să cred că a mărturisit crima doar din cauza unui nasture…

— Bineînțeles că nu, dar căptușeala hainei lui era pătată de sânge, de aceeași grupă cu al Christinei Woog.

— Tot nu m-ați convins.

Jacquemart oftă. Nu triumfase în urmă cu trei decenii doar ca un novice să-și bată joc de el acum.

— Tu ești polițist? Sau altceva? Canadiana lui a fost doar primul element, care a dus la descoperirea altora. L-am băgat pe Sobieski la zdup pe motivul bătăii administrate anticarului, apoi am interogat-o din nou pe iubita lui de-atunci, o curvă ocazională din Besançon. S-a speriat și și-a retras mărturia inițială.

— Ați mai interogat-o și înainte?

— Sobieski era pe lista noastră de suspecți. Știam despre el că teroriza târfele din cartierul Battant la cererea peștilor lor. Era, de asemenea, cunoscut ca un prădător sexual, avea mai multe arestări la activ, fiind suspectat de viol și agresiuni diverse.

Toate aceste fapte diverse nu corespundeau cu imaginea pe care și-o făcuse Corso despre ucigaș: precis, organizat, echilibrat și… impotent. E adevărat, Sobieski avusese tot timpul necesar să evolueze.

— Pe scurt, fata ne-a mărturisit că în noaptea crimei individul a venit la ea pe la 3, plin de sânge. Sobieski a negat, dar au mai apărut și alte elemente.

— Care?

— Veți vedea dacă studiați dosarul.

Jacquemart se săturase să-și depene povestea. Bătrânul era un amestec de entuziasm și proastă dispoziție, de grabă combinată cu frâne bruște.

Corso se hotărî să-i facă pe plac.

— Domnule căpitan, am să studiez dosarul mai îndeaproape, rosti el, punându-și ambele mâini pe teancul de documente. Ați fi de acord să mai rămâneți o zi sau două la Paris?

Bătrânul își trecu măna peste bărbia nerasă, scoțând un sunet de hârtie abrazivă pe lemn.

— Păi…

— Bineînțeles, toate cheltuielile vor fi preluate de Poliția Judiciară.

— În cazul ăsta…

— Vreți să vă găsim un hotel bun?

Rezemându-se în baston, bătrânul se ridică cu greu în picioare.

— Am să mă descurc. Aveți numărul meu de telefon acolo, în dosar.

Corso îl conduse până la ușa biroului.

— Sobieski pare să fi revenit pe calea cea bună. Ce vă face să credeți că el ar fi, totuși, ucigașul?

Bătrânul polițist clătină din cap.

— Animalele astea nu se schimbă niciodată. Poate să-mi spună oricine că a devenit un mare artist, că scoate o avere pe tablourile lui de rahat, individul rămâne un nenorocit de ucigaș. Dacă ați fi văzut ce i-a făcut atunci bietei fete… Ar fi trebuit să putrezească în pușcărie până la moarte. Bestiile sălbatice nu trebuie eliberate niciodată.

Corso se abținu să reacționeze la tirada ușor fascistă a bătrânului, pe care era și el îndeajuns de înclinat să o împărtășească. Procentul recidiviștilor nu e de natură să facă din polițiști niște oameni optimiști.

Îi puse mâna pe umăr bătrânului și concluzionă:

— Vă mulțumesc că ați venit. Mărturia dumneavoastră va juca, fără îndoială, un rol crucial în ancheta noastră.

34.

Sub aparența sa de om al pădurii, Jacquemart avea stofă de biograf. Dosarul pe care-l alcătuise ar fi putut constitui materialul de bază pentru o carte de genul „Viața secretă a marelui pictor…”

Pe de altă parte, Philippe Sobieski era, într-adevăr, potrivit să fie studiat la școală. Un exemplu sumbru, de manual, al determinismului social și psihologic.

> Monique Sobieski (născută Moll) văzuse lumina zilei într-o familie numeroasă, lângă Montbéliard. Un eveniment umbrit de anumite bănuieli privind un oarecare incest. Fata renunță repede la școală și devine coafeză. La 17 ani se căsătorește cu un circar, Jean Sobieski, orfan crescut de stat, care se dovedește curând violent și alcoolic. Monique, soție bătută, alcoolică ea însăși, tuberculoasă, are un fizic aparte: cu doar 1,53 metri înălțime, pare să aibă doar doisprezece ani deși are, în realitate, 30.
>
> La arestarea ei, s-a realizat o fotografie antropometrică: buze aproape absente, ochi prea mari (obsedați și obsedanți), o freză specifică anilor ’50, tendințe punk *avant la lettre.* Are obiceiul

să-și înghesuie trupul în salopete de piele și minijupe cu imprimeuri leopard. Cu adevărat răpitoare.

În 1960, la vârsta de 19 ani, îl naște pe Philippe. Tatăl se face nevăzut. De îndată, se instaurează ura… și dezmățul. Monique se culcă cu tot ce mișcă (și chiar și cu ce nu mai mișcă). Devine faimoasă prin faptul că prestează felații pentru pacienții spitalului din Montbéliard pentru un pumn de mărunțiș.

Micul Philippe e împins pe scări, rupt în bătaie, lăsat de izbeliște. Dispare în mod regulat în pădurile din împrejurimi. E arestat de mai multe ori pentru furt și vandalism. În gimnaziu, deja, se lasă de școală. Când banii de acasă se termină, micul Philippe e trimis să-și ridice alocația. La întoarcere, e bătut măr de fiecare dată: Monique îl acuză că subtilizează din bani.

Mama organizează ritualuri speciale: invită alți copii din cartier la „petreceri” speciale, ale căror atracții principale sunt pedepsele aplicate lui Philippe. Odată cu instalarea pubertății, torturile se întețesc: mama își acuză fiul că e obsedat sexual, că „nu se gândește decât la aia” „exact ca tatăl său”. Lovituri, arsuri cu țigara, arsuri cu flacăra deschisă aplicate sexului său: Monique numește asta „dezinfectare”.

Serviciile Sociale intervin. În ziua în care copilul e luat de lângă mama sa, pe când are 13 ani, rezultatele consultului medical sunt înspăimântătoare: Philippe prezintă semnele unei malnutriții severe (pe piele alternează porțiuni hiperpigmentate și depigmentate, suferă din pricina eczemelor, are abdomenul umflat și îi cade părul). Corpul îi e un adevărat catalog de cicatrice: urme de arsuri, tăieturi, mutilări. Radiografiile arată numeroase fracturi reduse greșit, traumatisme craniene: e un miracol că băiatul mai trăiește și că și-a păstrat rațiunea.

Monique Sobieski e arestată și va primi doisprezece ani de închisoare. Philippe e trimis la un cămin, apoi într-o familie de plasament, în regiunea Gap. Violent, iritabil și impulsiv, băiatul e departe de-a fi o bucurie pentru părinții adoptivi. La 15 ani își violează una dintre surorile adoptive, handicapată mintal, chiar în casa unde locuia la o familie de plasament.

Trimis la un cămin specializat pentru tinerii cu probleme, se încearcă tratarea sa, până când Philippe rupe în bătaie un puști

care punea muzică rock în dormitor. Se va dovedi că mama sa îl chinuia pe fond muzical de Led Zeppelin, Deep Purple, The Who, Ten Years After. De atunci, Sobieski nu mai poate suporta să audă vreun solo de chitară.

Un an mai târziu, tânărul Sobieski agresează sexual o fată într-o cafenea. Minor și beneficiind de circumstanțe atenuante, scapă din nou fără pușcărie. Un nou centru, noi probleme. Se apucă de băut și câștigă bani din mici afaceri. La 18 ani intră într-un centru pentru tineri majori, de la Chambéry. În perioada respectivă, bântuie în zona frontierei cu Elveția, făcând bani din furtișaguri și servicii de pază.

Mărturiile celor care l-au cunoscut sunt unanime: Philippe Sobieski e un prădător sexual. În anturajul în care a intrat, e poreclit Sob la Tob[4], o poreclă care va persista. Se dovedește că, la momentul respectiv, Sobieski se prostitua ocazional. Contrar afirmațiilor sale de mai târziu, nu a așteptat să intre la pușcărie pentru a deveni bisexual.

În 1982 este din nou arestat pentru viol, la Morteau. Condamnat la cinci ani de închisoare, beneficiază de regim semideschis după doar doi și își reia activitatea de bodyguard și micile afaceri. În această perioadă e foarte instabil și bântuie de-a lungul și de-a latul frontierei sud-estului Franței. Sobieski nu e însă un vagabond și nici vreun cerșetor. E pur și simplu un golan care nu are stare, care nu reușește să se integreze nici măcar în mediul interlop.

Începând din 1984 se stabilește din nou la Besançon. Gardă de corp sau bătăuș pentru diverși capi ai lumii interlope, se învârte în jurul parcării Battant, prin cartierul rău famat al orașului. Se amestecă și în traficul de droguri din cartierele Planoise și 408. În 1987, în momentul întâmplărilor care-i sunt imputate, Sobieski e o veche cunoștință a jandarmilor: va fi însă nevoie de povestea cu canadiana pentru a-l scoate din joc definitiv. Douăzeci de ani de pușcărie, dintre care șaptesprezece în condiții de maximă securitate.

Revenit acasă după lectura documentelor din dosar, Corso era încă destul de sceptic. Profilul de delincvent putred până-n măduva oaselor – o specie

din care avusese ocazia să întâlnească mii de specimene – nu se potrivea cu imaginea criminalului recidivist pe care-l căuta, un ucigaș cu sânge rece, organizat, care reușise să nu lase nicio urmă și care avea un mod de operare de o cruzime sofisticată.

Pe de altă parte, dosarul lui Jacquemart nu cuprindea detalii sau fotografii ale crimei din 1987. Corso ar fi vrut să vadă rănile de pe fața Christinei Woog și legăturile pe care ucigașul le meșterise în seara aceea…

În realitate, asasinatele Sophiei și Hélènei se potriveau mai mult cu noul Sobieski, pictorul reabilitat, eroul jurnaliștilor. Jacquemart consacrase un capitol special din dosar mutației suferite de acesta.

La închisoarea din Besançon, Sobieski își dă bacalaureatul și apoi o licență în drept. La mijlocul anilor ’90 e transferat la Fleury-Mérogis, unde se apucă de desenat. Încetul cu încetul, deținuții și supraveghetorii descoperă talentul deținutului cu numărul 283466. Pușcăriașul e capabil să traseze portretul oricărui coleg de detenție sau, la cerere, să facă o caricatură a unuia dintre gardieni, sau chiar să reproducă, pornind de la fotografii, persoanele dragi prizonierilor.

În curând, în pofida reputației sale de scandalagiu, Sobieski obține permisiunea de a utiliza vopsele de ulei și de a-și amenaja un mic atelier în celulă. Sobieski devine portretistul oficial de la Fleury. În paralel cu aceste lucrări de factură clasică, își dezvoltă propriul stil, apropiat de expresionism, realizând o serie de tablouri hiperrealiste și violente.

În 2000 i se organizează o primă expoziție, în incinta închisorii. Fotografiile făcute aici sunt publicate și în afara închisorii. În 2002, o galerie de artă expune oficial pânzele lui Philippe Sobieski. Nu e vorba de o galerie oarecare, ci de cea aparținând lui Nicole Crouzet și Jean-Marie Gavineau, una dintre cele mai reputate de pe piața artei contemporane. Cei doi asociați pariază pe talentul pictorului și, fără îndoială, pe imaginea sa de asasin convertit la pictură. Burghezii și intelectualii îi adoră pe cei care încalcă regulile ce guvernează lumea lor aflată sub domnia legii.

Curând, petițiile încep să circule. Diverse personalități iau apărarea artistului care „și-a plătit în bună măsură datoria față de societate”. Sobieski lasă doar pânzele sale să vorbească și bine face: pentru toți, un pictor de un asemenea talent nu poate fi un criminal. Iar dacă a fost, acest lucru nu face decât să sporească forța implicită a operei sale. E amintit Caravaggio, el însuși bătăuș și asasin, iar Sobieski e recunoscut din acest moment drept martor de prim ordin al universului carceral.

Politica își vâră coada: figuri proeminente de la stânga, dar și de la dreapta spectrului politicii iau apărarea, deși grațierea și clemența nu prea mai sunt la modă în anii începutului de mileniu. Sobieski trebuie eliberat!

Corso parcurgea consternat articolele, petițiile, transcrierile discursurilor apărătorilor artistului: nume cunoscute, din toate domeniile. Avusese adesea de-a face cu indivizii aceștia cu gura mare, scriitori, cântăreți, politicieni, indivizi celebri, convinși că dețineau adevărul absolut despre un caz încă nejudecat și în care poliția întârzia să facă lumină…

Cazul lui Sobieski era diferit. De data asta era vorba de reabilitare, de acordarea unei a doua șanse și, în mod bizar, de puterea purificatoare a artei. Corso nu prea vedea cum ar fi putut Sob la Tob, după douăzeci de ani de pușcărie, în care reușise să devină pictor, să înceteze să mai fie un prădător sexual. Bompart avea dreptate: „Poți să educi un psihopat, dar nu vei obține decât un psihopat bine crescut".

Corso trecu la reproducerile operelor lui Sobieski. Aici, trebuia să recunoască, avea toate motivele să fie impresionat. Studiile și schițele consacrate tovarășilor săi de pușcărie, realizate în anii 2000, erau de-o forță nemaivăzută. Exprimau un univers claustrofobic în care chipurile păreau supte de singurătate sau, dimpotrivă; umflate de mâncarea proastă și plictiseală. Picturile cu stripteuze erau uimitoare. Pentru fiecare fată pe care o picta, Sobieski alegea un accesoriu anume, la fel ca Goya în seria sa de portrete regale din secolul al XVIII-lea. Le preschimba în regine, reușind însă să exprime în egală măsură singurătatea lor ca obiecte ale dorinței cocoțate pe o scenă, prizoniere la rândul lor, la fel ca tovarășii săi de pușcărie.

Grafica din ultimii ani avea drept modele drogați, actrițe de filme porno, prostituate. Pe scurt, un material mai dur. Liniile sigure fuseseră abandonate, în favoarea unor suprapuneri de culoare care defineau linii, umbre, reliefuri. Erau picturi care solicitau nu doar privirea, ci și simțul tactil. Textura mlăștinoasă, plină de pliuri și așchii, de creste și depresiuni, îmbia mâna la atingeri…

Neo-expresionism, acesta era cuvântul care revenea cel mai adesea în articole și în cataloagele expozițiilor. Într-adevăr, în figurile chinuite dar impozante, în pieile dezgolite, ca de marmură, dar totuși dezirabile, se regăsea aceeași violență ca în expresionismul de la începutul secolului trecut sau în neo-obiectivismul *anilor '20,* în stilul lui Otto Dix sau George Grosz.

Sobieski fusese comparat și cu artiști mai recenți: Francis Bacon, Lucian Freud… Așadar, era pe calea cea bună, cei doi artiști menționați fiind printre cei mai scumpi de pe piață. De altfel, Corso, care fusese dintotdeauna interesat de arta contemporană, era uimit că nu auzise niciodată vorbindu-se de Sobieski. Cu atât mai mult cu cât individul avusese parte de răsfățul jurnaliștilor: reportaje, interviuri, invitații în platourile televiziunilor.

Dar, mai ales, Corso se întreba care era probabilitatea ca un astfel de om, care trăise nu o reabilitare, ci o adevărată reînviere, să cedeze vechilor săi demoni, la mai bine de un deceniu de la ieșirea din pușcărie.

Nu credea în puterea de reabilitare a pedepsei cu închisoarea. Cum ar fi putut încarcerarea să stingă focul patimii care-i tortura pe criminali? Dimpotrivă… O pedeapsă cu închisoarea nu făcea decât să comprime dorințele funeste, să le închidă ca într-un recipient sub presiune, până la explozia din momentul eliberării. Ce făcuse Sobieski cu violența sa, cu cruzimea-i cunoscută, cu libidoul său nebunesc, între zidurile pușcăriei? Îl mântuise oare pictura? Reușise oare să-i transforme negrul dorințelor prin magia pensulelor? Corso se îndoia sincer că ar fi fost cu putință așa ceva.

Filosofa astfel, singur în bârlogul său, la ora două dimineața, atunci când privirea îi fu atrasă de un detaliu dintr-o fotografie: aceasta reproducea o serie dintre operele lui Sobieski expuse la târgul internațional de artă contemporană „Art Basel 2015”. Portretul din extrema dreaptă a imaginii îl înfățișa, fără putință de îndoială, pe Mike, alias Freud, actorul de filme porno filosof, unicul prieten al Ninei Vice. Acesta pozase gol, cu mădularul în repaus, și părea că țâșnește din pânza lui Sobieski.

Încă un argument în favoarea vinovăției lui Sobieski. Îl cunoștea pe Freud. Fusese, fără îndoială, amantul Sophiei și al Hélènei. El era bărbatul din pivnița clubului. Probabil tot pe el îl văzuse la Madrid. De altfel, și creațiile sale erau înrudite, chiar dacă nu prin tehnică, ci prin spiritul lor, cu coșmarurile în negru și roșu ale lui Goya.

Corso își luă telefonul și formă numărul lui Barbie.

— Dormeai?

35.

Se întâlniră la sediul poliției și începură să caute legături între Sobieski și cele două cazuri. Corso își dorea dovezi solide înainte de a suna la ușa pictorului. Prima recoltă se dovedi stearpă: nici urmă de Sobieski în documentele contabile ale fetelor. Nici măcar o singură dată numele lui nu apărea pe lista clienților obișnuiți de la *Squonk.* Și nici pe cea cu abonații lui Akhtar.

În zorii zilei, Corso îi telefonă lui Mike alias Freud. Trezit din somn, actorul de filme porno nu era foarte amabil. Repetă ceea ce scria și prin ziare: că Sobieski era un mare pictor, ale cărui acțiuni criminale erau de domeniul trecutului. Un om căruia îi plăcea să îi înfățișeze pe marginalii unei societăți care îl respinsese odinioară și pe el. Dacă o cunoștea pe Sophie Sereys? Mike nu era sigur, el însuși nu-l știa decât prea puțin pe artist. În orice caz, nu bănuise că iubitul stripteuzei ar fi putut fi acest chelios în vârstă de aproape șaizeci de ani.

Corso o sună apoi pe Bompart. Voia să-i anunțe vestea cea mare și să-i ceară să-și amâne conferința de presă cu o zi. Poate că până spre seară urmau să aibă nu doar un martor, ci chiar un suspect pus sub urmărire penală pentru uciderea Sophiei Sereys și a Hélènei Desmora. Bompart îl refuză categoric. Dimpotrivă, îi ceru să scrie o notă informativă despre Sobieski. Corso o avertiză: nici nu putea fi vorba ca, în acest stadiu al anchetei, să lanseze un nume către presă sau să spună prea multe.

— Ai uitat că eu te-am învățat tot ce știi, veni replica tăioasă a lui Bompart.

La ora 8, polițiștii nu reușiseră să găsească nici măcar un singur indiciu concret. Nu aveau decât supoziții și legături care se cereau confirmate. Stéphane își dorea, mai presus de orice, să pună mâna pe dosarul complet al uciderii Christinei Woog din 1987. Spera să găsească acolo, printre detaliile acelui prim asasinat, premisele celor două care urmaseră.

Își acordară o pauză de-o cafea la *Soleil d'Or* înainte de-a se reîntâlni la ora 9, din nou gata de luptă, în sala de ședințe. De data asta, ordinul de bătaie era scurt: toată lumea trebuia să se concentreze asupra lui Philippe Sobieski.

— Stock, ai toată dimineața la dispoziție să verifici, cât se poate de discret, cu ce s-a ocupat individul în datele care ne interesează.

— De ce nu mergem să-l întrebăm chiar pe el?
— Prefer să știm dinainte la ce să ne așteptăm. Sobieski a făcut șaptesprezece ani de pușcărie. De-atunci a devenit un pictor recunoscut și o figură mediatică. Va trebui să fim pe fază ca să-l putem prinde în ofsaid. Ludo, mai ai ceva cunoștințe la Fleury?
— Am oarece contacte, da.
— Dă o fugă până acolo și strânge cât mai multe informații despre el. Ce gen de deținut a fost, cu cine se înhăita etc. A stat zece ani la Fleury, sigur a lăsat amintiri celor care l-au găzduit.
— Și eu? întrebă Barbie.
— Tu? Ai timp până după-amiază să-i iei pe membrii anturajului la întrebări prin telefon. Vorbește cu proprietarii galeriei la care expune, cu amicii din lumea artistică, cu femeile cu care se afișează.
— Mă legitimez?
— Nu. Te dai drept jurnalistă. De când a ieșit din pușcărie n-a încetat să apară prin tabloide și să-și dea cu părerea la televiziune. Nimeni nu îți va pune la îndoială povestea.
— Și cu restul ce facem? întrebă Ludo.
Se referea, era limpede, la celelalte piste: ancheta de proximitate pentru Hélène Desmora, trecutul comun al celor două victime, abonații lui Akhtar…
— Pentru moment, uităm de toate celelalte. Rezervăm ziua de azi pentru a săpa până la capăt în filonul Sobieski. Pentru munca de chinez bătrân, îi avem pe stagiari.
Corso îi salută și dispăru în biroul său.
Îi rămăsese de făcut partea cea mai grea: să o sune pe Emiliya. După ce chibzuise temeinic, hotărâse să atace frontal.
— Ce mai vrei de data asta? îl întrebă ea, pe tonul cel mai tăios cu putință.
— Îl cunoști pe Philippe Sobieski?
Emiliya nu-i răspunse imediat, vădit descumpănită de întrebare.
În sfârșit, după o pauză de câteva secunde, o auzi șoptind:
— E un geniu.

36.

— Îl cunoști personal?

— Nu suntem prieteni, dar la fiecare întâlnire am putut să constat în ce măsură inteligența lui depășește media.

Tonul Emiliyei trăda o gravitate și un respect neobișnuite. Bulgăroaica nu era capabilă de admirație, și cu atât mai puțin de o asemenea deferență.

— Cum l-ai întâlnit?

— La vernisajul uneia dintre expozițiile sale.

— Te-a invitat el?

— Sunt ani buni de când îi urmăresc munca. De altfel, avem și o serie de cunoștințe comune.

— Ce fel de cunoștințe?

— Ăsta se vrea un interogatoriu?

În loc să-i răspundă, Corso își drese glasul. Trebuia să evite cu orice preț să o enerveze. Avea, fără îndoială, informații importante pentru anchetă, iar el avansa pe un teren minat. Una dintre regulile de bază ale muncii de polițist cerea ca viața personală să nu interfereze deloc cu teritoriul profesional.

— Ai pozat pentru el? întrebă el, pentru a duce discuția în altă direcție.

Emiliya îl cunoștea îndeajuns pe Corso încât să știe că el deținea deja dovezi în acest sens.

— S-a întâmplat, o singură dată.

— Nu prea îți stă în fire să faci așa ceva.

— Până la urmă, mă anchetezi pe mine sau pe Sobieski?

El se eschivă din nou:

— Ultima oară când am vorbit mi-ai spus că n-ai pozat niciodată pentru vreun artist.

— Viața mea privată nu te mai privește. Dacă nu-mi spui ce e cu interogatoriul ăsta, închid.

— Sobieski e suspect într-una dintre anchetele mele. Am găsit unul dintre caietele lui de schițe, iar tu apari în postura de regină egipteană. Tot ce te întreb e din interes strict profesional. Să nu-ți imaginezi că m-aș putea coborî la a folosi…

— Metodele tale sunt mereu aceleași.

— Exact. Prin urmare, știi că aș putea să cer repatrierea ta de urgență în calitate de martor.

Ea nu avea de unde să știe dacă era sau nu o cacealma. În realitate, Corso nu avea puterea de a o obliga să revină în Franța, cu atât mai puțin pentru a-i pune trei întrebări referitoare la un pictor vag suspect. Emiliya reluă, pe un ton calm:

— Ce vrei să știi?

— În ce împrejurări i-ai pozat?

— L-am întâlnit în 2014. Mi-a propus imediat să îi fiu model. Era de părere că fizicul meu s-ar integra de minune în universul lui. Având în vedere ce anume pictează, nu sunt convinsă că era neapărat un compliment, chicoti ea.

Fie Sobieski mințise atunci, fie Emiliya mințea acum. Ea era mult prea frumoasă și prea elegantă pentru universul fostului pușcăriaș. Dar asta era mult mai puțin important. Corso avea acum confirmarea faptului că acel caiet de schițe îi aparținea lui Sobieski.

— Unde anume i-ai pozat? La atelierul lui?

— Da, în atelierul lui, la Saint-Ouen.

— Și doar i-ai pozat, atât? N-ați mers mai departe?

Ea râse din nou, un chicotit spart, ca o crăpătură în sticlă.

— Ești gelos?

— Răspunde-mi la întrebare.

— Nu s-a petrecut nimic altceva. Nu sunt genul lui.

— Mă mir, doar e un depravat…

— Nu are nimic în comun cu… preferințele mele.

Violator la 15 ani, prostituat la 18… ar fi alcătuit o pereche potrivită cu Emiliya.

— După părerea ta, e un om violent?

— E blând ca un mielușel. Nu l-am văzut niciodată furios, nici măcar nu l-am văzut enervându-se. Dacă a comis acte de violență, a făcut-o acum treizeci de ani. Între timp și-a plătit datoria față de societate și în prezent s-a integrat întrutotul.

Acest discurs corect politic suna cu totul fals în gura Emiliyei. Viziunea ei despre lume era mult mai complexă de atât… și mai perversă.

— Ascultă-mă, spuse ea oftând, de parcă întreaga conversație ar fi obosit-o peste măsură. Cel mai simplu ar fi să-ți faci singur o idee despre ce fel de om e. Dacă-l bănuiești de ceva, orice ar fi, du-te și interoghează-l.

— Mulțumesc pentru sfat.
— În câteva minute ai să-i înțelegi adevărata fire.
— Și care ar fi adevărata lui fire?
Un nou oftat. Emiliya era o actriță fără cusur. De altfel, chiar această calitate a ei dăduse sarea și piperul jocurilor lor sexuale.
— E un copil.
— Poftim?
— Sobieski n-a avut copilărie, nu în sensul obișnuit al cuvântului. Din momentul în care a ajuns la pubertate, a trecut direct în pușcărie, timp de șaptesprezece ani. Iar când a ieșit, i s-a acordat un loc în societate la care n-ar fi îndrăznit să spere vreodată. El joacă un rol, cel la care se așteaptă lumea de la el. Dar îl joacă cu pasiune, cu încântare. E ca un copil în costumul său de Jack Sparrow, în noaptea de Crăciun.
Corso nu își amintea să o fi auzit vreodată pe Emiliya vorbind cu atâta sensibilitate despre vreo persoană.
Deschise dosarul de pe birou și căută portrete ale lui Sobieski. Odinioară, fusese un golan frumos, după cum o dovedeau fotografiile antropometrice. Dar anii de pușcărie îl răvășiseră. Slăbise, se uscase, se mumificase. Avea pielea întinsă pe oase și-și pierduse părul. Sprâncenele îi albiseră sau poate dispăruseră cu totul, iar arcadele erau proeminente. Nu avea câtuși de puțin o figură de înger sub bradul de Crăciun…
— Un gunoi rămâne un gunoi.
— Ai ceva împotriva lui personal?
— Nu.
— Atunci încetează să mă mai bați la cap. Thaddée tocmai s-a trezit, eram la micul dejun.
Corso nu se putu abține să învârtă cuțitul în rană.
— Sobieski e suspectul nostru principal în cazul uciderii stripteuzelor.
— Au fost mai multe?
— A mai fost o crimă, da. În weekendul acesta. Ucigașul a strangulat-o, legând-o cu propria lenjerie, l-a prins capul într-o menghină, ca să o poată desfigura liniștit. Și ea îi pozase lui Sobieski.
Emiliya încasă lovitura.
Trecu o clipă de tăcere, apoi își reveni.
— E trist, într-adevăr, rosti ea pe un ton ce se voia indiferent. Dar să știi că e inutil să-l hărțuiești pe Sobieski pentru o greșeală din tinerețea lui.

— Greșeala aceea s-a numit Christine Woog. A murit la 23 de ani, desfigurată și strangulată cu propria lenjerie de către „geniul” tău.

Din nou, Emiliya avu nevoie de o pauză înainte să-i dea replica:

— Te cunosc, Corso. Te încăpățânezi să-l consideri vinovat fiindcă n-ai găsit nimic altceva. Tu nu cauți să afli adevărul, tu vrei doar rezultate.

Corso continua să răsfoiască mapa cu fotografiile lui Sobieski. Se opri la un portret în care fotograful îl surprinsese gol până la brâu. Sub costumul de proxenet, individul purta un alt costum: pielea – pe brațe, pe umeri, pe piept, pe burtă și pe spate – îi era integral acoperită de tatuaje, alcătuind laolaltă un înveliș albăstrui. Simboluri din pușcărie, ornamente maori, dragoni orientali, creaturi din fantezii eroice, toate își găsiseră loc pe pielea lui, într-un spectru de culori de la verde la negru și de la ocru la roz, în benzi succesive, aproape suprapuse. Părea o cămașă de solzi, care se oprea doar la gât și la încheieturile mâinilor.

Căută o replică potrivită pentru Emiliya, dar își cam terminase argumentele. O sunase prea devreme. Asta era greșeala pe care o săvârșise.

— Uită de el, repetă fosta sa soție. Și uită că am pozat pentru el.

— Ce vrei să insinuezi?

— Nimic, dar acest detaliu probabil că nu se potrivește cu obsesia ta.

— Dacă tu crezi că…

— Nu cred nimic. Mi se pare foarte curios că te-ai găsit să îți intersectezi din nou drumul cu al meu în plină anchetă a unei crime.

— Și eu cum crezi că mă simt? Degeaba încerci să inversezi rolurile. Nu eu sunt cel care a pozat în curul gol pentru un ucigaș care a făcut șaptesprezece ani de pușcărie și…

— Ai rămas la fel de vulgar.

Corso numără în gând până la cinci, într-o încercare de a-și regăsi calmul.

— Când l-ai văzut ultima oară? întrebă el, sec.

— Ți-am mai spus, nu suntem prieteni. Ne cunoaștem, atâta tot. Probabil l-am întâlnit la vreo expoziție.

— La care expoziție?

— Nu-mi mai amintesc.

— Cum ți s-a părut?

— Ca de obicei, fermecător, hazliu, de o inteligență extraordinară.

— Nu ți s-a părut din cale afară de neliniștit, de agitat?

— Am să închid, mă cheamă Thaddée.

Nici măcar nu se oferi să i-l dea la telefon. Dar poate că era mai bine așa. Când fiul său era departe, când nu avea nicio șansă să-l revadă în următoarele săptămâni, a sta de vorbă cu el ar fi fost ca și cum ar fi deschis o rană proaspătă, gata să sângereze la cea mai mică atingere…

— Greșești dacă iei în glumă toate astea, concluzionă el, pe un ton grav. Stripteuzele asasinate i-au pozat, la rândul lor, lui Sobieski. Poate că ești și tu pe lista lui.

Emiliya râse blând.

— Nu-ți lua dorințele drept realitate.

37.

Două ore mai târziu, Barbie debarcă în biroul său.

— Ei? întrebă Corso.

— Nu am cine știe ce noutăți.

— Adică?

— Toți cei cu care-am stat de vorbă mi-au servit aceeași ciorbă reîncălzită: Sobieski, marele pictor, recuperat de societate etc.

— Stock?

— Continuă să sape, dar deocamdată n-a găsit nimic ieșit din comun. În ultimele două săptămâni, Sobieski s-a consacrat, ca de obicei, celor două activități favorite: pictura și sexul.

— Femei sau bărbați?

— Din câte se pare, și-și. Așteptăm o listă de nume și adrese.

— A avut vreun contact cu Sophie sau Hélène?

— Nu. Dar explicația e cât se poate de simplă: Sobieski nu are un telefon mobil.

— Ce vrei să spui?

— Nu are abonament, nu are telefon… nimic.

Fără îndoială, o fiță de artist. Dacă nu cumva era o tehnică necesară pentru a nu putea fi urmărit.

— Ludo?

— N-a venit încă de la Fleury și n-a dat niciun semn.

Tăcere. După agitația din noaptea precedentă, întoarcerea la realitate avea gustul unei mahmureli, a doua zi după o beție cruntă. Cu toate acestea… Barbie așeză fără vreun cuvânt o pagină scoasă la imprimantă pe biroul lui

Corso. Ăsta era defectul ei simpatic: îi plăcea să creeze suspans când venea vorba să-și dezvăluie propriile rezultate.

— Cadou, rosti ea, cu o jumătate de zâmbet pe buze.

Polițistul nici măcar nu se osteni să citească documentul. Barbie trăia într-o lume de cifre și hieroglife care le era interzisă muritorilor de rând.

— Ce-i asta?

— Lista pasagerilor zborului Iberia pentru Madrid de sâmbătă, de la ora 7:40.

Corso îi ceruse să verifice dacă nu existau urme ale unui zbor al lui Sobieski la Madrid în ultimele zile.

Corso văzu numele marcat cu galben. Pictorul luase zborul care precedase zborul său, ceea ce însemna că avusese timp să o tortureze și să o ucidă pe Hélène Desmora în noaptea dinainte. Revenise la Paris odihnit, abia duminică.

Corso și Barbie se înțeleseră dintr-o privire.

Polițistul deschise sertarul biroului și își luă revolverul Sig Sauer.

— Mergem cu mașina mea.

Nu schimbară o vorbă tot drumul. Erau ca doi actori care-și repetau în gând replicile, înainte de spectacol. Corso se întreba dacă nu cumva această vizită era prematură. Aveau oare destule informații? Sau poate ar fi trebuit să mai aștepte niște indicii noi?

— Ce-i asta?

Dincolo de Porte Saint-Ouen, de-a lungul bulevardului de centură, se zărea un șir lung de corturi Quechua. De jur-împrejur, familii întregi, murdare și îmbrăcate precar. Un spectacol de sfârșit de lume. Țânci în pielea goală, cu picioarele goale pe asfalt, femei cu turban care găteau direct pe jos, bărbați în treninguri, cu mutre taciturne.

Pungi de plastic, bidoane, gunoaie de tot soiul umpleau totul împrejur. Oamenii aceștia trăiau, practic, în propria groapă de gunoi.

— Refugiați sirieni.

De doi ani încoace, refugiații scăpați de dictatura lui Bashar Al-Assad sau care fugeau de asuprirea ISIS se aciuaseră aici, la porțile Parisului, așteptând să primească ajutoare și documente de identitate din partea guvernului francez. Corso auzise mai multe despre ei de la colegii săi care organizaseră o acțiune pentru a alunga hoardele de cerșetori sirieni care opreau mașinile la semafoarele din cartier: cu toții se dovediseră fie români, fie țigani.

Fără să vrea, încetini, ca să poată privi mai pe îndelete sărăcia din alt secol a acestor oameni, revărsată la picioarele bogăției marelui oraș. Nu era nici șocat, nici revoltat, călătorise destul pentru a ști că la câteva sute de kilometri distanță ar fi putut regăsi exact aceeași mizerie care, după cum scria Nietzsche, „înflorea pe fața lumii”. Ceea ce era neobișnuit era să o vadă aici, la câțiva metri de târgul de vechituri din Saint-Ouen, locul unde parizienii veneau să scotocească, să se târguiască și să se joace de-a sărăcia vreme de câteva ceasuri, în fiecare duminică.

— Mergem odată? își trădă Barbie nerăbdarea.

După ce parcurseră străzile perpendiculare pe bulevardul Michelet, pline de dealeri cu cagule care nici măcar nu se osteneau să-și camufleze îndeletnicirea, găsiră, în sfârșit, vechea cazangerie în care Sobieski își amenajase atelierul. Cu cinci ani în urmă pictorul cumpărase această imensă clădire de cărămidă, ce data din secolul al XIX-lea.

Zăboviră câteva secunde pentru a admira enorma masă roșiatică: mai multe mii de metri pătrați, renovați în totalitate, sub un acoperiș pe care fuseseră construite lucarne ce permiteau pătrunderea luminii atât vertical, cât și oblic.

— Iluminarea zenitală, rosti Corso, ironic. Foarte importantă pentru creație.

— Ce spui?

— N-are importanță.

Porniră spre intrare, o ușă mare de sticlă cu o ramă de metal negru, dincolo de care puteau fi văzute pânzele lui Sobieski, într-un soi de expoziție permanentă.

Corso sună la interfon și se prezentă în modul cel mai sumar cu putință:

— Poliția.

Așteptară mai bine de un minut până când dincolo de ușă își făcu apariția un individ scund, îmbrăcat într-un fel de cămașă de noapte gri, pătată peste tot de vopsea. La o privire mai atentă, veșmântul se dovedi a fi un cămeșoi precum cele purtate de artiștii din secolul al XIX-lea.

De dincolo de geam, Sobieski le făcu semne ample și se apucă să descuie zăvorul greu al porții uriașe de sticlă. Părea foarte amuzat.

Corso profită de răgaz pentru a-l observa: era gol pe sub cămeșoi, purta papuci uriași și avea pe cap o bonetă neagră cu boruri rulate.

Anii de pușcărie păreau să-l fi trecut printr-un proces de degresare la rece: pictorul părea de-a dreptul famelic. Răsuci mânerul ușii cu mâna

dreaptă. În mâna stângă ținea un cuțit de pictură mânjit cu un strat gros de pastă colorată. Tipul era o caricatură.

— Intrați, intrați, le spuse Sobieski cu o voce fonfăită. Vă așteptam. Prietena noastră comună m-a anunțat că veți veni.

Barbie se încruntă, neștiind despre ce prietenă era vorba. Corso rânji, ca să-și ascundă furia. Emiliya ținea morțiș să-l scoată din pepeni. Vina îi aparținea însă, n-ar fi trebuit să o amestece încă de la începutul anchetei.

— Urmați-mă, mergem în atelierul meu.

Sobieski avea un fel aparte de a vorbi, care se potrivea cu vocea lui. Avea un accent amestecat, de Paris și de periferie, din care anii de pușcărie ștерseseră orice urmă de dicție îngrijită. Părea că înghite cuvintele și scuipă, în locul acestora, bucăți de metal.

Traversară mai multe săli vaste în care erau expuse tablouri înalte de doi metri. Era cu adevărat impresionant: bărbații aceștia goi (fără îndoială actori porno) și femeile musculoase sau grase, pe jumătate dezbrăcate (stripteuze, târfe, actrițe porno) își exhibau trupurile în vopseaua cleioasă ale cărei reliefuri multiplicau reflexii albe și evanescențe albăstrii.

Sobieski era un artist excepțional. Crud, obscen, chiar vulgar, dar de o forță neobișnuită într-un peisaj al artei moderne unde artiștii cel mai bine cotați se mulțumeau să decupeze vacile în rondele sau să sculpteze baloane. La el, puterea organică a picturii se regăsea, tușă cu tușă, în realitatea din vârful pensulei sale.

Locul acesta avea, în sine, o anumită noblețe. Sălile aveau ziduri albe, înalte, cu plafonul aflat la zece metri înălțime străpuns de câte o lucarnă care aducea în încăpere un fascicul de lumină aproape orbitoare. Acest loc ar fi putut rivaliza cu cele mai frumoase galerii de artă contemporană din Paris.

În atelierul propriu-zis, în schimb, domneau dezordinea și aglomerarea. Pânze neîncepute erau sprijinite de pereți, altele fuseseră deja pregătite, fiind acoperite uniform de culoare, ca niște imense tablouri monocrome, iar altele, în sfârșit, nici măcar nu fuseseră scoase din ambalajul de protecție din pânză groasă. Pe un șevalet se afla opera în curs de concepere, care înfățișa o femeie grasă întinsă pe un fotoliu vechi de catifea. Lui Corso îi fugi gândul la tabloul lui Lucian Freud, „Benefits Supervisor Sleeping”, care fusese vândut la New York de casa de licitații Christie’s pentru aproape 34 de milioane de euro.

Sobieski își desfăcu brațele, ca și cum ar fi vrut să îmbrățișeze spațiul înconjurător haotic, de parcă aici s-ar fi aflat cea mai frumoasă dintre operele sale: cârpe aruncate pe jos, găleți cu apă în care stăteau la înmuiat pensule și perii, fragmente de pânză sfâșiate, fotolii și o sumedenie de alte obiecte greu de identificat…

Mai spectaculoasă era însă tejgheaua care se prelungea de-a lungul întregului perete, pe stânga: era un banc de lucru al unui tâmplar, acoperit de tuburi, de bidoane, de sticle, palete, pensule și cuțite…

— Șampanie? propuse Sobieski.

O frapieră pe care picăturile de apă condensată străluceau ca tot atâtea perle trona la loc de cinste, între palete și perii. Polițiștii refuzară invitația, căci abia trecuse de ora 11, dar schimbară o privire semnificativă: amândoi reperaseră, chiar lângă frapieră, o menghină fixată strâns pe blatul tejghelei. O unealtă a cărei prezență era firească într-un atelier de pictor, fiind utilizată pentru a monta ramele tablourilor. Dar aceeași menghină ar fi putut fi, la fel de bine, folosită pentru a imobiliza capul Ninei Vice sau al Hélènei Desmora.

E parcă prea ușor, își spuse Corso, simțind pe buze un gust metalic, de parcă ar fi mușcat dintr-o bucată de staniol. Cunoștea această senzație: simțea acest gust atunci când presimțea că se va declanșa iadul…

38.

— Știți de ce ne aflăm aici?

Rezemat de tejgheaua lui, cu picioarele încrucișate și paharul de șampanie în mână, Sobieski încuviință din cap. Afișa un zâmbet viclean.

— Prin urmare, am să vă întreb ce făceați în noaptea de joi, 16 iunie 2016, spre vineri, 17 iunie 2016, și în noaptea de vineri, 1 iulie, spre sâmbătă, 2 iulie.

— Mi-am verificat deja agenda: eram în compania unor femei.

— Vă notați lucruri de genul ăsta în agendă?

— Trebuie, căci sunt atât de multe! Ăsta e prețul succesului. Mereu a fost așa, de când am ieșit din pușcărie.

Tipul cerea palme. Cu cămeșoiul lui, cu boneta care semăna cu un ciorap rulat și cu papucii, Sobieski părea că joacă într-o farsă de-a lui Molière, o piesă grotescă, de care Corso nu se lăsa însă păcălit.

— Ați putea să ne dați coordonatele lor?
— Pot să vă spun cum se numesc, dar nu și numerele lor de telefon.
— De ce nu?
— Pentru că nu le știu. Eu nu am telefon.
— Și cum faceți pentru a lua legătura cu alții?
— Nu iau legătura cu nimeni. Alții mă caută pe mine.
Corso nu se lăsă provocat de răspunsul obraznic. Tocmai reperase, printre schițele, fotografiile și gravurile lipite pe perete deasupra tejghelei, o reproducere a celor trei *Pinturos Rojas*. *E prea ușor, e mult prea ușor*…
Sorbind din cupă, Sobieski surprinse privirea lui Corso.
— Vă place Goya? *El pintor diablo*! Nu e rău, dar eu sunt mai bun decât el. Din punct de vedere al tehnicii, vreau să zic.
O astfel de pretenție era de-a dreptul ridicolă, dar se potrivea de minune cu ținuta artistului și cu șampania lui de dimineață.
— Nina Vice, Miss Velvet… Vă spun ceva aceste nume? Cele adevărate erau Sophie Sereys și Hélène Desmora.
— N-aș vrea să mă luați drept tâmpit, dacă se poate.
Sobieski își așeză cupa, se scărpină în cap și se apucă să se plimbe de-a lungul tejghelei, clămpănind din papuci pe pardoseala de beton. În fotografii, Corso fusese indus în eroare de musculatura lui, impresionantă pentru vârsta pe care o avea. Pictorul era însă asemenea unui model redus la scară. La doar un metru șaptezeci înălțime, silueta lui părea comprimată, iar mușchii, care se întrevedeau prin crăpătura cămeșoiului, semănau cu niște frânghii întinse. Pe Corso îl duse cu gândul la o maimuță cenușie într-un decor de bâlci.
— Am cunoscut-o pe Hélène Desmora fiindcă îmi făcea rost de iarbă. Îmi plăcea fața ei, îmi plăcea corpul ei. Am pictat-o de mai multe ori.
— Ați fost să o vedeți la *Squonk*?
— Din când în când mergeam acolo, da. Striptease-ul e unul dintre subiectele care-mi sunt dragi.
Corso se gândi la caietul de schițe din subsolul clubului. *Mai târziu*.
— Acolo ați cunoscut-o pe Nina Vice.
— Exact.
— Ați devenit amantul uneia, iar apoi al celeilalte.
Sobieski sorbi o gură de șampanie și ridică apoi cupa în semn de salut.
— Mai mult chiar, aș adăuga: am fost amantul lor în același timp.
— În același timp?

— Ne vedeam în trei, de obicei.
— Le plăteați?
— Uneori da. Dar de multe ori erau dispuse să vină și fără bani. Ne drogăm. Practicam mici jocuri sexuale. Apoi, le desenam… Dormeam toți trei împreună, ca niște bebeluși. Aș putea să vă arăt schițele. Păstrez totul cu mare grijă. La cota mea actuală, vă dați seama că valorează o grămadă de bani! râse el sardonic și parcă uimit el însuși de realitatea celor afirmate.
Sophie și Hélène, surorile de suflet, fiicele nimănui, care-și ascundeau prietenia și care nu reușiseră niciodată să-și găsească echilibrul într-o sexualitate normală, trecuseră așadar prin patul acestui porc slăbănog.
— Ar fi o indiscreție prea mare dacă v-aș întreba de ce natură erau acele mici jocuri sexuale?
— Bineînțeles că nu doar de aia ați venit.
Corso păstră tăcerea, în așteptarea unui răspuns.
— Cel mai adesea erau jocuri sado-maso, însă, de cele mai multe ori, joaca sfârșea printr-un „pegging”.
— Nu știu ce-i aia.
— Informați-vă.
Cu voce scăzută, fără să-l privească, Barbie îi șopti:
— Am să-ți explic eu.
Corso încuviință scurt din cap, militărește și realiză că stătea țeapăn și drept, ca un stâlp. Nu reușea să-și dea seama dacă individul ăsta îl șoca sau, dimpotrivă, îi invidia ușurința cu care vorbea despre toate acestea.
— Când le-ați întâlnit ultima oară?
— Cred că a fost acum vreo trei săptămâni.
— N-ați verificat în agendă?
Sobieski zâmbi:
— Acum douăzeci și două de zile, dacă vreți o dată exactă. Cel mai simplu ar fi să vă dau agenda, ca să știți tot ce am făcut.
O atare sinceritate era de natură să-l dezarmeze, însă Corso își aminti de proverbul cu pădurea pe care n-o vezi din cauza copacilor.
— Știați că Nina practica anumite jocuri sado-masochiste pe internet?
Sobieski mimă că se cutremură din cap până-n picioare.
— Bineînțeles. Mă trec și acum fiori când mă gândesc ce fel de lucruri își îndesa între picioare.
— Hélène v-a mărturisit că făcea amor cu cadavre?
— Niciuna dintre ele n-avea vreun fel de secrete față de mine.

— Practicile acestea nu par să vă șocheze.
— În pușcărie am fost violat de sute de ori. N-aveți idee ce fel de obiecte mi s-au băgat în fund. Am văzut indivizi cu gâtul tăiat în timp ce i-o sugeau asasinului lor. Ceea ce mă deranjează e că astfel de lucruri se pot întâmpla în pușcării, fără consimțământul celor obligați să le îndure… În schimb, ceea ce face pe net sau la morgă o târfă majoră și vaccinată e strict treaba respectivei…
— Poate n-ar strica puțin respect, vorbim despre niște persoane decedate.
— Pentru mine, cuvântul „târfă” nu e o insultă.
Cu un semn, Corso îi pasă ștafeta lui Barbie: bufonul acesta începea să-l obosească.
— Nu pare să vă fi bulversat prea tare moartea… prietenelor dumneavoastră.
— Ceea ce mă bulversează sau nu, nu vă privește.
Corso observă că-i lipseau mai mulți dinți. Oare ce plăcere puteau să găsească Sophie și Hélène în patul acestui Gollum? Fără îndoială, era o altă formă de perversitate…
— Ce gen de relație aveați cu cele două victime?
— Tocmai v-am spus.
— Așadar, exclusiv relații sexuale?
— Nu cunosc nimic mai intens. Tot nu vreți un pahar de șampanie? întrebă Sobieski, pe un ton ușor ironic. V-ar mai destinde…
— Nu vă tulbură deloc faptul că ambele victime vă erau apropiate?
— Nu sunt singura persoană care le-a cunoscut pe amândouă.
— Dar sunteți singurul care a executat șaptesprezece ani de închisoare pentru crimă.
Sobieski izbucni în râs.
— Ah, așteptam replica asta de când ați trecut pragul. Trecutul meu mă urmărește, nu-i așa? Nu-i așa că, în mintea voastră îngustă de sticleți, crima pe care am comis-o mă face vinovat pentru vecie? Nu am, așadar, nici cea mai mică șansă să pășesc pe calea inocenței?
Corso nu se obosi să-i răspundă la niciuna dintre întrebări.
— Crima pe care ați comis-o în 1987 seamănă cu asasinatele asupra Sophiei Sereys și a Hélènei Desmora.
— Nu v-ați informat cum trebuie, domnule comandant. Din câte am înțeles, ucigașul de acum e un nebun care urmează un ritual anume, foarte precis. Așadar, nimic în comun cu povestea mea. Atunci când am omorât-o

pe biata fată, eram complet dus, drogat. M-a surprins, am intrat în panică. Am lovit-o…

— Și ați legat-o cu propria lenjerie.

— Nu cu lenjeria pe care o purta.

— Cum așa?

— Am luat ce-am găsit la îndemână. Eram în camera ei, am deschis un sertar și am luat de-acolo ceva.

— Era îmbrăcată atunci când ați legat-o?

— Bineînțeles. Nu voiam decât să o potolesc. Nu înceta să strige. Am pocnit-o, ca să o fac să tacă. Mult prea tare, recunosc… Dar, așa cum v-am spus, eram drogat.

Corso ar fi trebuit să aștepte sosirea dosarului complet de la Besançon înainte de a acționa. În căutarea unui element de care să se agațe, arătă spre menghina fixată pe bancul de lucru.

— La ce vă folosește acest instrument?

Sobieski se întoarse în direcția indicată.

— Care instrument? Am să vă rog să-mi arătați din nou.

Corso arătă din nou cu degetul către menghină.

— E o menghină. O folosesc pentru a-mi fixa pânzele în rame.

— Faceți singur treaba asta?

— Fac totul singur. La pușcărie nu aveam asistenți care să mă țină de mână.

Stéphane se apropie de obiect și se aplecă să-l studieze.

— Ne veți permite să venim să facem niște analize în atelierul dumneavoastră?

— Fără nicio problemă. Nu am nimic de ascuns.

Corso înaintă de-a lungul tejghelei și se opri în fața reproducerilor după Goya.

— Știți unde sunt expuse originalele?

— La Fundația Chapi, la Madrid. Toți pasionații de Goya știu asta. Eu însumi am fost de mai multe ori acolo să le admir.

Polițistul se întoarse brusc spre Sobieski:

— Asta ați făcut și sâmbătă?

— Sâmbătă? Nu, de ce?

Vocea lui Barbie se auzi din spatele său:

— În ziua respectivă ați luat avionul companiei Iberia, zborul de la ora 7:40 spre Madrid.

Sobieski tresări, prefăcându-se surprins de întrebare.
— M-ați speriat, râse el. Pe legea mea, sunt prins între două focuri.
— Răspundeți-mi la întrebare, insistă Corso. Ați fost să vedeți aceste tablouri alaltăieri?
— Nicidecum. Am avut o întâlnire cu patronul galeriei spaniole la care expun. Îl cheamă Jesus Garcia Perez. Nu înțeleg: m-ați urmărit?
— Așadar, n-ați trecut pe la Fundația Chapi?
— Nu, v-am mai spus. Ce-i cu întrebările astea?
Fără să-i răspundă, Corso îi făcu din nou semn lui Barbie: *desenele.*
Ea scotoci în poșetă și scoase copiile făcute după caietul de schițe.
— Recunoașteți aceste schițe?
— Bineînțeles, eu le-am făcut.
— Au fost extrase dintr-un caiet pe care l-am găsit într-un subsol aflat lângă vestiarul clubului *Squonk.*
— Asta e o veste bună. Am pierdut acel caiet acum câteva săptămâni.
— Când, mai exact?
— Nu-mi mai amintesc. Am zeci de astfel de caiete.
— E cazul să precizez, insistă Corso, am găsit acest caiet într-un subsol unde un voyeur și-a amenajat un soi de cuib de unde putea să le spioneze pe dansatoare în vestiar.
Sobieski izbucni în râs.
— Chiar că e un pervers tipul cu pricina! Care-i șmecheria să te uiți cum se îmbracă niște fete a căror meserie e să se dezbrace pe scenă?
— Nu mai glumiți. Caietul conține mai multe schițe ale victimelor.
— Iar eu v-am spus că eu le-am desenat.
— Imaginile respective reproduc ceea ce vedea voyeurul din ascunzătoare.
— Terminați cu prostiile! Eu le-am desenat pe fete în timp ce se pregăteau să urce pe scenă. Eram chiar acolo, în vestiar. Am acces liber, mă știu bine cu Kaminski.
Corso nu avu deloc dificultăți să și-l imagineze pe fostul pușcăriaș prieten la cataramă cu proxenetul karateka. Dar ce căuta caietul în acel beci? La ce bun cărămida desprinsă care permitea spionarea fetelor, dacă Sobieski putea să le viziteze oricând în vestiar?
Întâlnirea cu Sobieski se dovedea un eșec, dar Corso nu se așteptase la un miracol. Asta nu era decât prima manșă.
— Ne permiteți să vă vedem agenda?

Pictorul deschise un sertar al bancului de lucru și scoase de acolo un caiet îmbrăcat în coperte de piele. Când îl avu în mâini, Corso putu să constate că era o agendă Hermès.

— Vă conduc, propuse Sobieski, în timp ce părăseau atelierul.

Ajuns în pragul ușii, se întoarse către vizitatorii săi:

— Doar pe mine m-ați găsit drept suspect?

Ce rost ar fi avut să mintă?

— Deocamdată da.

— Și asta numai fiindcă am comis o crimă acum douăzeci de ani? Va trebui să vă puneți mintea la contribuție. Nu prea aveți imaginație.

— Nu noi suntem cei lipsiți de imaginație, ci ucigașii. De-abia scăpați din pușcărie, o iau de la capăt, cu aceeași metodă și aceleași greșeli. Dar nu cred că e cazul să-ți explic asta tocmai ție, spuse Corso, tutuindu-și interlocutorul fără să vrea.

— Ai dreptate, îi replică pictorul, pe același ton complice.

Se găsiseră unul pe altul: polițistul și criminalul, cea mai veche pereche din lume…

— Ăsta e motivul pentru care foștii condamnați sunt întotdeauna prima noastră pistă și, foarte adesea, și ultima, adică cea corectă.

Sobieski zâmbi admirativ, apoi i se adresă lui Barbie:

— Are ceva papagal, nu?

Corso constată cu surprindere că polițista îi întorcea zâmbetul pictorului. În acel moment, cel care marcase un punct era Sobieski.

În timp ce urcau în mașină, Stéphane întrebă:

— Ce-i aia „pegging”?

— E un joc sexual, îi răspunse Barbie, închizând portiera. E greu de explicat de o manieră decentă.

Corso porni motorul.

— Poți să renunți la delicatețe, în cazul ăsta.

— „Pegging” e atunci când un bărbat e sodomizat de o femeie cu o sculă de cauciuc fixată pe o centură.

39.

Corso și Barbie porniseră deja în căutarea celor două „alibiuri” ale pictorului: Junon Fonteray și Diane Vastel. Cea dintâi locuia la Créteil, dar

lucra în atelierul unei sculptorițe pe nume Marilyne Kuznetsz, pe rue des Cascades, pe culmea Belleville, iar cealaltă locuia în arondismentul XVI.

Mai întâi mergem pe Rue des Cascades.

În timp ce Corso conducea, Barbie răsfoia agenda lui Sobieski. Brusc, întrebă:

— Sobieski a pomenit de o „prietenă comună”. Despre cine era vorba?

— Las-o baltă!

Barbie nu insistă și se întoarse la carnetul pictorului. Sfârși prin a fluiera admirativ:

— Ia te uită, tipul chiar ține la tăvăleală.

— La ce te referi?

— În fiecare seară are un alt partener sau o altă parteneră.

— Nu știu ce găsesc tipii la el, dar ce mă miră cel mai mult e că o tipă s-ar putea simți atrasă de el.

Privi cu coada ochiului spre Barbie, în speranța că avea să primească un răspuns, dar Barbie închise agenda fără să mai scoată o vorbă. Soarele era din nou pe cer și scălda șoseaua de centură într-o lumină lăptoasă: totul părea să se descompună în miliarde de particule albe.

— Ne-am cam grăbit, declară Barbie.

— Mă miră să aud asta de la tine.

Barbie coborî geamul portierei și trase adânc în piept, cu voluptate, aerul poluat. Tenul ei palid părea că reflectă lumina, ca o suprafață de pânză albă. Ideea că Barbie s-ar fi putut bronza i se părea lui Corso la fel de absurdă precum posibilitatea ca uleiul și apa să se amestece. Barbie și soarele erau pur și simplu două lucruri total incompatibile.

— Totul pare prea pe față, prea la vedere, rosti ea pe tonul ei sec. Menghina, tablourile lui Goya, caietul de schițe: prea multe indicii se anulează reciproc. În același timp, individul pare atât de sigur pe sine încât se prea poate să vrea, pur și simplu, să ne provoace. Sau să ne facă să credem tocmai asta: că atâtea semne care-l acuză l-ar scoate din discuție. În ambele cazuri, dacă alibiurile lui se dovedesc solide, ne-am luat-o. Toate celelalte dovezi sunt indirecte: poți fi pictor, poate să-ți placă Goya și să porți costume albe fără să fii neapărat un ucigaș în serie.

Barbie rezumase perfect situația.

Urcând pe Rue des Pyrénées, Corso adăugă un contraargument:

— Și n-am ținut cont de nepotrivirea dintre crima lui din 1987 cu cazul nostru. L-am lăsat pe moșul din Jura să mă aburească.

Încercă să încheie subiectul într-o notă pozitivă:
— Măcar știm că, dacă Sobieski e totuși vinovat, va sta cuminte de-acum, fiindcă se știe supravegheat.
— E supravegheat?
— Trimite doi oameni să-l țină sub observație. Niște băieți serioși.
— N-ar fi tocmai legal…
— Și ce dacă? Ne dăm cumva examenul de barou?
Parcară pe Rue des Cascades și descoperiră o fundătură blocată de un gard viu de bambus. Dincolo de vegetația abundentă se zărea un mic pavilion ale cărui ferestre întărite cu rame metalice fuseseră transformate în geamuri largi, dintr-o bucată. Statuile din bronz verzui ale unor femei stăteau de strajă lângă clădire.
Aceasta era adresa pe care o căutau. Barbie apăsă butonul soneriei. Corso își aprinse o țigară și își verifică mesajele. Avea un SMS de la Bompart: „Conf. de presă ok". Așadar, nu apăruseră probleme. Era prima veste bună pe ziua aceea. Dar era oare cu adevărat o veste bună? Dacă Bompart insistase că exista un suspect și se dovedea că Sobieski era nevinovat, aveau să fie de râsul întregii Franțe.
O voce de puștoaică se făcu auzită în interfon:
— Vin imediat.
Potrivit primelor informații, Junon Fonteray tocmai terminase al treilea an la Arte Frumoase, la Paris. În timpul liber lucra ca asistentă pentru Sobieski și pentru alți artiști.
Așteptară răbdători, la adăpostul frunzișului care desena umbre jucăușe pe pavajul curții. În cele din urmă, o tânără cu o bluză albă cam pătată se ivi dintre bambuși. Avea mâinile în buzunare și o țigară în colțul gurii, iar pe cap – o pălărie stranie în formă de clopot, la modă prin anii '20, îi ascundea părul vopsit într-un roșu-violet.
— Cu ce vă pot ajuta? întrebă ea de dincolo de grilajul porții.
Glasul ei trăda faptul că, de fapt, îi păsa prea puțin.
Corso își arătă legitimația și se prezentă.
— O căutăm pe Junon Fonteray.
— Eu sunt, spuse fata, în timp ce descuia poarta. Ce doriți?
— Doar să vă punem câteva întrebări.
— Veniți cu mine, vă rog. Nu pot să mă opresc din lucru prea multă vreme.

O urmară pe artista în devenire prin vegetația foșnitoare și ocoliră pavilionul pentru a ajunge într-un fel de curte presărată cu fragmente de statui.

Fără să se sinchisească de cei doi polițiști, Junon se instală pe un scaun în fața unei statui de bronz, soră mai mică a celor care populau grădina; aceasta însă era întinsă pe o scândură proptită între două capre de lemn.

— Junon… E numele dumneavoastră adevărat? întrebă Corso, în loc de introducere.

— O idee creață a părinților mei. Niște originali. În mitologia greacă, Iunona era protectoarea căsătoriei. Vă puteți imagina cam ce gen de oameni sunt.

Nu părea nici surprinsă, nici ostilă, ci doar indiferentă. Avea în jur de 20 de ani. Nu era frumoasă, nasul coroiat, ca un cioc de tucan, strica orice urmă de armonie a trăsăturilor. Avea însă ceva anume care o făcea să fie atrăgătoare. Ochii foarte limpezi, fragilitatea (probabil că nu cântărea mai mult de patruzeci de kilograme), tinerețea extremă, toate acestea îi dădeau o aură vibrantă, o forță de seducție subtilă ca o mușcătură ușoară pe gât.

— Trebuie să termin până diseară, spuse ea, punându-și o mască de schi și luând în mână o bucată de hârtie abrazivă.

— Ce faceți? Curățați rugina?

— Cuprul nu ruginește. Dar, cu timpul, oxidarea devine neregulată, explică ea, indicând niște urme negricioase pe pieptul și membrele statuii. Parcă ar fi semne de îmbătrânire.

Se apucă să frece conștiincioasă unul dintre brațele statuii cu hârtia abrazivă.

Corso se aplecă aproape de urechea fetei și articulă cu voce ridicată:

— Vă mai amintiți ce ați făcut în noaptea de 16 spre 17 iunie?

— Da. A fost balul de sfârșit de an la Arte, am stat acolo până după ora 22, fac parte din fanfară. Apoi m-am dus la prietenul meu.

— Cum îl cheamă?

Junon se opri din lustruit și râse.

— Philippe Sobieski. De ce vă prefaceți că nu știți?

Apelativul fetei, „prietenul meu”, când era vorba de bătrânul satir pe care abia îl întâlniseră, avea ceva obscen. *Să trecem peste.*

— Unde v-ați întâlnit?

— La atelierul lui din Saint-Ouen.

— Vă mai amintiți cu exactitate la ce oră se întâmpla asta?

— În jurul orei 23. Am luat un Uber, puteți verifica.

Corso se așteptase ca alibiul lui Sobieski să fie solid, așa cum se așteptase și la o posibilă minciună. Faza cu taxiul ar fi putut fi premeditată, dar asta ar fi presupus complicitatea fetei, iar el nu credea că era cazul. Era posibil ca puștoaica să fie îndrăgostită de Sobieski, dar nicidecum nu putea să fi fost complice la ororile la care fuseseră supuse Sophie și Hélène.

— V-ați petrecut toată noaptea cu Sobieski?

— Da.

— Până la ce oră ați stat trează?

— Până cel puțin la 4 dimineața. Cu el, e o relație mereu fierbinte. Spune foarte des o chestie: „Eu sunt ca prazul. Barba mi-e albă, dar coada mi-e verde".

Corso nu percută la glumă; începuse să se obișnuiască cu vulgaritățile lui Sobieski. Complexitatea rănilor victimei însemna ca ucigașul să-i fi dedicat o bună parte din noaptea dintre 16 și 17 iunie. *Așadar, exit Sobieski.*

— Domnișoară, insistă el, ancheta noastră privește două crime de o violență… abominabilă. Mărturia dumneavoastră e de o importanță capitală. Dacă aveți fie și cea mai mică îndoială…

— Nu am niciun fel de îndoieli. Seara respectivă mi-e foarte limpede în minte.

— Vă avertizez că mărturia falsă se pedepsește cu până la cinci ani de închisoare.

Junon nici măcar nu se obosi să-i dea o replică; se reapucase liniștită de frecat, stârnind un norișor de pulbere verzuie care se risipea exact ca un nor de fum.

Ca să nu plece chiar cu mâna goală de la întâlnire, Corso mai puse câteva întrebări cu o relevanță mai puțin evidentă.

— Spuneați că aveți o relație constantă cu Sobieski?

— Nu chiar constantă, ci mai degrabă ocazională.

— Adică?

— Dacă ne vedem, foarte bine. Dacă nu, e la fel de bine.

— De câtă vreme durează legătura asta?

— De doi ani.

— Unde și cum l-ați cunoscut?

— La facultate, la Arte. A venit să ne spună povestea lui.

Corso încercă să și-l imagineze pe bătrânul pușcăriaș povestind unui amfiteatru plin de studenți despre felul în care își descoperise vocația. Tipul

îi devenea tot mai antipatic, dar era oare el cu adevărat asasinul?

— Faptul că azi e un pictor recunoscut a jucat vreun rol în atracția pe care ați simțit-o față de el?

— Nu. Nu caut un mentor.

— Dar faptul că a fost închis pentru crimă?

— Asta da.

Corso tresări, iar Junon îl servi cu un zâmbet discret în timp ce își continua mișcarea de du-te-vino pe suprafața de bronz.

— Asta ați vrut să auziți, nu?

Își ridică ochelarii de schi de pe ochi și se opri să-și tragă sufletul.

— Aș arunca porcăriile astea antice la groapa de gunoi.

— Nu vă plac sculpturile astea?

— De ce, dumneavoastră vă plac?

— Dar lucrările dumneavoastră personale despre ce sunt?

Ea arătă spre un obiect așezat pe un taburet la câțiva metri distanță, ascuns sub o cârpă murdară.

— Eu creez miniaturi.

— Ce fel de miniaturi?

— V-aș arăta, dar acum nu se poate, aceea e în curs de uscare.

Corso o simți pe Barbie zâmbind îndărătul său; polițista era vădit amuzată de această tânără rebelă, care nu dădea doi bani pe șeful ei.

— După părerea dumneavoastră, Sobieski mai are acum ieșiri violente?

— De unde ați vrea să știu? replică ea, scoțând un pachet de țigări din buzunarul de la piept. Cu mine, cel puțin, e blând ca un mielușel.

Corso se întrebă ce fel de „blândețe” practica Sobieski cu această Camille Claudel de duminică. Bătrânul faun o obliga oare să-și pună cureaua cu scula de cauciuc pentru a-l face să juiseze?

— Relațiile intime cu el sunt… normale?

— Ce anume considerați a fi „normal”?

Trebuia să recunoască, pe asta i-o servise chiar el.

— E-n regulă, rosti el, punând capăt unei conversații care, în mod evident, nu avea să ducă nicăieri. Am să vă rog să veniți mâine la sediul poliției, pe Quai des Orfèvres nr. 36, pentru a vă înregistra depoziția.

— Am de ales?

— Nu.

— Wow, parcă am fi într-un serial TV.

Se pregăteau de plecare când Corso se răzgândi și arătă spre sculptura ascunsă sub cârpă.

— Am putea să aruncăm o privire, totuși?

Junon oftă, exagerându-și teatral expresia de plictiseală, apoi se ridică și își dezvălui opera.

Era o sculptură în lut sau argilă, care reprezenta o femeie foarte slabă și un demon costeliv, înlănțuiți. Se aflau într-o poziție deosebită: un soi de 69, dar pusă în aplicare de-o manieră bizară, în picioare, ceea ce însemna că monstrul stătea în mâini, cu capul în jos și ghearele plantate în sol, cu botul înfipt în sexul tinerei femei care, la rândul ei, i-o sugea cu încântare.

În mod evident, această oribilă sculptură era un autoportret.

40.

— Pista asta n-o să ne ducă nicăieri, declară Barbie.

Pe bulevardul de centură, mergând spre sud-vest, porțile de intrare în oraș se succedau cu repeziciune, pe măsură ce se îndepărtau de cartierele sărace și se apropiau de arondismentul XVI. Păreau că urmează mișcarea de revoluție a soarelui, dinspre întuneric spre lumină. Lumina banilor, a oazelor de verdeață, a imobilelor impunătoare de la Porte de la Muette și Porte de Passy.

— Dacă și Diane Vastel ne servește un alibi similar, continuă ea, putem să ne luăm adio și să ne apucăm să căutăm un alt suspect.

Corso tăcu. Era din ce în ce mai convins: Sobieski nu avea profilul psihologic al ucigașului pe care îl căutau, un călău care își imagina, fără îndoială, că își „mântuia” victimele prin suferință și moarte. Dimpotrivă, Sobieski era un individ care știa să se bucure de viață, cu totul amoral, căruia îi erau străine noțiunile de bine și rău și care reunea în atitudinea sa de fanfaron revolta artei și cinismul antisocial, condimentându-le cu o voioasă vulgaritate.

— Mă asculți?

Corso tresări. Pe cer se adunau din nou norii, încălecându-se precum plăcile tectonice și lăsând deja să se audă zvon de tunete îndepărtate.

— Terminăm verificarea alibiurilor, răspunse el tranșant. Apoi vedem ce facem mai departe.

Pe bulevardul Henri Martin, cu cele patru rânduri de arbori maiestuoși ale sale, aversa se dezlănțui. Frunzele platanilor și castanilor începură să scânteieze, în timp ce ploaia își trecea bidineaua argintie pe pânza de asfalt a șoselei.

Pe Diane Vastel aveau să o găsească în cartierul lui Mathieu Veranne, maestrul *shibari,* sforarul. Însă clădirile de pe Henri Martin nu aveau nimic de-a face cu imobilele moderne de pe strada Docteur Blanche. Aici arhitectura era greoaie, clasică. Blocurile hausmanniene de la finele secolului al XIX-lea își arborau atlanții și cariatidele precum galioanele unor corăbii.

Polițiștii parcară și ieșiră din mașină în fugă, ferindu-se de ploaia care izbea asfaltul cu putere. Familia Vastel locuia într-un conac a cărui fațadă era ascunsă de coroanele arborilor centenari. Poartă de fier forjat, interfon, camere de supraveghere. Uneori, Corso avea senzația că e un simplu curier care-și face livrările. Se prezentară interlocutoarei lor la microfonul interfonului, iar vocea care răspunse era marcată de un puternic accent asiatic.

Poarta se deschise cu un clinchet sonor. Intrară în grădină. Acoperită de viță de vie, clădirea amintea de un vechi seif cubic, căruia cineva încercase să-i mai îmblânzească unghiurile cu tot soiul de decorațiuni vădit artificiale. Dar senzația de bogăție era prezentă în grosimea zidurilor, în fierul forjat al balcoanelor, în ferestrele cu dublu vitraj. O senzație de putere, de liniște, de siguranță. Corso își spuse că și-ar fi dorit să trăiască într-un astfel de loc împreună cu Thaddée, protejați de mizeria și violența lumii exterioare.

Sub marchiza de la intrare îi aștepta o filipineză cu un chip care se potrivea perfect slujbei pe care o avea: părea temătoare și dezrădăcinată. O urmară de-a lungul unui labirint întrerupt de uși închise până într-un salon decorat în stilul unui palat englezesc: fotolii îmbrăcate în piele, draperii înflorate, mobilă din lemn masiv, impecabil lustruită. Diane Vastel îi aștepta, în picioare, cu brațele încrucișate, rezemată de un birou victorian din acaju masiv.

Polițiștii se prezentară. Diane îi salută, fără să se apropie și fără vreo tentativă să le strângă mâinile. Avea spre cincizeci de ani, un metru șaptezeci și cinci înălțime, o siluetă de invidiat, părul castaniu retezat drept și un chip magnific ce afișa o expresie de uimire, subliniată de ridurile fine și de sprâncenele groase. Avea înfățișarea unei burgheze în weekend: o cămașă lejeră, cu țesătura fină, blugi prespălați, balerini Repetto. Era genul

de femeie pe care alte femei o admiră ca pe un posibil model, dar și fiindcă nu o văd drept o potențială amenințare.

Polițiștilor li se pregătise o surpriză: un individ mărunțel, îmbrăcat într-un costum negru, așezat într-un fotoliu cu un laptop în brațe. Părea un grefier sau poate un preot de odinioară, dintre cei care se bucurau de ospitalitatea familiilor aristocrate, delectându-se cu meniurile concepute de stăpâna casei și cu licorile soțului acesteia.

— Xavier Nathal, avocatul meu, anunță Diane Vastel, l-am cerut să asiste la discuția noastră.

Corso se strădui să zâmbească.

— Doamnă, nu sunteți acuzată de nimic și acesta nu este un interogatoriu, nu aveți nevoie de un avocat.

— Maestrul Nathal va consemna tot ceea ce discutăm, vom reciti împreună documentul și îl veți semna înainte de plecare.

Lumea se întorsese pe dos: gazda lor era cea care avea pretenția redactării unui proces-verbal.

— Documentul în cauză nu va avea nicio valoare legală, obiectă răbdător Corso. Oricum va trebui să veniți pe la sediu ca să semnați depoziția în persoană.

— Hai să spunem că ăsta ar fi un bun început. Trebuie să mă protejez.

— Împotriva cui?

— Împotriva prejudecăților voastre de polițiști. Împotriva tendinței voastre de a scormoni în căutarea adevărului, ba chiar de a impune acea variantă de adevăr pe care ați stabilit-o dinaintea interogatoriului.

Corso și Barbie schimbară o privire: conversația începea bine.

— Așa să fie, capitulă polițistul. Să începem, așadar. Știți despre ce este vorba?

— Am o oarecare idee, da.

Vizitatorii se așezară în fotoliile de piele. Diane Vastel rămase în picioare, rezemată de birou; părea că pozează pentru un tablou à la Gainsborough.

— Ancheta noastră vizează uciderea a două dansatoare de…

— Sunt la curent. Spuneți-mi data care vă interesează. N-am prea mult timp la dispoziție.

— Noaptea de vineri, 1 iulie, spre sâmbătă, 2 iulie. Ce ați făcut în seara respectivă?

— Mi-am petrecut seara împreună cu Philippe Sobieski. Am cinat la ora 21 la Relais Plaza, pe bulevardul Montaigne, apoi am revenit aici, pe la ora

23.

— Și mai departe?

— Chiar trebuie să vă fac un desen?

— La ce oră a plecat Sobieski de aici?

— În jurul orei 9, a doua zi dimineața.

Barbie interveni:

— Soțul dumneavoastră nu era prezent?

— Soțul meu nu e prezent niciodată.

În mod evident, Diane Vastel practica adulterul așa cum alții practică vânătoarea: cu surle și trâmbițe, fără nicio urmă de discreție.

— De când îl cunoașteți pe Sobieski?

— Aproximativ de un an și jumătate. Ne-am întâlnit în ianuarie 2015.

— În ce împrejurări?

Ea făcu câțiva pași, cu capul plecat și mâinile împreunate, ca și cum ar fi repetat în gând un text. Atitudinea ostentativă nu era deloc pe placul ei dar, la urma urmei, putea să-și permită absolut orice. Nu ea era cea care urma regulile eleganței, ci regulile se lăsau rescrise pentru a ține pasul cu dorințele ei.

— Acum trei ani am întemeiat împreună cu câteva prietene un club cultural. Ne întâlneam cu scriitori și artiști. În ianuarie 2015 l-am invitat pe Philippe Sobieski. Ne-a primit la atelierul lui din Saint-Ouen.

— Și a fost dragoste la prima vedere? rosti Corso, ironic.

— O femeie, chiar dacă îmbătrânește, este capabilă de exact aceleași sentimente ca toată lumea.

— Nu încercam să-mi bat joc de dumneavoastră, ci de Sobieski. Mi-e greu să înțeleg care sunt calitățile care fac din el un Don Juan irezistibil.

— În primul rând, nu e obsedat de carnea proaspătă cu orice preț. Asta este de bun augur pentru o femeie de vârsta mea. De altfel, cum l-ați întâlnit deja, presupun că ați remarcat că e un amestec interesant de vulgaritate, de provocare, dar și de fragilitate și chiar inocență… Într-o epocă în care poți termina propozițiile tuturor bărbaților înainte ca ei să apuce să le rostească, e o surpriză plăcută să descoperi un astfel de om.

Corso se văzu nevoit să recunoască: contradicțiile individului erau de natură să intrige, într-adevăr.

— N-am să intru în detalii, dar omul ăsta regulează divin.

Corso nu reușise să înțeleagă niciodată genul ăsta de elogii. Parcă actul sexual ar fi fost o realizare solitară, o chestiune de talent, cum ar fi

prepararea unui sufleu sau un salt cu prăjina la Olimpiadă. Din contră, el era de părere, chiar cu riscul de a enunța un clișeu, că amorul se face în doi și campionul unui partener ar putea fi jalnic în compania altuia. *It takes two to tango…*

— Din ancheta noastră a rezultat că Sobieski are, în acest domeniu, anumite gusturi mai aparte.

— N-am remarcat nimic mai aparte.

O nouă provocare, o aluzie la mintea îngrădită a neînsemnatului funcționar al statului care era. Corso nu avea însă niciun chef să intre în detalii.

— Trebuie să înțelegeți un lucru, insistă ea. Mă culc cu Philippe, dar sexul nu e nicidecum cel mai bun lucru din relația noastră, departe de așa ceva. Cu toate performanțele lui din acest domeniu.

— Și care e cel mai bun lucru?

Întrebarea venise de la Barbie.

Diane arătă spre un tablou, pe care polițistul nu-l remarcase până atunci, agățat între două ferestre bătute de ploaie.

— Arta lui, bineînțeles.

Subiectul era tot o stripteuză, sau poate o actriță porno, goală și subțire, cu mușchii la vedere. Tabloul de dimensiuni reduse era realizat în nuanțe de ocru, evocând un gheizer de foc.

Diane trecu de cealaltă parte a biroului victorian și se așeză pe scaunul masiv, tapițat cu piele. Avocatul își vedea de tastatura laptopului, scriind conștiincios, mai degrabă ca un secretar. Nici Barbie nu se lăsase mai prejos, scosese un blocnotes și o cariocă și urmărea cu atenție conversația.

— Ce părere are soțul dumneavoastră despre relația aceasta? întrebă Corso.

— Îl adoră pe Philippe.

— Așadar, îl cunoaște?

— Sobieski a cinat de mai multe ori la noi. Iar soțul meu l-a găsit, cum să mă exprim… foarte distractiv. Soțul meu e bancher; e un om care n-a avut în toată viața lui mai mult de două idei originale. Prin urmare, Sobieski…

Lui Corso îi veni greu să pună următoarea întrebare:

— Soțul dumneavoastră știe despre… în sfârșit…?

— Într-un cuplu vine o vreme când ceea ce se petrece în interior e mult mai puțin important decât ceea ce se petrece în exterior. Ce vreau să spun e că uneori e de preferat să întorci privirea dacă vrei să ai o existență liniștită.

Chiar dacă uneori trebuie să te forțezi ca să faci asta. Și, vă rog să mă credeți, acest gen de atitudine e reciprocă.

— Foarte bine, spuse Corso. Sunteți conștientă că mărturia dumneavoastră îl absolvă pe Sobieski de niște acuzații foarte grave?

— Nu îl absolv pe Sobieski, ci doar spun adevărul, atât.

După mărturia fără echivoc a Junonei Fonteray, cea a Dianei Vastel, consemnată în detaliu de avocatul acesteia, încheia orice posibilă dispută pe subiect.

Corso mormăi frazele-tip ale discursului de polițist, conform cărora Diane Vastel era rugată să se prezinte cât mai curând posibil la sediul poliției pentru a semna o depoziție, apoi porni spre ieșire, urmat de Barbie.

De data asta, gazda alese să îi însoțească, un adevărat privilegiu.

În pragul ieșirii din conac, în timp ce ploaia continua să bată darabana pe marchiza de sticlă, Diane Vastel își îngădui să-i dea un sfat polițistului:

— Sunteți pe o pistă greșită, domnule comandant.

Corso își reprimă cu greu un oftat plictisit. Se aștepta la o nouă pledoarie în favoarea iubitului artist, dar Diane Vastel reuși să-l surprindă:

— Fără îndoială, Sobieski a rămas același ucigaș. În adâncul sufletului său, vreau să spun. Dar nu el le-a ucis pe fetele acelea. Nu e deloc stilul lui.

— Și cum anume ați defini „stilul lui”?

— Într-un acces de furie, Sobieski ar putea, să zicem, să treacă peste o anumită limită, să-și sugrume amanta, de pildă, sau să-și omoare în bătaie vreun model recalcitrant. Dar, din câte am citit prin ziare, ucigașul pe care îl căutați urmează un ritual anume. Sobieski nu posedă acest gen de interiorizare… ezoterică. Ar fi incapabil să organizeze așa ceva, să nu lase nicio urmă, să se exprime prin torturi simbolice. El face acest lucru prin picturile lui, iar asta îi e de-ajuns.

Nici Corso n-ar fi reușit să formuleze mai bine ceea ce el însuși gândea în acel moment.

41.

Nu era însă momentul să se dea bătuți. Reveniră la sediu, iar Barbie atacă pista cifrelor. Poate că Sobieski nu avea telefon mobil, dar deținea conturi în bancă. Stock continua să tragă de limbă cunoștințele pictorului și,

primind agenda acestuia, urma să studieze felul în care el își petrecea timpul. Cât despre Ludo, nu revenise încă de la Fleury.

Ajuns în biroul său, Corso observă că primise prin *WeTransfer* o arhivă conținând scanări ale tuturor documentelor din dosarul de anchetă privind uciderea Christinei Woog, în 1987. Își petrecu ultimele ore ale după-amiezii cufundat în documente. La ora 19 se convinsese deja că presimțirea sa se confirma în linii mari: asasinatul Christinei nu avea nimic în comun cu cele ale Sophiei și Hélènei. Jacquemart își dăduse frâu liber obsesiilor, iar Corso, ca un începător, se repezise cu capul înainte, direct în zid.

Faptele se petrecuseră după cum urmează:

În 22 martie 1987, Michel și Anne Woog, bijutieri de meserie, pleacă, la fel ca în fiecare weekend, la casa lor de pe malul lacului Neuchâtel. Reședința lor principală de la Hôpitaux-Neufs, aproape de frontiera cu Elveția, urmează să fie pustie pentru următoarele două zile. Cel puțin asta crede Sobieski atunci când pătrunde în casă, după ce a dezactivat alarma. În realitate, fiica cuplului de bijutieri, Christine, tocmai s-a întors la casa părintească pentru a putea învăța în liniște pentru examene. Fata locuiește într-o garsonieră din apropierea Universității din Besançon.

Atunci când tânăra îl surprinde pe Sobieski în flagrant delict, acesta o lovește, ea își pierde cunoștința, iar el o târăște în camera ei. O leagă și îi pune căluș, folosindu-se de lenjeria găsită într-un sertar. Curând, Christine se trezește și reușește să-și scuipe călușul. Începe să urle, iar hoțul se panichează. O lovește în mod repetat ca să o facă să tacă și o ucide, deși nu asta îi era intenția. E arestat, judecat și condamnat pentru „jaf și violențe cauzatoare de moarte".

Corso căuta un geniu al răului. Se alesese însă cu o brută drogată cu amfetamine.

Se ridică și începu să se plimbe încoace și-ncolo prin birou ca să-și digere dezamăgirea. Apucă telefonul și formă numărul lui Jacquemart, care se afla încă la Paris. Simțea nevoia să-și descarce nervii pe cineva.

— Da' știi că ești chiar amuzant dumneata! exclamă bătrânul polițist din Jura, după ce-și încasă porția de reproșuri. N-am avut de unde să știu detaliile cazului vostru!

— Ați știut destul încât să credeți că Sobieski era omul pe care-l căutam.

— Povestea cu nodurile a fost cea care mi-a amintit de cazul din 1987.

Corso își plecă privirea pe prim-planurile legăturilor fotografiate în 1987.

— Nodurile de atunci nu au nimic de-a face cu cele de acum.

— Și ce anume ar dovedi asta? Ți-am mai spus: individul s-a perfecționat! Sobieski e un ucigaș și nu se va opri niciodată. E un psihopat.

N-avea rost să mai insiste, nimic nu l-ar fi putut convinge să-și schimbe părerea.

— Ascultă-mă, reluă Jacquemart, pe un ton care se voia persuasiv. După ancheta preliminară m-am dus să-l văd pe Sobieski la pușcărie.

— De ce?

— Doar așa… Am discutat. Sobieski nu are nici măcar un dram de empatie, nu are nicio fărâmă de morală. Nu înțelege de ce nu ar putea ucide după pofta inimii. Nu e capabil să facă deosebirea dintre bine și rău.

— Presupun că vă urăște de moarte.

— Nicidecum. Mi se adresa cu „amice” și spunea că am împărtășit un moment crucial al existenței noastre. Și chiar era adevărat. De fapt, mi s-a părut mereu că ne compătimea pe noi, polițiștii. Sobieski s-a considerat mereu deasupra legilor. Are logica lui aparte și lumea noastră i se pare neînsemnată, demnă de milă.

— Despre ce vă vorbea atunci când îl vizitați?

— Despre cuceririle lui.

— Ce fel de cuceriri?

Jacquemart râse, consternat.

— De-abia aterizase la pușcărie și primea saci de scrisori de la admiratoare. Eu le citeam înainte să-i permit să le primească. Erau unele care îl considerau inocent și se jurau că o să-i fie alături până la capăt. Altele credeau în vinovăția lui, dar asta le excita. Nu știu ce părere ai tu, dar eu am renunțat să mai înțeleg cum gândesc femeile…

Corso alese să nu răspundă provocării.

— Sobieski are un alibi pentru fiecare dintre crime.

Jacquemart râse.

— Ți-am spus că e viclean!

Stéphane clătină din cap, ca pentru sine: în balanță se aflau, pe de-o parte, alibiurile lui Sobieski și reputația lui de pictor nevinovat, iar pe de altă parte convingerea unui bătrân polițist pensionar, un om al pădurii care nu putea să se descotorosească de câteva amintiri obsedante.

— Să nu te lași păcălit, îl avertiză Jacquemart. Dacă a fost capabil să devină un mare pictor, de ce n-ar fi devenit și un mare criminal?

Corso încheie convorbirea și se hotărî să ia întreaga poveste de la capăt: ancheta lui Bornek, ancheta lor, cea a lui Jacquemart… Voia să vadă ce

urma să rezulte din această sinteză.

În acel moment, se auzi o bătaie în ușă: Ludo se întorsese în sfârșit de la închisoarea din Fleury-Mérogis.

— Tu chiar ai stat toată ziua acolo?

— Exact, făcu acesta, gâfâind după ce, în mod evident, urcase treptele din patru în patru. Am stat de vorbă cu o mulțime de gardieni și deținuți deopotrivă…

— Și?

— Nici în vis nu puteam să găsim un individ cu un profil mai potrivit.

— Adică?

— În primul rând, părerea tuturor a fost unanimă: tipul e de o inteligență, dar și de o violență, ieșite din comun.

— Asta nu face din el un criminal în serie.

— Nu. Dar Sobieski nu a fost niciodată drogatul brutal care s-a lăsat cuprins de panică într-o noapte, în timpul unui jaf. Asta a fost teza susținută de avocatul lui pentru a evita o pedeapsă mai aspră.

O strategie de apărare care nu prea funcționase, câtă vreme Sobieski fusese condamnat la douăzeci de ani, pedeapsa maximă posibilă.

— De fapt, continuă Ludo, Sobieski e un adevărat prădător. El făcea legea în celulă.

— Nu căutăm vreun bătăuș, Ludo.

— Tocmai, n-a fost niciodată vreun forțos. L-ai văzut, nu? Tipul e cât un băț de acadea. Și totuși, nimeni nu îndrăznea să se atingă de el. Un pericol public în varianta breloc. E bănuit că ar fi ucis mai mulți indivizi la Fleury și chiar mai înainte, la Besançon.

— Zvonuri. Tâmpenii de pușcăriași.

Ludo scoase un teanc de procese verbale și le etală pe biroul lui Corso.

— Crimele au avut loc și ancheta s-a concentrat de fiecare dată asupra lui Sobieski.

Stéphane își aminti de spusele pictorului, care afirmase că fusese violat de sute de ori; se întâmplase oare înainte ca el să fi băgat spaima în întreaga pușcărie, sau pur și simplu le turnase gogoși?

— Din câte văd, n-a fost niciodată condamnat pentru crimele cu pricina, răspunse Corso, frunzărind procesele verbale.

— Din lipsă de dovezi și de martori. Legea tăcerii, varianta clasică. Îți jur, îi cunosc pe deținuți: Sobieski îi făcea pe toți să-și murdărească pantalonii.

Nimic din toate acestea nu avansa în vreun fel cazul *Squonk.* Ludo păru să perceapă scepticismul șefului său.

— Asta nu e tot, reluă Ludo, scoțând un alt teanc de documente. În momentul arestării sale, Sobieski nu știa să scrie sau să citească. În cele din urmă, a luat bacul în pușcărie, iar ulterior a obținut și o licență în Drept. Îi domina pe cei din jur prin cunoștințe și inteligență. Dobândise chiar o reputație de judecător.

Stéphane ridică din sprâncene.

— Judecător?

— Așa-i spuneau la Fleury – Judecătorul. Când se isca vreun conflict în celule, el era cel care-i împăca pe toți. Iar dacă vreun deținut nu se ținea de cuvânt sau o lua razna, el îl pedepsea.

Asta sună mult mai interesant… Instinctul îi spunea lui Corso că asasinul lui Sophie și al Hélènei le pedepsise pentru deviațiile lor de la normă: perversiunile sado-maso ale uneia, tendințele necrofile ale celeilalte…

— Ți-am păstrat partea cea mai zemoasă pentru final.

— Ce e?

— În pușcărie, Sobieski a practicat *shibari.*

Silabele cuvântului japonez avură nevoie de un sfert de secundă pentru a pătrunde în mintea lui Corso.

— Adică… treaba aia cu legături?

— Exact. I-a inițiat pe ceilalți deținuți în joaca cu sforile și i-a ajutat să se satisfacă legându-i, ceea ce e destul de hilar, având în vedere că treaba asta se întâmpla într-o pușcărie.

Corso adună hârtiile aduse de colegul său și le vârî în mapele în care fuseseră aduse.

— Ai făcut o treabă excelentă, Ludo. Mulțumesc. O să studiez toate astea.

— Și voi, ce-ați aflat?

— Treci pe la Barbie, o să-ți explice ea.

După ce polițistul ieși din birou, Corso nu se apucă să studieze documentația adusă de acesta. Îi venise o altă idee. Se uită la ceas – era trecut de ora 20 – și îl sună pe unul dintre agenții care primiseră sarcina să-l urmărească pe Sobieski. Erau începători, ceea ce era destul de riscant, fostul pușcăriaș ar fi meritat să fie supravegheat de oameni cu mai multă experiență. Dar novicii aveau un atu esențial: erau singurii care nu arătau încă a polițiști pentru oricine îi vedea.

— La *Silencio,* pe Rue Montmartre.
Știa localul: un bar la modă, decorat de David Lynch, situat la câteva cvartale distanță de *Squonk.*
— Ce naiba caută acolo?
— Înregistrează o emisiune pentru France-Culture. E invitat permanent la ei.
— Cam cât o să mai stea acolo?
— Cel puțin două ore.
Corso își vârâse deja revolverul în toc și îmbrăcase sacoul. În cele din urmă, Jacquemart avea dreptate: cu un ticălos de calibrul lui Sobieski, te puteai aștepta la orice.
Iar scopul scuză întotdeauna mijloacele.

42.

Fosta manufactură se decupa clar pe cerul nopții. La această oră târzie, atelierul lui Sobieski părea că are o densitate aparte, precum miezul unei stele moarte. Clădirea, înconjurată de o curte pietruită, se învecina cu alte câteva clădiri, care aveau însă fațadele îndreptate în direcția opusă. Ca urmare, beneficia de o izolare neașteptată în peisajul periferiei pariziene, de bun augur însă pentru un polițist care se hotărâse, pentru o noapte, să devină spărgător.
Prima încuietoare nu-i puse niciun fel de probleme. Se temea însă de un eventual sistem de alarmă. Deocamdată, nici urmă de așa ceva. Corso zăbovi în prag și mătură cu lanterna spațiul înconjurător, în căutarea unui senzor de prezență, a unei lumini de avertizare sau a unei camere de luat vederi. Nu găsi nimic, așa că se aventură în interior.
Închizând ușa, își spuse că Sobieski nu era genul care să conteze pe poliție pentru paza locului în care alesese să trăiască. Pânzele sale valorau o avere, într-adevăr, iar Sobieski știa cu siguranță că a fi spărgător e o meserie ca oricare alta, dar un hoț și un asasin ca el nu se temea de cei asemenea lui ci, dimpotrivă, simțea un fel de solidaritate cu lumea interlopă, pe care o accepta și din care făcea el însuși parte.
Corso traversă încăperile clădirii fără să se grăbească. Ziduri, pardoseli, tavane… nimic altceva. Suprafețe goale, netede, cu aspect metalic. Portretele lui Sobieski îl urmăreau cu privirea în semiîntuneric: travestiți,

drogați, stripteuze… În penumbră, păreau că se află în habitatul natural, într-o zonă obscură, clandestină. În același timp, trupurile lor contorsionate îi aminteau de animalele rănite în cursul unei vânători. Erau pierduți, dar continuau să înainteze, cu nervii făcuți praf, clătinându-se în scurta lor agonie dusă pe picioare.

Prindea în trecere câte-o privire, un chip fardat, pleoape întredeschise, grele sub crusta de machiaj. Drogurile, viciul, disperarea se prelingeau prin venele albăstrii din carnea lor ca hârtia de împachetat: o legiune de blestemați cărora Sobieski le oferise mântuirea.

Corso n-ar fi putut spune cu exactitate ce anume venise să caute aici, dar știa că trebuia, cu orice preț, să dezvăluie fața ascunsă a fostului pușcăriaș. Un destin ca al lui nu putea să aibă drept rezultat doar un bufon care funcționa pe bază de șampanie și glume ieftine. Sobieski se clădise pe sine din traumatisme, droguri și impulsuri morbide, o astfel de traiectorie nu putea să aibă drept rezultat decât un ins pe cât de complex, pe atât de periculos. Un prădător capabil să se lupte și să se camufleze.

Intră în atelierul propriu-zis. Își pusese în cap să cerceteze fiecare pânză aflată în lucru, până și cele mai neînsemnate schițe, în căutarea unui indiciu. Nu uitase, desigur, de caietul de schițe găsit în pivnița clubului. Nu avea importanță dacă Sobieski îl lăsase acolo sau altcineva îl pusese dinadins astfel încât să inducă în eroare poliția, o ipoteză pe care Corso nu o excludea. Conta doar faptul că gândurile criminalului erau exprimate prin desen și pictură. Aceasta era calea pe care avea să se trădeze, Corso era convins de asta.

La lumina lanternei, trecu în revistă toate operele artistului aflate în curs de realizare; verifică sub cuverturile care acopereau unele tablouri, răsfoi caietele de schițe, deschise mapele care protejau litografiile…

În cele din urmă, într-un colț, descoperi un tablou de un metru pe șaptezeci de centimetri, ascuns cu grijă sub o bucată de pânză cenușie. Ridicând un colț al pânzei, trecu încet fasciculul lanternei peste pânza care abia se uscase. Rămase cu gura căscată.

Era oribil.

Morbid.

Magnific.

Corso nu-și putu reține un zâmbet. Avea în față dovada absolută că Sobieski era asasinul Sophiei Sereys.

Studiind tabloul în cele mai mici detalii, polițistul își spuse că destinul lui Sobieski avea o anumită simetrie: pictura era cea care îl salvase de demonii lui și tot pictura îl făcuse să creadă în vechile-i patimi și să-l osândească.

Brusc, o lumină puternică inundă atelierul.

— N-ar fi trebuit să faci asta, ticălosule.

Corso se întoarse și se trezi față în față cu Sobieski, îmbrăcat la patru ace: costum de in alb, batistă de mătase, o cămașă într-o singură culoare, cu guler italian, mocasini din piele de căprioară…

— Urmărire ilegală, violare de domiciliu prin efracție, atentat la viața privată: o să ajungi să dirijezi circulația la Place de l'Étoile, boule.

Corso nu renunță la zâmbet și-și privi ceasul.

— Am trecut de etapa asta, Sobieski. E 23:45 și, din acest moment, ești arestat pentru uciderea Sophiei Sereys.

43.

O jumătate de oră mai târziu, o mulțime de polițiști în uniformă debarcau în curtea pavată a atelierului pentru a-l ridica pe Philippe Sobieski și a-l transporta la sediul poliției pentru audieri. Pictorul nu opuse niciun fel de rezistență, nu scoase vreo vorbă și nu sună vreun avocat. În mod limpede, era gata să se apere singur.

Între timp, Corso îi telefonase de urgență Catherinei Bompart, pentru a-i da atât vestea cea bună, cât și pe cea rea, care erau, de fapt, una și aceeași. Îl arestase, în principiu, pe ucigașul de la *Squonk,* dar o făcuse în condiții întrutotul ilegale. Știau amândoi că există excepții și derogări acordate de judecătorul de libertăți, iar Bompart trebuia să obțină o astfel de derogare și să facă în așa fel încât ora la care aceasta fusese eliberată să se potrivească.

Stéphane sunase și la laboratorul criminalistic; cei de-acolo aveau misiunea de a cerceta acum cu atenție atelierul și de a găsi, într-un fel sau altul, fragmente din ADN-ul victimelor. Pe de altă parte, polițistul era convins că Sobieski avea pe undeva un bârlog secret unde își ucidea victimele. Găsirea acestuia avea să fie misiunea echipei sale. Acum, având acces la toate elementele vieții private a lui Sobieski, aveau să îi dea, cu siguranță, de urmă.

Deocamdată, Corso își admira captura, dovada imposibil de contestat a vinovăției lui Sobieski. O pânză abia terminată, care o înfățișa pe Sophie

Sereys așa cum fusese ea găsită în apropierea depozitului de gunoi de la Poterne des Peupliers. Nu lipsea nimic: colțurile gurii ciopârțite, nodurile lenjeriei, ochii injectați de sânge, chiar și piatra din fundul gâtului era vizibilă. Tot atâtea elemente pe care nimeni, absolut nimeni în afara poliției și a asasinului nu aveau cum să le cunoască.

Cei de la laborator aveau mijloacele de a data exact procesul elaborării operei. În orice caz, artistul se apucase de treabă cu cel puțin zece zile mai devreme, la doar câteva zile după moartea Sophiei…

După ce-i pusese lui Sobieski cătușele și-l imobilizase într-un colț al încăperii, Corso își continuase căutarea, sperând să găsească studii sau schițe preliminare ale morbidei opere descoperite. Nu găsise nimic.

În schimb, dăduse peste ceva mult mai interesant.

Era un tablou care reprezenta un corp mutilat îngrozitor, în mijlocul unui teren viran. O veritabilă natură moartă. Tabloul era neterminat, dar Hélène Desmora putea fi recunoscută fără nicio dificultate. Din nou, detaliile erau atent redate, acele detalii care i-ar fi putut fi cunoscute doar ucigașului.

Era limpede, Sobieski pregătea o serie de tablouri cu această temă. Dansatoarele de la *Squonk* aveau să fie „Nuferii” săi[5]. Pe parcursul percheziției, lui Corso nu-i dădeau pace două gânduri. Pe de o parte, i se părea straniu că pictorul își luase atât de puține precauții. Lăsase să se usuce tabloul cu prima sa crimă în mijlocul atelierului și lucra la cel de-al doilea tablou, cu a doua crimă, deși știa că poliția avea să debarce curând, în căutare de urme; în aceeași dimineață, Corso și Barbie îi promiseseră că aveau să obțină un ordin de percheziție. Cel de-al doilea gând era mai degrabă de natură psihologică. Pe măsură ce contempla și admira tablourile, lui Corso îi devenea tot mai limpede că mobilul crimelor artistului fusese cel mai simplu cu putință: le ucisese pe acele fete pentru a le putea picta. Scena crimelor devenea astfel decorul picturilor sale. Sobieski transpusese în realitate tablourile din mintea sa pentru a le putea trece pe pânză. Era o operă la jumătatea drumului între pictură și performanță artistică.

Deocamdată, Corso nu putea să facă decât o analiză rudimentară. Jacquemart insistase afirmând că Sobieski era un psihopat, un ucigaș asocial incapabil de compasiune și empatie. Cei șapte ani de închisoare îi agravaseră, fără îndoială, acest comportament. Nu-i păsa de nimic din cele ce se petreceau în afara zidurilor atelierului său. Conta doar opera. Iar fostul pușcăriaș era gata de orice pentru a avea subiectul perfect, pentru ca lumea

să se potrivească cu ceea ce avea el în minte, cu ceea ce voia să aștearnă pe pânză.

Cu trecerea anilor, pictura se strecurase obsesiv în mintea lui, devenind, într-un fel, o armă a crimei sau, cel puțin, o inspirație pentru crimele comise. Omuciderea și pictura se suprapuneau în mintea lui bolnavă. Victima aleasă de el nu era decât o ciornă a operei viitoare.

În așteptarea sosirii colegilor săi, Corso nu încercase să mai stea de vorbă cu Sobieski. Nu voia să rateze interogatoriul oficial. De altfel, era convins că pictorul avea să refuze să îi răspundă.

Dar, oare, avea să cedeze odată ajuns la sediul poliției?

Nu prea erau șanse ca acest lucru să se întâmple.

De un lucru putea fi sigur Corso: Sobieski nu era un ucigaș oarecare. Cunoștea perfect legea, cunoștea procedurile în vigoare și, lucrul cel mai rău, avea conexiuni printre jurnaliști. Avea să facă tot ce-i stătea în putință pentru a-l acuza de hărțuire. Cu siguranță, nu avea să aibă dificultăți în a-și asmuți toată haita de suporteri: artiștii, intelectualii, politicienii, toți aceia care se mobilizaseră pentru a-l scoate din pușcărie și care, de data aceasta, aveau să se lupte pentru ca el să nu se întoarcă acolo.

Atunci când sirenele poliției răsunaseră în curtea pavată a atelierului, Sobieski începuse să râdă pe tăcute, un chicotit sumbru ca al japonezelor din vechime care își dădeau dinții cu lac.

Chipul lui încetase să mai aibă orice urmă de profunzime, devenise doar o mască.

— Faci cea mai mare tâmpenie din viața ta.

44.

— Ești sigur că ai înțeles situația în care te afli? îl întrebă Corso o jumătate de oră mai târziu, în biroul său de la sediul poliției.

Prăbușit pe scaunul rezervat suspecților, Sobieski privi în jur, la cei patru pereți, zăbovi mai mult asupra celui cu fereastra de mansardă, apoi aruncă o privire spre lucarna blocată de un grilaj; de la sinuciderea lui Richard Durn[6], blocarea ferestrelor devenise lege la Brigada Omucideri.

— Ar trebui să fiu foarte aiurit ca să nu înțeleg.

— Tocmai urmează să-ți petreci a doua jumătate din viață la zdup.

Pictorul ridică din umeri. Înainte de a fi dus cu surle și trâmbițe la poliție, ceruse să fie lăsat să se schimbe. Acum purta un trening cu dungi aurite, fără îndoială de marcă, dar care îl făcea să arate exact a ceea ce era: un proxenet în drum spre pușcărie. Bluza îi era descheiată, dezvăluindu-i pieptul gol și lanțurile groase de aur de la gât, recuzită de rapper de doi bani, care sclipea în lumina zorilor pe cale să se ivească. O pălărie borsalino de fetru gri cu o banderolă tigrată îi ascundea pe jumătate chipul.

Cu degetul arătător, într-un gest caricatural, Sobieski își ridică borul pălăriei și declară:

— Noi doi, Corso, venim din aceeași lume. Așa că nu încerca să mă intimidezi. Partida abia începe.

Corso își porni computerul, fără să-i răspundă.

— Numele, prenumele, adresa și data nașterii, recită el, deschizând un nou document pentru a nota procesul verbal al interogatoriului.

Sobieski răspunse conștiincios, pe un ton neutru. Atunci când Stéphane îi ceru să declare unde se aflase și ce făcea în nopțile crimelor, pictorul își menținu declarația inițială: își petrecuse noaptea de 16 spre 17 iunie împreună cu Junon Fonteray și noaptea de 1 spre 2 iulie în compania Dianei Vastel.

Corso își puse mâinile pe birou și i se adresă calm, dar ferm, ca unui puști încăpățânat.

— Sobieski, fii rezonabil! Având în vedere ce am descoperit în atelierul tău, alibiurile tale nu mai fac doi bani.

— Și totuși, ăsta e adevărul.

— Atunci când Junon va înțelege ce riscă în cazul unei mărturii mincinoase, își va retrage declarația.

— Puteți încerca s-o intimidați, dar n-o să vă meargă. Fata asta are și cap, și inimă.

Corso și-o amintea drept o studentă prea sigură pe sine. Atunci când aveau să-i bage sub nas tabloul lui Sobieski, urma să se dezumfle ca un balon la sfârșitul petrecerii.

— Hai s-o luăm altfel. Dacă ți-ai petrecut noaptea de 16 spre 17 iunie cu Junon, cum se face că ai putut să pictezi un tablou care o înfățișează pe fata ucisă exact în poziția în care a fost găsită la Poterne aux Peupliers? Ai înfățișat legăturile care o imobilizau și piatra care i-a fost vârâtă pe gât. Aceste detalii n-au fost făcute publice, fotografiile de la scena crimei n-au

apărut în presă. Numai asasinul ar fi putut cunoaște aceste amănunte. Ce ai de spus despre asta?

— E vorba de forța inspirației mele.

— Va trebui să găsești un argument ceva mai convingător.

— Am citit articolele apărute în ziare și știrile de pe internet. Restul a fost simplă deducție logică.

— Ți-ai ratat cariera, trebuia să te faci polițist.

— Jurnaliștii au relatat că fata era legată cu propria lenjerie. Nu mi-a fost greu să ghicesc că a fost legată cu mâinile la spate.

— Nicăieri nu s-a precizat că legăturile fuseseră combinate și atașate de legătura de la gât, care era menită să o stranguleze pe victimă în momentul celei mai neînsemnate mișcări.

— Dacă ai fi cât de cât familiarizat cu practicile sado-masochiste, ai ști că acest gen de legătură e unul clasic.

— N-a scris nicăieri că asasinul ar fi familiarizat cu sado-masochismul.

— Tu ești chiar idiot? Individul alege drept victime niște stripteuze, se folosește de lenjeria lor pentru a le imobiliza, le desfigurează. E o perversiune cât se poate de comună…

— Nodurile desenate de tine sunt identice cu cele făcute de către ucigaș.

Sobieski zâmbi pieziș.

— Tabloul meu nu e chiar atât de precis. N-am desenat nodurile. Va fi greu să convingi pe cineva că o trăsătură de penel e o dovadă obiectivă.

Lui Corso îi venea să-l pocnească, dar se agăță de tastatură ca să nu facă vreun gest necugetat.

— Dar fața mutilată? Cum explici faptul că ai desenat exact rănile pe care le-a provocat ucigașul?

— Termină cu circoteca, Corso. Pe pânza mea, chipul fetei e din profil și ce se poate vedea? Doar o gură foarte mare.

— Adică exact rana Sophiei Sereys.

— Eu m-am gândit la *Strigătul* lui Edvard Munch. Și, după părerea mea, tot la același tablou s-a gândit și asasinul.

— De ce nu la Goya?

— Știu la ce faci aluzie… *Pinturas rojas,* care sunt expuse la mine în atelier.

— Exact. Și nu e numai asta, Sobieski. Problema ta e că sunt mai multe indicii care arată că tu ești asasinul: te culcai cu victimele, bântuiai prin culise la *Squonk,* ești amator de *shibari*…

— Nimic din toate acestea nu face din mine un om vinovat.

— Luate separat, poate că nu. Dar luate împreună, aceste fapte capătă greutate, nu crezi? Mai ales când e vorba de un individ care și-a petrecut șaptesprezece ani din viață în pușcărie.

— Am plătit pentru faptele mele și mi-am răscumpărat vina.

— Crima pentru care ai fost închis prezintă similitudini cu cele de acum și…

— Nu. Am mai vorbit despre asta. Ce s-a întâmplat atunci n-are nimic de-a face cu sacrificarea Sophiei și a Hélènei. Pentru numele lui Dumnezeu, pista asta n-o să te ducă nicăieri! N-o să câștigi nimic din asta, doar probleme cu superiorii tăi!

Polițistul schiță un zâmbet.

— Intenționezi să mă acuzi de hărțuire?

— N-am s-o fac eu, Corso. O vor face prietenii mei, cei care mă susțin, toți cei care au luptat ca să mă scoată din pușcărie.

— Sunt de-a dreptul îngrozit.

Sobieski se aplecă în față. Avea sprâncenele fine și foarte mobile. I se înclinau spre tâmple când făcea o afirmație sau când nega un lucru, accentuându-i expresia de contrariere sau consternare. Bompart numea această formă a sprâncenelor „acoperiș de latrină”.

— N-ai decât să râzi, Corso, dar știi foarte bine, la fel ca mine, că te miști pe un teren minat. Dovezile tale nu fac doi bani, arestarea mea a fost ilegală și toată afacerea o să-ți explodeze în mutră.

— În cazul ăsta, de ce nu îți suni avocatul?

Sobieski își reluă postura de pește sigur de sine. Cu picioarele depărtate, un cot rezemat de birou și cu pieptul aplecat ușor în față, ca să-și pună în valoare zorzoanele.

— Am tot timpul din lume ca să fac asta. Oricum, toată procedura ta a fost în afara legii de la bun început. Încep să mă întreb dacă ai avut vreodată de-a face cu un infractor adevărat.

În mintea lui Corso se aprinse un beculeț.

— Ce vrei să spui?

— De ce crezi că m-am întors acasă la ora 23?

— Fiindcă emisiunea la care participai s-a terminat.

— Emisiunea mea se termină la miezul nopții, puiule. Am revenit acasă fiindcă mi s-a declanșat sistemul de alarmă.

— Ce sistem?

— Cel instalat în atelier, cel atât de discret încât nici nu l-ai remarcat.

Corso simți că i se usucă gura. Încă o eroare de analiză: pușcăria e de natură să trezească filonul paranoic în oameni.

— Sistemul meu nu sună alarma, nu aprinde luminile și nu mă avertizează decât pe mine. Dacă vreun ticălos încearcă să intre, eu sunt cel care rezolvă problema, adăugă el, făcându-i lui Corso cu ochiul.

— Și ce vrei să spui cu asta? Va fi cuvântul tău contra cuvântului meu.

— Nu chiar, Corso, căci sistemul meu e dotat și cu camere de luat vederi.

De data asta, Corso simți cum i se strânge stomacul. Cu sau fără ajutorul lui Bompart, avea să-i fie greu să justifice o filmare cu plimbarea nocturnă prin atelierul lui Sobieski.

— Avocatul meu primește în timp real înregistrările, codate cu momentul înregistrării. Probabil s-a distrat de minune azi-dimineață. Nu în fiecare zi prinzi un polițist cu mâna în chiloți în timp ce se masturbează.

Corso schimbă tonul.

— Ascultă aici, imbecilule, n-ai decât să mă cauți de păduchi, dacă vrei, în înregistrările tale! Dar tablourile tale rămân probe admisibile și judecătorului o să-i facă plăcere să le încadreze în procedură.

— Mai sunt și alte elemente de adăugat la dosar, Corso. Ca de exemplu, urmărirea ilegală la care am fost supus. Îți repet, trebuia să fii mai prudent. Cu Sobieski, intri pe teritoriul politicii. Sunt un simbol, un mesaj de speranță pentru toți cei care-au dat-o de gard o dată și care vor să-și răscumpere greșelile. Opinia publică e de partea mea și, crede-mă, asta cântărește mult mai mult decât acuzațiile tale.

Câteva nume îi veniră în minte polițistului: Omar Raddad[7], Cesare Battisti[8]… Nimic nu e mai rău pentru un caz decât amestecul civililor. Opinia publică nu face decât să se adauge haosului general. În Franța se mai găseau chiar și acum voci care să-i ia apărarea lui Jacques Mesrine[9], blamându-i pe polițiștii care îl eliminaseră.

— Dacă-i așa, îi replică Corso, atunci va trebui să punem mai multă presiune pe martori.

Chipul lui Sobieski se contractă. Buzele începură să-i freamăte. Avea buze la fel de mobile ca sprâncenele și era capabil să exprime cu ajutorul lor, de la o clipă la alta, de la un surâs binevoitor la cruzimea cea mai sinistră.

— Să nu te atingi de Junon și Diane, nenorocitule! Dacă te atingi de ele…

— Ce-o să-mi faci? Trebuie să înțeleagă care sunt riscurile. O să cadă odată cu tine, asta-i tot. Așa se întâmplă când te culci cu *bad boys*.

Brusc, Sobieski își regăsi zâmbetul. Aceeași versatilitate a expresiei, în fundul orbitelor, ochii îi luceau a nebunie.

— N-ar fi trebuit să-mi fac griji, fredonă el. Am halit turbați ca tine cu zecile, în pușcărie.

— Da, așa am auzit. Ți se punea „Judecătorul”. Și asta va fi în dezavantajul tău.

— Despre ce vorbești acolo?

— Las-o moartă! În orice caz, ai exact mutra potrivită pentru acest rol. Vei fi prezentat judecătorului în cursul zilei de azi și vei fi arestat preventiv.

— Am să-ți fac o favoare, murmură pictorul, aplecându-se din nou peste birou. Înainte să chemi cavaleria, uită-te bine la tabloul meu. Soluția e acolo.

— Ce soluție?

— Ești un polițist bun, îl ironiză Sobieski. Am încredere în tine. Vei sfârși prin a înțelege adevărul. Cum am reușit să pictez acest tablou, deși sunt nevinovat.

Corso se neliniști. Dincolo de accentul arogant al pictorului, percepuse și altceva.

Suspectul se ridică. Își regăsise morga de prinț al șanțurilor.

— Grăbește-te, îl sfătui acesta, făcându-i din nou cu ochiul. Și nu uita: cu Sobieski, intri pe domeniul politicii.

45.

— Suntem sau nu suntem în regulă?

Bompart programase deja o nouă conferință de presă pentru acea zi. Intenționa să facă un anunț public oficial ca să le dea un os de ros jurnaliștilor și să liniștească publicul larg. În picioare în fața biroului său, Corso încerca să o calmeze și să obțină încă un răgaz.

— Suntem în regulă, dar…

— A mărturisit?

— Nu… și avem o problemă.

— Ce fel de problemă?

Corso îi explică în câteva cuvinte povestea cu sistemul de alarmă.

— Paştele şi Dumnezeii…, înjură ea printre dinţi.

Şefa de la Omucideri obţinuse deja autorizaţia de percheziţie pentru escapada nocturnă a lui Corso. Cu dezvăluirea acestuia, însă, pătrundeau pe un alt teritoriu, cel al violării domiciliului unui suspect.

— Nu te ambala, încercă el să argumenteze. Probabil că vom putea să negociem.

— Nu mai spune! Cu cine, mai exact?

— Cu Sobieski şi avocatul lui. Imbecilul se teme să nu le bruscăm pe cele două martore ale sale, Junon Fonteray şi Diane Vastel. Ar putea fi moneda noastră de schimb.

— Unde te crezi? La o luare de ostatici?

— Ştii ce vreau să spun.

Se lăsă o clipă de tăcere.

— Aşadar, s-a zis cu comunicatul meu, concluzionă ea, decepţionată.

— Mai lasă-mi ziua de azi. Am să găsesc altceva. Echipa mea îi răscoleşte acum atelierul, îi cercetează conturile şi amantele. Sobieski n-are decât să ne atace mai târziu, puterea acuzaţiei va face ca atacul lui să nu conteze.

Bompart nu-i răspunse. Părea sceptică.

— Îţi spun, diseară vom avea ceva baban la dispoziţie.

— Să te-audă Cel de Sus.

Corso se repezi în biroul lui Krishna. Conţopistul echipei se pricepea să redacteze note de constatare care nu puteau fi criticate sub niciun aspect. Krishna nu era doar un maestru al limbajului administrativ, ci îşi luase examenul de intrare în barou şi nu-l întrecea nimeni în materie de proceduri.

După ce-l informă, Corso ţinu să precizeze:

— Fii atent, va fi doar o ciornă.

— Cum adică?

— Nu trimiţi documentul nicăieri, nu-l arăţi nimănui. Încă nu ştiu ce cale vom urma mai departe.

Ascuns în spatele ochelarilor săi, Krishna părea o planşă dintr-un manual de geometrie: cercul şi pătratul, craniul pleşuv şi ochelarii cu ramă de baga. Nu-i plăceau devierile de la drumul cel drept.

— Nu înţeleg. Riscăm ceva?

Corso îşi trecu mâna peste faţă.

Ca un făcut, exact atunci Barbie intră în biroul scribului.

— Ce cauți aici? o întrebă Corso, iritat. N-ar trebui să fii la atelierul lui Sobieski?

— De-acolo vin, aproape am terminat.

— Deja?

— Întocmai, deja.

Barbie avea expresia din zilele ei nu tocmai bune, privirea plină de îngrijorare și era roșie în obraji.

Privi scurt spre Krishna, apoi i se adresă lui Stéphane:

— Poți să vii câteva clipe?

Pe culoar, polițista trecu direct la subiect:

— N-avem nimic, șuieră ea cu voce scăzută și ușor gâfâită. Cei de la laborator n-au găsit nici măcar o amprentă care să-l incrimineze pe Sobieski. Dacă și-o trăgea cu Sophie și Hélène, nu o făcea la atelier.

— Nicio urmă de sânge?

— Absolut nimic.

— Și menghina?

— Am demontat-o și am trimis-o la analize. Dar au scanat-o deja la fața locului cu Bluestar și n-au niciun rezultat.

— Mai are încă un atelier, mi se pare evident. I-ai studiat extrasele de cont?

— Am început, dar percheziția asta mi-a mâncat jumătate din noapte și toată dimineața.

— Ocupă-te de asta. Trebuie să fi închiriat un spațiu pe undeva sau poate a cumpărat ceva.

— Să nu uit… L-am contactat și pe Mathieu Veranne, nu-l cunoaște pe Sobieski.

Corso îl revăzu în gând pe Marchizul de Sade cu figură plată. Dacă tipul ăsta nu auzise niciodată de suspect, însemna că fostul pușcăriaș nu avea contacte cu mediul sado-masochiștilor parizieni. Sobieski practica această artă solo și o făcea după propriile reguli.

— Ați găsit ceva materiale sado-maso la el în atelier?

— Nici măcar un capăt de ață.

Barbie, care era de obicei ofensivă, părea acum descumpănită. Își sărbătoriseră prea devreme victoria. Poate chiar comiseseră o eroare gravă arestându-l pe Sobieski…

— Stock ce face?

— Continuă să-i interogheze pe apropiații lui, pe prieteni, dar cu excepția poveștilor de amor, tipul pare ireproșabil.
— Ludo?
— E la atelier, se ocupă de blocarea accesului.
— Vreo veste de la avocatul lui Sobieski?
— Nu.
De ce oare ticălosul nu-și asmuțise încă dulăul asupra lor? De ce întârziau să apară represaliile? Papagalul recepționase imaginile cu Corso în plină percheziție ilegală, ar fi trebuit să se înființeze deja la sediul poliției pentru a cere eliberarea clientului său.
Dacă nu acționase încă, însemna că avea ordine să nu o facă. Sobieski aștepta ceva… dar ce anume?
— Întoarce-te la cifrele tale și găsește-mi un indiciu. Unde-s tablourile?
— Care tablouri?
— Cele cu Sophie și Hélène.
— La laborator, cred.
Corso porni cu pași hotărâți spre laborator. Traversă curtea, urcă alte scări și intră pe culoarul Serviciului Centralizat de Identificare Judiciară, care semăna cu un muzeu al criminalisticii pe stil vechi.
Fraza lui Sobieski nu înceta să-i răsune în minte: „Uită-te bine la tabloul meu. Soluția e acolo.” Imbecilul era capabil să fi ascuns un mesaj în tablou, un amănunt exploziv care fie avea să-l scoată din cauză, fie să-i agraveze situația.
Corso intră în sala principală a serviciului de identificare judiciară, care semăna cu unul dintre laboratoarele de odinioară de la Jardin des Plantes. Canapele, becuri Bunsen și câteva centrifuge, singurele elemente moderne – departe de laboratoarele futuriste din serialul *CSI*.
Îi salută grăbit pe tehnicienii care-și vedeau de computerele sau microscoapele lor. Nu înțelesese niciodată mare lucru din ce făceau acești polițiști științifici și o simplă vizită aici era de-ajuns pentru a-i da dureri de cap.
Un tip în halat alb, cu părul blond retezat drept, un cap mare cu o expresie timorată și un fizic de cimpoi, deloc făcut pentru munca de teren, îi ieși în întâmpinare.
— Sunt locotenentul Philippe Marquet, cu ce vă pot ajuta?
Corso se prezentă și ceru să vadă tablourile lui Sobieski.
— Sunt în curs de analizare. Urmați-mă, vă rog.

Trecură într-o încăpere alăturată. Pașii li se afundau în suprafața parchetului dislocat din loc în loc. Ambianța de aici amintea de un laborator școlar de fizică-chimie de la sfârșitul anilor ’70.

Tabloul cu Sophie era fixat pe un șevalet de metal. Corso îl știa de multă vreme pe unul dintre tehnicienii care se agitau în jurul acestuia, Nicolas Laporte, un coordonator cu care lucrase de multe ori; era inteligent, își știa meseria, dar era sindicalist și veșnic nemulțumit. Nicidecum genul lui Corso.

— Ați aflat ceva? întrebă el.

— Nimic special. După analiza uleiurilor și a lacului protector, Sobieski a terminat acest tablou acum aproximativ o săptămână.

Prin urmare, Sobieski își zugrăvise viziunea asupra crimei la scurt timp după ce aceasta se petrecuse, căci munca la tablou durase și ea două sau trei zile. Ulterior, pregătise asasinarea Hélènei Desmora, „schița” viitorului tablou, apoi trecuse la acțiune. Era o cronologie plauzibilă, dar cuvintele suspectului îi răsunau încă în minte: „Uită-te bine la tabloul meu. Soluția e acolo”.

— Asta-i tot ce-mi poți spune? întrebă Corso, privind cu atenție tabloul.

Laporte se lansă într-o serie de explicații tehnice pe care Corso nu le mai auzi. Aplecat asupra „naturii moarte”, se concentra la cele mai mici detalii ale picturii.

Sobieski se jucase de-a hiperrealismul aici: cambrura oribilă a corpului, pliurile lenjeriei preschimbate în legături ucigașe, gura devenită o plagă căscată, părul răsfirat pe ciment… Pictorul nu uitase niciun detaliu: de la piatra vârâtă pe gât, al cărei vârf era vizibil, până la coastele reliefate ce stăteau parcă gata să străpungă carnea victimei…

— Ce e chestia aia din dreapta? întrebă el.

— Care chestie?

— Pata aia neagră de acolo.

Corso arăta spre o formă rectilinie ciudată, care se ivea în colțul drept inferior al tabloului, un element ce nu părea nici din ciment, nici din pământ și care contrasta cu restul decorului.

Laporte își puse ochelarii și privi, la rândul său, mai îndeaproape.

— Rahat, făcu el, ridicându-se.

— Ce e?

Își scoase ochelarii și-l privi lung pe Corso. În clipa aceea, polițistul înțelese, la rândul său.

— Suntem morți, concluzionă simplu Nicolas Laporte.

46.

Corso o convocă pe Barbie în biroul său.

— Viermele e-n fruct.

— Nu înțeleg, răspunse polițista.

— Sobieski nu a pictat scenele crimelor la fața locului, ci după fotografiile celor de la Identificare Judiciară. Modelele pe care le-a folosit sunt clișee făcute de IJ. A avut grijă chiar să reprezinte într-un colț al imaginii o parte dintr-o trusă din polipropilenă aparținând unuia dintre oamenii noștri de la Departamentul Științific care au fost la fața locului.

— Vrei să spui că…

— Cineva i-a dat sau i-a vândut imaginile astea.

— Ar fi putut picta acel detaliu dinadins, ca să se scoată nevinovat…

— Nu. Am căutat împreună cu Laporte și am identificat clișeul pe care Sobieski l-a copiat. Nu încape nicio îndoială.

Primul individ care trebuia luat la întrebări era fotograful de la IJ care fusese prezent la depozitul de gunoi de la Poterne aux Peupliers în 17 iunie și, de asemenea, în 2 iulie pe terenul viran din Saint-Denis, un anume Benjamin Nguyen, 29 de ani, ofițer de poliție încadrat la IJ în urmă cu patru ani. Nicolas Laporte era gata să jure că nu acesta fusese vinovatul, dar întrebările trebuiau puse.

Barbie urma să cerceteze dosarele electronice: fiecare ieșire pe teren era documentată și salvată în memorie. Se putea astfel ști cine, în ce zi și la ce oră accesase un document sau un clișeu. Dar Corso era de părere că, cel mai probabil, vreun ticălos îi vânduse lui Sobieski fotografiile pe hârtie. Odată imprimate, imaginile nu mai puteau fi urmărite.

Cel mai greu avea să fie să-i interogheze pe oamenii lui Bornek. Ei erau cei responsabili de anchetă în momentul în care e posibil ca fotografia Sophiei Sereys să fi fost vândută. Așadar, existau motive temeinice pentru a bănui că ticălosul era unul dintre aceștia.

Dar aceea nu fusese singura fotografie vândută. Urmase la rând o alta, cu Hélène Desmora. În acest caz, putea fi bănuit întregul serviciu IJ, oamenii lui Bornek și, de ce nu, chiar cei din echipa lui Corso…

— Îi cunoști? o întrebă Corso pe Barbie.

— Pe câțiva dintre ei.
— Și sunt în regulă, sau…?
— Niciodată nu poți băga mâna în foc.
Corso clătină din cap, fatalist. Încă de la începutul anchetei, un polițist se aflase în contact cu cel care devenise apoi suspectul lor numărul unu. Era o ipoteză care implica și faptul că, pe cale de consecință, Sobieski nu era asasinul celor două tinere. Corso prefera să nu se gândească deocamdată la asta.
— Trebuie să urcăm până la sursa banilor.
— Ce vrei să spui?
— Sobieski a cumpărat fotografiile. A plătit pentru ele. Banii lasă urme.
— Și ce, crezi că a făcut plata prin virament în contul poliției?
Barbie avea dreptate. Totul se petrecuse, cu siguranță, pe sub tejghea, în bani gheață.
— Verifică-i totuși conturile bancare. E posibil să fi retras sume mai mari în datele care ne interesează.
Polițista părea sceptică și la fel era și Corso. Importantă acum era evitarea unui scandal intern. Corso hotărî să ia taurul de coarne. Sau, mai exact, pe Sobieski de părțile-i sensibile.
— Revin imediat, spuse el, fără să dea alte explicații.
Coborî în fugă scările și ajunse în curtea sediului poliției. În acel moment, Sobieski era în arest, în subsolul Palatului de Justiție. La expirarea mandatului de reținere urma să fie audiat de către judecător, care avea să îl pună sub acuzare. Abia în momentul respectiv urma să aibă loc „transferarea”, potrivit jargonului polițiștilor, la o închisoare adevărată.
Corso trecu de filtre, de mai multe porți, traversă culoarele tribunalului al căror principal element de arhitectură era grilajul. Ferestre, uși, pasarele, toate erau protejate cu grilaje, pentru ca fiarele din acest circ să nu cauzeze nicio problemă în timpul scurtei lor treceri pe aici.
În celulă, Sobieski rămăsese îmbrăcat în treningul său alb, dar nu mai avea pălăria. Capul părea să i se fi redus la jumătatea dimensiunilor anterioare. Continua să-și ridice sprâncenele, iar fruntea îi era încruntată, scoțând la iveală decenii de riduri, furii și deziluzii.
— De unde ai avut fotografiile?
— Despre ce vorbești?
Tâmpla stângă îi era albăstrie, obrazul drept tumefiat. Stropi de sânge pătau gulerul bluzei. Reîntâlnirea cu poliția nu fusese tocmai ușoară pentru

fostul pușcăriaș.
— Nu face pe prostul, îi ordonă Corso, așezându-se lângă el. Ai făcut rost de o fotografie cu Sophie Sereys la Poterne aux Peupliers și apoi alta, cu Hélène Desmora pe terenul viran. Te-ai mulțumit să copiezi pozele, mergând până la reproducerea unei truse de-a celor de la IJ care apărea în cadru.
Sobieski zâmbi larg, dezvelindu-și dinții și gingiile umflate de sânge.
— Asta a fost asigurarea mea de sănătate.
— Cum ai făcut rost de aceste imagini? Aș putea să te pun sub acuzare pentru coruperea unui funcționar public și obstrucționarea justiției.
— Sunt mort de frică. M-ai băgat aici pentru două crime. Vei fi obligat să mă eliberezi mâine și să mărturisești public cum își rotunjesc veniturile funcționarii poliției. Corso, mi-e milă de tine. Urgența ta majoră, acum, e să-ți salvezi colegii.
Sub lumina neonului, umbrele de pe chipul lui Sobieski se lungeau, asemenea unor stalactite negre. Prin geamul ușii, Corso putea să-l vadă pe agentul aflat de santinelă, care îi supraveghea. Era limpede, Sobieski își făcuse deja de cap.
— Cu cât ai cumpărat pozele?
— De ce, ai și altele să-mi oferi?
— Răspunde!
— Totul are un preț, Corso. Iar probitatea unui polițist, în condițiile actuale ale pieței, nu e foarte scumpă.
— Fir-ar a dracului, cine ți le-a vândut?
— Nu sunt turnător.
— Așadar, ai fi în stare să protejezi un polițist?
Sobieski se aplecă spre el. De-aproape, pielea lui întinsă pe osatura feței părea netedă, ca și cum ar fi fost tăbăcită. Părea că învelișul exterior al fostului pușcăriaș se etanșeizase cu mult timp în urmă, pentru a nu mai permite niciun atac al lumii exterioare.
— Știu că ai anchetat la Fleury. Acolo îmi spuneau „Judecătorul”. Știi de ce?
— Fiindcă făceai să fie respectate nu știu ce legi închipuite.
— Niște reguli pe care le-am instituit chiar eu.
— Și regulile astea sunt valabile și pentru polițiști?
— Pentru polițiștii care acceptă să aibă de-a face cu mine, da. Iar ei se află sub ocrotirea mea.

Corso se abținu cu greu să nu îl lipească de perete.

— Dacă vrei să scapi de acuzațiile care ți se aduc, vei fi obligat să ne spui cum îl cheamă.

Sobieski izbucni într-un râs sincer.

— Să scap de acuzații? Singurul vinovat e cel care mi-a vândut aceste fotografii. Nu-mi fac probleme, știu că o să-l găsești, dar nu eu am să-l dau de gol.

Corso nu știu ce să îi răspundă.

— Singura ta problemă e că nu eu le-am ucis pe aceste femei, continuă Sobieski pe un ton împăciuitor. Te-ai înșelat amarnic, Corso, și ai tot interesul să mă eliberezi cât mai repede, înainte să ajungi de râsul întregului Paris.

Corso făcu un efort supraomenesc pentru a se transpune, doar pentru o clipă, în pielea acestui gunoi.

— Hai să admitem că n-ai nimic de-a face cu întreaga afacere. De ce ai ținut să-ți procuri imaginile astea? De ce ai vrut să le transformi în tablouri?

— Fiindcă sunt exact genul de lucruri care mă inspiră. Ăsta e universul meu.

Corso se ridică și încercă să-și păstreze calmul.

— Uite cum stă treaba, Sobieski. Martorii tăi, alibiurile tale, combinațiile cu nu știu care polițist de aici și toți admiratorii tăi… nimic din toate astea nu o să te salveze. Știu că tu le-ai ucis pe fete și ai să plătești pentru crimele astea, ți-o jur.

Revenind la birou, dădu peste Barbie, sau, mai degrabă, ea se aruncă asupra lui. Îl duse, aproape cu forța, pe acoperiș și închise cu grijă ușa. Apoi așteptă câteva secunde, pentru a se asigura că nimeni nu-i urmărise.

Stând în picioare pe acoperișul din tablă de zinc, Corso își aprinse o țigară, uimit de acest exces de prudență.

Barbie reveni lângă el. Îi ajungea doar până la piept, iar panta sporea diferența de înălțime dintre ei.

— Am parcurs extrasele din conturile bancare ale lui Sobieski. Nu reiese nimic de-acolo, în afara faptului că e foarte bogat. Nu folosește niciodată carduri sau cecuri. Scoate din bancă sume mari de bani gheață, de fiecare dată. Prin urmare, putem să abandonăm această pistă. E imposibil să aflăm când și cu ce sumă a plătit pentru fotografii.

— Mda, încă o veste bună…

— Mai ții minte că Sobieski nu are telefon mobil.

— Uite, asta n-am să cred nici în ruptul capului.

— Ei bine, greșești. Conform celor aflate de Stock, Sobieski folosește metode de modă veche pentru a comunica. De exemplu, are o „cutie poștală” în arondismentul XI, aproape de rue Saint-Maur, la L’Hippocampe, unde i se pot lăsa mesaje.

— De unde știi chestia asta?

— E tot meritul lui Stock. Pe scurt: am fost acolo și l-am tras pe limbă pe patronul localului. Am vrut să aflu dacă vreun tip cu alură de polițist a trecut pe-acolo pentru a transmite un mesaj în decursul ultimelor două săptămâni. Patronul nu avea o memorie prea bună, dar și-a amintit că un tip a trecut de două ori pe acolo, în urmă cu două săptămâni și respectiv acum câteva zile…

— Ce semnalmente avea?

— Un tip înalt ca o prăjină, cu o coamă de păr roșcat. Un tip cu accent din sud și care vorbea numai despre rugby. Îți sună cunoscut?

47.

— E un coșmar.

La poalele catedralei Notre-dame, între Podul Saint-Michel și micul pod Cardinal Lustiger, Sena, deja despicată în două de Île de la Cité, se îngustează și mai mult. Fluviul larg din amonte e înlocuit de o albie mărginită de meterezele înalte ale malurilor unde, ca din întâmplare, sunt amarate câteva șlepuri, ceea ce dă o aparență de canal acestui braț strâmt, aproape intim, al Senei.

Atunci când Corso o sunase, pentru o „ședință de criză", Bompart îl condusese imediat afară, pe Quai des Orfèvres, un loc care auzise multe de la mulți. Polițistul îi rezumase situația în care se aflau, iar Bompart hotărâse ca ei doi să-și continue plimbarea. Traversaseră porțiunea din fața catedralei, printre turiști, amatori de role și soldați antitero, apoi se opriseră în dreptul micului pod, găsind acolo o atmosferă liniștită, ca într-un confesional, care se potrivea de minune momentului.

— E un coșmar, repetă ea, în timp ce-și aprindea o țigară.

— Nu este. Am un plan.

— Ai făcut deja destule tâmpenii!

— Ascultă-mă! Mâine îi vor da drumul lui Sobieski. Înainte de asta, însă, am să negociez cu el.

Bompart îl privi consternată.

— Te și afli într-o poziție numai bună pentru a negocia…

Corso continuă, prefăcându-se că nu aude comentariul sarcastic.

— Povestea cu fotografiile ne dă peste cap dovezile majore dar este, în sine, o faptă penală.

— Mai ales pentru Ludo.

— Și pentru Sobieski, în egală măsură. Coruperea unui funcționar public, furtul unei dovezi și așa mai departe. Având în vedere trecutul lui, s-ar întoarce în pușcărie imediat.

— De parcă n-aveam destule probleme… Chiar te rog, fă asta și adu-ne pe cap toată intelectualitatea și toți jurnaliștii de pe malul drept al Senei!

Corso o strânse ușor de braț.

— Am fost să-l văd în celulă. Face pe durul dar e îngrozit de ideea de a se întoarce în celulă. Îi vom propune să-și țină gura, iar în schimb noi îl

scoatem din rahat pe Ludo și îi dăm drumul.

Bompart îl privi pieziș. Își încleștase ambele mâini pe parapet, ca un căpitan la prova navei sale, în miezul furtunii.

— Crezi că va fi de acord?

— Sunt convins. Noi uităm de fotografii și de tablouri și reluăm ancheta de la zero.

— Ar rămâne procesele-verbale.

— Procesele-verbale sunt încă la Krishna.

— Și ce-i spunem procurorului de caz?

— Că ne-am pripit și nu avem suficiente dovezi pentru a-l deferi justiției pe Sobieski.

Bompart privi în lungul râului, spre Podul Saint-Michel. Se însera și, în alte împrejurări, scena ar fi putut părea fermecătoare. Corso, în schimb, o privea pe ea, pe protectoarea sa: regina polițiștilor fusese odinioară o femeie frumoasă, dar timpul își pusese amprenta asupra ei. La pecetea anilor se adăugaseră și grijile provocate de crime, de violuri, de jafuri… Cufundată în abisul întunecat al răutății oamenilor, Bompart își pierduse toată strălucirea, cea interioară și cea exterioară deopotrivă. Crispată din cauza deziluziilor, roasă de dezamăgiri, nu mai era acum decât un ghem de amărăciuni, care vota cu Le Pen și își dorea cu ardoare reinstituirea pedepsei cu moartea. Un suflet chinuit de trecerea timpului.

Observând-o cu coada ochiului, Corso încerca să-și amintească singura dată când se culcase cu ea. Se întâlniseră într-un hotel de doi bani de lângă Maubert-Mutualité. Amândoi aveau asupra lor armamentul de serviciu și se încurcaseră în harnașamentul tocurilor de pistol. Tot ce-și mai amintea acum era sentimentul de ridicol și de greșeală sinistră care nu-i dăduse pace încă de atunci.

— Și Ludo?

— Tocmai l-am băgat între corzi.

— Ce ți-a spus?

— Tot felul de povești cu femei, cu nevoia lui de bani și alte tâmpenii.

— A fost prima oară?

— El se jură că da, dar minte.

— Scapă de gunoiul ăsta.

— Nu chiar acum. Așteptăm să se așeze lucrurile, apoi o să-și prezinte demisia.

Bompart încuviință. Era de acord cu clemența manifestată de Corso, dar ar fi preferat să fie ea cea care lua decizia.
— Știe ceva despre Sobieski?
— Nu. S-au cunoscut la un local de swingeri. Pictorul i-a dat de înțeles lui Ludo că era dispus să cumpere fotografii de genul ăsta: cadavre, sânge și mizerie… La orice preț.
— Cât a câștigat?
— Câte zece mii pe fiecare poză. E plin de datorii.
— Ce părere ai?
— Trebuie să așteptăm să se stingă scandalul.
Bompart expiră adânc, echivalentul ultimului sunet de orgă la un concert.
— Mă duc să-i telefonez procurorului, concluzionă ea, cu un glas obosit. Am să-mi fac *mea culpa* și am să-i explic că ne-am grăbit. Va dispune încetarea arestării începând din seara asta.
Se pregăti de plecare, dar ea îl reținu, prinzându-l de mânecă.
— Mă tem că n-ai înțeles. Dacă rezolvăm problema asta, n-am scăpat decât de o grijă, dar atât. Tot va trebui să-l găsești pe asasin.
— Asasinul e Sobieski.
— În cazul ăsta, scoate-ți palmele din fund și prinde-l.
Corso plecă în goană direct spre arest. Ceru agenților de pază să îl aducă pe Sobieski, cu cătușele puse, în sala de percheziție; în încăperea cu pereți acoperiți de faianță și cu mozaic pe pardoseală care semăna cu vestiarul unei piscine aveau să fie departe de priviri și urechi indiscrete.
Văzându-l, Sobieski tresări.
— Nu-mi dați drumul? întrebă pictorul.
Corso îi făcu semn agentului să-i lase singuri. Zgomotul ușii trântite îl făcu din nou pe deținut să tresară.
— Așază-te, ordonă Corso, arătându-i banca din centrul încăperii.
Sobieski nu se mișcă. Cu cătușele la mâini, scuturat de ticuri nervoase, Sob la Tob își pierduse cu totul aplombul.
— Am să torn tot judecătorului, nebunul dracului! Iar când voi fi eliberat, am să dau pe goarnă tot la presă. La dracu', am să…
Corso îl apucă de umăr și-l forță să se așeze.
— Ți-am spus să te așezi!
Luă loc lângă el și continuă:
— Am vorbit cu procurorul și i-am explicat tot.
— Probabil ai omis anumite detalii, rânji Sobieski.

— Nu. I-am explicat cum ai piratat site-ul celor de la Identificare Judiciară și ai furat niște fotografii de la niște cazuri de-ale noastre.

— Ce naiba îndrugi acolo?

Corso își asumă un ton conciliant:

— L-am asigurat că intențiile tale erau nevinovate. N-ai vrut să faci nimic rău. Ești artist, doar îți căutai o sursă de inspirație…

— Vorbești tâmpenii, nici măcar nu am telefon mobil.

— Nu, dar ai computer. Am trimis la tine o echipă de tocilari de la IJ, cărora le va face cea mai mare plăcere să-și pirateze propriul site ca să te bage în găleată.

— Ticăloșii naibii!

— Calmează-te, încă mai putem aranja totul.

Sobieski se retrase spre marginea băncii, cu privirea în pământ. Părea bătrân și stors de puteri dar, paradoxal, încă în stare să sară la bătaie, ca un animal hăituit.

— Nimeni nu a aflat despre tablouri.

În fundul orbitelor lui Sobieski se aprinse o licărire sticloasă, fremătătoare.

— Îi vom spune procurorului că ne-am cam grăbit. Îi vom vorbi de legătura ta cu Sophie și Hélène, despre caietul de schițe, despre picturile lui Goya. Dar, așa cum bine știi, toate astea sunt dovezi indirecte. Cu puțin noroc, în seara asta ai să dormi acasă.

— Mănânci rahat! scuipă pictorul. Eu sunt ăla care o să vă bage pe toți în pușcărie. Am păstrat pozele pe care mi le-ați vândut chiar voi, polițiștii. Am filmarea în care poți fi văzut intrând prin efracție în atelierul meu. În Paștele mă-sii, sunteți morți cu toții!

Corso încuviință din cap, fără să renunțe la calmul său imperturbabil; era singura strategie care îl putea convinge pe inamic.

— Ai câteva atuuri, e adevărat, dar și noi le avem pe ale noastre. Am povestit cu Ludo, baștane. Mi-a dat lista cu tot ce ți-a vândut. Tocilarii mei sunt chiar în momentul ăsta pe cale de a introduce în memoria computerului tău clișeele respective. Nu ți-am vândut nimic, tu ești cel care a furat pozele. E simplu.

— N-o să mă dau bătut. Manipulările voastre informatice nu o să facă față examenului unor experți și…

— Știi care-i partea frumoasă? Experții care vor fi chemați să-ți inspecteze computerul sunt chiar tocilarii noștri.

— Ticăloși, mormăi Sobieski. Dar am și alte probe, am…

— Mă îndoiesc că Ludo ți-a tăiat facturi pentru pozele alea. Va fi cuvântul tău împotriva cuvântului nostru. Și, având în vedere antecedentele tale, nu cred că ai vreo îndoială cine va fi crezut.

— Vă protejați unii pe alții, poponarii dracului…

Stéphane își așeză mâna pe umărul lui Sobieski, într-un gest amical.

— În același timp, te protejăm și pe tine. Cel mai bine ar fi ca toată lumea să dea uitării acest incident neplăcut.

— Și cum pot fi sigur că nu o să mă băgați la zdup pentru piraterie informatică?

— Nu ăsta e subiectul dosarului, Sobieski. Atunci când o să te arestez, va fi pentru uciderea Sophiei Sereys și a Hélènei Desmora. Și asta se va întâmpla cât de curând. Ai câștigat o simplă amânare.

Sobieski rânji cu toți dinții lui negri. Tocmai înțelesese că, după această remiză, noul meci începuse deja. În mod curios, ideea părea că-i e pe plac.

— Baftă, dobitocule, murmură el, duios.

După ce părăsi arestul, Corso se ocupă de treburile curente. Bineînțeles, fusese o cacealma: niciun polițist de la IJ n-ar fi acceptat să intre fără mandat în computerul unui suspect, nici măcar pentru a salva pielea unui alt polițist. Dar Sob la Tob avea să-și țină gura în timpul audierii, iar judecătorul nu avea să afle niciodată despre percheziția ilegală și nici despre manevrele lui Ludo.

Revenit în birou, Corso o sună pe Bompart, ca să-i spună că totul se aranjase; ea îi închise fără nicio replică; apoi redactă un proces-verbal pentru audiere, cu ajutorul lui Krishna, în care nu menționă niciun cuvânt despre tablouri. Trecu apoi pe la IJ ca să le recupereze și să reușească să-i convingă pe cerberii de acolo, mai ales pe individul mărunțel cu freză dreaptă, Philippe Marquet, că lua tablourile „pentru nevoile anchetei”.

În sfârșit, o informă pe Barbie despre tot ce făcuse și-i dădu sarcina de a-l pune la punct pe Ludo: fusese salvat ca să nu atragă echipa într-un scandal; după finalul anchetei, nu mai voiau să audă niciodată de el.

De asemenea, îi ceru adjunctei sale să mai facă o dată turul de onoare: să verifice mărturiile spontane, munca de chinezi a stagiarilor, diversele cereri de informații trimise. Ulterior, toată lumea putea să meargă la culcare. Începând de a doua zi aveau să reia ancheta de la zero.

Ieșind din sediul poliției, Corso fu cuprins de amețeală. Nu mai avea un vinovat, nu mai avea o pistă de urmărit, nu mai avea nicio idee. Într-un fel,

se simțea ușurat, aproape beat de uimire că reușise să evite ce era mai rău. Dar era o beție a disperării.

Se întoarse acasă și, fără să mai cineze, adormi pe canapea, îmbrăcat.

Un somn fără vise.

48.

— Sunt Adrien.

Corso avu nevoie de câteva secunde pentru a-și aminti că acesta era numele tânărului polițist pe care Barbie îl pusese pe urmele lui Sobieski încă din seara precedentă, atunci când fusese eliberat după audiere, în jurul orei 20.

Agentul îl trezise. Era aproape 9, iar Corso dormise ca un accidentat aflat în comă.

— Ce s-a întâmplat?

— Sunt la Gara de Nord.

— Cu ce ocazie?

— Sobieski nu s-a mișcat de acasă toată noaptea, dar adineauri a luat un taxi și a venit aici. L-am urmărit.

— Unde merge?

— N-am idee.

Corso era siderat: în ciuda restricțiilor care-i fuseseră impuse, cretinul își făcea bagajele ca s-o ștergă.

Stéphane gonea deja în jos pe scări.

— Nu-l scăpa din ochi, vin și eu acolo.

În timp ce gonea la bordul Polo-ului, cu sirena și girofarul în funcțiune, agentul îl sună din nou.

— Intenționează să urce în Eurostar!

Corso traversase deja Sena și urca pe bulevardul Sébastopol, cu piciorul apăsat pe accelerație, fără să oprească la vreun stop. Ce naiba voia să facă Sobieski în Anglia? Chiar și un fanfaron ca el ar fi trebuit să își dea seama că se afla în colimator și că ar fi fost mai bine să stea cuminte.

— Arată-ți legitimația și descurcă-te ca să-mi afli în ce tren a urcat.

— Și… ce fac după aceea?

— Îmi iei și mie un bilet pe aceeași rută.

Răspunsul îi venise pe limbă înainte chiar de-a fi avut timp să reflecteze. Urma să dispară, lăsându-și baltă colegii, dar o făcea într-un scop nobil: Sobieski avea cu siguranță un motiv ascuns pentru a se precipita astfel de cealaltă parte a Canalului Mânecii. Iar motivul acesta putea foarte bine să aibă legătură cu vinovăția sa.

Gara de Nord. Cartierul acesta bătea toate recordurile de haos, de zgomot și de poluare. Gara se extinsese fără încetare, mutându-și zidurile, construind anexe, săpând subterane… Ca urmare, împrejurimile acesteia deveniseră un haos permanent: mașini care circulau bară la bară, artere prea strâmte, intersecții de neînțeles. Gara de Nord era ca o insulă protejată de curenți marini puternici: aveai impresia că te apropii, dar se îndepărta pe dată, manevrai din nou pentru a te apropia de ea și, din nou, o vedeai îndepărtându-se…

— Unde e acum?

— A plecat de la ghișee, răspunse Adrien, gâfâind. Așteaptă la coadă la verificarea de securitate.

— Mi-ai luat biletul?

— Acum îl cumpăr.

Corso își lăsă mașina fără să-i pese prea mult dacă parcase corect. Găsise deja modalitatea în care avea să-și recupereze întârzierea. În timp ce Sobieski stătea la coadă, el avea să treacă de toate obstacolele arătându-și legitimația.

— A trecut de *check-in.* Îl urmăresc până pe peron?

— Nu. Ajung acum.

Corso alerga prin holul central, vâslind contra curentului format de mulțimea călătorilor. Sui câte patru odată treptele care duceau la secțiunea dedicată Eurostarului și, în sfârșit, îl zări pe Adrien. Îi dădu cheile mașinii sale în schimbul biletului abia cumpărat.

— Ăăă… cum fac să-mi recuperez banii?

În loc de răspuns, Corso îi înmână talonul de înmatriculare al mașinii și se repezi spre ghișee. Legitimația cu tricolor îi permise să treacă fără probleme de partea franceză. În partea engleză, treaba se dovedi ceva mai complicată dar, la urma urmei, în 2016 Regatul Unit făcea încă parte din Uniunea Europeană.

Când ajunse pe peron, agenții de securitate verificau ultimii pasageri. Fu întrebat despre motivele călătoriei sale. Răspunse evaziv, nu se punea

problema să dezvăluie faptul că suspectul pe care îl urmărea se afla la bordul trenului.

Peronul se golea văzând cu ochii. Ultimele minute înaintea plecării… În sfârșit, reuși să ajungă lângă uriașa mașinărie de oțel, cu fuzelajul ei galben și albastru, un miracol al tehnologiei care părea că vrea să lase în urmă sărmana lume statică. Avea de ales: fie alerga până la vagonul său pe peron, riscând să fie zărit pe geam de către Sobieski, fie urca în primul vagon și avea să-și caute locul ulterior, deși risca să fie recunoscut la fel de bine și în interior.

Optă pentru un compromis: se strecură în primul vagon și decise să nu se mai miște de acolo. În gara St. Pancras avea să aibă timpul necesar pentru a-l repera pe Sobieski.

Gâfâind, scăldat în sudoare, Corso se instală pe un loc liber și închise ochii. Undeva în același tren se îmbarcase și Sobieski; erau amândoi legați de acest monstru de oțel, iar călătoria avea ceva reconfortant în sine. Meciul urma să se reia la Londra. Până acolo, nu-i rămăsese de făcut decât un singur lucru: să-și pună la curent subalternii și să le explice alor săi de ce tocmai el, șeful echipei care ancheta cel mai fierbinte caz al verii, avea să fie de negăsit pentru tot restul acelei zile.

49.

De îndată ce trenul se puse în mișcare, Corso o sună pe Barbie și îi explică pe scurt situația.

— Pot să-ți spun ceva? întrebă ea, în replică.

— Nu. Ai din partea mea sarcina de a organiza repornirea anchetei.

— Așa numești tu asta? Repornirea anchetei?

Îi explică ce dorea să se întâmple: aveau să continue decriptarea dosarului, inclusiv a elementelor aflate de echipa lui Bornek, prin prisma implicării lui Sobieski.

— Tocmai am ajuns într-un punct mort. Chiar crezi că e cea mai bună cale?

Corso nu-i răspunse. Chiar dacă pictorul avea alibiuri solide, chiar dacă în atelierul său nu se găsise nimic care să îl incrimineze, chiar dacă își cumpărase fotografii cu cele două femei ucise – un lucru pe care adevăratul

asasin n-ar fi avut de ce să-l facă, în mod logic –, convingerea sa intimă îl îndemna să nu abandoneze.

— Și restul?

— Care rest?

— Toate celelalte piste pe care le-am pornit.

Cu ajutorul agenților pe care-i repartizase Bompart și al stagiarilor care umpleau etajul, afacerea de la *Squonk* se preschimbase într-o mică întreprindere.

— Te descurci tu. Organizezi toată treaba, repartizezi sarcinile. Știi foarte bine că, în absența mea, tu ești singura capabilă să conducă.

Deși se simțise cu siguranță flatată de acest compliment, Barbie nu găsi de cuviință să-i răspundă.

— Și Ludo?

— Îl tratezi exact ca de obicei. O să se străduiască mai mult ca oricând să se implice în anchetă, ai să vezi.

— Celorlalți ce să le spun?

— Că a trebuit să-i dăm drumul lui Sobieski din cauza vizitei mele nocturne. Mesajul pe care vreau să-l transmiți e următorul: toată lumea trebuie să se implice la maximum. Sobieski e cu adevărat un inamic de calibru greu.

— Ok. Pot să-ți spun și eu ceva?

— Nu, am să-ți spun eu ceva: te însărcinez personal să-i găsești ascunzătoarea. I-ai la puricat conturile bancare, facturile, cărțile de credit. Dacă totul merge bine, am să mă întorc diseară.

Închise și-și repetă în gând că se aflau pe calea cea bună. Călătorea în același tren cu Sobieski și în următoarele două ore nu avea să se mai întâmple nimic.

Se destinse și se afundă în fotoliu. Dar gunoiul de Sobieski refuza să-i iasă din minte. La ce-i servea această excursie în Marea Britanie? O mie de alte întrebări îl copleșiră. Cum de-și convinsese cele două amante să mintă pentru el, doar pentru ochii lui frumoși? Avea ochi oribili. Cum le răpise, oare, pe Hélène și Sophie? Sau le dăduse pur și simplu întâlnire? Ce tehnică folosea pentru a le contacta? Unde își punea planurile în aplicare?

Procesiunea gândurilor sale fu întreruptă brusc de sunetul unei sirene. Ridică privirea și își dădu seama că trenul gonea deja prin Canalul Mânecii și că cineva, nu se știe cine, activase semnalul de alarmă. *Sobieski.*

Trenul încetini imediat. În timp ce sirena continua să urle asurzitor, răsunând în tunel ca într-un accelerator de particule, șirul de vagoane se opri în câteva secunde. De îndată, luminile din tunel se aprinseră; agenți ai căilor ferate și pompieri, cu toții îmbrăcați în salopete de un galben fosforescent, își făcură apariția pe trotuarele situate de-o parte și de alta a liniei. Pasagerii se ridicară în picioare, agitându-se, gesticulând, apostrofându-se. Se vorbea de o defecțiune tehnică, de un incendiu, de un atac terorist…

Ușile vagonului se deschiseră cu un șuierat discret. Agenții de securitate cerură tuturor pasagerilor să coboare, fără să-și ia gențile de mână sau valizele. Nu era cazul să-și facă griji: aveau să treacă în galeria unde erau în siguranță, la adăpost de orice pericol. Corso își aminti: tunelul de sub Canalul Mânecii era alcătuit, în realitate, din trei galerii alăturate; cea din sud, care ducea în Anglia, cea din nord, care ducea în Franța, plus o a treia galerie mediană, destinată lucrărilor de întreținere și pentru eventuala evacuare a pasagerilor în cazul apariției unor probleme. *Și iată problemele, tovarăși*!

Corso se lăsă dus de valul mulțimii, continuând să se întrebe dacă nu cumva tot acest tărăboi fusese cauzat de Sobieski. În timp ce înainta alături de ceilalți pasageri, în șir indian de-a lungul trenului, Corso îl interpelă pe unul dintre agenți pentru a afla mai multe. Cu combinezoanele lor galbene și căștile cu lămpi frontale, aceștia semănau extrem de tare cu minionii din filmul cu același nume. Întrebarea lui Corso nu primi răspuns. În rândul pasagerilor, zvonurile se propagau cu repeziciune, ipoteza favorită fiind cea a unui început de incendiu.

Cu toate acestea, nu se simțea niciun miros suspect. Dimpotrivă, tunelul era străbătut de un curent de aer proaspăt mai degrabă plăcut mirositor. Coloana înainta, stăpânită de un calm și o liniște stranii, ca și cum această manevră n-ar fi fost decât un exercițiu de simulare.

Din vreme în vreme, Corso se ridica în vârfurile picioarelor, încercând să repereze un om cu pălărie. Nu văzu însă pe nimeni.

Decorul din jur era strivitor. Pe de-o parte, Eurostarul oprit părea și mai masiv în spațiul închis al tunelului. Pe de altă parte, pereții concavi ai galeriei aminteau de interiorul unei țevi gigantice. Cea mai tulburătoare imagine era însă repetiția hipnotică a armăturii de susținere, alcătuită din elemente prefabricate care se înșirau până departe, reproducând invariabil aceleași linii și suprafețe.

Corso percepea neliniștea crescândă a celor din jur. După trecerea efectului-surpriză, pasagerii păreau să realizeze unde se aflau: la aproape o sută de metri sub nivelul mării, în mijlocul straturilor geologice din ere necunoscute, având deasupra capetelor o masă de apă de peste patru milioane de metri cubi.

În timp ce panica era gata să se instaleze, un vânt furios porni deodată să bată în galerie. Unii dintre pasageri fură cât pe ce să cadă, alții se agățară de vecinii lor. Fusese deschisă ușa de acces spre culoarul de serviciu. Încă un semn care să le amintească faptul că galeria de serviciu era suprapresurizată, pentru a respinge flăcările și fumul în cazul unui incendiu.

Aduși de spate și supuși, pasagerii avansară până în dreptul ecluzei de comunicare, o ușă etanșă galbenă înconjurată de un labirint de tuburi de canalizare. Corso decise să iasă din rând pentru a repera pălăria lui Sobieski. Agitația aceasta i-ar fi putut permite prădătorului să fugă. Dar unde?

Aproape imediat fu împins înapoi de către unul dintre minioni. Atunci îl văzu: Sobieski se pregătea să treacă pragul care despărțea cele două galerii. Își ținea cu o mână pălăria, iar în spinare avea un rucsac negru, deasupra căruia era prinsă o saltea de camping făcută sul. Părea un bătrân amator de drumeții pornit în excursie.

Corso simți iminența pericolului, fără să-și dea seama de unde putea să vină. Încercă din nou să iasă din rând și grăbi pasul spre pasaj; curentul de aer devenea tot mai rece.

De data asta, fu apucat de umăr de un pompier.

— Alo, calmați-vă! îi ordonă pompierul, în franceză. Nu e nicio urgență. Vom aștepta aici.

— Ce așteptăm? întrebă Corso, prezentându-și legitimația de polițist.

Fără să se arate prea impresionat, pompierul catadicsi de data asta să-i răspundă.

— Fie vom primi confirmarea că nu există niciun pericol, fie veți fi preluați de un tren pe linia de nord.

— Despre ce pericol ar putea fi vorba?

Pompierul îl împinse spre ceilalți fără să-i dea un răspuns, apoi plecă să facă ordine în altă parte. Trecură pragul, iar Corso se ridică din nou pe vârfuri, pentru a se asigura că Sobieski era acolo, în galeria de serviciu.

Ticălosul dispăruse. De data asta, Corso nu mai ezită: făcu un pas înapoi și se strecură de-a lungul peretelui. Luptând împotriva curentului care era

chiar mai violent pe partea aceasta, porni în lungul șirului, aplecat înainte, flexând genunchii și sprijinindu-se cu o mână de peretele curbat.

Ajuns în dreptul locului în care îl văzuse Sobieski, nu putu decât să constate că acesta dispăruse. Făcu din nou un pas în lateral, cuprinzând din priviri întreaga coloană. Nici urmă de pictorul cu pălărie. Unde dispăruse, oare? Și, mai ales, de ce? La ce i-ar fi slujit să se ascundă taman aici, pe fundul mării?

Corso porni din nou în contra vântului, spre capătul coloanei, unde agenții de securitate și pompierii discutau, alternând engleza cu franceza. Văzu o ușă încastrată în zid și încercă imediat să o deschidă. Era încuiată, bineînțeles. Își aminti că tot ce însemna dispozitiv de închidere în tunel era acționat de la posturile de control aflate pe continent, la o sută de kilometri distanță.

Un tip de la securitate îl agăță discret, așa cum sunt prinși hoții într-un supermarket.

— *What the fuck are you doing here*?

Corso nu găsi un răspuns potrivit.

Mintea i se blocase în fața unui fapt evident: Sobieski se făcuse nevăzut, undeva în Canalul Mânecii.

50.

Estetica urbană engleză îl dusese dintotdeauna cu gândul la decorațiunile de Crăciun. Cu vitrinele inscripționate cu litere aurite, cu cabinele telefonice și autobuzele cu etaj roșii, cu clanțele de alamă și cu faimoșii „bobbies”, cu capetele acoperite de acele castroane haioase, Londra emana un parfum de feerie prețioasă, cu zvon de clopoței și cadouri împachetate sub bradul împodobit.

Exact asta îi fusese impresia în momentul în care ieșise din gara St. Pancras. Degeaba se rostogolise Londra în cel de-al treilea mileniu cu turnurile-i noi din oțel și sticlă, cu clădirile concepute de genii ale arhitecturii; piața care se deschidea în fața sa îi amintea de o cutie cu bomboane de ciocolată împachetate în staniol auriu cu modele argintii.

După alarma falsă, toți pasagerii se îmbarcaseră din nou în vagoanele Eurostarului, iar trenul ajunsese la Londra cu doar patruzeci și cinci de minute întârziere. Dar asta nu reducea cu nimic absurditatea situației sale.

Își pierduse suspectul și era pe cale să piardă o bună parte din zi degeaba. În plus, aproape sigur reușise să răcească în curentul rece din tunel. Tot nu înțelegea ce se petrecuse, de fapt, acolo. O certitudine însă refuza să-i dea pace: în plină anchetă asupra unei duble crime, el se afla de cealaltă parte a Canalului Mânecii, înconjurat de turiști veseli, sub un soare mai degrabă neobișnuit în capitala Marii Britanii.

Din lipsă de ocupație în așteptarea trenului de întoarcere, intră într-un restaurant și își comandă un burger. Se instală în capătul sălii, mestecând mecanic, cu mintea ca împotmolită într-o mlaștină verzuie. Își verifică mobilul. Își amintea că-l trecuse pe modul avion la începutul călătoriei, pentru a-și menaja bateria. Își închipuise că avea să-l urmărească pe Sobieski prin Londra, fiind nevoit să o sune pe Barbie pentru a obține informații despre cutare sau cutare adresă vizitată de prada sa. Și, când colo…

Barbie încercase să-l apeleze de cinci ori de la plecarea sa. Brusc, speranța îi reveni. Erau oare noutăți la Paris? Corso o sună cu nerăbdarea unui călător însetat care ajunge târându-se pe coate în oaza din mijlocul deșertului, cu ochii sticlind, vocea răgușită și mintea pârjolită de arșița soarelui.

— Sobieski e în drum spre Liverpool sau Manchester, atacă aceasta, fără să-i dea răgazul de a-și povesti pățaniile.

— De unde știi?

— Îți mai amintești de bagajul lui?

În momentul când fusese arestat, Sobieski insistase să ia cu sine un rucsac Louis Vuitton, de genul celor purtate de fițoși prin oraș. Potrivit raportului polițiștilor care efectuaseră percheziția, rucsacul conținea bani lichizi, acte de identitate, prezervative, stimulente sexuale și lubrifiant. Corso își aminti: atunci când îl zărise între galerii, artistul purta pe umeri rucsacul cu pricina.

— Ce e cu rucsacul?

— În timp ce era în arest, l-am percheziționat și eu.

Barbie fusese mai conștiincioasă, nu se încrezuse în căutările efectuate de polițiști.

— Și mi-am permis să-i las o amintire.

— Ce anume?

— O baliză de localizare prin satelit. O jucărie pe care mi-au dat-o băieții de la DGSI. E nouă, minusculă, imposibil de detectat. Am încercat să te

previn atunci când am vorbit, dar mi-ai tot retezat-o.

Corso se bazase dintotdeauna pe Barbie pentru a-și asigura spatele, dar se înșelase. Ea era cu mult înaintea lui…

— Ai… Ai pornit baliza?

— Am să-ți trimit aplicația de geolocalizare, nu va trebui decât să urmărești cursorul. Individul a părăsit gara St. Pancras la 15:30 și a pornit imediat pe autostrada M40, către nord. În acest moment se deplasează pe M6 în direcția Liverpool și Manchester, dar cine știe? S-ar putea să iasă de pe autostradă mai înainte…

Sobieski rămăsese așadar în tren. El era oare cel care declanșase semnalul de alarmă? Cum reușise să dispară în galeria de serviciu? Corso se întrebă dacă nu cumva începuse să o ia razna.

— Unde e acum?

— În dreptul Birminghamului. Nu știu cine conduce, dar merge încet, în ritm de pensionar. Dacă menține viteza asta, va ajunge la Liverpool către ora 19. Dar, repet, nu știm încă dacă într-acolo se îndreaptă…

Corso se uită la ceas. Avea timp să închirieze o mașină și să gonească în aceeași direcție. Cu ajutorul geolocalizării, avea să-l poată urmări pe pictor de la distanță și să descopere ce punea la cale.

— Ai identificat vreun contact de-al lui aici, în Anglia?

— Nimic. Cred că are o galerie la care expune în mod regulat, dar e la Londra.

— Felicitări. Ești cea mai tare!

— Gata cu lingușeala, râse Barbie. Grăbește-te să-l ajungi din urmă. Timpul pe care îl ai la dispoziție e limitat.

— De ce? Ce vrei să spui?

— Am ascuns mini-baliza în primul prezervativ din cutie. În momentul în care Sobieski o să și-o tragă, îi vei pierde urma. Găsește-ți iubitul, așadar, înainte să-ți pună coarne!

51.

Corso rămăsese în urma prăzii sale.

Închiriase un Audi A3 cu cutie automată și volanul pe dreapta și demarase imediat către nord. Reușise însă să se rătăcească la ieșirea din Londra și o apucase într-o direcție greșită, pierzând încă o jumătate de oră.

Sobieski, în ciuda ritmul său rezonabil, avea două sute de kilometri avans. Micul indicator albastru se deplasa în direcția orașului Manchester. Acum nu mai exista niciun dubiu, pictorul pornit la plimbare ignorase bifurcația spre Liverpool și continua drept înainte pe M56 spre Lancashire.

Stresul și încordarea nu-l împiedicau pe Corso să profite de peisaj. Părăsise străzile aglomerate ale orașului, iar încetul cu încetul în jurul său începuse să vadă doar căsuțe de țară, dealuri înverzite și garduri albe. În ciuda soarelui de pe cer, toată țara asta mustea de apă, o moștenire genetică compusă din averse și melancolie care nu putea fi separată, sub nicio formă, de ideea de Anglia.

La ora 19, Sobieski intră în Manchester și se opri în Northern Quarter, pe o stradă numită, potrivit aplicației, Houldsworth Street. Corso era furios că-l despărțeau încă o sută de kilometri de locul acela, dar nici nu avea chef să fie oprit de poliție pentru exces de viteză. În timp ce conducea căută cu ajutorul Google Maps câteva imagini din cartier: era o zonă cam părăginită, cu clădiri de cărămidă pline de graffiti. Strada părea a fi părăsită, dar o căutare pe internet îi oferi numele unei galerii, „Northpad". Un nou click și lista artiștilor reprezentați de această galerie îi apăru pe ecranul telefonului, cu Sobieski în frunte, care avea o expoziție programată să se deschidă peste aproximativ o lună și chiar și un site dedicat.

Așadar, doar pentru asta încălcase Sob la Tob restricția de a călători? Corso nu se mira prea tare: numai ca să-i provoace, pictorul refuzase să-și schimbe planurile. Iar asta însemna anularea unei alte ipoteze: Sobieski nu fugise și nici nu plecase spre Anglia mânat de cine știe ce motive ascunse.

Vremea se schimbase deja. Cerul se acoperise de o negreală demnă de revoluția industrială, combinată cu răsuflarea minelor de sulf și a locomotivelor cu aburi.

În sfârșit, periferiile Manchesterului se iviră la orizont. O altă față a Regatului Unit: tristețea cărămizilor, ca o roșcată alungită în iarbă.

De la distanța aceea, siluetele înalte ale clădirilor și cele scunde ale acoperișurilor caselor alcătuiau o pictură abstractă, trasată în culori șterse, pământiu spre cenușiu, sau țipătoare, alb spre verde, care-i amintiră lui Corso de pânzele abstracte ale lui Mondrian sau ale lui Rothko. Apoi contururile vagi se limpeziră, devenind pavilioane zvelte înălțate spre cerul plumburiu, blocuri de beton cu forme rectangulare, greoaie, strivite de povara norilor de deasupra, și ici-colo câte-un felinar solitar, profilându-se pe fundalul orizontului ca niște cârlige în galantarul unui măcelar.

Sobieski pornise din nou la drum, de aproape o jumătate de oră. Nu o apucase însă pe cel de întoarcere, ci continuase pe M61, spre nord-vest, către mare. Din două, una: fie Corso avea să oprească la Manchester pentru a discuta cu custodele galeriei vizitate de Sobieski pe Houldsworth Street, fie continua să-și urmărească prada spre litoralul din Lancashire.

O sună pe Barbie, sătul să urmărească drumul doar cu un ochi în timp ce încerca să descifreze ecranul mobilului. În câteva cuvinte, îi explică dilema sa.

— Potrivit hărții mele, ar putea merge la Preston, sau la Blackpool, sau poate de-a dreptul mai spre nord, la Morecambe sau Lancaster. Tu ce crezi?

— Merge la Blackpool.

— Știi ceva despre orașul ăsta?

— E o stațiune balneară frecventată de familiile proletare din Liverpool și Manchester. Un soi de bâlci uriaș pentru băutori de bere și mâncători de *fish & chips*.

— Ce-ar putea căuta într-un astfel de loc?

— Sunt destule oaze de distracție și pentru adulți acolo.

— Adică?

— E plin de localuri de striptease.

Corso simți un val de căldură invadându-i membrele. Apăsă pe accelerație, depăși ieșirea spre Manchester și goni spre nord. Începuse să viseze deja la o crimă surprinsă în flagrant în măruntaiele orașului plăcerilor. Noaptea se anunța interesantă.

52.

Orașul, în care dominau construcțiile cu fațade de cărămidă, se înălța înaintea mării întunecate ca o fortăreață roșie brăzdată de neoane, firme luminoase și sclipiri de paiete. Deasupra acoperișurilor se ivea o replică la scară redusă Turnului Eiffel. Dantelăria metalică a montagne-russe-urilor se înălța la zeci de metri deasupra clădirilor. Cheiuri lungi, ticsite de cazinouri, de roți panoramice, de barăci care vindeau cartofi prăjiți sau suveniruri avansau în mare, printre valurile negre. În amurg, orașul balnear se confunda cu nuanțele sângerii ale cerului, în vreme ce o negură stârnită de căldura de după-amiază venea să tulbure ultimele minute ale agoniei zilei.

Sobieski se plimba de aproape o oră pe străzile acestui bâlci pentru adulți. Ce căuta oare? Un local de striptease? O târfă cu sâni mari? Vreo curvă masculină? O victimă? Își dăduse oare seama că, încâlcind restricțiile eliberării, semnase cu propria mână decizia arestării sale din momentul în care avea să pășească din nou pe teritoriul Franței? Sau uitase până și de natura problemelor sale cu legea, acum, când intrase în pielea prădătorului aflat în căutarea unei victime? Cea din urmă variantă era cea adevărată, spera Corso, care intenționa să intervină înainte ca asasinul să acționeze, surprinzându-l cu frânghia într-o mână și cu un cutter în cealaltă…

Intră în parcarea de la malul mării și opri motorul.

Urmări o vreme indicatorul suprapus pe planul orașului, cu ochii fascinați ai unui căutător de smaralde care-a găsit în mijlocul junglei, după zile și nopți petrecute în noroi, măcinat de febră, o piatră prețioasă unică.

Cu telefonul în mână, închise mașina și porni la drum. Țărmul nu era decât o succesiune neîntreruptă de saloane de bingo, baruri și restaurante. Fațadele erau pictate în culori vii: roșu-violet, roz tirian, albastru celest; firmele luminoase începeau să iasă în evidență, ca o infecție pestriță, pe fundalul cerului care se întuneca. Spre mare, reflexiile luminilor de pe țărm, ca niște stranii filamente electrice de aur și de cupru, păreau să provoace o succesiune de scurt-circuite la suprafața valurilor.

Larma era asurzitoare. Din pragul barăcilor se revărsau valuri de rock, rap, salsa, muzici pompoase de circ, melopee cântate la o orgă a Barbariei. Păcănelele zornăiau, din difuzoare se propagau voci amplificate care urlau și care, amestecate, alcătuiau o babilonie de neînțeles. Dar cel mai mare zgomot îl făceau șinele de metal de deasupra capetelor, care sfâșiau cerul, cu scârțâitul, vuietul și țiuitul lor ce te făcea să strângi din dinți din pricina asemănării cu zgomotul frezei unui dentist. *Brrrrr*…

Corso pătrunse în oraș, împins parcă de briza care sufla dinspre plajă, peste cărbunii încinși ai înserării. În ciuda atmosferei de veselie forțată, totul trăda aici mizeria extremă. Familiile care se plimbau pe străzi, cu figuri buhăite, roșii, și brațe tatuate, spuneau povestea a generații întregi de dependenți de alocațiile de stat cheltuite la cârciuma din colț sau pe heroină. O lume în derivă, beată și lipsită de țel, care oscila între o halbă de bere și o tură în *roller coaster*…

Corso continua să urmeze semnalul afișat pe ecranul telefonului. Celălalt rătăcea aparent fără țintă, ca un prădător în căutarea unei victime. Pentru

moment, nu-l reperase încă în mulțime. Se mulțumea să îl urmărească de la distanță, ca să nu riște să dea nas în nas cu el.

Odată cu lăsarea întunericului se accentua și tensiunea. Femei și bărbați, cu vată de zahăr în mâini, se întorceau la casele lor. Bărbații prea beți deveneau agresivi, râsetele se preschimbau în strigăte, în urlete, în insulte. Din fericire, în această epocă a amenințărilor teroriste, pe străzi circulau patrule de soldați înarmați, așa că toată lumea asta pestriță nu depășea o anumită limită a agresivității.

Sobieski tocmai intrase în Pleasure Beach, principalul parc de distracții al stațiunii. Corso intră la rândul său, pe sub vagoanele de montagne-russe care brăzdau cerul ca niște patine uriașe pe gheața boltei înstelate. În luminile de neon, fețele trecătorilor deveneau livide, carnea lor era de un alb bolnăvicios, iar râsetele care le căscau maxilarele țâșneau ca niște flashuri, repede eclipsate. O altă noapte de beție și abrutizare se pregătea să înceapă.

Brusc îl văzu îndreptându-se, de unul singur, spre un *roller coaster* ale cărui șine se contorsionau în toate direcțiile. Polițistului nu prea îi venea să creadă că Sobieski făcuse atâta drum ca să se dea în mașinuțe. Cândva, pe parcurs, își schimbase ținuta: purta o cămașă de mătase cu mâneci scurte și motive Hawaiene, lăsată să atârne deasupra pantalonilor de flanel gri foarte largi, croiți după modelul anilor ’30. Avea încă rucsacul în spinare, dar își schimbase și pălăria: de data asta, purta un *stetson* precum ale vagabonzilor americani din secolul trecut, care străbăteau țara ca pasageri clandestini ai trenurilor de marfă.

Corso grăbi pasul. În acel moment, în loc să se îndrepte spre cușca luminată care slujea drept casierie pentru cei ce doreau să se dea în *roller coaster,* Sobieski trecu pe sub barieră și se aventură pe sub structurile de oțel ale șinelor suspendate. Stéphane îl putea distinge în întuneric, căci borurile pălăriei sale tăiau bezna nopții ca un ferăstrău circular.

Corso se repezi pe urmele lui, dar fu blocat pe neașteptate de un grup de englezoaice vârstnice, îmbrăcate în rochii de un roz intens și purtând peruci blonde, care fluturau teancuri de bilete și țipau: „Bingo! Bingo!” Corso le împinse fără menajamente și trecu la rândul său pe sub barieră. Alergă pe suprafața năpădită de iarbă, în timp ce lanțurile mecanismului de urcare icneau sacadat deasupra lui.

Când vagonetele de fier se prăvăliră pe șine, Corso se trezi în fața unei alei pustii, al cărei întuneric era risipit din loc în loc de felinare decorate cu

sirene: Sobieski se făcuse din nou nevăzut.

53.

Corso traversă aleea în pas alergător și ajunse într-o zonă scăldată în lumină: cartierul *strip club*-urilor și al localurilor de *lap dancing.* Neoane, firme luminoase, ecrane ce afișau nume evocatoare – *Aphrodites, Fallen Angels, Heaven, Rouge, Sinless, Wicked*… – și imagini cu femei goale în cele mai obscene poziții. Muzica urla de pretutindeni în același timp, în ritmuri diferite, contradictorii, cacofonice.

Pe strada principală, începu să alerge prin mulțimea exclusiv masculină. Nu făcuse cincizeci de pași când își regăsi ținta: recunoscu silueta, cămașa cu palmieri și pălăria americană. Corso își încetini pașii și își ajustă ritmul după cel al lui Sobieski. Pe măsură ce se apropia de momentul culminant, simțea cum pericolul devenea tot mai acut, mai palpabil. Într-un flagrant, nicio greșeală nu e permisă.

Deodată, Sobieski o apucă spre dreapta, pe o străduță mai slab luminată, unde și mulțimea se mai rărea. Luminile roșii de la porți aminteau de lucirea jarului într-un cuptor.

Polițistul profită de lumina scăzută pentru a se apropia și mai mult. Prada sa înainta cu pași hotărâți, ca și cum ar fi știut unde trebuia să caute și unde avea să lovească. O altă stradă, iar Corso înțelese în sfârșit că pătrunseseră pe un alt teritoriu: cei care bântuiau pe-aici erau mai calmi, mai tăcuți, iar fotografiile din vitrine, mai mici și mai discrete, nu înfățișau decât bărbați despuiați.

Fără îndoială, în această seară Sobieski se lăsase pradă dorului de pușcărie, căutând un mascul în acest cartier cu oferte de tot felul. Corso, în schimb, se simțea nelalocul lui. Priviri jucăușe, altele insistente… Se simțea hăituit de aceste dorințe care-i aduceau în memorie amintiri sinistre. Prostituații stăteau în poziții lascive la intrarea în cluburi sau sub porți, iar privirile lor străpungeau noaptea ca niște ace înroșite în foc. Simțea că-și pierde curajul gândindu-se că ar trebui să pătrundă în vreunul dintre aceste localuri, dar nu se punea problema să-l lase pe Sobieski să-i scape.

Fără să-și dea seama, se trezi pe o străduță unde localurile și muzica lipseau, așa cum lipseau și felinarele. Pe la colțuri se zăreau umbre care

țâșneau uneori în întâmpinarea sa, apucându-l de mână, trimițându-i sărutări sau șoptindu-i la ureche tot soiul de lucruri greu de înțeles.

Corso și-ar fi dorit să meargă înainte fără a fi nevoit să încetinească, dar Sobieski, dimpotrivă, se oprea, negocia, discuta, ba chiar dispărea pentru un schimb scurt de mângâieri fugare, după care pornea în sfârșit mai departe, cu un pas ceva mai vioi.

Prin urmare, Stéphane era nevoit să încetinească la rândul său, ceea ce îl expunea la tot soiul de tentative de seducție. Brusc, o mână țâșni din întuneric și-l trase la adăpostul unei nișe cu pereți de beton. Nu avu timp să vadă decât o față care se apropia de el, pentru a-l săruta. Polițistul lansă o directă de dreapta în plin stomac, regretându-și aproape imediat gestul. Bărbatul făcu un pas înapoi, cu răsuflarea tăiată de violența loviturii.

Corso îi așeză o mână pe umăr, într-un gest ce se voia amical.

— *I'm sorry, are you ok*?

Celălalt căzu în genunchi și încercă să-i deschidă fermoarul. Înțelegând că, fără să vrea, declanșase un joc pervers, Corso se feri și ieși din nișă, pentru a se trezi singur, în mijlocul străzii, cu totul descoperit. Își reperă ținta. Sobieski tocmai se săruta pasional cu un bărbat cu părul lung, sub o schelă. Corso nu mai văzuse un sărut atât de pătimaș din liceu.

Cei doi bărbați se desprinseră din îmbrățișare și se îndepărtară, ținându-se de mână. Oare era momentul să intervină? *Prea devreme.* Își dorea un flagrant, își dorea să-l surprindă pe Sobieski cu cuțitul în mână, într-o situație care nu mai putea fi interpretată sau negată.

Se pregătea să o ia din loc, când un alt zgomot îl făcu să se întoarcă, un zgomot pe care-l știa prea bine: cel al mersului apăsat, cu bocanci cu vârf de metal, cel al luptelor de stradă și al atacurilor neprovocate… O bandă de *skinheads* înarmați cu răngi și boxuri de metal se repeziră pe străduță: asista la o partidă de *queer-bashing* în toată puterea cuvântului. Își duse mâna la armă, spunându-și în gând că un soi de fatalitate părea să-l urmărească, spre norocul lui Sobieski.

Nu apucase să bage un glonte pe țeavă și prostituații care fugeau fură gata să-l răstoarne. Alții, în schimb, făcuseră front comun, înarmați cu țevi de metal și apărându-se cu capacele pubelelor din jur drept scuturi.

Corso aruncă o privire în urmă: nu mai era nici urmă de Sobieski. Își întoarse iar privirea, la timp pentru a încasa un pumn în plină figură din partea unui individ cu craniul ras care urla sălbatic. Aruncat la pământ, simți impactul cu asfaltul în timp ce încerca să ridice arma. O bară de fier îi

sfărâmă încheietura, în timp ce un bocanc țintat îi izbea fața. Ca prin minune, reuși să nu-și scape arma, îi simțea mânerul între degete, dar nu mai vedea nimic.

Se chirci, încercând să se protejeze împotriva ploii de lovituri, simțindu-și pulsul în tâmple, în ritmul luminilor albe care explodau în jur. Continua să-și țină mâna înarmată între picioare, dar brațul nu-i era acum decât sursa unei dureri nesfârșite. Fața îi era plină de sânge, își simțea creierul cum se lichefiază și întreg trupul îi era parcă paralizat de durere. Între două lovituri cu ranga, reuși să se ridice într-un genunchi, susținându-și brațul rănit și îngăimând înjurături.

Un individ mărunțel, cu o haină de piele lucioasă și craniul ras ridica cu ambele mâini un bolțar de beton deasupra sa. Corso își spuse că nici s-o fi căutat, n-ar fi putut găsi o modalitate mai absurdă de a muri. Se gândi că acesta era reversul medaliei, față de acele dăți când participase la asalturile polițienești și avusese parte de un noroc chior. Închise ochii, își trase capul între umeri și așteptă lovitura finală.

Aceasta nu mai apucă să vină. Cu un ultim spasm, deschise ochii și constată că tipul ras în cap dispăruse și că străduța se golise dintr-odată: un batalion de polițiști se apropia în pas de atac, la vreo sută de metri de el, urmat de un grup de soldați cu puști automate în mâini. Dintr-un reflex condiționat, lăsă pistolul din mână și încercă să și-o ridice. Zadarnic.

Luminile lanternelor măturau strada. Zgomotul făcut de polițiștii care înaintau îi zgâria nervii. Un gând absurd i se ivi în minte: cărămida și sângele făceau casă bună; zidurile stropite cu sânge păreau că se topesc laolaltă, într-o magmă uniformă.

Se lăsă să cadă cu fața în jos, cu mintea la cele trei mici pânze însângerate ale lui Goya.

54.

Pe biroul inspectorului Tim Waterston se aflau legitimația sa, actele de identitate și arma de serviciu, toate fiind acum corpuri delicte.

După confruntare, fusese dus la spitalul Victoria din Blackpool pentru a i se da îngrijiri medicale, laolaltă cu alte victime ale partidei de *queer-bashing*. La început, durerea îl amețise, apoi anestezicele începuseră să-și facă efectul. Se simțise mai bine, dar maxilarele îi amorțiseră, de cât le

ținuse încleștate, așa că nu reuși să pronunțe niciun cuvânt. Ar fi vrut să strige, să-i prevină pe polițiști, să le ceară să pornească în căutarea lui Sobieski care, poate chiar în aceste clipe, era pe cale să ucidă un om. Nu reuși să strige, dar reuși, în schimb, să adoarmă, ghemuit, în rezerva dotată cu un singur pat și nicio fereastră.

Când se trezise, nu mai știa cât e ceasul (i-l luaseră) și nici măcar ce căuta acolo. Descoperi că antebrațul drept îi era prizonier într-o atelă legată de umăr. Cu siguranță îi făcuseră radiografii și descoperiseră o fractură despre care nu-și amintea nimic. Se ridicase în întunericul care-l înconjura și, pe pipăite, găsise un culoar. Aici, încă amețit după ploaia de lovituri, avusese ocazia să guste din deliciile inversate ale Angliei.

Atunci când căutase întrerupătorul în dreapta ușii, acesta se dovedi amplasat la stânga. Când voise să deschidă ușa, aceasta putea fi deschisă doar trăgând, nu împingând. Se așteptase la un culoar și descoperise o casă a scărilor care coborau, ca apoi să urce din nou (fără ca el să găsească vreo noimă în asta). După ce se împiedicase, se clătinase și înjurase din plin, reușise în cele din urmă să ajungă în holul principal al spitalului. Remarcase atunci două lucruri: că afară se crăpa de ziuă, o zi tipic englezească, cu cerul cenușiu și acoperit ca tavanul unui buncăr. Doi polițiști îl așteptau lângă biroul de recepție.

Își recuperase lucrurile și îi urmase pe cei doi cerberi afară, în ploaie, până la mașina lor de serviciu, care era la fel de veche și de împuțită precum acelea ale omologilor francezi. Nu știa dacă urma să fie arestat (nu mai ținea șirul ilegalităților comise pe parcursul expediției sale), sau dacă aveau să-l ajute să se pună pe picioare, sau poate chiar să-i pună în față un dosar cu mutre de *skinheads*; se mai putea să-l anunțe că peste noapte avusese loc o crimă la Blackpool sau, pur și simplu, aveau să-l urce în primul tren spre Franța. Sau, poate că urmau să se întâmple toate acestea deodată.

În cele din urmă nu fusese dus la postul de poliție, ci într-un soi de baracă de campanie „de criză”, instalată în centrul parcului Pleasure Beach. Ancheta asupra atacului de peste noapte era în plină desfășurare, iar polițiștii bântuiau printre atracțiile cartierului, acum închise și lucind datorită umezelii, în căutare de indicii. Poate că găsirea idioților care se apucaseră să vâneze homosexuali nu era prea complicată dar, în mod vizibil, operațiunea se desfășura cât se poate de riguros.

Așezat în fața biroului din plastic, Corso tăcea, cu privirea ațintită asupra armei și documentelor sale. În fața lui, Tim Waterston era îmbrăcat cu un impermeabil galben cu benzi albe, fosforescente. Ținea în mână un talkie-walkie și arăta ca un șef de șantier. Fidel caricaturii pe care ar fi putut să o inspire, inspectorul era roșcat, avea o expresie dură și purta favoriți demni de Wolverine.

— Am dat câteva telefoane. Se pare că ești destul de cunoscut la Paris.

— Ăsta nu e întotdeauna un avantaj.

Polițistul râse cu răutate.

— În orice caz, celebritatea ta nu face doi bani aici.

Corso era gata să-i dezvăluie povestea sa, într-o engleză perfectă, pe care o datora tot lui Bompart. După examenul de absolvire a școlii de poliție, ea îl trimisese un an la o facultate din Statele Unite. În clipa de față, pentru Waterston era mai importantă însă *corrida* de peste noapte.

— Cei care te-au atacat sunt niște nostalgici ai grupării Blood & Honour[10].

— Nu știu nimic despre asta.

— Nu pierzi nimic. Sunt niște zărghiți care încă mai cred în mizeriile naziste. În mod normal, accesul le e interzis în Blackpool, dar ăștia au reușit să scape de filtrul nostru. Dar îi vom găsi, nu-ți face probleme.

Lui Corso nu-i păsa nici cât negru sub unghie.

— O să-ți arătăm niște fotografii, poate reușești să-i identifici, continuă englezul. Ce ți-au spus doctorii?

Stéphane aruncă o privire la atela de pe mâna sa. Reușise să-și recupereze fișa medicală.

— E o nimica toată, o simplă fisură de radius.

— Cel care ți-a făcut asta ți-a salvat viața.

— Poftim?

— *My God,* un polițist francez care trage în mulțime, la o mie de kilometri distanță de biroul său? În nordul Angliei? Dacă ai fi rănit sau ucis pe cineva, ai fi fost spânzurat fără drept de apel!

Corso încuviință în liniște și-și îndreptă atenția spre fereastră. Ploaia bătea darabana pe tabla acoperișurilor și zgâria ferestrele ca un diamant. În mod bizar, se simțea bine, la adăpostul barăcii. Anglia, cu ploile ei torențiale, cu răceli și ceaiuri fierbinți, avea darul de-a fi în anumite circumstanțe o adevărată binecuvântare. Simți un fior rece și-și dori să fi rămas în patul de spital, sub pătura groasă de lână.

Waterston își rezemă coatele de birou și-și lăsă toată greutatea pe acesta înainte de a i se adresa.

— Hai să uităm de mărunțișurile astea. Pe mine mă interesează să știu ce căutai acolo, chiar tu, în cartierul poponarilor. La telefon mi s-a spus că tu conduci ancheta în cazul crimelor care au pus tot Parisul pe jar. Prin urmare, n-ai vrea să-mi spui ce vânt te aduce în fermecătoarea noastră regiune?

Corso luă paharul de plastic și sorbi o înghițitură de cafea călduță. Era atât de slabă încât vedea fundul paharului. Apoi se concentră câteva clipe și, în cele din urmă, povesti întreaga istorie. Cosmetiză nițel motivele care îi determinaseră să-i dea drumul lui Sobieski, dar afirmă că vinovăția acestuia nu putea fi pusă la îndoială. Descrise fuga acestuia spre Anglia, povesti cum îl urmărise prin GPS, cum acesta zăbovise puțin la Manchester înainte de a veni la Blackpool. Își încheie relatarea cu faptul că baliza încetase să mai emită cândva în jurul orei 2 noaptea, verificase mai devreme. Asta însemna fie că Sobieski utilizase prezervativul, fie că descoperise dispozitivul. Niciuna dintre variante nu schimba însă convingerea lui Corso, aceea că Sob la Tob ucisese în acea noapte.

Se lăsă tăcerea. Waterston tot nu-și scosese capul lui mare și roșcat de sub gluga impermeabilului galben.

— Și eu care mă temeam că uneori fac mici excese de zel…, mormăi inspectorul, pe jumătate admirativ, pe jumătate amuzat.

— Nu-i asta problema, replică Corso, câtuși de puțin dornic să o ia pe panta umorului.

— Ah, nu? Ei bine, dragule, nu există niciun element, nici măcar unul, în toată expediția ta care să nu fie ilegal.

Polițistul francezii răspunse printre dinții încleștați:

— N-am avut de ales. Atunci când mi-am dat seama că urma să urce în tren, l-am urmărit. Nu puteam să-l las să ucidă din nou.

— Cine ți-a spus că avea s-o facă?

— Nu vă mai jucați cu mine! S-a descoperit vreun cadavru de azi-noapte sau nu?

Tim Waterston făcu o figură de bebeluș care nu prea se potrivea cu capul său de taur blând. Părul îi era lipit de tâmple, de parcă ar fi fost umed.

— Nu.

Corso răsuflă ușurat, dar numai pentru moment; era abia ora 9 dimineața. Poate că Sobieski îl ucisese pe prostituat în bârlogul lui și-l lăsase acolo. Sau poate mutase cadavrul altundeva. Să-i fi alungat bătălia de azi-noapte

pofta de a ucide? Dar era și mai plauzibilă varianta cea mai simplă: aceea ca el să se fi înșelat amarnic, încă o dată.

— Doar mie mi se pare că povestea ta nu prea stă în picioare? întrebă Waterston.

Stéphane se mulțumi să pufnească, iritat.

— Așadar, avem un suspect care încalcă restricția de părăsire a teritoriului Franței, reluă polițistul englez. Cu ce scop? Ca să se vadă cu proprietarul galeriei la care expune, la Manchester. Ulterior, pleacă la Blackpool, ca să ucidă un prostituat. Din ce în ce mai credibil. Iar la ora asta s-a întors deja acasă, și așteaptă ca noi să găsim cadavrul, nu-i așa? Ah, am uitat, toată povestea asta pleacă exclusiv din mintea ta de polițist francez care a văzut prea multe seriale TV…

— Încetează să mai faci pe prostul! îl întrerupse Corso. În locul meu, ai fi făcut exact același lucru.

— Nu prea cred, nu. Fiindcă am mult mai puțină imaginație decât tine.

Waterston se juca fără încetare cu un pix, închizându-l și deschizându-l cu câte un dublu clic enervant, în contrapunct cu ropotele ploii de afară.

— Hai să consemnăm toate astea, concluzionă englezul.

Corso se uită la ceas și abia atunci îi veniră în minte oamenii săi, Bompart și ancheta. Ce căuta aici, pentru numele lui Dumnezeu? Nu primise niciun mesaj din ajun, ceea ce nu prevestea nimic bun. Ancheta, în ciuda eforturilor tuturor, stagna.

Un telefon începu să sune pe birou. Waterston răspunse, ascultă, aruncă o privire spre Stéphane, apoi notă un cuvânt și un șir de cifre pe blocnotesul din fața sa. Avea ochii verzi; pupilele sale semănau în mod curios cu pietricelele năpădite de alge și mușchi care pot fi găsite la baza cheiurilor. Limpezimea acvatică a privirii sale contrasta cu părul său roșcat și umed.

— Sobieski al tău a luat Eurostarul la ora 8:20, anunță el, închizând telefonul. La ora actuală se află undeva în Canalul Mânecii.

Corso nu mai știa ce să creadă. Avea senzația absolut oribilă că se lăsase păcălit, din nou.

— Zâmbește, îl îndemnă Waterston, pornindu-și computerul. Acum va fi doar al tău, acolo, la Paris. Dar mai întâi să terminăm cu depoziția… Iar apoi, cei de la asigurări ar vrea să stea de vorbă cu tine despre mâna ta.

— Sper că nu vorbești serios…

Waterston îi răspunse, cu cel mai luminos zâmbet de care era în stare.

— Bineînțeles că vorbesc serios. Vom redacta depoziția ta cât se poate de repede, apoi te vom duce la mașina ta. Poți să conduci?

Corso își contemplă atela. Oare cât timp trebuia s-o mai păstreze? Nu-și amintea să fi fost văzut de un doctor.

— Cred că da.

— În cazul ăsta, mi-a făcut plăcere să te cunosc, declară Waterston și începu să scrie pe tastatură. Terminăm în cel mult un sfert de oră.

În clipa aceea, cineva bătu la ușă. În prag își făcu apariția un alt individ solid. Intrarea lui făcu baraca să se clatine, de parcă ar fi plutit pe mare. Bărbatul, în uniformă și cu un impermeabil pe deasupra ei, se aplecă la urechea lui Waterston. De data asta, roșcatul nu reuși să-și ascundă surpriza. Chipul îi împietri și orice urmă de umezeală îi dispăru de pe față, de parcă ar fi fost expus unui vânt puternic.

— Așteaptă-mă puțin, i se adresă el lui Corso, înainte de a-și urma colegul afară.

Corso nu avea nevoie de subtitrări pentru a înțelege ce se întâmplase: fusese descoperit un cadavru. Așadar, previziunea sa fusese corectă însă nu reușise să se ridice la înălțimea ei, nu fusese în stare să împiedice un nou asasinat, care se produsese chiar sub nasul său.

Dar, dacă un nou cadavru fusese descoperit la Blackpool, reproducând aceeași punere în scenă ca în cazul trupurilor neînsuflețite de la Paris, acesta era indiciul pe care îl căuta. Nu-i mai rămânea decât să-l culeagă pe Sobieski, după ce acesta avea să ajungă la Paris. Prezența lui la locul crimei avea să fie de ajuns pentru a duce la o inculpare în Franța. Avea să fie judecat la Paris, dar nu pentru această crimă, ci pentru uciderea Sophiei și a Hélènei.

Waterston reveni în birou, vădit preocupat. Aruncă o privire uimită către Corso, de parcă ar fi descoperit noi unghiuri și noi reliefuri la o statuie pe care, până adineauri, abia catadicsise s-o privească.

— Se întâmplă ceva suspect, bâigui el, fără să se așeze.

— Ați descoperit un cadavru?

— Aproape. Azi dimineață foarte devreme, un pescar a asistat la o scenă stranie: un bărbat într-o barcă Zodiac a aruncat în mare, la baza unei geamanduri, un obiect care semăna foarte mult cu un corp gol…

— Unde se află geamandura respectivă?

— La doi kilometri de țărm.

— Trebuie să verificați.

— Mulțumesc pentru sfat.

În ciuda bătăliei care se desfășurase în noaptea precedentă, Sobieski ucisese așadar încă o dată. Dar de ce pierduse oare timpul pentru a-și arunca în mare victima?

— Îmi pare rău, dar va trebui să mă aștepți. Dacă vom găsi ceva acolo, va trebui să continuăm interogatoriul…

— Ia-mă și pe mine, porunci Corso.

— Nici nu poate fi vorba de așa ceva.

— E ancheta mea, îl cunosc pe ucigaș. Pot să vă fiu de ajutor.

Waterston arătă, printr-o ridicare a bărbiei, spre atela de pe mâna lui Corso.

— În starea asta?

Corso își smulse atela dintr-o singură mișcare.

— Vezi? Nicio problemă!

55.

Două ore mai târziu, goneau peste valurile negre ale Mării Irlandei la bordul unui Zodiac care părea gata să se piardă în spațiul sumbru dintre norii cenușii și apele întunecate. Corso nu știa nimic despre bărci, dar era convins că motorul acestei ambarcațiuni depășea 300 de cai-putere. Nici măcar nu simțeau zguduiala hulei, păreau că zboară pe deasupra valurilor înspumate. Și totuși, atunci când Corso se apleca, privirea lui se pierdea în abisuri care-i înghețau sângele-n vine și îi aminteau de „hăurile amurgului" ale lui Victor Hugo.

Waterston îi luase cu sine pe doi dintre zbirii săi. Ambarcațiunea mai avea încă trei pasageri: pilotul și doi scafandri, care aveau să fie nevoiți să coboare în adâncul unei mări a cărei temperatură nu depășea 12 grade la verticala geamandurii poreclite – inspirat! – Black Lady.

Brusc, pilotul opri motorul și Zodiacul se opri sau, mai exact, începu să salte pe valuri într-o mișcare de oscilație atât de puternică încât ar fi făcut până și o balenă să-și verse mațele. Ud până în măduva oaselor, Corso se ținea cu o mână de bancheta pe care ședea, căci celălalt braț nu revenise încă la starea normală și îl durea cumplit în anumite momente.

Tăcerea mării îi înconjura, deși din cer erau bombardați cu rafale de ploaie cenușie într-o cadență de blitzkrieg. Geamandura de balizare era o

structură din polietilenă verde, de forma unei rachete, și avea în vârf o lumină de semnalizare. Era ținută la suprafață de un flotor circular dotat cu eleroane de o parte și de cealaltă. O structură hidoasă, care nu reflecta câtuși de puțin numele său poetic.

Pilotul așeză barca în „poziționare dinamică” scafandrii începură să se pregătească, polițiștii scrutau împrejurimile geamandurii Black Lady, iar Corso rămăsese pe loc, înghețat de frig, inspirând umezeala ploii și a negurii. Zgomotul motorului îl asurzise, iar atmosfera cenușie, în care marea și ploaia se întrețeseau, îi dădea impresia că își pierduse bună parte din simțuri. Acest decor, marea atonă și cerul spart, îi amintea de preludiul unei anestezii generale.

— N-ar fi trebuit să te ascult, mormăi Waterston, descurajat de nemărginirea mării.

— Probabil a aruncat corpul acolo, sub geamandură. Va trebui să ne scufundăm…

Polițistul englez, ascuns sub carapacea impermeabilului, în picioare la prova Zodiacului, încuviință, prost dispus.

— Ce se află sub geamandură? întrebă Corso.

Waterston îl întrebă din priviri pe unul dintre scafandri.

— Un lanț, răspunse acesta.

— Lanțul e fixat în stâncă? insistă Corso. Sau e o ancoră la capătul lui?

— Depinde de la caz la caz. După părerea mea, aici e fixat într-un bloc enorm de beton.

Corso se ridică, nesigur pe propriile-i picioare, și se apropie de scafandri. Aproape căzu în genunchi lângă cel cu care discutase care, aplecat asupra buteliilor de oxigen și a centurii de lestare, verifica dacă totul e asigurat.

— Vreau să mă scufund cu tine.

— Nu ești întreg la minte? spuse Waterston, care se alăturase lor, sufocat de furie.

Fața îi era udă de ploaie, favoriții roșcați îi atârnau, înmuiați, și clipea des.

— Chiar nu știu ce m-a apucat să te iau cu mine.

— Waterston, eu conduc această anchetă la Paris. Știu cum acționează Sobieski. Dacă el a ucis în noapte asta și a aruncat cadavrul aici, trebuie să văd cum arată scena crimei. Chiar și sub apă, fiecare detaliu va avea importanța lui.

Waterston fu cât pe ce să înceapă să urle, dar se răzgândi în cele din urmă. Își scoase un pachet de țigări din buzunarul impermeabilului, scoase o țigară apucând-o cu buzele și o feri de ploaie cu mâna în care ținea pachetul. Cu cealaltă mână scoase o brichetă și o aprinse, întorcând spatele direcției din care bătea vântul. Avea gesturile unui magician care-și ferește trucurile de ochii publicului. În realitate însă, erau doar gesturile unui fumător englez pentru care ploaia e ceva obișnuit.

— Nu-ți dezminți renumele.

— Ce renume?

— Se spune că francezii sunt oamenii cei mai enervanți care-au trăit vreodată pe Pământ.

Corso preferă să nu-l contrazică. În jurul lor, marea își rumega gândurile sumbre într-un du-te-vino neîncetat, pe care nimeni nu avea să-l aline vreodată. Waterston se așeză pe marginea bărcii, iar Corso reveni pe banchetă. Planurile sale aveau să necesite negocieri serioase.

— Așadar, tu spui că individul a vrut să și-o tragă la Blackpool, l-a apucat amocul criminal și și-a ucis partenerul de distracție. Apoi a făcut rost de-o barcă – i-am pus pe ai mei să cerceteze cum – și a venit până aici ca să-și scufunde victima la baza geamandurii.

— Știu că ar putea să pară…

— O nebunie? O absurditate? Ceva grotesc? Cred că se poate spune și așa, da.

— Dar aveți mărturia unui martor ocular…

— O mărturie vagă, ai citit, la fel ca mine, declarația.

Pescarul nu văzuse decât o siluetă la bordul unei ambarcațiuni neidentificate, care a aruncat o formă palidă și „chircită” în valuri. Când martorul a decis să se apropie pentru a vedea despre ce era vorba, ambarcațiunea cu pricina se făcuse nevăzută, iar geamandura nu arăta deloc suspect, exact ca și acum.

— Mie mi se pare un miracol faptul că am consimțit să le cer oamenilor mei să-și înmoaie ouăle într-o mare care are undeva la 10 grade, continuă inspectorul.

— Sunt sigur că vom găsi ceva. Lasă-mă să mă scufund cu ei!

— De ce te-aș lăsa să faci asta?

— Mergem odată?

Scafandrul era în picioare, își pusese cagula de neopren negru și își aranja harnașamentul cu buteliile de oxigen. Privirile scurte pe care le arunca din

când în când spre cei doi parteneri de negociere îi trădau nerăbdarea.

Venise timpul să-i smulgă un acord lui Waterston, chiar cu prețul unei exagerări grosolane.

— Fiindcă sunt major și vaccinat, fiindcă sunt polițist și fiindcă am o experiență îndelungată în scufundări.

— I-auzi!

Era o exagerare, desigur. Cele câteva ședințe de scufundări în mările calde ale Antilelor, în epoca cea bună a relației cu Emiliya, erau departe de a-l califica drept expert.

Waterston părea că reflectează, trăgând din țigara-i invizibilă. Întreaga scenă – fața de taur roșcat, gesturile de prestidigitator, faldurile impermeabilului galben – părea luminată de către ploaia care continua să cadă. Probabil că soarele pândea pe undeva, căci fiecare detaliu strălucea acum ca o sculptură cu reflexii irizate.

— Și cu mâna ta cum rămâne?

— Ți-am spus, nu e nicio problemă.

Waterston își aruncă țigara peste bord și arătă din cap celor doi scafandri costumul de rezervă care părea că-l aștepta pe Corso.

— Ai tot interesul să te întorci teafăr. Abia aștept să-ți văd mutra când te vei întoarce cu buzele umflate.

56.

Mai întâi se simte frigul. Ca un înveliș înghețat care te acoperă din toate direcțiile simultan și, în câteva fracțiuni de secundă, pătrunde până la oase. Apoi urmează senzația de anchilozare, un soi de paralizie generală combinată cu amorțirea. Apoi nu mai simți nimic. Moartea e la un pas, ești în anticamera ei: monitoarele nu mai afișează nicio reacție.

Apoi, puțin câte puțin, apare ceva, se modelează, se precizează: căldura. O senzație nouă te învăluie blând cu o armură mătăsoasă. Cu siguranță, e cea mai intimă alinare pe care ai simțit-o vreodată, ca și cum te-ai scălda în căldura propriului sânge. De fapt, chiar asta se și întâmplă: costumul de neopren lasă să pătrundă un strat subțire de apă între el și piele, această peliculă se încălzește în contact cu circulația sanguină de la suprafața pielii, așa că învelișul cald astfel format te învăluie complet, irevocabil.

Corso trecu prin toate aceste stări în câteva secunde, agitându-se în apă, în vreme ce temperatura corpului său o biruia pe cea a mării înghețate. Venise vremea să treacă la treabă: cei doi tovarăși de scufundare îi făcură semn, își adunară membrele pe lângă corp și se lăsară să se scufunde în abis.

Prin masca sa, Corso observa lumina cerului care se refracta în suprafața apei, linia ondulată a valurilor care urca și cobora, sfâșiindu-se și înspumându-se în contact cu sticla ochelarilor de scafandru. Îi veni în minte o frază a lui Bompart pe care aceasta adora să o repete, cu referire la profesia lor: „Criminalii deasupra, morții dedesubt, iar noi, prinși la mijloc între ei…” *Să-i dăm drumul*! Își adună puterile și constată avantajul șocului termic, care îi anesteziase antebrațul, apoi plonjă la rândul său.

După frig, întunericul. Un întuneric atât de dens, încât îi amintea de o masă compactă de noroi amestecat cu hidrocarburi, un nămol preistoric în care lumina, culoarea și viața fuseseră anihilate de trecerea timpului. Acum mai rămăsese doar mocirla imundă, de sfârșit de lume vâscos, în care putea să înoate dar care lăsa ochilor impresia unei anihilări complete. Nimic nu mișca, nici măcar o coadă de pește. O moarte eternă, lipsită de limite și margini.

Începu să discearnă fasciculele lămpilor celorlalți doi scafandri, la vreo cinci metri mai jos. El însuși avea o lampă fixată pe cască, dar uitase să o aprindă cât timp se afla la suprafață, iar acum… era prea ocupat să se deplaseze prin negrul ca de tuci, înotând doar cu un braț și aproximativ jumătate. Se concentră asupra razelor de lumină care se îndepărtau, materializând senzația de adâncime. Dădu din picioare pentru a-i ajunge din urmă, în vreme ce își simțea timpanele pocnind ca membranele unor boxe.

Din reflex, repeta manevra de decompresie: expira pe nări după ce-și prinsese nasul între arătător și degetul mare, iar aerul se ducea către timpane. O amintire de la cursul de scufundări din Antile: aceasta era așa-numita manevră Valsalva. Pentru moment, nu simți niciun efect, avu senzația că-și suflă mucii cu degetele…

Scafandrii îl așteptau ceva mai jos. Zări linia verticală care separa fasciculele lămpilor: lanțul geamandurii. Corso avea senzația că trupul îi e o entitate aparte, o umbră abia vizibilă în bezna adâncurilor, pe care el putea să o observe de la distanță.

Se orientă spre coechipierii săi și înțelese că aceștia începuseră să coboare ceva mai rapid, lăsând lanțul să le alunece printre degete. Îi imită și

își încleștă mâna pe lanț, simțind o oarecare ușurare: nu se mai simțea singur în acest cosmos compact, vitrificat.

Abia atunci deveni conștient de liniștea din jur.

Nu mai percepea nici vânzoleala surdă a mediului acvatic, nici măcar propria respirație. Era surd, orb și mut. Din nou își spuse că, dacă n-ar fi fost lămpile celor doi scafandri, s-ar fi putut crede mort, un mort conștient de propriul sfârșit, lucid într-un spațiu-timp fără limite…

Aruncă o privire la computerul de scufundare. Îi reveniră în memorie informații privind presiunea care creștea odată cu adâncimea. La suprafață, corpul suportă un kilogram pe centimetru pătrat de corp, adică o presiune de un bar. La zece metri sub apă, se adaugă încă un kilogram, așadar doi bari. Ce presiunea suporta acum, la minus douăzeci și cinci de metri? N-avea idee. Mai ținea minte doar că, mai jos de treizeci de metri, presiunea nu mai creștea decât cu douăzeci până la patruzeci la sută cu fiecare zece metri coborâți. Nici nu îndrăznea să se gândească la timpul necesar să se întoarcă la suprafață, respectând palierele de decompresie. Îi așteptau minute lungi de nemișcare, în așteptarea eliminării azotului respirat din corp…

Scafandrii continuau să coboare. Oare merita să meargă până la capăt? Nu era oare absurd să și-l închipuie pe Sobieski deranjându-se să-și scufunde victima în mare? Pescarul pomenise de frânghii, de un cadavru, de un bolovan. Corso era convins că pictorul-asasin își legase victima de un bolovan pentru a o face să coboare la fund și îi dăduse drumul de-a lungul lanțului geamandurii.

Minus treizeci de metri. Fasciculele de lumină se încrucișau în fața sa, ca niște uriașe ierburi marine oscilând în bătaia curenților. Corso încercă să-și accelereze coborârea pentru a se apropia de ceilalți. Începea să se simtă ușor amețit de lipsa totală de obstacole, simțea pelicula călduță care-l învăluia, percepea bulele limpezi, precise, compacte, pe care le expira, gata cristalizate parcă. Avea impresia că e în imponderabilitate, că încetase să mai existe…

Era cu mintea aiurea, când o durere fulgerătoare îi traversă masca, explodându-i în gură. Scăpă din mâini lanțul și se încordă. Își duse mâna la regulator, dar nu putea face nimic. Să-și scoată alimentarea cu aer ar fi echivalat cu o sinucidere. În clipa aceea, unul dintre scafandri îl prinse de mână, în timp ce cel de-al doilea se afla deja deasupra sa și-i smulgea regulatorul. Corso încercă să-i împingă, să-i lovească. Suferință. Panică.

Voiau să îl înece. Ei erau cei care-i injectaseră otravă în gură, sau poate un gaz toxic în butelie.

Simți cum apa sărată îi inundă gura, dar nu putea să respire. Durere sau nu, nu voia să bea apa mării, nu voia să se înece aici, în apele englezilor. Unul dintre scafandri îi imobilizase capul și, în timp ce Corso încerca în continuare să îi lovească, cel de-al doilea îi inspecta interiorul gurii pline de apă. Încercă să-i muște degetele, dar individul îi îndepărtă maxilarele ca un vânător de crocodili.

În cele din urmă, agresorul îi înfipse vârful unui cuțit cu lamă rabatabilă în cerul gurii. Corso închise ochii. Se aștepta să crape, asfixiat de sânge și de apă. În schimb, resimți o ușurare imediată, apoi simți cum i se usca gura, în vreme ce oxigenul îi pătrundea din nou în plămâni. Viața i se prelingea din nou pe gât în jos, o viață binevoitoare, fără spaimă și fără durere… Cei doi scafandri îi dăduseră drumul, după ce îi vârâseră regulatorul înapoi între dinți.

Abia atunci văzu trecând prin fața ochilor săi filamentele translucide care fuseseră la un pas să-i vină de hac. Tentaculele iritante ale unei meduze, încâlcite precum o buruiană doldora de toxine. Înțelese, atunci, că scafandrii îl salvaseră, smulgându-i cu forța fibrele veninoase care reușiseră să i se strecoare pe sub regulator. Un rău translucid, care l-ar fi asfixiat în câteva secunde…

Se lăsă să plutească pe spate, savurând ușurarea, rotindu-se în apă cu lentoarea unui cosmonaut în spațiu. Pe pipăite, regăsi lanțul geamandurii și-l apucă strâns, gata să își continue coborârea. În acel moment descoperi grozăvia.

Câțiva metri mai jos, tovarășii săi de scufundare stăteau de-o parte și de alta a unui cadavru legat printr-o buclă de frânghie de lanțul geamandurii. Lămpile lor scoteau la iveală detaliile sinistrei scenografii: cadavrul era în aceeași poziție în care fuseseră găsite corpurile Sophiei și Hélènei. Cu gâtul legat strâns, cu brațele imobilizate la spate și atașate de călcâie. De data asta, imobilizarea se făcuse cu ajutorul unei corzi, fără îndoială fiindcă victima era bărbat, iar slipul lui n-ar fi fost de-ajuns pentru a permite asasinului să folosească sistemul de la celelalte două crime.

Regăsindu-și sângele rece, Corso li se alătură. Alte corzi erau legate în jurul taliei victimei, iar de acestea erau atârnate blocuri de piatră, care păreau suspendate în imponderabilitate. De fapt, chiar aceste greutăți menținuseră cadavrul la acea adâncime.

Corso mișcă din picioare pentru a se apropia de cadavru. Voia să fie sigur. Ajunse la nivelul feței acestuia și realiză că bucla se închidea. Fața tânărului de cel mult treizeci de ani, un bărbat frumușel, se deschidea de la o ureche la alta într-un strigăt negru care părea să se fi înmuiat, în asemenea măsură încât maxilarul inferior îi atârna liber în voia curentului, dând impresia că victima ar fi respirat sub apă.

Era înspăimântătoare și, în egală măsură, amețitoare ideea de a-l regăsi astfel pe Goya, la 50 de metri adâncime. Dar Corso nu voia să cedeze în fața surprizei. Dimpotrivă, încerca să absoarbă detaliile scenei, în vreme ce tovarășii săi se apucaseră să facă fotografii, ca și cum ar fi avut de-a face cu o banală scenă a crimei.

Tot ceea ce putea însă Corso să vadă era carnea palidă a bărbatului asasinat, deja mușcată, atacată, roasă de peștii nevăzuți acum; carnea lui, care se dezintegra pe fundul înghețat al mării de parcă ar fi fost din hârtie de ziar. Corso nu reuși să-și scoată din cap ideea că acest cadavru era pe punctul de a se dizolva în apa sărată a mării, iar de jur-împrejur, în spațiul de câțiva metri cubi ce-l înconjura, era plin de pulbere de piele, de minuscule fragmente de carne care pluteau printre bulele care le ieșeau din regulatoare.

Brusc, avu sentimentul că nu o să mai iasă niciodată la suprafață, că nu o să scape niciodată de acest caz și, mai ales, că nu o să afle niciodată adevărul. De ce se hotărâse oare Sobieski ca de astă dată să-și scufunde victima la mai mult de patruzeci de metri adâncime? Voia, oare, ca nimeni să nu o poată descoperi? Făcuse oare tot drumul până în Anglia pentru a-l sacrifica anume pe acest bărbat? Sau, dimpotrivă, își alesese victima la întâmplare?

57.

— Nu ai de gând să aștepți să fie identificat?

— Nu. S-ar putea să dureze zile întregi, iar eu trebuie să-l arestez pe Sobieski. La Paris.

— Ușurel, prietene: N-avem nicio dovadă c-a fost el ucigașul.

— Aici nu. Dar la Paris va fi de-ajuns. Prezența sa în orașul în care tocmai s-a comis a treia crimă va fi decisivă. Judecătorul îl va inculpa.

Tocmai debarcaseră în portul Fleetwood, la cincisprezece kilometri de Blackpool. Ridicarea la suprafață a cadavrului durase aproape două ore. Nu mai puțin de trei nave ale pazei de coastă și douăzeci de scafandri le veniseră în ajutor. Pe de altă parte, Corso și cei doi colegi scufundători avuseseră nevoie de aproape un sfert de oră pentru a ajunge la suprafață, respectând palierele de decompresie.

Cadavrul fusese transportat la spitalul din Blackpool cu un elicopter și un legist de la Manchester era așteptat să sosească pentru a-l examina. Nu se știe cum, presa fusese avertizată aproape imediat despre macabra descoperire, așa că, la sosirea în port, se treziseră nevoiți să țină la distanță o hoardă de jurnaliști. Tărăboiul obișnuit se declanșase, iar Corso nu era deloc nemulțumit că avea să plece curând. Urma să-și regleze conturile la Paris, într-o atmosferă de relativă liniște.

Waterston, în schimb, părea epuizat încă de pe acum. O crimă la Blackpool, iată un subiect care avea să alunge plictiseala vânătorii de traficanți de droguri. Nu era însă vestea cea mai bună, având în vedere reputația și așa destul de proastă a orașului. În același timp, ancheta oficială a polițistului englez avea să se desfășoare repede, mai ales pentru că vinovatul era cunoscut.

Mai rămânea, totuși, de găsit încăperea unde avusese loc crima, pentru prelevarea amprentelor și a urmelor organice. Trebuia, de asemenea, să fie identificată ambarcațiunea folosită de criminal. De fiecare dată când Corso trecea în revistă faptele, un gând refuza să-i dea pace: de ce atâtea complicații?

Pentru a da de cap tuturor lucrurilor pe care trebuia să afle, Waterston avea un atu: camerele de supraveghere. Britanicii sunt îndrăgostiți de această metodă, iar la Blackpool era plin de camere de supraveghere în perfectă stare de funcționare (spre deosebire de cele franțuzești).

Englezul bătu din palme.

— Gata, te duc la spital.

— Poftim? Dar totul e ok…

Waterston nici măcar nu se obosi să-i răspundă. O luară pe urmele cadavrului pentru a ajunge la spitalul din Blackpool, unde lui Corso îi fu oferită o atelă nou-nouță pentru antebrațul său.

— Crezi c-am putea să terminăm cât mai repede cu hârțogăria? îl întrebă acesta pe omologul său englez.

— O să fac tot ce pot, dar te sfătuiesc să nu te mai întorci prin Londra, ci să iei avionul de la Manchester, e un zbor mai către seară.

Două ore mai târziu, după ce asamblaseră de comun acord o relatare a faptelor care să mulțumească pe toată lumea, care includea o vizită neoficială a unui ofițer de poliție francez pe teritoriul britanic, un *queer-bashing* care încurcase pistele și o expediție maritimă care avusese rezultatul scontat, Corso putu să-și recupereze, în sfârșit, mașina închiriată.

Goni până la aeroport și se hotărî să-și sune, în sfârșit, colegii de echipă: avu nevoie de timp să le explice noua lovitură de teatru. Dădu apoi ordine stricte pentru arestarea lui Sobieski. Pictorul își bătuse destul joc de ei. Iar de data asta voia o operațiune cu tam-tamul de rigoare, cu brigadă de intervenție și cu mass-media pe fază.

În ceea ce privea restul echipei, nimeni nu făcuse niciun progres. O luaseră din nou de la zero… și acolo rămăseseră. Bine dispus, Corso îi explică lui Barbie că n-avea importanță: în acea seară, Sobieski avea să fie după gratii.

Două ore mai târziu, pe când se pregătea să se îmbarce în avionul care avea să-l ducă la Paris, polițista îl sună.

— În sfârșit, avem o informație proaspătă.

— Despre ce e vorba?

— O societate anonimă legată de Sobieski. O chestie de care n-am mai auzit până acum.

Corso simți furnicături în ceafă. Nu trebuia să se grăbească cu concluziile! Și nici să se agite pentru nimica toată. Corso era obișnuit cu astfel de revelații neașteptate pe parcursul unei anchete. Îți petreceai zile sau chiar săptămâni întregi căutând fără niciun rezultat palpabil și, deodată, o fisură minusculă îți dezvăluia o serie de elemente decisive.

— Explică-mi.

— Am luat din nou la puricat toate datele pe care le avem despre Sobieski și am remarcat că a semnat o serie de ilustrații pentru o lucrare erotică cu un pseudonim, „Thémis”.

— Și?

— Thémis e zeița justiției, a legii și a dreptății în mitologia greacă.

— Un pseudonim feminin, așadar?

— Nu mă surprinde, din partea lui Sobieski. Contează însă că alegerea tocmai a acestui pseudonim ține de obsesia lui pentru justiție, pentru pedeapsă…

Îmbarcarea pasagerilor era pe sfârșite, iar Corso își pierdea răbdarea.

— Ok, și unde vrei să ajungi?

— M-am întrebat dacă n-ar putea oare exista o societate comercială care să poarte acest nume. Una creată de Sobieski pentru a-și ascunde micile secrete.

Asocierea i se păru lui Corso cam trasă de păr, dar instinctul lui Barbie își spusese de multe ori cuvântul.

— Și? Ai găsit ceva?

— Sunt vreo douăzeci numai în Île-de-France, dar una dintre ele importă produse chimice pentru fabricarea pigmenților.

Corso simți prin toate fibrele corpului său că Barbie țintise corect. Menghina se strângea în jurul pictorului-măcelar.

— Ai aflat mai multe amănunte?

— Nu. Pe toate site-urile de identificare a societăților comerciale, informațiile despre ea sunt reduse la minimum posibil. Nu știm așadar cifra de afaceri, nu le-am văzut bilanțul, nu știm dacă există vreun angajat. Îmi miroase a firmă-fantomă. Ceea ce mi-a atras atenția însă a fost sediul social declarat.

— E adresa lui Sobieski?

— Exact. Mă mir c-a fost atât de neglijent, dar n-avea cum să-și imagineze că vom descoperi existența firmei-fantomă.

Furnicăturile se preschimbară în mâncărimi, un prurit care-l făcea aproape să urle. Cu toate astea, păstră tăcerea, la fel ca Barbie. Amândoi aveau același lucru în minte: dacă firma cu pricina închiriase vreun spațiu pe undeva, acel loc putea fi scena celor două crime.

Bârlogul, vizuina pe care o căutaseră încă de la început.

Revăzu într-o străfulgerare silueta lui Sobieski, cu pălăria lui stetson de vagabond pe cap și îmbrăcat cu cămașa hawaiană. Nu era doar imaginea unui criminal care merita aruncat în închisoare, ci și o întrupare a încrederii în sine, a aroganței criminale.

Un hohot de râs scuipat în fața polițiștilor.

— Aterizez la Roissy la 20:30.

— Te aștept.

58.

Corso ateriză la Roissy, în sfârșit, la nouă seara, laolaltă cu un val de turiști entuziasmați să pornească la asaltul capitalei. Barbie îl aștepta, crispată, încălțată cu eternii ei bascheți Stan Smith cam obosiți; își rodea unghiile și stătea țeapănă, de parcă ar fi înghițit o mătură.

Polițista nu făcu niciun comentariu despre atela lui Corso, despre buza sa umflată sau despre plasturii de pe față. Era cât se poate de evident că excursia în Regatul Unit fusese plină de peripeții.

Din punct de vedere al conversației, Barbie avea însă mult mai multe de oferit: cât timp Corso sforăise la bordul aeronavei Airbus, Zâna Electricitate săpase din greu în filonul proaspăt descoperit. Aflase astfel că societatea Thémis închiriase un pavilion pe Rue Adrien Lesesne, la Saint-Ouen, lângă calea ferată care venea de la Gara de Nord. Conform actelor oficiale, Thémis depozita acolo produse chimice.

În loc de concluzie, Barbie îi întinse telefonul ei, deschis la o aplicație de geolocalizare: de la atelierul lui Sobieski se putea ajunge foarte repede pe jos la depozitul Thémis.

— Avem de ales, spuse ea, ascunzându-și cu greu nerăbdarea. Fie mergem la Sobieski, îl arestăm, iar apoi percheziționăm depozitul, fie trimitem imediat o echipă pe Rue Adrien Lesesne ca să se apuce de treabă în vreme ce noi îi punem cătușele lui…

— Nu. Vom face exact pe dos. Trimite-i pe Stock și Ludo să-l aresteze pe Sobieski. Noi doi o să ne ocupăm de depozit.

— Ești sigur?

Corso abia aștepta să viziteze vizuina ticălosului. Nerăbdarea lui Barbie era nimic pe lângă a sa. *La naiba, al nostru e*!

— Abia aștept să-i văd mutra când îl anunțăm că i-am descoperit „garsoniera”. Ai obținut autorizația de la judecător?

— Am tot ce trebuie. Crezi că e o idee bună să-l implicăm pe Ludo?

— Chiar *vreau* să-l implicăm. Sobieski trebuie să priceapă că nu are niciun aliat la poliție și că Ludo, în ciuda celor întâmplate, face parte din echipa noastră.

Barbie încuviință și își luă mobilul. Din câteva cuvinte îi aduse la cunoștință lui Stock noile indicații: Stock și Ludo aveau să fie la comanda operațiunii, având cu ei câțiva agenți, pentru impresie artistică. Atenție,

însă: Corso nu voia ca lui Sobieski să i se spună exact pentru ce era arestat. Trebuia lăsat să fiarbă în suc propriu.

— Îl duceți la sediu și ne așteptați, concluzionă Barbie.

— Nu, îi suflă Corso. Să ne anunțe când ajung acolo. Noi vom fi la doar câteva sute de metri. Din momentul în care am văzut și-am sigilat depozitul, ne va face plăcere să îi facem o vizită lui Sobieski.

Roissy nu era chiar așa de departe de Saint-Ouen. Goniră pe A1, iar apoi, după ce trecură de Stade de France, intrară pe D20 pentru a traversa dantela de căi ferate și coborâră, pătrunzând pe străduțele mai strâmte ale cartierului.

Corso se așteptase la o zonă mai pe stil vechi: hale industriale, terenuri virane, clădiri abandonate… Nicidecum. Așa cum Sobieski își preschimbase manufactura abandonată într-o galerie de lux, zona străzii Adrien Lesesne se ameliorase vizibil. O armată de îmbogățiți pusese stăpânire pe terenurile de aici și, pe bază de mici atenții, a unor credite și a dorinței de-a face din urât frumos și din sărăcie bogăție, reușiseră să transforme zona defavorizată într-un sătuc vesel.

Corso, deși provenea din cartierele proletare și cunoștea la prima mână răul pe care putea să-l facă urâțenia și mizeria, nu putea totuși să aprecieze acest gen de transformare. Vedea în ea toată meschinăria burgheză, pretențiile artistice ale acestor familii curățele, cu idei puține și conturi în bancă bine burdușite. Din dorința de a face din cartierul de hale și ateliere industriale o vecinătate prezentabilă, noii veniți cântau încă o dată melodia binecunoscută a lui Jacques Brel, imnul celor care „vor să pară dar nu par”…

Adresa depozitului lui Sobieski era un exemplu perfect al acestui fenomen. Doar că, în cazul lui, era doar o tehnică de camuflaj. Nimeni nu trebuia să bănuiască ce se întâmpla dincolo de poarta grea din fier, vopsită în verde, în spatele căreia se vedea doar frunzișul stejarilor și castanilor. Chiar și Corso, când văzu decorul bucolic, întrebă:

— Ești sigură că asta e adresa?

— Sunt sigură, îi răspunse Barbie, verificând totuși, încă o dată, pe telefon.

Lăcătușul angajat să deschidă poarta îi aștepta în fața intrării.

— Îl pui să semneze ce e de semnat și îi dăm drumul, spuse Corso, coborând din mașină.

— Nu așteptăm echipajul de poliție?

— Nu.
— Și martorii pentru percheziție?
Corso îi aruncă o privire care nu avea nevoie de niciun fel de comentarii.
Meșterul, nu foarte încântat de ceea ce avea de făcut, mormăi jurământul și își vârî în buzunar procesul-verbal de care urma să aibă nevoie ca să-și încaseze plata. Corso privea poarta masivă, coroanele arborilor și, mai departe în grădină, la vreo cincizeci de metri distanță, acoperișul roșu al clădirii. Mâinile îi tremurau.
Lăcătușul se puse pe treabă, care se dovedi a nu fi tocmai ușoară. După cinci minute și mare zarvă, căci fu nevoie să folosească un bomfaier electric, poarta se deschise cu un scârțâit sinistru, în timp ce în aer plutea un miros de metal incandescent.
Corso și Barbie intrară în grădină, urmați de lăcătuș cu trusa lui de unelte. O cărare pietruită ducea la un pavilion de dimensiuni modeste. Zidăria din piatră, ferestre cu cercevele albe, marchiză din sticlă și fier forjat, întreg decorul siropos necesar pentru a scoate din sărite pe oricine ar fi gândit precum Corso, făcându-l să-și caute un copac de care să se spânzure.
Cu toate acestea, din copaci răsunau triluri de păsări, iar lumina înserării scălda tabloul într-o nuanță de portocaliu. Nu era, categoric, genul de atmosferă potrivită pentru o percheziție.
Lăcătușul urcă cele câteva trepte care duceau la intrarea protejată de marchiză și se apucă de lucru la broasca cea nouă.
— Nici măcar nu e blindată, comentă el, disprețuitor.
Corso urcă, la rândul său, scările care duceau la intrare. Ceva nu se lega: dacă Sobieski și-ar fi dus la bun sfârșit indiferent ce activitate ocultă sau dacă ar fi depozitat aici lucruri compromițătoare, ar fi instalat un sistem de securitate drastic. Polițistul nu uitase cum fusese surprins de camerele de supraveghere de la atelier. În afara decorului mic-burghez al locului, pictorul-ucigaș ar fi optat cu siguranță pentru un dispozitiv de același gen.
Odată deschisă, prin ușă răzbătu un miros de putregai care-i făcu să se dea înapoi câțiva pași.
— Frate, da știu că pute! făcu lăcătușul. Aici n-a mai intrat nimeni de ani de zile, ascultați-mă ce vă zic!
Polițiștii schimbară o privire. La urma urmei, știau că acest pavilion fusese închiriat de o societate numită Thémis, al cărei sediu social se afla la adresa atelierului lui Sobieski. Se înșelaseră oare, din nou?

Corso era cât pe ce să se lase pradă deznădejdii, când privirea îi fu atrasă de garajul adiacent, aproape la fel de mare ca pavilionul, cu o amprentă la sol de o sută cincizeci de metri pătrați.

— Deschide-mi și garajul, ceru el, arătând către acesta.

Meșterul coborî treptele și atacă ușa pivotantă. Imediat îl auziră fluierând admirativ.

— Care-i treaba? întrebă Corso, apropiindu-se.

— Ei bine, prietene, aici e altă mâncare de pește. Au instalat aici un sistem de siguranță cum nu ai ocazia să vezi prea des.

Fără să vrea, Corso o apucă de mână pe Barbie. Găsiseră ceea ce căutau: vizuina unui ucigaș în serie care părea a fi de neprins. Cei doi polițiști își impuseră să-și păstreze sângele rece și plecară să se așeze sub copacii din grădină, pe o bancă, ca și cum s-ar fi aflat într-un parc public. Lăcătușul îi prevenise că urma să dureze cel puțin o jumătate de oră.

Prin telefon, urmăreau evoluția celei de-a doua echipe, aflată în acel moment la posturi, în preajma atelierului lui Sobieski. Pictorul era acolo. Stock, care putea să-l vadă printr-o fereastră, confirmă că acesta lucra la pregătirea unor pânze, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat în ajun. Din nou, Corso îl revăzu în gând, bântuind prin cartierul homosexualilor din Blackpool, iar apoi în minte îi apăru imaginea cadavrului plutind între ape, cu urletul mut încremenit pe chip. Sângele rece al ticălosului era de-a dreptul de admirat.

Corso le transmise colegilor săi să mai aștepte: dacă ar fi găsit elemente compromițătoare în garaj, arestarea urma să fie cu atât mai bine fundamentată.

În sfârșit, către ora 22, pe când se înserase de-a binelea, lăcătușul, care fusese nevoit să își cheme și un ajutor, reuși să biruiască ușa garajului. Corso le ceru să se dea la o parte și, însoțit de Barbie, intră în încăpere. N-avea în mână decât lanterna, atela nu-i permitea să țină și arma pregătită. Barbie, în schimb, ținea degetul pe trăgaci.

Nu se vedea mare lucru, dar formele, obiectele, umbrele care se iveau în calea fasciculului luminos îi dădură de înțeles că trebuia să se aștepte la ce era mai rău – sau mai bine, în funcție de perspectivă.

— Du-te și adu mănuși și protecții pentru cap și pantofi, îi ceru el lui Barbie, cu glas scăzut.

Polițista mărunțică o luă la fugă spre mașină, în vreme ce Corso, țeapăn ca un stâlp de gard electrificat, rămase în prag. Mătura încet locul cu

fasciculul lanternei. Garajul nu avea geamuri. De-a lungul zidului din stânga se afla o tejghea. În mijlocul încăperii trona o masă de lucru din lemn, iar Corso își aminti de spusele legistului – „o masă de măcelărie sau ceva de acest gen” – și de așchiile din carnea Hélènei Desmora. Pe sol erau înșirate produse chimice care emanau mirosuri acide. Ceva mai încolo zări o mașinărie enormă, un soi de cazan din metal, dotat cu un hublou, în care putea încăpea, la o adică, o ființă umană…

Barbie reveni cu materialele de protecție cerute. Se echipară fără să scoată vreo vorbă, apoi Corso făcu primul pas în interior și căută un întrerupător. În lumina electrică, lucrurile se limpeziră și cei doi polițiști știură imediat că găsiseră ceea ce căutau.

Lugubru, abject, înspăimântător. Plin de așchii de lemn și de urme însângerate, bancul de lucru semăna, într-adevăr, mai degrabă cu butucul unui măcelar, nu cu masa de lucru a unui artist. De marginea lui era fixată o presă de strângere, și nu era nevoie de prea multă imaginație pentru a vizualiza o victimă plasată din profil, cu capul imobilizat în această presă ca într-o menghină.

Pe tejgheaua din stânga se aflau o mulțime de unelte de genul celor utilizate de un pictor pentru a-și face singur ramele pentru pânze, dar care, în acest context, păreau mult mai funeste, mai ales că unele dintre ele purtau urme brune. Să fi fost oare sânge uscat?

Apropiindu-se, polițistul se împiedică de o cutie de carton. Plecă ochii: cutia era plină de pietre. Niște pietre care semănau de minune celor cu care asasinul blocase căile respiratorii ale celor două fete ucise. Tremurul lui Corso venea și trecea în rafale scurte, de parcă ar fi pășit pe un fir de înaltă tensiune. Ar fi vrut să spună ceva, sau măcar să respire, dar ambele acțiuni i se păreau acum al naibii de dificil de îndeplinit.

Cât despre Barbie, aceasta inspecta tejgheaua fixată pe perete și studia fiecare obiect cu atenție. Erau ca doi vizitatori într-un muzeu, extaziindu-se în fața unor opere diferite, dar împărtășind una și aceeași emoție.

Ca și cum ar fi fost vorbiți, se îndreptară împreună spre cazanul din fundul încăperii. Era un recipient uriaș, etanș, cu pereți de inox, echipat pe partea anterioară cu un sistem de comandă ce părea destul de complicat.

— Pare a fi un fel de cuptor, murmură Barbie, confirmând gândul nerostit al lui Corso.

— Sună-i pe cei de la IJ, ordonă el, cu vocea gâtuită. Vreau toată cavaleria aici, în mai puțin de o oră.

Barbie execută imediat ordinul. Stéphane își continuă vizita. Căuta încă un semn indiscutabil al prezenței lui Sobieski. La urma urmei, nimic din cele văzute până acum nu afirma concret faptul că această cameră de tortură îi aparținea pictorului.

În acel moment zări, fixate pe perete deasupra tejghelei din stânga, chiar spre fundul încăperii, mai multe reproduceri pătate de vopsea ale unor opere ale marilor maeștri ai picturii spaniole: Velasquez, El Greco, Zurbarán… Între acestea recunoscu, deloc surprins, cele trei *Pinturas rojas* ale lui Goya.

Detaliul care-i lipsise.

Își luă telefonul și o sună pe Stock:

— Sosim în cinci minute, intrăm cu voi.

— Aveți ceva noutăți?

— Am găsit vizuina monstrului.

59.

— E-n regulă? Stai comod?

Sobieski, cu capul descoperit, nu-i răspunse. Așezat în biroul lui Barbie și al lui Ludo, părea să fi priceput că se-mpuțea treaba. De asemenea, înțelesese și că prezența lui Ludo n-avea să-i fie de niciun folos. Ba dimpotrivă.

Era atât de palid, încât fața îi semăna cu un mulaj de ghips, alb și lipsit de expresie. Corso cunoștea acest gen de mască. Nu era cea a culpabilității și nici cea a unei spaime oarecare. Sobieski afișa o expresie a terorii, stârnită de o fobie trezită la viață: pușcăria era la un pas distanță, fără putința de a-i scăpa.

Corso, cu un dosar subțire în mână, se așeză la biroul lui Barbie. Polițista rămăsese în picioare într-un colț al încăperii, cu mâna pe armă. Stock și Ludo erau și ei de față, tăcuți, închiși ermetic, sumbri ca niște stânci. Atmosfera era încărcată de o tensiune aproape de nesuportat. Nu mai era de glumă. Nici nu prea fusese vreodată de glumă, de fapt, în toată această poveste.

Cu un semn, Corso își invită colegii să iasă. Un pic de intimitate nu avea să le strice.

— Mi-a plăcut mica noastră excursie în Anglia.

Sobieski își drese glasul.

— N-am idee despre ce vorbești.
Corso zâmbi.
— Termină cu minciunile. Mai bine păstrează-le pentru situațiile în care ai mai putea fi cât de cât credibil. Biletul cumpărat de tine, trecerea prin vamă, înregistrările camerelor de supraveghere… totul dovedește că ai fost în Anglia. Așa că nu-ți consuma energia degeaba.
Pictorul nu-i răspunse.
— De ce ai plecat în Anglia? își relansă Corso interogatoriul.
— De ce nu? N-am dreptul să plec?
— Nu, iar tu știi bine treaba asta.
— Am trecut de vârsta la care trebuie să cer permisiunea cuiva, mormăi el. Am lins cururi și-am ridicat mânuța timp de douăzeci de ani. Nu intenționez să o mai fac.
— N-aș băga mâna în foc, dacă aș fi în locul tău. Ce-ai căutat în Anglia?
— A trebuit să mă văd cu proprietarul galeriei din Manchester unde urmează să am o expoziție.
— Știm asta.
— Dacă ai deja răspunsurile, nu te mai obosi să întrebi, am economisi timp.
Vocea, tonul, toate erau ale lui Sobieski. Era însă un Sobieski micșorat, stors de neliniște.
— Așadar, ai riscat să te întorci la pușcărie pentru o expoziție? Nu puteai să mai aștepți?
— Nu. Expoziția se deschide peste o lună.
— Scrupulele tale de artist sunt cât se poate de onorabile, dar nu cred că îți spun ceva nou dacă afirm că nu ești un artist ca toți ceilalți.
El zâmbi orgolios, cu dinții lui înnegriți, un zâmbet pieziș.
— Tocmai în asta constă forța mea.
— Da, dar tot asta e și slăbiciunea ta. Ești suspect într-un caz de crimă multiplă, Sobieski. Nu poți să te plimbi ca oricine altcineva. Fie și numai pentru încălcarea restricțiilor, judecătorul te-ar putea trimite la mititica pentru câteva săptămâni, iar expoziția ta va fi vernisată fără ca tu să fii acolo.
Celălalt nu-i răspunse imediat. Întreaga-i ființă părea că se comprimă, formându-și o carapace. Sobieski revenea în epoca sa minerală, epoca pușcăriei, când încasa loviturile, se lăsa violat, distribuia sentințe. O ființă fără fisuri. Un nucleu înghețat de voință în stare pură.

— Nimeni nu mai poate să hotărască pentru mine, se încăpățână el. Vremea aceea a trecut.

În fața lui, Corso se simțea bine cu atela fixată pe mână și toată noaptea înainte. Avea dinainte-i prada încolțită și, cu un dram de sadism, îi făcea plăcere să o vadă suferind.

— Tu ai activat semnalul de alarmă la bordul Eurostarului?

Sobieski nu încercă să mai pară surprins și nici nu se obosi să nege că se aflase în tren.

— De ce aș fi făcut una ca asta?

— Nu știu, spune-mi tu.

Sobieski dădu din mână a lehamite, părând a spune: „Dacă n-ai decât genul ăsta de replici, n-o să ajungem nicăieri”.

Corso preferă să continue atacul.

— Și Blackpool?

— Ce-i cu Blackpool?

— Ai vrut să te distrezi un pic înainte de a reveni în Franța?

Sobieski se foi pe scaun.

— Nu mă obliga să repet, Corso. De când am ieșit din pușcărie fac exact ce vreau și când vreau. Și n-o să mă împiedice un rahat de polițist ca tine să fac ceea ce vreau.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare: ce ai căutat la Blackpool?

— Am avut chef să mă destind un pic.

Corso imprimase câteva fotografii cu cadavrul scos din mare. Le trânti cu brutalitate pe birou.

— Asta înseamnă pentru tine să te destinzi?

— Ce-i cu ororile astea?

— Sunt fotografii cu un tânăr asasinat noaptea trecută la Blackpool.

Sobieski păru sincer uimit.

— Ce tot îndrugi acolo?

Corso se aplecă spre el, fără să-și piardă calmul.

— Îndrug următoarele. Ești bănuit că le-ai ucis pe Sophie Sereys și Hélène Desmora conform unui mod de operare foarte specific. Te-ai cărat la Blackpool și, în aceeași noapte, un bărbat e asasinat exact de aceeași manieră. Destul de tulburătoare coincidența asta, nu?

Sobieski clătină din cap, consternat. Părea să înțeleagă, în sfârșit, de unde i se trăsese această a doua arestare.

— Mi-am petrecut noaptea cu un tip pe nume Jim. Sugea minunat.

— Jim și mai cum?
— Nu l-am întrebat și nu mi-ar fi putut răspunde, căci avea gura plină.
Corso făcu pe prostul.
— Îți plac și bărbații?
— Nu contează instrumentul, câtă vreme auzi muzica.
— Unde-l putem găsi pe acest Jim? continuă Corso.
— N-am nici cea mai mică idee. Bănuiesc că-și face veacul în cartierul curvelor, acolo își agață clienții. Știi zona, așa-i? îl întrebă el pe Corso, făcându-i cu ochiul.
Așadar, știuse de la bun început că fusese urmărit. De ce riscase să ucidă, când avea un polițist pe urmele lui?
Stéphane scoase din dosar câteva fotografii antropometrice cu victima.
— Îl cunoști?
— Nu.
— Se numea Marco Guarnieri. Treizeci și trei de ani. De origine italiană. A fost un dealer mărunt din Blackpool, pe care toți îl cunoșteau după poreclă, „Narco”.
— N-am auzit niciodată de el.
Waterston îi trimisese toate aceste date peste noapte. Polițiștii englezi nu avuseseră dificultăți să identifice victima. Amprentele vorbiseră de la sine. Guarnieri era pe jumătate dealer, pe jumătate proxenet. Nici măcar nu se știa dacă se prostitua sau nu sau dacă era sau nu homosexual.
Corso fusese tulburat de aceste informații. Teoria sa inițială fusese că Sobieski se lăsase pradă instinctelor sale de ucigaș și își alesese victima la întâmplare. Dar Guarnieri nu se potrivea cu profilul, nici măcar pentru o seară. O altă teorie, și mai puțin plauzibilă, era ca Sobieski să-l fi cunoscut dinainte pe acest bărbat și să-l fi supus supliciului zâmbetului, la fel cum făcuse cu Sophie Sereys și Hélène Desmora. Dar cum ar fi putut oare să-l cunoască pe acest dealer mărunt? De ce ar fi meritat oare bietul individ pedeapsa dată de „Judecător”?
— Te pricepi să conduci o barcă?
— Nu. De ce?
Corso nu se obosi să-i răspundă.
— Aveai funiile în rucsac?
Sobieski începu să râdă.
— Ce-i cu întrebările astea de rahat?
— De ce ai scufundat cadavrul în largul stațiunii Blackpool?

Sobieski sări în picioare. Corso nu-i pusese cătușele, ca să nu-i dea prilejul să deducă în ce calitate se afla acolo: în calitate de martor? Arestat? Inculpat?

— M-am săturat de tâmpeniile astea. Vreau să…

Nu reuși să-și termine propoziția. Corso îi arse o palmă, peste birou, cu toată puterea. Lovise cu mâna stângă. Simți o usturime intensă în palmă, dar și o imensă ușurare. De zile întregi așteptase momentul să-l pocnească pe Sobieski.

Sobieski căzu la podea, urlând. Era doar comedie, pictorul se pricepea să încaseze. Corso ocoli biroul și îi arse un picior în coaste. Când Sobieski încercă să se ridice, Stéphane îl aștepta: îi arse un cap în plină figură, spărgându-i nasul și umplându-l aproape instantaneu de sânge.

Începea petrecerea, pe care Corso o așteptase de la bun început. Sobieski se lovi cu capul de pardoseală. Încercă din nou să se ridice, dar Corso îi administră un cot în bărbie. Din reflex, își folosise brațul drept. Atela îi sări din loc și durerea îi traversă brațul ca un șoc electric.

Se pregătea să-l pocnească iar, cu stânga, când Stock și Ludo năvăliră în birou și-l ridicară, împingându-l la perete și împiedicându-l să mai atace. Corso profită de ocazie pentru a-și recăpăta suflul, ca un boxer care așteaptă să se termine numărătoarea lângă adversarul făcut *knock-out.* Dar Sobieski era deja în picioare și se așezase în gardă, o poziție înșelătoare, de stângaci, menită să-l deruteze pe adversar.

— ’Tu-ți rasa ta de sticlete! scuipă Sobieski, cu gura plină de sânge. Trimite-ți fetițele la plimbare și vino-ncoace să te freci de mine!

Corso nu reacționă. Își recăpătase deja sângele rece. Barbie intră și ea în încăpere și-l împinse pe Sobieski pe un scaun. Luă o cutie de șervețele și i-o aruncă.

O vreme, se lăsă tăcerea. Sobieski își ștergea rănile. Unul dintre obraji părea și mai supt ca înainte; probabil își pierduse un dinte în timpul bătăii, ceea ce însemna că nu-i mai rămăseseră prea mulți. Corso reveni la locul său și se așeză, făcându-le semn colegilor săi că era în regulă. Echipa lui preferă însă să rămână pe loc, pentru a veghea ca nu cumva violența să izbucnească din nou.

Polițistul trecu la elementele decisive.

— Ți-am găsit vizuina de pe Rue Adrien Lesesne.

Celălalt își trase mucii, apoi scuipă pe podea o măsea însângerată.

— Nu-i o vizuină, e un atelier.

— Ciudat atelier ai, cu menghină și cuptor și cu instrumente de tortură.

Sobieski găsi puterea de-a râde ironic.

— Habar n-ai despre ce vorbești. Menghina e pentru fixarea pânzelor pe rame. Uneltele-s pentru întinderea pânzei, iar cuptorul e pentru uscat vopselele.

— Tot materialul ăsta e pătat cu sânge.

— Sunt pigmenți, replică Sobieski cu un rânjet.

— Nu, Sobieski. S-au făcut deja primele analize. S-au descoperit în „atelierul” tău urme de ADN de la nu mai puțin de șase persoane. Și sângele a șase femei pe care le-ai ucis.

De data asta, Sob la Tob încasă lovitura în plin. Făcu ochii mari și pupilele i se dilatară ca niște pete de cerneală pe hârtia de sugativă.

— Joci la cacealma.

Corso îi arătă un teanc de hârtii.

— Sunt primele concluzii primite de la Brigada Științifică. Amprentele tale sunt peste tot, la fel și cele ale Sophiei și Hélènei. Sângele lor a fost deja identificat și se fac cercetări pentru identificarea celorlalte din lista dispariţiilor din ultimii ani. Dacă aș fi în locul tău, mi-aș chema avocatul.

Sobieski rămăsese cu privirea ațintită pe teancul de foi de pe birou. Părea că nu înțelege ce i se spunea.

— Am să îți spun ce cred eu, reluă Corso. Omul nu se schimbă. De când ai ieșit din pușcărie, ucizi femei. Le măcelărești în atelierul tău și apoi le arzi, așa cum făcea Landru[11]. Avem sângele lor și o să le identificăm.

În continuare nicio reacție din partea pictorului. Fața îi era perfect impasibilă. Părea că împietrește, că i se întărește carnea mai repede decât i se coagula sângele rănilor. Lui Corso îi reveniră în minte sculpturile reprezentând demoni descoperite în deșertul irakian, uscate de soare și de nisip. Esența răului în versiunea sa minerală.

— În ultima vreme, doar tu știi de ce, ți-ai schimbat modul de operare. Ai vrut ca întreaga lume să-ți poată admira opera. Le-ai ucis pe aceste două sărmane fete și le-ai preschimbat în tablourile lui Goya. Ne-ai provocat și te-ai jucat cu noi, ceea ce, cred eu, e lucrul care te excită cel mai mult, de fapt. Dar trebuie să dai dovadă de *fair play* atunci când joci… chiar dacă ai pierdut.

Sobieski își plecă privirea și capul păru că-i intră între umeri, ca un schelet care s-ar fi pitit în fundul criptei.

— Băgați-l la zdup pe gunoiul ăsta! făcu Corso către ceilalți.

Apoi i se adresă din nou suspectului, care părea că se micșorează cu fiecare clipă:

— Mâine vei fi prezentat judecătorului, iar apoi vei fi dus la Fleury. S-a terminat, Sobieski: n-ai să mai vezi niciodată lumina zilei.

În clipa aceea se petrecu ultimul lucru la care s-ar fi așteptat Stéphane: Sobieski se încordă pe scaun și scoase urletul cel mai sfâșietor pe care și l-ar fi putut imagina. Un strigăt izvorât din abisul spaimei și-al nefericirii.

Corso se gândi, uimit el însuși de ce-i trecea prin minte, la țipătul unui prunc care e smuls din brațele mamei sale.

60

Chiar a doua zi, vineri, 8 iulie, pictorul fu audiat de către judecătorul Michel Thureige și inculpat pentru uciderea cu premeditare a Sophiei Sereys și a Hélènei Desmora. Moartea lui Marco Guarnieri făcea obiectul unei anchete separate, pe teritoriul englez. Însă magistratul urma să pună cap la cap cele trei cazuri și să folosească asasinarea dealerului împotriva lui Sobieski.

Redactarea concluziilor dosarelor, recitirea tuturor depozițiilor, verificarea ultimelor elemente, convocarea și audierea tuturor persoanelor implicate în calitate de martori și toate celelalte mărunțișuri aveau să le umple timpul lui Corso și echipei sale până la sfârșitul acelei luni. Nu reușiră să le identifice pe celelalte femei și nici vreo altă probă care să-l incrimineze pe Sobieski, dar ceea ce aveau era de-ajuns: Sob la Tob avea să plătească pentru moartea Sophiei și a Hélènei.

Încă din 10 iulie, Bompart convocă o conferință de presă triumfalistă, felicitându-i cu această ocazie pe comandantul Corso și echipa sa pentru „munca strălucită de investigație”. În mod evident, Bornek nu era deloc încântat că nu i se recunoscuse vreun merit, dar avea să vină și vremea lui, mai devreme sau mai târziu. Se șoptea deja pe coridoarele poliției că marea lovitură avea să-i aducă lui Corso o promovare solidă: o înaintare în grad, devenind astfel comisar principal, șef de serviciu sau poate prefect de poliție…

Corso nu se gândise vreodată la acest gen de ascensiune, dar n-ar fi avut nimic împotriva unei creșteri de salariu și a unei slujbe mai stabile, de dragul lui Thaddée.

În schimb, așa cum era de așteptat, Ludo își depusese demisia „din motive personale”. Dispăru fără un cuvânt și fără să își ia „la revedere”. „Încă unul cu un viitor strălucit în urma sa”, concluzionase ironic Bompart.

Încă de la jumătatea lui iulie, Corso revenise la adevărata sa obsesie, obținerea custodiei asupra fiului său. Arestarea lui Sobieski, sfârșitul „călăului de la *Squonk*”, îi ridicase cota și avea să-i permită să obțină o slujbă mai onorabilă. Erau vești de bun augur, i-o confirmase și avocata sa.

În schimb, se pare că Stéphane era mai pregătit pentru a prinde ucigași decât pentru a-și face prieteni. În total, nu reușise să recolteze decât cinci mărturii care afirmau că e „cel mai bun părinte” (colegii de birou, plus patronul cafenelei de la parterul clădirii în care locuia). Pentru a da consistență dosarului, imprimase fotografii care dădeau seamă despre activitățile petrecute împreună cu Thaddée (prin parcuri de distracții, locuri de joacă, la lecțiile de pian, la Disneyland), își făcuse cópii după extrasele de cont de la bancă, în care sublimase cheltuielile făcute pentru educația copilului etc. Reușise să strângă astfel la dosar aproximativ treizeci de documente, la care se adăugau, ca bonus, articole tăiate din presă, cele mai laudative dintre cele apărute după afacerea de la *Squonk*; după cum îi promisese avocata sa, „unui erou nu i se poate refuza nimic”.

În realitate, toată hârțogăria asta îl scârbea. Faptul că trebuia să demonstreze cuiva că e un tată bun îi amintea de toți nevinovații pe care îi întâlnise de-a lungul vremii în cariera sa și care avuseseră de luptat al naibii demult pentru a dovedi că… nu făcuseră nimic.

Cu toate acestea, la finalul lunii iulie îi predase dosarul complet avocatei sale și, în sfârșit, își primise băiețelul pentru perioada vacanței. Atela îi fusese scoasă și rănile de la față i se cicatrizaseră, așa că nu mai avea figura fioroasă de polițist rănit pe front. Plecară în Sicilia, la Club Med, o stațiune rurală pentru familii care oferea o multitudine de activități pentru cei mici.

Pentru Corso, era prima oară când mergea într-o astfel de stațiune, așa că se așteptase la ce era mai rău. Bineînțeles, nu era deloc încântat că trebuia să ia masa împreună cu ceilalți oaspeți ai clubului și nu-și făcu niciun prieten. Însă, în costum de baie, așezat pe aceleași bănci ca toți ceilalți vilegiaturiști bronzați și fericiți, îndopându-se cu tabouleh, se simțea aproape normal. Thaddée, în special, se simțea minunat, era ocupat de dimineața până seara, astfel că, după câteva zile, Corso ajunsese să aibă senzația că fiul său îl adusese pe el în vacanță, și nu invers.

Dar pe Sobieski nu putea să-l uite chiar atât de ușor.

Ziua făcea naveta de la piscină la plajă și de la plajă la bar, însă, orice ar fi făcut, mintea îi revenea mereu în același loc, bântuită de strigătele mute ale victimelor lui Sob, de grozăviile lui Akhtar, de jocurile perverse ale Sophiei, de nopțile la morgă ale Hélènei, de trupul cenușiu și umflat de apă al lui Marco, plutind între două ape, pe fundul mării… În ciuda a ceea ce se spune, polițiștii nu uită niciodată nimic, amintirile lor constituie chiar principalul lor material de lucru; un polițist operează întotdeauna o sinteză mentală între trecut și prezent, intersectând mereu datele unui caz actual cu date din cazuri anterioare…

Un fapt anume revenea în mintea sa ca un laitmotiv, o grăunță de nisip în mecanismul unui caz impecabil instrumentat. Cunoștea acum pedigree-ul lui Marco Guarnieri, zis „Narco”. Tipul era cum nu se poate mai diferit față de celelalte două victime. În primul rând, desigur, era bărbat. Apoi, nu era nici stripper și nici prostituat; nu pe el îl sărutase Sobieski pe stradă înainte de *queer-bashing.* Narco era un dealer mărunt din Blackpool, drogat până în măduva oaselor, care își câștiga existența vânzând doze la ieșirea din cazinouri și din cluburile de striptease.

Povestea lui nu avea nimic ieșit din comun, era prototipul ratatului. Se născuse la Aosta în 1983, crescuse la Torino și ulterior în Marea Britanie, unde o însoțise pe mama sa. Mai întâi dansatoare, apoi chelneriță, își cărase pretutindeni puștiul, până când își găsise adevărata vocației: devenise stripteuză. Era singurul punct comun între Guarnieri și fetele de la *Squonk.*

Tipul fusese arestat după o spargere la Liverpool și devenise astfel un delincvent multirecidivist cu acte în regulă. În vârstă de 33 de ani, petrecuse mai bine de 15 în spatele gratiilor. La Altcourse, închisoarea din Liverpool; Birmingham, în West Midlands; Forest Bank, închisoarea din Manchester… În felul lui, Narco fusese un tip umblat.

Era de presupus, în aceste condiții, că Sobieski, căutându-și un amant de o noapte (sau, și mai probabil, ceva care să îl încarce), dăduse întâmplător peste el. Apoi îl convinsese să-l invite acasă la el – se descoperise în sfârșit locul în care fusese comisă crima, o garsonieră ordinară, pe care Guarnieri o închiria pentru câteva lire. Sobieski îl cărase apoi cu propria mașină, apoi furase o barcă Boston Whaler din portul Fleetwood Haven, pentru a scufunda cadavrul la baza geamandurii Black Lady. Dar de ce atâtea complicații?

Corso intuia o contradicție profundă între ipoteza unui impuls criminal neașteptat și crima săvârșită de-o manieră atât de elaborată, cu mutilări,

legături, scufundarea trupului inert… Însă, întins pe șezlong la umbra palmierilor, polițistul se străduia să nu dezvolte mai mult aceste gânduri. De-acum, asta era treaba judecătorului; mai mult, a unui judecător englez.

În fiecare zi îi privea pe puștii care se jucau pe marginea piscinei sau pe plajă, căutându-l din ochi pe Thaddée prin grupurile mini-clubului. Când îl repera, îi făcea cu mâna și închidea ochii, mulțumit: misiune îndeplinită. Își îngăduia să viseze la un viitor ideal: avea să fie promovat, să-și recupereze fiul, să se mute și, poate, chiar să-și găsească o altă soție. În ceea ce privea viața profesională, avea să renunțe la munca de teren și să se instaleze într-un birou, unde urma să se îngrașe, plecând acasă la ore fixe, la timp pentru cină. Un cotidian domestic și banal care să-l țină departe de demoni, îngăduindu-i să doarmă liniștit.

Dar lui Corso nu-i stătea în fire să fie optimist. Când redeschidea ochii, soarele părea să aibă culoarea amară a lămâilor cu care drogații își diluau heroina, iar rămășițele de Coca Cola din pahar, călduțe, aduceau cu rășina de canabis topită. Trebuia să fie mereu cu ochii în patru: viața îl învățase că în orice saltea, oricât de moale, se-ascund întotdeauna niște pioneze.

Avea dreptate: la întoarcerea din vacanță îl aștepta un duș înghețat.

61.

Emiliya rămăsese la Paris pe tot parcursul lunii august și, în mod evident, la fel și avocata ei. Împreună, își găsiseră ocupație. La întoarcerea din vacanță, Karine Janaud îi înmână lui Corso un dosar conținând nu mai puțin de 134 de piese, ca replică la acea subțire pledoarie pentru „eroul zilei” pe care o compilase el. Totul putea fi regăsit în acel dosar: nenumăratele activități pe care i le oferise, cu măiestrie, lui Thaddée; profesorii pe care îi angajase, pentru școală, pentru lecții de pian și de judo, și cu care se întâlnea în mod regulat pentru a discuta despre progresele băiatului; certificate medicale care demonstrau cu câtă grijă îl doftoricise atunci când se îmbolnăvise; pe scurt, toate dovezile posibile că băiatul ducea lângă mama sa o viață liniștită, îmbelșugată și cu reguli utile. Tatăl, „presupus vinovat”, n-avea decât să renunțe, căci nu avea nicio șansă împotriva campioanei la toate categoriile de educație și dragoste părintească. Era acea „lege a pântecelui”, confirmată și întărită de fapte incontestabile.

Avocata nu îl luă deloc pe ocolite: afacerea *Squonk* era o știre perimată, noua sa slujbă de birou nu era încă pe nicăieri, iar dosarul său subțirel n-avea să cântărească prea mult în balanță cu tabloul de onoare furnizat de soția sa. Procesul fusese programat peste șase luni dar, după spusele avocatei Janaud, era pierdut din start.

Foarte bine, își spuse Corso. Dacă el nu era decât un pârlit de polițist, avea să acționeze ca atare.

Luni 5 septembrie, dis-de-dimineață, o convocă pe Barbie în biroul său.

— Am remarcat ceva pe parcursul anchetei, începu el.

— Ce anume?

— Tu știai de producțiile lui Akhtar?

— Da, auzisem vorbindu-se despre ele.

— Și ai reușit să găsești un maestru al artei *shibari.*

— Care ne-a fost de mare folos, nu?

— Nu îți fac reproșuri, Doamne ferește! Spuneam doar că pari să știi destule despre domeniul ăsta.

— Cultură generală.

— Aș spune mai degrabă că toate poveștile astea cu pornografie, sado-masochism și legături te excită.

Barbie, încordată de felul ei, înțepeni, în pragul catatoniei.

— Mă interesează, da, dar asta e tot. Ce-ai de gând să faci? Mă dai pe mâna Afacerilor Interne?

Corso se prefăcu că încuviințează din cap, cu zâmbetul pe buze. Dialogul acesta era ca o rezonanță ironică a tot ceea ce nu-și spuseseră de-a lungul vremii. Deschise un sertar și scoase de acolo o fotografie, un portret neutru al Emiliyei.

— O cunoști.

— Parcă-mi spune ceva. Cine e?

— Emiliya, fosta mea soție.

Barbie zâmbi scurt.

— Probabil am întâlnit-o pe aici, nu-i așa?

— Nicio șansă! N-a călcat niciodată pe aici. Nu, cred că ai întâlnit-o altundeva.

— Unde?

— În timpul vreunei nopții de nebunii.

— Ce încerci să-mi spui, de fapt?

Corso nu intrase niciodată în amănunte privind problemele sale cu Emiliya. Toți știau că e în curs de divorț, dar el refuzase întotdeauna să dezvăluie ceva despre personalitatea înspăimântătoare a bulgăroaicei. Venise vremea să o lumineze pe Barbie.

— Dacă spui că pe tine domeniul ăsta „te interesează” poți considera că ea e o adevărată enciclopedie ambulantă a sexului care provoacă durere și gemete deopotrivă.

Polițista se rezemă de birou, mai circumspectă ca niciodată.

— Ce aștepți de la mine?

— Atunci când fiul nostru e la mine, ea își face de cap la modul barbar. În toate cluburile în care se umplu unii pe alții de excremente, la toate petrecerile la care se lasă cu trageri în țeapă pe măciuci, poți fi sigură că ai s-o întâlnești.

— Ei, și?

Corso împinse către ea fotografia Emiliyei.

— Începând de azi, ai să fii și tu acolo. Am să-ți dau datele la care am băiatul în grijă. Îi faci poze, o filmezi, strângi mărturii despre ea. Mi-aduci dovezile necesare pentru a o băga ori la pușcărie, ori la balamuc.

— Crezi că e chiar așa de simplu?

— Dacă ar fi fost simplu, nu apelam la tine. Poți să mă ajuți?

Barbie tăcu câteva clipe.

— Nu prea îmi vine să-i fac unei femei ceva atât de josnic.

— E singura cale prin care-mi pot recupera fiul.

— Tocmai. E chiar nasol să te folosești de gusturile ei sexuale pentru a-i lua fiul.

Corso nu se așteptase la o astfel de reacție: solidaritate de femeie și de sado-masochistă.

— Atunci când am cunoscut-o pe Emiliya, obișnuia să-și taie labiile cu lama și să-și vâre ace sub unghii. Iar acum am un copil cu ea și nici nu vreau să mă gândesc c-ar putea să-l implice în jocurile ei sărite de pe fix.

— Presupun că știe să discearnă între joc și maternitate.

— Eu nu-s chiar așa de sigur. E cu adevărat dusă cu pluta.

— Gusturile perverse sunt una, dar instinctul matern e cu totul altceva.

— Da, mulțumesc, știu asta, oftă Corso. Dar acordă-mi, te rog, încrederea ta, vorbesc de o adevărată patologie. Și lucrurile n-au să se schimbe în bine. Mă tem că o să-l prindă pe Thaddée în jocurile ei.

Barbie avea ochii ațintiți asupra fotografiei Emiliyei. Trăsăturile ei ușor orientale păreau cizelate în aramă și exprimau o liniște înșelătoare.

— E periculoasă, insistă el. Cred că, din punctul ăsta de vedere, poți avea încredere în mine.

— Când va avea loc procesul de custodie?

— Peste șase luni, dar aș vrea să nu fie cazul să ajungem în fața unui judecător. Vreau să pot negocia cu ea, să-i pot pune cuțitul la beregată, obligând-o să semneze un acord pe care apoi îl vom legaliza.

Barbie luă fotografia și o băgă în buzunar, cu un gest scurt, ca o pasăre răpitoare ce apucă o rozătoare de șira spinării.

— Dă-mi lista cu datele la care vei avea copilul. O să primești la timp tot ce-ți trebuie.

Corso simți un nod desfăcându-i-se în stomac. Legea forței era singura în care mai credea.

62.

La jumătatea lunii septembrie, Corso fu convocat de judecătorul Thureige. Magistrații cer adesea precizări polițiștilor responsabili de cazurile pe care le judecă, dar solicitarea lui Thureige se dovedi ceva mai aparte, căci Corso se trezi invitat la o braserie pariziană.

Lui Corso nu-i plăceau localurile de acest gen, cu săli mobilate în stil vechi unde mirosea a varză călită și sunetele reverberau ca într-o piață acoperită. Cu toate acestea, cea în care fusese invitat merita o privire mai atentă: podeaua era placată cu mozaic, banchetele erau tapițate cu piele fină, iar ferestrele erau în formă de lalele, cu vitralii à la Mucha. Fiecare masă era izolată într-un separeu cu pereți din sticlă mată, astfel încât aveai senzația că te afli într-un compartiment al faimosului Orient Express.

Thureige comandă un platou cu fructe de mare, care fu așezat între ei, ca o mandală compusă din scoici. Midii, stridii, creveți, tot soiul de specii de crustacee, la care se adăugau maioneza, sosul cu ceapă verde, bolul cu apă de trandafiri pentru clătit degetele, pâinea de secară caldă… Corso se simți cam nelalocul său în fața unui atare belșug.

Știa că trebuie să aibă grijă ce spune. Erau destule nereguli de procedură în dosar și, cu tot efortul depus de Krishna pentru a le da o aparență de legalitate, Corso se temea ca nu cumva judecătorul să fie iritat de una sau

mai multe dintre aceste scăpări. Cu audierile lor fără martori și cu depozițiile experților solicitați, din care omul de rând nu pricepe o iotă, judecătorii sunt oameni ai teoriei. Nu au nici în clin, nici în mânecă cu aspectele practice de care se lovesc zi de zi polițiștii, asemenea lui Corso.

Thureige era faimos pentru lipsa lui de flexibilitate și rigoarea profesională. Un adevărat obsedat al paragrafelor și alineatelor, care jura doar pe litera legii. Era un individ scund, îmbrăcat într-un costum strâmt, cu o privire plină de anxietate. Foarte brunet, cu sprâncene stufoase și obrajii supți, aducea nițel cu Charles Aznavour.

Se dovedi curând că magistratul voia doar să-i afle părerea despre caz. Stéphane se mai relaxă. Ciugulind din porția sa de ouă cu maioneză, rezumă săptămânile de anchetă, încercând să păstreze o atitudine cât mai neutră. Nici nu putea fi vorba să-i scape în ce măsură îl înnebunise cazul Sobieski.

— Știați că își venera mama? îl întrerupse Thureige.

— Nu.

— Cât timp a stat la închisoare, ea nu l-a vizitat nici măcar o dată. În schimb, de cum a fost eliberat, Sobieski s-a apucat să o caute.

— A reușit să o găsească?

— Da. Era într-un azil, în apropiere de Montargis.

Corso revăzu în gând fotografia femeii minuscule cu buze arcuite ca elasticul unei praștii, cu ochii de nebună și creierii infectați de un sadism delirant. Oare cum ajunsese să arate la 70 de ani?

— Era într-o stare lamentabilă, spuse Thureige, ca și cum i-ar fi auzit întrebarea nerostită. Măcinată de schizofrenie și de consecințele multiplelor boli venerice. I-a plătit cei mai buni medici din cele mai bune clinici până la moarte, în 2013. E un fapt atestat de către toți apropiații săi: Sobieski mergea în fiecare săptămână la cimitirul din Pantin pentru a se reculege la mormântul ei.

Polițistul n-avea niciun chef să asculte relatări despre latura umană a lui Sobieski. Își reluă discursul, insistând, fără să știe de ce, asupra nebuniei de natură sexuală a personajului: cea din tinerețe, cu agresiunile și violurile multiple; cea de la maturitate, de după ieșirea din pușcărie, când pictorul colecționa deopotrivă amanți și amante.

Thureige nu părea însă prea interesat de acest aspect. Sorbi dintr-o stridie, apoi întrebă:

— Credeți că a început să ucidă de cum a fost eliberat?

— N-am nicio îndoială. În vizuina lui am găsit urme de sânge din…

— Victimele respective n-au fost identificate.

Sorbi din nou, lung, din stridie. În mod evident, magistratului îi plăcea să-și savureze fără grabă moluștele, ceruse ca acestea să fie cât mai grase; părea un amator de cunilingus care și-a propus să doboare recordul de anduranță. Corso simți că-i vine greață.

— N-are importanță, tranșă Corso situația, intempestiv. Sobieski e un asasin. A ucis în tinerețe. A ucis în închisoare. A ucis după ce-a fost eliberat. Aura de mare pictor a fost pentru el cea mai grozavă acoperire. Urcând pe scara socială, s-a plasat mai presus de orice bănuială.

Thureige apucă o scobitoare și se apucă să se joace cu o moluscă.

— N-aș vrea să fac din el un martir, rosti el, scoțând carnea cenușie din cochilie.

Corso se aplecă peste masă, pentru a se face mai bine auzit. Vocea lui avea fermitatea unui ciocan care, cu fiecare lovitură, țintuia câte-un cui în discursul expus.

— Sobieski a făcut șaptesprezece ani de închisoare. Nu a beneficiat de niciun fel de reducere a pedepsei. Administrația penitenciarelor l-a considerat mereu un element periculos, deopotrivă pentru ceilalți deținuți și pentru lumea de afară. În închisoare se considera un soi de justițiar, pedepsindu-i pe unii și ucigându-i pe cei care nu-i făceau pe plac. Făcea sex ca un iepure și și-a inițiat colegii de închisoare în arta frânghiilor. Sobieski e un individ de cea mai joasă speță, un ins toxic, o otravă pentru societate și, prin urmare, trebuie doborât!

Thureige zâmbea; avea tot dreptul să o facă. Deși venise la această întâlnire hotărât să nu treacă drept vreun fanatic, Corso ratase grav acest obiectiv. În lumina globurilor de sticlă, își dădu seama cam ce imagine îi înfățișase interlocutorului său. *Dumnezeule,* gândi el, *n-ar fi trebuit să accept întâlnirea asta. Sau ar fi trebuit să o aduc cu mine pe Barbie*. Ea ar fi știu să-l tempereze și să-l împiedice să o ia razna.

— Ce părere aveți despre reabilitarea lui… oficială?

— Sobieski e un mare pictor, în privința asta nu există vreo îndoială. Este, de asemenea, un om foarte inteligent. A intrat la pușcărie pe când era aproape analfabet și a ieșit cu buzunarele pline de diplome. Dar de când oare n-au voie asasinii să fie inteligenți?

Thureige încuviință, calm. Acum era ocupat să-și înmoaie pâinea în sosul de ceapă verde, al cărui miros acru îl înțepa în nări pe Corso.

— Cum vă explicați diferențele în modul de operare? Dacă a ucis într-adevăr și alte femei înainte de Sophie și Hélène, de ce n-au fost găsite niciodată cadavrele acestora?

— Cred că a evoluat. La ieșirea din închisoare, a reluat ceea ce întrerupsese la Hôpitaux-Neufs. Fără îndoială, a asfixiat și desfigurat mai multe femei, fără vreun ritual anume însă, și le-a făcut să dispară cu ajutorul acelui cuptor.

— Dar nu s-a găsit niciun reziduu organic acolo.

— Există o mie de metode pentru a elimina aceste reziduuri sau pentru a le evita.

— Să admitem că așa este. Dar de ce a început apoi să-și expună victimele?

Corso avea ideile sale în această privință.

— Instinctul său de ucigaș a devenit mai rafinat și, mai ales, în delirul său, a vrut să includă și pictura în ceea ce făcea.

— Ce vreți să spuneți?

— Ultimele sale crime au fost inspirate de o serie de picturi ale lui Goya. Sunt niște omagii și, în egală măsură, el le consideră opere artistice.

Apucând un clește de crab, Thureige îl rupse, stropind în jur.

— Și Marco Guarnieri? De ce a ascuns corpul, în cazul lui?

Aici, judecătorul înțelesese greșit.

— De fapt, nu l-a ascuns.

— Poftim?

— La scufundat cu intenția de a oferi o variantă la seria de până atunci. S-a lăsat intenționat surprins de către acel pescar în largul stațiunii Blackpool. Am alergat după acest ucigaș vreme de mai multe săptămâni fără să găsim nici cea mai măruntă urmă. Credeți-mă, dacă și-ar fi dorit asta, nimeni n-ar fi putut depune mărturie despre prezența sa în apropierea geamandurii.

Thureige nu-i răspunse. Cu nasul în farfurie și cu buzele lucind de la contactul cu sosul acrișor, părea de acord cu aceste argumente, ba chiar mai mult, părea că le cunoaște deja.

Stéphane prinse curaj și puse întrebarea, căci nu-i plăcea să se învârtă în jurul cozii:

— Domnule judecător, de ce m-ați chemat aici? Tocmai m-am întors din vacanță și chiar n-am ce să vă spun în plus față de ceea ce am scris în concluziile mele la dosar…

— Voiam să mă conving că sunteți îndeajuns de rezistent.
— În ce sens?
— Pe parcursul procesului am să vă citez ca martor.
— Nu e o problemă, eu…
— Va fi o partidă dificilă, credeți-mă.
— Chiar și având dosarul pe care-l avem împotriva lui?

Thureige răscoli printre ultimele scoici, ca un pescăruș înfometat la reflux.

— Sobieski și-a schimbat avocatul.
— Să-i fie de bine. Oricare i-ar fi strategia de apărare, tipul e prăjit.
— Și-a luat-o drept avocată pe Claudia Muller.
— Nu știu cine e.
— Mă mir. E cea mai bună penalistă din Paris.
— Și ce dacă?

Judecătorul descoperi o ultimă stridie în farfurie, scăpată ca prin minune de razia lui anterioară. O studie satisfăcut și pofticios, de parcă ar fi găsit o perlă.

— Și ce dacă? repetă judecătorul, înainte de-a sorbi carnea de culoarea oțelului din scoică, cu același sunet dizgrațios. Scorpia aceea ne va crucifica.

PARTEA A TREIA

63.

Trecu un an, marcat de două victorii.

Cea dintâi – armistițiul negociat cu Emiliya. Barbie nu avusese nevoie decât de trei luni ca să facă rost de dovezi solide. O ședință foarte specială cu ace și cu o limbă perforată, la clubul L'Évident și o alta, cu o plagă deschisă deasupra șoldului, cu vedere la intestine, care nu se întâmplase la secția de urgență a vreunui spital, ci în subsolul unei morgi abandonate de lângă frontiera belgiană, cu spectatori inițiați. *Chestii grele.*

Profesionistă ca întotdeauna, Barbie certificase autenticitatea fișierelor electronice cu ajutorul unor experți. Le încărcase pe un stick de memorie și îl sigilase, predându-l apoi spre păstrare unui notar public. *Chestii grele. Beton.*

Cu asemenea muniție la îndemână, mingea se afla de-acum în terenul lui Corso. O invită pe Emiliya la un pahar într-un bar select, pe teritoriul ei, cum ar veni. Aici, între o cupă de șampanie și un pumn de alune prăjite, scoase pe masă pozele.

— Și ce concluzie ai vrea să trag de aici? îl întrebă ea, cu o voce lipsită de orice inflexiune.

— Că, deși sunt un sticlete de cartier, o brută necizelată, voi ști unde trebuie să trimit imaginile astea pentru a-ți face reputația și cariera praf și pulbere.

În acel moment, Emiliya era deja implicată activ în campania electorală a lui Emmanuel Macron, după ce se înscrisese în partidul En Marche cu câteva luni în urmă. În caz de victorie a ginerelui ideal – cel care se căsătorește cu soacra sa – Emiliya avea asigurată ascensiunea spre cele mai înalte funcții, dar nu și în condițiile în care imaginile cu ea cu limba transformată în pernă de ace sau cu mațele la vedere aveau să devină publice.

— Care îți sunt condițiile?

— Vreau un divorț pe cale amiabilă și custodie comună asupra lui Thaddée.

Acum, aflat în poziția de forță, Corso își mai adaptase pretențiile: situația cea mai bună pentru fiul său, pe plan afectiv și educativ deopotrivă, implica o împărțire echitabilă a timpului petrecut cu mama și cu tatăl său. Cu o condiție, însă.

— Dacă aflu vreodată că l-ai implicat în vreunul dintre jocurile tale perverse sau dacă îl maltratezi în orice fel, oricât de puțin, voi face public acest dosar și tu n-ai să-l mai vezi decât o jumătate de oră pe lună, în prezența unei asistente sociale.

— De ce n-ai început direct cu asta?

— Fiindcă știu că Thaddée are nevoie de tine, chiar dacă tu ești o aberație.

Vârî fotografiile înapoi în mapa cartonată și zâmbi.

— Sunt sigur că ne vom înțelege.

— Cum ai de gând să te descurci ca să te poți ocupa de el?

— Sunt pe cale să-mi schimb locul de muncă.

Corso aștepta de la o zi la alta transferul la OCRTIS (Oficiul Central pentru Reprimarea Traficului Ilicit de Stupefiante), în cadrul Direcției centrale a Poliției Judiciare, pe rue des Trois-Fontanot, la Nanterre.

— N-ai să poți scăpa de chemarea străzii.

— Te înșeli. Sensul vieții mele e dat de Thaddée. Și a venit timpul să mă liniștesc.

În loc de concluzie, ea îi puse ultima întrebare la care s-ar fi așteptat din partea ei:

— Ai pe cineva?

Corso se gândi la Miss Béret. Nu se vedeau mai des decât înainte, dar faptul că ea încă mai făcea parte din peisaj era demn de luat în seamă.

— Da, răspunse el, dornic să o provoace.

— E ceva serios?

— Vom vedea.

Emiliya începuse să-și recapete zâmbetul și atitudinea disprețuitoare. Fosta sa soție era precum o amibă. Ar fi supraviețuit, cu siguranță, și exploziei unei bombe atomice.

— Nu te văd în stare să păstrezi o femeie alături de tine.

— Poate că nu. Dar voi ști să-mi țin fiul aproape.

Înainte să se ridice, Emiliya luă cupa de șampanie a lui Corso și scuipă în ea. Poate că era vreo tradiție bulgărească, însă el alese să nu se enerveze.

Oricum nu-i prea venea să bea împreună cu cea care fusese coşmarul vieţii sale trecute.

•

Ceva mai târziu, după începerea procesului de conciliere, sărbătoriră acest lucru, împreună cu Barbie şi Thaddée, la restaurantul preferat al băiatului, un McDonald's de la Luxembourg Panthéon, pe bulevardul Saint-Michel, în arondismentul V.

Fără vreun cuvânt rostit, Barbie devenise un soi de naşă a lui Thaddée, nu în sens religios, ci mai degrabă în înţelesul pe care-l dau termenului poliţiştii. De-acum, dacă băiatul ar fi fost ameninţat în vreun fel, aveau să fie doi cei care ar fi sărit să-l apere.

O veste bună nu vine niciodată singură.

O lună mai târziu, în februarie 2017, Corso obţinea slujba dorită, la Direcţia centrală a Poliţiei Judiciare. Desigur, nu avea să fie el şeful departamentului, care numără aproape o sută cincizeci de oameni, dar primise responsabilităţi mai mari şi putea fi considerat numărul doi sau numărul trei din cadrul acestuia. Corso nu era din cale-afară de încântat de faptul că avea să aibă din nou de-a face cu drogurile – ca fost dependent, ţi-e mereu teamă că o să te trezeşti într-o dimineaţă cu seringa în venă – dar salariul era mai mare aici şi orarul stabil. Exact ceea ce îşi dorise.

Din când în când mai primea veşti despre cazul Sobieski, mai ales prin mijlocirea lui Barbie. Procesul judecat de Michel Thureige continua de mai bine de opt luni: zeci de interogatorii, mai multe confruntări, expertize, percheziţii, confiscări cu toptanul… Toate acestea, cu scopul constituirii unui dosar gros până în tavan, care confirma gravele acuzaţii la adresa numitului Philippe Sobieski.

Pictorul cel lubric nu mai declarase nimic. Nega toate acuzaţiile, se agăţa de alibiurile sale. Cât despre escapada din Blackpool, se încăpăţâna să pretindă că îşi petrecuse noaptea cu un oarecare Jim, un prostituat englez de urma căruia nu reuşise nimeni să dea. Atunci când venea vorba de vizuina sa din rue Adrien Lesesne şi despre dovezile materiale găsite acolo, se mulţumea să spună că totul nu era decât o înscenare. O atitudine de o naivitate înduioşătoare.

În faţa acestei strategii de apărare, magistratul se simţise totuşi obligat să verifice lista inamicilor lui Sobieski, mai degrabă ca să nu aibă surprize neplăcute ulterior, în timpul procesului. Lista asta era demnă de celebra „Arie a catalogului” din opera *Don Giovanni,* cu cele „mille e tre” nume de

cuceriri. În cele aproape două decenii de pușcărie, Sobieski reușise să-și atragă respectul, dar și ura a destui deținuți. Cu toate acestea, niciunul dintre ei nu părea îndeajuns de inteligent sau de curajos încât să pună la cale astfel de crime doar cu scopul de a-l scoate țap ispășitor pe un vechi dușman din pușcărie.

Pe de altă parte, Corso se interesase de Claudia Muller. Judecătorul nu mințise: avocata era un adevărat fenomen. La 36 de ani, își făcuse un nume în branșă obținând un șir nesfârșit de achitări sau pedepse blânde pentru cei mai ticăloși dintre criminali. Își argumenta alegerea clienților printr-un lustru filosofic. În mai multe interviuri, explicase că pledoariile ei nu erau exclusiv pentru clienții care o angajau, ci și pentru o anumită concepție despre aplicarea legii, conform căreia orice acuzat are dreptul la cea mai bună apărare posibilă, indiferent de faptele sale. Corso știa pe de rost acest gen de discurs care scuza orice și îngăduia celor mai răi dintre criminali să ajungă, în scurt timp, din nou în libertate. Le revenea apoi lor, polițiștilor, să-i prindă și să-i readucă în fața justiției pe acești multirecidiviști.

Ceea ce îl izbise în primul rând fusese fizicul avocatei în vârstă de treizeci și ceva de ani: era o brunetă înaltă, cu un trup sculptural și un chip cu trăsături atât de fine, încât păreau desenate cu penița de un maestru. Fotografiile ei emanau un amestec de grație și duritate care-ți îngheța sângele-n vine. „E prea frumoasă pentru tine”, își spuse Corso.

Un lucru era cert: Thureige se temea de Claudia Muller ca de-o boală venerică și se străduia să limpezească fiecare punct mai obscur al anchetei pe care avocata s-ar fi putut gândi să îl exploateze. Judecătorii și procurorii o porecliseră Fumigena, pentru că avea darul să-i lase deseori în ceață.

În aprilie, Corso se întâlni din nou, în treacăt, cu judecătorul, la înalta Curte din Paris. Schimbară câteva cuvinte și, din nou, Thureige dădu glas temerilor sale. Avocata nu-și făcuse cunoscute încă liniile strategiei sale de apărare și nimeni nu putea ști ce punea la cale. Judecătorul, mai degrabă îngrijorat, era convins că pregătea o tactică pe cât de întortocheată, pe atât de eficace, și că nu avea să o facă publică decât după începerea procesului.

64.

Procesul lui Philippe Sobieski începu într-o luni, 10 iulie 2017.

Ca toți golanii, Corso detesta Palatul de Justiție din Paris. Răceala pietrei și a marmurei. Arhitectura pretențioasă. Înălțimea tavanelor, lungimea culoarelor, numărul mare de scări… Mesajul emanat de această clădire era limpede: „Ați dat de cineva mai puternic decât voi!” O putere teribilă, o forță imanentă, capabilă să te facă fărâme dacă-i stăteai împotrivă.

Înalta Curte era asemenea unei biserici, dar fără vreun dumnezeu la orizont. Ți se dădea de înțeles că o instanță superioară, universală, domnea aici; de fapt, erau doar niște oameni deghizați care meștereau din zi și până-n noapte fraze așa-zis obiective și pedepse pseudo-echitabile. Totul era o cacealma: punerea în aplicare a legii e întotdeauna coruptă de slăbiciunile și greșelile umane, aceleași care se află la originea crimelor judecate. După cum spunea Bompart: „Așchia nu sare departe de trunchi și nici justiția oamenilor nu-i niciodată departe de ticăloșia lor”.

Corso își făcuse dintotdeauna meseria în spirit nihilist: îi aresta pe cei vinovați, îi oferea judecătorului toată muniția pe care putea să o adune, dar din acel moment… Fie că vinovatul avea cu ce să-și plătească un avocat bun, sau, dimpotrivă, dacă n-avea resurse pentru a-și permite unul, verdictul schimba totul. Sau nu. Polițistul nu voia să admită faptul că justiția putea să depindă de talentul unui individ, de proasta dispoziție a altuia sau, pur și simplu, de vremea de afară.

Cât despre jurați, care nu știau nimic despre subiect și fuseseră aleși anume pentru asta… Era ca și cum cineva s-ar fi apucat să construiască un tren de mare viteză luând deciziile prin tragere la sorți. Dar cireașa de pe tort era ideea jurisprudenței. Era de-ajuns ca un judecător să pronunțe într-o zi o decizie absurdă (fiindcă atâta îl ducea mintea sau fiindcă se lăsase influențat de amanta sa), iar tâmpenia respectivă era ridicată la rang de lege, repetându-se de la un proces la altul, de la o generație la alta…

Corso se învățase să nu-i mai pese de ceea ce se întâmpla după arestarea suspecților. La urma urmei, era și el asemenea lui Sobieski și se considera un soi de justițiar singuratic, convins de adevărul propriu. Dar judecata lui se oprea la nivelul anchetei. Din acel moment, nu mai era treaba lui.

În onoarea pictorului ucigaș, însă, Corso se hotărâse să facă o excepție de la această regulă. Voia să urmărească procesul de la un capăt la celălalt, astfel că solicitase o derogare pentru a putea asista la toate dezbaterile. În mod normal, fiind el însuși citat ca martor, n-ar fi avut voie să o facă decât după ce ar fi depus mărturie.

La fel ca anul precedent, Thaddée plecase cu mama sa în vacanță în Bulgaria. Corso putea, așadar, să-și dea din nou întâlnire cu vechii săi demoni vreme de câteva săptămâni, așa cum un fost drogat se-apucă-n secret, din nou, de heroină.

Intrând în sala de judecată, laolaltă cu mulțimea de gură-cască, tremura ca un copil bolnav. Fără să vrea, era impresionat. În interior, comparația cu o biserică era și mai potrivită. Băncile din lemn erau stranele, iar pragurile din lemn lăcuit, intrarea în prezbiteriu. Robele judecătorilor erau sutanele iar, de jur-împrejur, conversațiile cu glas scăzut și respectuos aminteau de atmosfera de reculegere dintr-un lăcaș de cult, la vremea liturghiei…

Spectacolul stătea să înceapă. Afară, blitzurile clipeau, reflectându-se în pereții lambrisați și în tavanul ornamentat. Fotografii dădeau din coate să-și facă loc, cameramanii căutau cel mai bun unghi din pragul ușii, căci în sala de judecată nu era permisă înregistrarea nici unei imagini în timpul ședințelor.

Pe bănci, spectatorii se agitau la rândul lor, șușoteau, își lungeau gâturile ca să vadă mai bine. Stéphane percepea pârâitul lemnului băncilor, șoaptele vecinilor, rezonanța pietrei și avea senzația că aude mișcările roților dințate ale unui mecanism obscur, neliniștitor. Asta însemna justiția: părerile împărțite, amestecul de înfiorări, o cale de mijloc între oroare și curiozitate bolnăvicioasă.

În sfârșit, ușile sălii se închiseră, iar actorii principali își făcu apariția, în formula completă.

Mai întâi jurații, care se instalară de o parte și de alta a fotoliului președintelui, în spatele tribunei centrale. Apoi, în partea stângă, avocatul general, reprezentând ministerul public, într-o boxă aparte, și partea civilă, exilată mai înspre public. O singură persoană se constituise ca parte civilă pentru cele două victime care nu aveau familie: Pierre Kaminski însuși, patronul de la *Squonk,* fost prieten al lui Sobieski, acum cel mai înverșunat dușman al său. Se prezentase în persoană, cu freza-i de Legionar și o haină care părea gata să crape sub presiunea mușchilor. Cu siguranță toți cei prezenți se întrebau ce căuta aici acest culturist cu mutră de nazi. Corso avea și el o dilemă: cât de legitimă era postura de acuzator pentru un infractor recidivist precum Kaminski?

Apoi își făcu apariția avocata apărării. În ciuda amplorii procesului, Claudia Muller prefera să-i facă față de una singură. Foarte înaltă, își ocupă locul fără să arunce vreo privire spre public, își netezi pliurile rochiei de

mătase neagră și se cufundă de îndată în notele ei. Era prima oară când Corso o vedea în carne și oase; fu de-a dreptul șocat. Avea un gât interminabil, părea construit cu ajutorul unor vertebre suplimentare, precum cel al *Marii odalisce* a lui Ingres. Părul castaniu, ușor ondulat și prins la spate, dezvăluia o frunte înaltă și netedă. Din locul în care se afla, Corso putea să distingă perfecțiunea liniei nasului și sprâncenele de un negru intens, care-i subliniau acut expresivitatea feței.

Deocamdată asta era tot ce putea să vadă și îi era de ajuns. Claudia Muller era genul de licoare de care era bine să nu abuzezi. O frumusețe de savurat cu înghițituri mici. Și de departe, fiindcă, își spuse din nou Corso, „*E prea frumoasa pentru tine*!”

În sfârșit, în sală își făcu apariția Michel Delage, președintele tribunalului Înaltei Curți, în robă neagră cu roșu cu guler de hermină, împreună cu cei doi asesori ai săi (în cazul de față, două femei). Mai erau și alte personaje, ale căror funcții Corso nu le mai ținea minte. Dar cel mai impresionant, de departe, era șirul lung de dosare cu coperte de pânză înșirate la vedere: întreaga procedură a cazului crimelor de la *Squonk.*

În cele din urmă, în pofida solemnității participanților și a frumuseții Claudiei Muller – pe care nu trebuia să o scape din ochi, cu niciun chip –, altcineva sfârși prin a-l fascina cel mai tare pe Corso: cel din urmă sosit, Sobieski însuși, cu costumul alb de proxenet, lanțurile ostentative și dantura stricată. Fața îi era profund marcată de anul pe care-l petrecuse în pușcărie. Trăsăturile-i păreau deformate, ca și cum o lovitură în plin i-ar fi alungat orice simetrie a feței. Obrajii-i păreau și mai scobiți, iar Corso se gândi la pomeții proeminenți ai lui Joan Crawford sau Marlene Dietrich, starurile hollywoodiene despre care se spunea că și-ar fi extras voit niște măsele, pentru a obține o umbră în partea inferioară a chipului lor felin.

Ticălosul avea să fie, în sfârșit, judecat.

Corso nu credea însă că astfel avea să se facă dreptate.

Și scepticismul său spori atunci când președintele declamă, cu o voce hotărâtă:

— Acuzat, ridică-te!

65.

Din 2012 încoace, actul de acuzare nu mai era citit la începutul procesului. Faptele care i se imputau acuzatului fură însă, totuși, expuse succint. Grefiera reuși să greșească numele victimelor și să dea peste cap cronologia celor întâmplate. Nici măcar Corso nu reuși să-și dea seama cum de se putuse întâmpla așa ceva, dar nu era ceva grav, evenimentele aveau să fie oricum examinate în detaliu, mai târziu.

Președintele îl informă pe acuzat despre drepturile sale și despre pedeapsa care era posibil să îl aștepte la finalul procesului: o condamnare la închisoare pe viață. Nu avu parte de nicio reacție din partea lui Sobieski. Nici Claudia Muller nu simți nevoia să intervină. Ulterior, la întrebarea președintelui, acuzatul și apărătoarea sa răspunseră, deloc surprinzător, că alegeau să pledeze „nevinovat”. Nimic neașteptat, dar tot se iscară murmure în sală. Ținând cont de mărturiile existente și de dovezile care aveau să fie prezentate, o atare atitudine era de-a dreptul sinucigașă.

Președintele începu să-i pună întrebări lui Sobieski. Docil, acesta răspunse cu un glas răgușit, negând totul la grămadă dar fără pic de agresivitate. Calm, modest, individul părea că devenise bine-crescut. De altfel, masca sa de clown alb, figura de Pierrot mânjit cu făină pe care o afișa, părea să-i fie favorabilă. În acel moment, Sobieski stârnea mai degrabă milă, nicidecum ură.

După expunerea faptelor și negarea acestora de către inculpat, președintele se apucă să schițeze un portret al lui Philippe Sobieski. Istoria sa. Psihologia. Mobilurile sale…

Nimic nou pentru Corso, care cunoștea pe de rost destinul artistului ucigaș, care putea fi împărțit în trei etape. Copilăria și tinerețea, scuipate din haos ca niște cheaguri de sânge. Apoi cei șaptesprezece ani de închisoare, de-a lungul cărora criminalul se jucase de-a judecătorul, practicase *shibari* și se apucase de pictură. În sfârșit, anii de glorie și de libertate, în care își luase avânt și devenise un artist recunoscut.

Martorii care îl cunoscuseră pe Sobieski de-a lungul deceniilor trecute se perindară la bară. Cei din prima perioadă a vieții lui întăriră culpabilitatea acestuia, vorbind despre un copil violent, un adolescent periculos, un tânăr violator…

Întrebările se țineau lanț, iar Sobieski le răspundea. Acuzarea – avocatul general și partea civilă – profitau din plin. Tot ce se povestea, până în cele mai mici detalii, se adăuga acuzațiilor care îi erau aduse. Mai ales relatările care priveau anii dinaintea jafului de la Hôpitaux-Neufs. Philippe Sobieski oferea imaginea perfectă a unui prădător sexual, o bestie însetată de sex și de sânge, care bântuia de-a lungul frontierei cu Elveția și Italia, lovind, furând și violând.

Una peste alta, procesul se dovedea destul de plictisitor. Singurul fapt notabil era absența oricărei reacții din partea avocatei Muller, care nu încerca să își apere clientul și nu solicita să interogheze la rândul său martorii. Pur și simplu, apărătoarea lui Sobieski asista impasibilă la creionarea în detaliu a unui portret de psihopat periculos și lipsit de remușcări pentru clientul său.

— Apărarea are întrebări?

— Nu avem întrebări, domnule președinte.

Corso o observa, fascinat. Trăsăturile ei aveau insolența unei frumuseți abia perceptibile, care atârnă parcă în doar câțiva milimetri și pare suspendată de propria sa grație. Roba de avocat conferea strictețe acestei armonii, sporind-o parcă, așa cum, în muzică și în pictură, constrângerile unei sonate sau regulile numărului de aur au dat adevărate capodopere. Claudia părea să fi fost creată special pentru a purta roba și capa de avocat, mătasea neagră și gulerul alb, așa cum anumite japoneze par să se fi născut pentru a purta kimono.

Prezentarea faptelor ajunse la cea dintâi crimă, cu Jacquemart, revenit pentru scurtă vreme din Jura, în calitate de martor principal. Corso încetase să mai asculte, preferând să-i studieze pe cei ce alcătuiau Curtea. Președintele era un omuleț cu păr rar și o înfățișare care nu prea cadra cu aceea de împărțitor ai dreptății. Burtica, chelia și figura de burghez îi confereau mai degrabă un aspect de funcționar mărunt.

În stânga lui, procurorul general, un oarecare François Rougemont, care-și atârnase pe piept Legiunea de Onoare și Ordinul de Merit, părea exact opusul președintelui: păr bogat, sprâncene stufoase, o bărbie proeminentă… Avea figura unui orator înflăcărat de prin secolul al XIX-lea, pe când erau la modă pletele, gulerele înalte și jiletcile strânse peste lavalieră.

Avocata părții civile, Sophie Ziltan, era ceva mai discretă: scundă, plinuță, undeva pe la cincizeci de ani, părea o femeie hotărâtă. Cu părul

blond și ondulat, îi amintea lui Corso de Bompart, așa cum fusese ea pe vremea scurtei lor relații amoroase. O femeie de acțiune.

După Jacquemart se succedară și alți martori din Jura, dar președintele le cam tăie elanul. La urma urmei, Sobieski își achitase datoria față de societate, iar legătura primei sale crime cu cele care făceau obiectul procesului de față nu era chiar atât de evidentă.

Avocata Muller tăcea în continuare.

Subiectul se schimbă iar: se vorbea acum despre deceniile petrecute de Sobieski la închisoare. Anii în care practicase *shibari,* vremea când era numit „Judecătorul", își obținuse diplomele și se apucase de pictură. Din nou, aparența de toxicitate, de răutate, era cea care prima. Juraților li se oferea pe tavă ceea ce așteptau. Lăsând la o parte incontestabilul talent artistic, Sobieski apărea ca o caricatură a Răului absolut. Chiar și inteligența sa, în privința căreia toți păreau să cadă de acord, părea mereu pusă în slujba unor calcule meschine și a unor jocuri perverse.

Procurorul general și avocata părții civile nici măcar nu se osteniră să-i cheme la bară pe directorii închisorilor sau pe foștii colegi de celulă ai acuzatului, iar Claudia Muller se încăpățâna să tacă. Oare ce urmărea? Ce strategie avea să adopte? Cu siguranță poseda arme suficient de puternice pentru a spulbera toate bănuielile îndreptate împotriva lui Sobieski.

După-amiaza fu rezervată psihiatrilor.

Cel dintâi audiat deschise focul cu un discurs în care făcu paradă de cunoștințe. Individul, îmbrăcat într-un pulover pe gât și purtând o barbă tunsă scurt, fără mustață, turna idei primite de-a gata, una peste alta, ca și cum ar fi îmbinat piese de Lego. Ar fi fost de ajuns, însă, un simplu bobârnac pentru a răsturna fragilul edificiu. Deși nu era de partea lui Sobieski, Corso nu i-ar fi dorit nici celui mai aprig dușman al său o asemenea ciopârțire a creierului. Psihiatrul explica tot, comenta fiecare fapt, pentru a ajunge la o concluzie total nesemnificativă. Copilăria nefericită, pușcăria, chiar și cariera artistică, toate-l predestinaseră pe acuzat pentru a comite aceste crime puse la cale sub semnul maestrului său, Goya. Grozavă noutate!

Cel de-al doilea psihiatru, înalt ca o prăjină și dotat cu o voce ascuțită, mai așternu un strat de clișee peste pledoaria anterioară. Potrivit acestuia, existența lui Sobieski nu fusese decât un îndelungat proces al violenței și distrugerii, în care moartea înlocuise puțin câte puțin dragostea, ca motor al vieții acestuia. Din nou, mare revelație!

În chip bizar, era exact ceea ce credea și Corso, dar ascultându-i pe cei doi doctori pretențioși, argumentația i se păru găunoasă. De altfel, niciunul și nici celălalt nu reușise să explice în vreun fel de ce un prădător sexual precum Sobieski nu-și violase niciuna dintre victime… De fapt, Stéphane era, de astă dată, pe deplin de acord cu Aristotel: suma părților nu e niciodată egală cu întregul. Zadarnic îi disecau de ore bune originile, acțiunile și opera, nimeni nu avea să afle niciodată ce se întâmpla cu adevărat în mintea lui Sobieski și nici ce făptuise cu adevărat…

Claudia nu se osteni să-i interogheze pe experți. Nu lansă nici măcar vreun comentariu sau două cu care i-ar fi putut decredibiliza pe cei doi măscărici. Pentru numele lui Dumnezeu, ce urmărea?

Lui Corso nu-i trecu prin minte decât o singură posibilitate: avea de gând să mizeze pe ironia supremă; toate dovezile îl acuzau în asemenea măsură pe Sobieski încât nu avea cum să fie el făptașul. Era un paradox ambiguu, cu care era periculos să te joci în fața unei instanțe, mai ales având în vedere componența acesteia: trei judecători experimentați și un juriu compus din oameni care jucau acest rol pentru întâia oară.

Nu, Claudia avea cu siguranță un alt plan.

Thureige îl prevenise: avea să-i bage în ceață.

66.

— Ce urmăriți, de fapt?

La sfârșitul dezbaterilor, Corso folosise „ieșirea actorilor” din spatele tribunalului, cea utilizată de magistrați și avocați. O reperase imediat, la baza scărilor: o siluetă înaltă și subțire, învăluită de o pelerină gen Zorro, căci nu-și scosese încă roba.

Claudia Muller se întoarse și se mulțumi să zâmbească. Ca să fie limpede: imaginea femeii de aproape un metru optzeci înălțime, postura mlădioasă ce semăna curburii unui iatagan, silueta atât de zveltă încât friza imaterialitatea, toate acestea îl izbiră pe Corso în plin, ca o directă primită în maxilar.

După ce-și rostise întrebarea, rămase locului, nemișcat și stupid, ca un câine de vânătoare-n aret. Cu gesturi calme, Claudia scoase din poșetă un pachet de țigări; părea dispusă să-i acorde câteva minute.

Coborî spre ea cu pași cam nesiguri și se încăpățână să-și păstreze tonul apăsat.

— Care vă e planul? întrebă el, fără măcar să se prezinte. Ce puneți la cale?

Claudia își aprinse tacticoasă țigara și trase un fum, pe care îl expiră îndelung. Apoi îi întinse pachetul. După o scurtă ezitare, Corso luă o țigară. Acest gest simplu, care vreme de un secol fusese folosit pentru a sparge gheața între doi oameni care nu se cunoșteau, îl liniști întrucâtva; era ca o întoarcere binevenită la clasici.

— Sunteți ultimul căruia ar trebui să-i dau socoteală, spuse ea, după ce îi oferi un foc.

Se pare că, totuși, ea știa cu cine avea de-a face.

— N-ați pus întrebări nici unuia dintre martori astăzi, replică el. Nu l-ați contrazis nici măcar o dată pe avocatul general. Aveți de gând să-l îngropați pe Sobieski?

— V-ar face plăcere să fie așa, nu?

Corso nu-i răspunse. Expira fumul după ce-l reținea câteva clipe, de parcă ar fi vrut să demonstreze că încerca să-și păstreze calmul și că el controla discuția.

— Ați uitat care-s regulile, urmă ea, apoi trase un fum. N-am dreptul să vă vorbesc.

— Ancheta s-a încheiat. Nu mai am cum să intervin în desfășurarea cazului.

— Aveți dreptate, însă ați putea sta de vorbă, de pildă, cu avocatul general.

— Un polițist să stea la taclale cu un procuror? Cred că dumneavoastră ați uitat care-s regulile.

Urmară câteva clipe de tăcere. Fumul și aerul cald circulau între cei doi. Poate că se ivise soarele, sau poate că nu. Corso nu mai avea ochi decât pentru ea. La naiba, trebuia să se concentreze și să o tragă de limbă, nu să stea plantat în fața ei ca vițelul la poarta nouă! Frumusețea ei îi scurtcircuita însă procesele gândirii și îi întuneca mintea ca o explozie de lumină strălucitoare.

— Nu am intervenit fiindcă, deocamdată cel puțin, toate mărturiile nu fac decât să confirme adevărul despre Sobieski.

— Vinovăția lui?

— Nevinovăția.

Corso izbucni în râs.
— Haideți să bem o cafea, propuse el.
— Încercați cumva să mă agățați?
— Nu-mi stă în fire.
— Ce anume vă stă în fire, în cazul ăsta?
Corso inspiră adânc.
— Un divorț urât, un puști a cărui custodie o împart cu fosta mea soție, douăzeci de ani de teren în poliție și un post abia obținut la un birou central. Sunt în plină transformare.
— Și nu e nicio femeie la orizont?
— Încă nu.
Cu un bobârnac, ea se descotorosi de chiștocul țigării, făcându-i vânt dincolo de balustradă cu un gest golănesc neașteptat.
— Fie, dar nu aici în cartier.
Ajunseră undeva în preajma Sorbonei. Corso nu-și mai amintea exact legislația din domeniu, dar îi era limpede că un anchetator nu trebuia să iasă la băute cu avocata clientului învinuit din cazul pe care îl investigase.
Claudia urcă în vechiul său Volkswagen Polo. Pe drum, îi povesti întâmplări din vremea studiilor ei la Sorbona, la Facultatea de Drept: care-i erau pe-atunci visele și speranțele și cum își dorea încă din acele vremuri să-i apere pe cei considerați a fi „de neapărat”, pentru a pune astfel în practică o idee „profund democratică”.
Dacă n-ar fi auzit-o cu urechile sale, lui Corso i s-ar fi părut probabil o glumă ideea că o tipă atât de stilată precum Claudia Muller, de-o eleganță extremă (purta blugi și un tricou cu paiete de la Alberto Giacometti, care-i scotea în evidență silueta hieratică), putea fi sinceră atunci când susținea așa ceva. Era produsul pur al unei stângi care încetase demult să mai existe, cea a generozității cu G mare.
Își comandară câte o cafea.
Era vremea să revină la subiectul mai important: afacerea Sobieski.
— Spune-mi, insistă Corso, de ce această expectativă?
— Ți-am mai spus. Acuzarea face toată treaba în locul meu. Portretul psihologic, experții… totul demonstrează că Sobieski n-a avut nimic de-a face cu crimele.
— Nu am avut deloc senzația asta.
— Înseamnă că n-ai fost atent. Ne-a fost prezentat un copil bolnav de singurătate. Un psihopat extrem de violent. Un obsedat sexual incapabil să-

își reprime impulsurile. Cu siguranță nu un ucigaș deosebit de sofisticat cum a fost cel de la *Squonk,* care nici măcar nu și-a violat victimele.

Corso se folosi de argumentul lui Jacquemart:

— Ar fi putut să evolueze în anii de pușcărie. A avut timp destul să-și contureze un plan.

— Zău? Și-apoi a așteptat încă zece ani să-l pună în practică?

— Ai uitat de celelalte femei al căror sânge a fost găsit în atelierul lui Sobieski.

Ea – și desfăcu brațele, într-un gest interogativ.

— Și unde-s cadavrele lor? întrebă ea, apoi continuă: În orice caz, închisoarea predispune la brutalitate, la sălbăticie, nicidecum nu te face mai rafinat. Fleury e departe de-a fi egal cu Oxford.

— Cum rămâne cu porecla din închisoare, „Judecătorul"? Încă de-atunci Sobieski își descoperise vocația împărțirii de pedepse.

Claudia Muller încuviință din cap. La o privire mai atentă, trăsăturile-i erau oarecum dure, teutone. De altfel, Corso își amintea că citise pe undeva că era de origine austriacă.

— Ți-am citit raportul. Cunosc teoria ta despre obsesia pedepsei pe care ar avea-o Sobieski.

— Nu eu i-am inventat porecla.

— Așadar, Sobieski își teroriza colegii de pușcărie spărgându-le dantura cu halterele de la sala de sport și, odată ieșit, s-a apucat de ucis femei, fără să le violeze și inspirându-se din picturile lui Goya?

— Așa cum am spus, a avut tot timpul necesar să evolueze.

— Vorbim despre un asasin care și-a urmărit victimele luni de zile, care le-a studiat viața milimetru cu milimetru. Un ucigaș care le-a lichidat cu un rafinament nemaiauzit. Nimic din toate acestea nu mă duce cu gândul la Philippe Sobieski. E o brută, e un pervers, e un ticălos: sunt de acord cu asta. Dar nu le-a ucis pe fetele acelea.

Corso lansă o provocare:

— Și Marco Guarnieri? Acolo a acționat în stilul lui?

— Crima cu pricina nu face obiectul acestui proces.

— Fără îndoială, va veni vorba și despre asta.

— Sper să fie așa. Pentru că acela va fi un moment de maximă ridiculizare a acuzării. Sobieski n-are nici măcar permis de conducere și, cu toate acestea, a reușit să fure o barcă? A meșterit la motor ca să-l pornească? Mda, se va râde pe cinste în sala de judecată…

Avocata vorbea fără pic de agresivitate. Era mai calmă și mai blândă decât se așteptase Corso, care fusese convins că avea de-a face cu o femeie pătimașă, chiar isterică.

— Ai uitat de urmele concrete găsite. De sângele victimelor. De amprente. De fragmentele de ADN. Garajul de pe Rue Adrien Lesesne e plin de dovezi de netăgăduit.

Ea se aplecă peste masă și Corso putu să-i adulmece parfumul. Din decență, se retrase. N-ar fi știut să definească aroma parfumului ei. Era însă fermecat de emanația neașteptată, ca și cum Claudia și-ar fi deschis brațele, sau poate aripile, pentru a-l învălui. Femeia aceasta era pe cale să-l vrăjească.

— Uite c-am ajuns și la asta, spuse ea pe un ton plin de satisfacție, ca o militantă care tocmai a găsit un argument imparabil. Am să fac praf această versiune a acuzării.

— Dar nu e o simplă versiune, nu e un punct de vedere oarecare. E vorba de dovezi științifice.

Claudia păru că se gândește o clipă la turnura luată de conversație.

— Ceea ce discutăm acum e cu totul în afara legii. N-am dreptul să intru în detalii cu tine.

— Doar n-o să o lăsăm baltă acum, la jumătate. Ai spus fie prea mult, fie insuficient.

Ea oftă în semn de capitulare. Brusc, Corso și-o imagină cu cincisprezece ani mai înainte, pe când era studentă, fumând într-o cafenea asemănătoare cu cea în care se găseau acum, pierzând ore în șir construind utopii în discuții pătimașe cu colegii ei. Însă cea mai neașteptată senzație pe care o încerca era că, lăsând la o parte farmecul și frumusețea ei, Claudia Muller îi era teribil de simpatică.

— Voi demonstra că e vorba de o înscenare.

— O înscenare? zâmbi Corso. Chiar așa? Și cine ar fi pus la cale așa ceva?

— Nu ai încercat să afli dacă Sobieski are sau nu vreun dușman.

— Eu nu, într-adevăr. Însă Thureige i-a identificat pe toți cei care ar fi putut avea ceva împotriva lui din vremea când era în pușcărie; sunt o mulțime, așa e. Dar niciunul dintre ei n-ar fi capabil să înscenеze așa ceva.

— Nu-i vorba doar de dușmanii din pușcărie.

Claudia Muller păru că regretă cele spuse de îndată ce rosti ultimul cuvânt. Pe de altă parte, Corso avu impresia că asupra ei coborâse o umbră,

o amenințare nedefinită. *Dumnezeule*! Claudia știa niște lucruri la care nimeni altcineva nu avusese acces, niște elemente decisive care puteau schimba cursul procesului.

E o cacealma. Era cu neputință ca vreun fapt semnificativ să fi scăpat anchetatorilor. Avocata se pregătea să construiască, pornind de la nimic, o altă teorie, propunând un alt vinovat. O metodă veche de când lumea: încurcă-i pe jurați, aruncă o petardă pentru a le induce o umbră de îndoială asupra vinovăției celui acuzat.

Replică pe un ton pe care și l-ar fi dorit mai puțin brutal:

— Ți-am dibuit manevra, dar dovezile pe care le avem n-o să-ți îngăduie să-i duci pe jurați cu zăhărelul. Astea-s niște metode josnice, de stângistă, intoxicări menite să sucească gâtul adevărului.

Claudia se încruntă și izbi cu palma în masă:

— Iar eu am să aduc dovezi concrete! Am destule încât să vă fac de tot râsul!

El deschise gura pentru a-i răspunde, dar ea nu-i oferi răgazul necesar.

— Philippe, adică Sobieski, e o victimă. E victima unui sistem totalitar care se ascunde îndărătul zâmbetului binevoitor al unui capitalism de fațadă. E victima regulilor burgheze care spun că, dacă ai greșit o dată, ești vinovat întreaga viață. E victima unor polițiști ca tine pentru care vinovat azi înseamnă vinovat pentru totdeauna!

Corso zâmbi. Vreme de-o clipă fugară, se temuse că ea avea să scoată din pălărie vreun fapt care să le dea peste cap strategia, dar discursul ei nu trăda decât părtinire și atât. Claudia era o entuziastă banală, care-și lua clientul drept un Dreyfus, victimă a unei societăți pline de prejudecăți care nu acorda niciodată o a doua șansă.

— O înscenare, spui? Abia aștept să văd asta.

Era mulțumit de direcția în care o apucase discuția. Se simțea mai la locul lui, față în față cu o stângistă neîndemânatică. Era genul de femeie cu care mai avusese de-a face.

Claudia Muller așeză câțiva euro pe masă.

— Nu doar c-am să dovedesc această înscenare, dar am să vă ofer și numele celui care a pus-o la cale.

Corso ridică din sprâncene.

— Vrei să spui că…

— Da, vorbesc de adevăratul ucigaș, spuse ea ridicându-se și strângându-și la piept poșeta. Nu-ți face griji. Va fi acolo, cu noi, la tribunal. Nu va

trebui decât să-l ridicați la sfârșitul ședinței de judecată.

67.

— Numele, prenumele, calitatea în care vă aflați aici.

Corso știa că avea să-i vină rândul la bară în cea de a doua zi a procesului, dar nu se așteptase să fie primul martor audiat. Era ora 9 dimineața și președintele îl alesese pentru a deschide balul.

Polițistul răspunse pe un ton neutru, jură să spună „tot adevărul” și își spuse povestea pregătită ca la carte. Repetase toată noaptea, străduindu-se să găsească expresiile potrivite, cât mai neutre cu putință, și să omită toate ocaziile în care legea fusese încălcată pe parcursul anchetei.

Stéphane nu se simțea deloc în apele sale. Cele spuse de Claudia nu-i ieșeau din minte. Știa oare ceva de importanță capitală? Trecuseră cu vederea vreun element crucial? Nu reușea să-și dea seama, cu niciun chip, ce anume le putuse scăpa.

Expunerea lui Corso dură o jumătate de oră. Nimeni nu îl întrerupse, nimeni nu îi puse vreo întrebare, iar el speră că așa aveau să rămână lucrurile până la capăt. Nicio surpriză: avocatul părții civile și procurorul îl lăsară în pace. După părerea acestora, nu mai era nimic de adăugat: mărturia polițistului era practic egală cu un rechizitoriu.

Însă Claudia se ridică și ceru să îl interogheze pe martor. Era prima oară când Muller renunța la muțenia de până atunci.

— Dacă am înțeles corect, până în 3 iulie 2016 nu ați avut nicio posibilă pistă, începu ea.

— Tocmai am explicat acest lucru, răspunse Corso, prost dispus.

— De fapt, n-ați avut niciodată vreo pistă.

— Poftim?

— A fost nevoie de vizita căpitanului Jacquemart (a cărui vervă și obiectivitate am putut-o aprecia în cursul audierii de ieri), venit să vă împărtășească bănuielile sale, pentru a vă îndrepta atenția și cercetările în direcția lui Philippe Sobieski.

— Căpitanul a observat o serie de similitudini între crima din 1987 și cazul nostru. Și-a făcut datoria de polițist atunci când a venit să-mi vorbească, iar noi ne-am făcut la rândul nostru datoria atunci când am îndrumat cercetările în această direcție.

— Așadar, e de-ajuns o vagă impresie pentru a vă determina să schimbați cursul anchetei?
— Nicidecum. S-a dovedit că profilul lui Philippe Sobieski a corespuns cu acela al criminalului căutat de noi.
— În acest stadiu al anchetei, nu știați nimic despre ucigaș. Ar fi putut fi oricine.
— Ba nu. Uciderea Sophiei Sereys purta o semnătură cât se poate de specifică.
— Și vi s-a părut că această semnătură amintește de crima de la Hôpitaux-Neufs?
Corso nu-i răspunse. În ajun, toți cei din sală avuseseră ocazia să constate că nu exista nicio legătură între cele două cazuri.
— Victimele au fost legate cu propria lenjerie, spuse el în cele din urmă. Acest lucru ni s-a părut a fi o asemănare semnificativă…
Claudia Muller luă o foaie de hârtie pe care o vârî sub nasul lui Corso. Fără să vrea, acesta se retrase.
— Iată o listă a crimelor comise din 1987 încoace în care victimele au fost imobilizate cu propria lenjerie intimă.
De unde scosese lista aceasta? Cercetaseră și ei și nu găsiseră nimic. *Fuck*!
— E vorba de crime comise pe teritoriul Franței?
— Pe teritoriul Europei. Dar nu cred că v-a interzis cineva să vă extindeți cercetările dincolo de granițele Hexagonului. Și ucigașii călătoresc.
— N-a fost vorba doar de legături. Din pricina violenței și impulsivității sale, Sobieski corespundea profilului alcătuit de noi pentru criminal. La naiba, a desfigurat-o pe Christine Woog!
— Da, dar a făcut-o haotic. Nu e nimic asemănător cu rănile atent planificate ale victimelor din cazul pe care-l dezbatem astăzi.
Corso nu-i răspunse. Era inutil.
— Așadar, i-ați făcut o vizită lui Philippe Sobieski pentru a-l interoga, reluă Claudia, apropiindu-se de el. A acceptat să vă răspundă la întrebări?
— Nu cred că avea de ales.
— Ia te uită! Într-o bună zi, i-ați sunat la ușă, fără să aveți nici cea mai mică urmă a unui indiciu, și v-ați apucat să-l chestionați cu privire la două crime cu care acesta nu avea, în principiu, nicio legătură.
— Sobieski le cunoștea pe ambele victime.
— Nu era singurul în această situație.

— A practicat *shibari* în închisoare.

— Nodurile folosite de asasin nu sunt caracteristice pentru această disciplină.

— Am găsit unul dintre carnetele sale de schițe în pivnița adiacentă clubului *Squonk.*

— Acuzatul n-a ascuns niciodată faptul că frecventa acest club. Multe dintre stripteuzele de aici i-au pozat și nu toate au fost asasinate. Sunteți polițist, ar trebui să faceți deosebirea între un desen și o crimă.

Corso simțea că-i transpiră palmele încleștate pe bară; se temea mai ales ca nu cumva Claudia să aducă vorba despre prima arestare, ratată, a lui Sobieski. Avocata nu avea însă niciun interes să răscolească în rahat. Computerul pictorului fusese ridicat de poliție și nimeni nu avea de unde să știe dacă hard-diskul acestuia conținea sau nu fotografiile așa-zis piratate de la prima scenă a crimei. De altfel, interesul morbid al lui Sobieski pentru cadavre și pentru locul crimelor nu era de natură să-l pună într-o lumină tocmai favorabilă.

Încercă un ultim contraatac.

— Nu toți pictorii sunt fani ai lui Goya și ale celor trei *Pinturas rojas.*

— Atunci când i-ați sunat la ușă în ziua respectivă nu știați acest lucru.

Fără să vrea, Corso izbi cu pumnul în bară.

— La naiba! Doar punând întrebări putem afla anumite lucruri, nu invers!

— Fie cum spuneți, admise ea, făcând un pas înapoi. Dar Sobieski a avut alibiuri pentru ambele crime, nu-i așa?

— Da. Le-am și verificat imediat.

— Și atunci de ce ați continuat ancheta pe această pistă?

Era o aluzie voalată la faptul că îl urmărise ilegal pe Sobieski în Anglia. O altă piatră de moară de gâtul lui Corso. Dar Claudia trebuia să abordeze cu prudență acest subiect: uciderea lui Marco Guarnieri, chiar dacă nu făcea obiectul acestui proces, era o dovadă cutremurătoare a vinovăției clientului său.

— Noi, polițiștii, avem datoria de a nu ne mulțumi să constatăm lucrurile evidente, replică el, după câteva clipe de tăcere.

Claudia Muller făcu câțiva pași, dând impresia că reflecta la ceva. Fiecare gest îi era calculat, atent ales, parte dintr-o piesă de teatru pe care o scrisese dinainte și care avea drept deznodământ achitarea clientului său. *Nu va fi chiar așa de simplu, drăguțo*!

— Așadar, atunci când nu aveți niciun indiciu, procedați de parcă ați avea ceva, spuse ea, oprindu-se brusc în fața lui Corso. Iar atunci când aveți ceva concret – în speță, alibiurile acuzatului – vă prefaceți că acestea nu există.

Corso se agită pe scaun.

— Nu înțeleg unde bateți…

Ea înaintă un pas spre el.

— Vreau să arăt Curții că, în calitate de anchetator, vă urmați instinctul, ignorând faptele obiective. Ați fost de la bun început sigur de vinovăția lui Sobieski. Într-un limbaj mai colocvial, Sobieski a comis față de dumneavoastră delictul de moacă antipatică.

— Și ce e rău în asta? lăsă el să-i scape, neîndemânatic. Câtă vreme ancheta a dovedit că este cu adevărat vinovat…

— Trebuie să vă reamintesc ce spune legea, domnule comandant? Philippe Sobieski beneficiază de prezumția de nevinovăție până la pronunțarea sentinței. Iar noi ne aflăm aici tocmai pentru a decide dacă este sau nu vinovat.

Corso se apucă să bată din picior, iritat. Începea să se simtă prizonier în spatele barei.

— Ancheta noastră a fost ireproșabilă, susținu el. Ne bazăm pe dovezi materiale care, în cadrul anchetei, au constituit proba covârșitoare a vinovăției lui Philippe Sobieski.

Debitase aceste propoziții ca un automat, ca un elev panicat ce-și turuie lecția atunci când e scos la tablă, fără să înțeleagă însă nimic din ceea ce spune.

Se aștepta la o nouă salvă din partea avocatei, dar Claudia Muller rosti simplu:

— Vă mulțumesc, domnule comandant.

Corso deschise ochii. Îi închisese fără să-și dea seama, ca un condamnat în fața plutonului de execuție. Dar nimeni nu deschisese focul. Fusese grațiat în chip misterios.

De fapt, răul fusese făcut: toți cei prezenți avuseseră ocazia să înțeleagă că el, Corso hotărâse că Sobieski era vinovat înainte de-a avea o dovadă. Iar acum, Claudia Muller avea să se distreze de minune despicând firul în patru și demolând fiecare dovadă care-l incrimina pe pictor.

Corso nu se putu împiedica să se gândească la procesul lui O.J. Simpson, fotbalistul american acuzat că-și ucisese soția și pe un prieten al acesteia. Fusese de ajuns ca apărarea să demonstreze că polițistul anchetator era

rasist pentru a discredita dovezile, altminteri cât se poate de clare, care-l acuzau pe făptaș. Nu ajunseseră încă până acolo, dar tăvălugul fusese pornit.

În adâncul minții însă, Corso presimțea altceva. Claudia Muller voia deocamdată să demonstreze că el, Corso, mânat de „instinct”, nu căutase îndeajuns de departe și se mulțumise cu elementele evidente care-i fuseseră servite.

Avea să asiste la o prezentare a „înscenării” despre care Sobieski nu înceta să vorbească, de un an încoace, de la arestarea sa.

Avocata acestuia nu insistase azi fiindcă, fără îndoială, se pregătea să dezvăluie ceva mult mai important. *Adevăratul criminal.*

„Nu-ți face griji. Va fi acolo, cu noi, la tribunal. Nu va trebui decât să-l ridicați la sfârșitul ședinței de judecată”.

68.

Restul dimineții urma să fie consacrat victimelor. Persoane apropiate acestora, în bună parte colege stripteuze, vorbiră juriului despre cele două fete. Viciile Sophiei Sereys și ale Hélènei Desmora fură trecute sub tăcere: într-o sală de judecată, la fel ca la cimitir, se vorbește doar de bine despre cei morți.

După pauza de prânz a urmat artileria grea, martorii convocați de partea civilă: experți, specialiști, polițiști de la tehnic, istorici ai artei. În acest caz nu existau martori oculari sau de altă natură care să-l acuze pe Sobieski. Existau doar dovezile materiale. „Doar”, fiindcă dovezile de acest gen puteau fi întotdeauna interpretate și manipulate…

În jurul orei 15:30, succesiunea martorilor luă sfârșit. Avuseseră parte de prezentări PowerPoint, de scheme și grafice, de analize chimice și formule matematice și o mulțime de alte chestii la fel de enervante. Chiar și prezentarea lui Mathieu Veranne, convocat în calitate de specialist în *shibari,* ar fi putut să plictisească până și un insomniac drogat cu cocaină. Și totuși, doar cineva adormit de-a binelea n-ar fi înțeles, din toată această procesiune, că atelierul lui Philippe Sobieski de pe Rue Adrien Lesegne era plin de urme de natură organică provenite de la Sophie Sereys și Hélène Desmora, dar și de la alte femei neidentificate.

Ideea principală fusese așadar stabilită.

Philippe Sobieski le executase pe cele două victime în vizuina sa clandestină, apoi le transportase cadavrele la locurile în care acestea fuseseră descoperite, în vara anului 2016. Felul în care le transportase rămânea o enigmă, căci vehiculul utilizat nu fusese descoperit, iar Sobieski nu poseda permis de conducere. *Mă rog*…

Le torturase ore în șir după ce le imobilizase legându-le cu lenjeria intimă și le prinsese capul într-o menghină. Le desfigurase, în timp ce le privea cum se sufocă din pricina legăturilor, zbătându-se de durere. Detaliile macabre îi paralizaseră pe cei care ascultau. Corso îi observa pe jurați cu un dram de satisfacție crudă, bucurându-se de groaza de pe chipurile lor: Sobieski avea să fie condamnat.

Apoi a venit rândul martorilor apărării.

Junon Fonteray și-a repetat povestioara. Președintele i-a reamintit că vorbea sub jurământ. Studenta nu s-a obosit să-i dea vreo replică. Părea că ține cu dinții de versiunea proprie asupra celor petrecute. Își ținea capul plecat și privirea pironită în podea. Corso simțea că tânăra era pe cale să-i convingă pe jurați. Părea să fie sinceră și era limpede că era mult prea deșteaptă să fie o simplă fană îndrăgostită de mentorul ei.

Polițistul o observă atent: purta aceeași pălărioară în stilul anilor ’20 și afișa un *look* de hipiotă chic, mai degrabă descumpănitor. Pentru prima oară, Corso își dădu seama că fata chiar spunea un adevăr, dar nu pe de-a-ntregul, ci un adevăr trunchiat.

I-ar fi plăcut să o poată interoga din nou, dar acum nu mai avea competența să o facă. Părțile civile și procurorul nu riscară să pună vreo întrebare. Fie nu simțiseră că e ceva în neregulă cu depoziția fetei, fie, și mai probabil, nu voiau să o provoace pe juna discipolă a lui Sobieski cu întrebări prea insistente. N-ar fi reușit decât să o înfurie pe Junon, care și-ar fi susținut și mai convingător propria versiune asupra faptelor. Era de-ajuns o singură reprezentație.

De cealaltă parte, Claudia Muller alese, la rândul său, să nu mai pună alte întrebări. Micuța rozătoare își făcuse datoria. În acel moment, toți cei prezenți erau convinși că Sobieski își petrecuse noaptea în atelierul său, cu juna studentă. Dovezile materiale erau solide, dar nu valorau cât o expresie a chipului, o inflexiune a vocii, o prezență umană.

Veni rândul Dianei Vastel.

Un cu totul alt gen de partitură.

Splendoarea celor bogați. Corso o considerase dintotdeauna superioară și austeră. Burghezia din cartierele selecte e splendidă, desigur, dar inaccesibilă. Te respinge prin perfecțiune, prin indiferența superioară, e colțuroasă. Diane Vastel nu era însă așa: fiecare gest al ei, fiecare cuvânt se reflecta în suplețea și căldura atitudinii sale. Atunci când se apleca spre tine, era genul care îți acorda cu adevărat atenția, fără urmă de dispreț sau distanță. Întreaga ei ființă respira empatie. Cât despre fizicul ei… femeia arăta cu mult mai bine decât la prima lor întâlnire. Freza nu-i mai era chiar atât de sever retezată și părul părea chiar ușor ondulat. Figura, care-i păruse desenată cu cărbune și cretă albă, își estompase asprimea liniilor și-și nuanțase umbrele… Chiar și postura ei părea să ofere o lecție de viață: Diane Vastel nu se lăsa intimidată cu una, cu două, nici măcar de către justiție. A spune că nu părea impresionată de prezența în imensa sală de judecată ar fi fost un eufemism. Câtă vreme Junon părea că-i înfruntă pe magistrați, cu mâinile încleștate pe bară, Diane era însăși definiția relaxării.

După ce își declină identitatea, vârsta – *scuze*! – și meseria – *niciuna* –, Diane Vastel jură că avea să spună, „fără ură și fără teamă, doar adevărul, întregul adevăr”, apoi își începu depoziția. În noaptea de vineri 1 iulie spre sâmbătă 2 iulie, ea și Sobieski cinaseră la ora 21 la Relais Piaza, pe bulevardul Motaigne, apoi reveniseră în jurul orei 23 la reședința sa particulară de pe bulevardul Henri Martin pentru a întreține „relații intime”. Pictorul plecase de la cuibul de nebunii a doua zi dimineață, în jurul orei 9, după un mic dejun copios. *Ah, ce viață duc cei bogați*!

Pentru acuzare, mărturia Junonei Fonteray fusese echivalentul unei pietricele-n pantof… cam mare pietricica! Cea a Dianei Vastel era, însă, o adevărată bombă: dintr-odată, acuzațiile la adresa lui Sobieski erau făcute praf. Dacă ar fi fost să-i dea crezare acestei regine a arondismentului XVI, era imposibil să mai creadă cineva că Sobieski era asasinul fetelor de la *Squonk.*

— Cum vă explicați faptul că mărturia dumneavoastră e în totală contradicție cu celelalte elemente din dosar? întrebă președintele Delage.

— N-am venit aici pentru a explica ceva, am venit să vă spun ceea ce am trăit, asta-i tot.

— Sunteți conștientă că vă aflați sub jurământ?

— Am jurat în urmă cu câteva minute. Și sunt cam tânără să sufăr de Alzheimer.

Râsete în sală.

Președintele reluă, cu aplomb:

— Numeroase dovezi de necontestat demonstrează că Philippe Sobieski a ucis-o pe Hélène Desmora în noaptea pe care pretindeți că ați petrecut-o în compania lui. Ce aveți de spus despre acest lucru?

Diane Vastel oftă, dar nu a iritare, ci mai degrabă a plictiseală.

— Vă spun că asta este problema dumneavoastră, nu a mea.

Delage aruncă o privire spre ceas: se făcuse deja ora 16. Mai mult de formă, întrebă:

— Care era legătura dumneavoastră cu acuzatul?

— Cred că e destul de limpede din ceea ce am spus mai devreme.

— Mă refer la sentimente.

Diane Vastel zâmbi, iar expresia de pe chip i se îndulci. Această demnă reprezentantă a burgheziei reușea să fie caldă și seducătoare fără să-și trădeze originea înaltă.

— Ceea ce simțeam…

Vocea i se stinse, părea că visează. Pentru prima oară, se întoarse spre Sobieski. Acesta purta acum un trening galben în nuanța celui purtat de Uma Thurman în *Kill Bill.* Mărunțel în boxa închisă cu pereți de sticlă securizată, cu fața lipsită de orice expresie, semăna cu un peștișor auriu, prizonier într-un acvariu construit pentru un rechin.

— Simțeam o atracție foarte puternică unul față de celălalt.

— O atracție fizică sau sentimentală?

— Prin mijlocirea trupului, poți ajunge la un anumit fel de tandrețe. I-ați putea spune chiar dragoste.

Rostise aceste cuvinte cu un soi de condescendență, de parcă, dintr-odată, s-ar fi adresat unei lumi inferioare, incapabilă să perceapă ambiguitatea și profunzimea relației dintre ei.

— Și nu credeți că această apropiere este de natură să vă influențeze amintirile, de asemenea manieră încât să confundați datele?

— Nu, domnule președinte.

Judecătorul tăcu o vreme. Privea cu coada ochiului către martoră și, la rândul său, părea fascinat de aceasta.

— Doamnă Vastel, i se adresă el, într-un târziu. Sunteți o femeie căsătorită. Cu toate acestea, nu aveți nicio problemă să mărturisiți că v-ați petrecut noaptea cu amantul dumneavoastră?

— De ce ar fi asta o problemă?

Tonul pe care Diane își rostise replica dovedea inutilitatea întrebării.

— Așadar, această mărturisire nu v-a creat probleme în relația cu soțul dumneavoastră?

Ea zâmbi larg, amuzată de tâmpenia magistratului.

— Credeam că v-am spus că, în acel moment, soțul meu se afla într-o călătorie de afaceri la Hong Kong, nu? Acolo are o altă soție și doi copii.

Michel Delage amuți. Avea pe față exact expresia unui călător rămas pe peron, în urma trenului; lumea Dianei Vastel i se părea întrutotul de neînțeles.

Pe de altă parte, Corso spera că avocatul general sau cel al părții civile aveau să o facă praf pe Diane Vastel, să o prindă pe picior greșit, cu o încurcătură a datelor, a circumstanțelor. Sau poate să găsească o explicație plauzibilă pentru minciuna ei, fie că era vorba de dragoste, de șantaj sau orice altceva.

Dar toți renunțară să-i mai pună vreo întrebare, așa cum procedaseră și cu Junon Fonteray. Preferau să nu se atingă de această femeie care părea atât de sigură pe sine. Să o zgândăre cu întrebări n-ar fi făcut decât să agraveze situația.

În schimb, Claudia Muller preluă ștafeta întrebărilor:

— Doamnă Vastel, i se adresă ea, ridicându-se, am să vă pun o singură întrebare. În acea noapte, ați fost singură împreună cu Sobieski?

— Nu.

Sala se umplu de vacarm.

— Stați puțin, interveni judecătorul. Ați afirmat în repetate rânduri că v-ați petrecut noaptea cu Sobieski în intimitate…

— Da, dar asta nu înseamnă că am fost doar noi doi. Cu cât mai mulți…

Judecătorul părea iritat.

— Dar n-ați pomenit niciodată despre prezența altor parteneri!

— Nu m-a întrebat nimeni despre asta.

Larma din sală se înteți. Președintele se văzu nevoit să cheme la ordine publicul care se agita în bănci.

— Cine a mai fost cu dumneavoastră în noaptea aceea? întrebă Claudia Muller, care părea să cunoască dinainte răspunsurile pe care avea să le primească.

— Nu-i cunosc numele adevărat. I se spune Abel. E un fel de expert.

— Expert în ce?

— În plăceri. Vine pentru a participa, pentru a da sfaturi. Aduce cu sine instrumente, produse stimulatoare. E un adevărat profesionist.

Cei din sală deveniseră atenți: acest excurs pe teritoriul desfrânării îi preschimbase într-un public captiv.

— La ce oră a sosit acest… expert?

— În jurul miezului nopții.

— Și la ce oră a plecat?

— Către ora 3 dimineața.

— Și în tot acest timp, Philippe Sobieski n-a părăsit deloc locuința dumneavoastră?

— Cu siguranță nu. Dimpotrivă, a fost cât se poate de activ.

Râsetele izbucniră din nou în sală. Din nou, președintele se văzu nevoit să calmeze spiritele.

— Tot ce-mi spuneți e cât se poate de frumos, dar unde e acest Abel? izbucni el, într-un amestec de furie și ironie. De ce nu figurează pe lista martorilor?

Se adresase în mod special avocatei lui Sobieski, care-i răspunse zâmbind:

— Este pe listă, domnule președinte. Numele său real e Patrick Bianchi, e următorul martor care va compărea în fața dumneavoastră.

Fără să vrea, Michel Delage aruncă o privire spre reprezentantul ministerului public, care era deja adâncit în maldărul de note din fața sa încercând să dea de urma martorului misterios. Avocata părții civile, Sophie Zlitan, consulta și ea „foaia de parcurs” a zilei de judecată.

Cum de le scăpase așa ceva?

69.

Nimeni nu remarcase prezența lui Patrick Bianchi pe lista martorilor. Cu siguranță n-ar fi fost remarcat nici într-o stație de metrou sau la o secție de votare. Era un bărbat de înălțime medie, cu înfățișare de antrenor de sport, impresie creată și de faptul că purta un trening Adidas. Avea cam treizeci de ani, era tuns periuță, avea o față zâmbitoare, un nas cârn și ochii negri, cu sclipiri vesele. Exact genul de individ care și-ar fi găsit locul într-o reclamă la *corn flakes,* „micul dejun al campionilor”.

După prezentările de rigoare, președintele îl atacă imediat, cu o nerăbdare și un aplomb care i-ar fi putut pune sub semnul întrebării motivația: încerca să afle adevărul său, pur și simplu, murea de curiozitate?

— Puteți să-mi spuneți în ce constă îndeletnicirea dumneavoastră?
— Meseria mea oficială este aceea de inginer de sunet în cinematografie.
— Mă refer la cealaltă ocupație a dumneavoastră, cea care are relevanță în contextul despre care discutăm.
Individul dădu din cap, apoi își roti privirea prin sala de judecată, privind spre magistrați și apoi spre jurați, de parcă ar fi vrut să se asigure că avea parte de atenția tuturor. În mod evident, omul își trăia momentul de glorie.
— Sunt, dacă vreți, omul care păzește intrarea în universul plăcerii.
— Cum adică?
— Eu le permit clienților mei să meargă cât mai departe în realizarea dorințelor lor, să uite de interdicții și de cenzura societății în care trăim.
— Și sunt destui doritori pentru serviciile dumneavoastră?
— Destui. Ajut cuplurile obosite, amanții aflați la ananghie, îndrăgostiții în căutare de senzații noi și…
Delage îl întrerupse:
— Și cum vă găsesc, cum vă contactează potențialii clienți?
— Prin internet.
— De cât timp practicați această activitate?
— De aproximativ un deceniu. Am început în cluburile de swingeri, până mi-am format o clientelă fidelă. Din nefericire, ceea ce practic eu nu e o îndeletnicire recunoscută de către stat. Iată de ce trebuie să muncesc din greu pentru a trăi și mă refer aici la munca pe care o depun în industria filmului…
Sala izbucni în râsete. Chiar și Sobieski schiță un zâmbet. Pe măsură ce mărturiile în favoarea sa se făceau auzite, culoarea începuse să revină în obrajii pictorului.
— În seara cu pricina, cine v-a contactat? continuă Delage.
— Diane Vastel, în cursul după-amiezii.
— La ce oră ați ajuns la fața locului?
— La miezul nopții.
— Philippe Sobieski se afla acolo?
— Era cât se poate de prezent și de activ, dacă mă înțelegeți…
— În ce a constat intervenția dumneavoastră?
Abel aruncă o privire fugară spre Sobieski: avea oare dreptul să vorbească despre cele întâmplate? Lui Corso nu-i venea să creadă. Procesul acesta avea drept obiect o dublă crimă, dar „paznicul plăcerilor” își făcea

griji dacă nu cumva era pe cale să-și încalce deontologia profesională de futangiu?

Sobieski își dădu acordul, clipind din ochi.

— Ei bine, mă aflam acolo pentru a avea relații intime cu Philippe în timp ce acesta se ocupa de Diane. Cred că nu e cazul să intru în detalii.

Fără să vrea, judecătorul încuviință din cap. În colțul ei, Claudia Muller își savura triumful. Cei din sală fie râdeau, fie fuseseră șocați de povestea lui Abel, dar toți credeau în cele spuse de acesta.

Abel continuă cu tot felul de detalii, susținând în linii mari cele relatate de Diane Vastel. Poveștile despre vibratoare, lubrifiante și sodomie confereau o picanterie aparte mărturiei sale.

Până atunci, cele două amante ale lui Sobieski dăduseră impresia de sinceritate dar, la urma urmei, dragostea sau orice alt sentiment le anima ar fi putut să le orbească și să le îndemne să depună o mărturie mincinoasă sau, pur și simplu, să se înșele asupra orei și locurilor în care fuseseră împreună cu pictorul. Odată cu intervenția lui Abel, însă, alibiul lui Sobieski trecea într-un cu totul alt registru: unul neutru și imparțial.

Reprezentantul ministerului public și partea civilă, prinse la strâmtoare de această mărturie, nu insistară să afle mai multe detalii:

— Nu avem întrebări, domnule președinte.

Nici Claudia Muller nu avea alte întrebări. Abel își îndeplinise misiunea.

Corso privi către ferestrele înalte ale sălii de judecată: lumina aurie a după-amiezii indica apropierea încheierii ședinței de judecată. Era aproape ora 18 și era limpede că toți cei prezenți se săturaseră deja.

Președintele se pregătea să proclame încheierea ședinței, când Claudia Muller se ridică.

— Domnule președinte, aș vrea să mai audiem un martor care ne-ar putea oferi informații utile.

— Acum?

— Persoana în cauză a călătorit anume pentru a depune mărturie și ar dori să se întoarcă în seara asta acasă.

— Despre cine este vorba?

— Martorul nostru se numește Jim Delavey și este mai cunoscut sub porecla „Little Snake”[12].

— Și în ce calitate va depune mărturie?

— Jim Delavey este bărbatul care a petrecut noaptea dintre 6 și 7 iulie cu Philippe Sobieski, la Blackpool.

Fu rândul lui Corso să sară de pe scaun: de unde-l scosese pe individul ăsta? Larma din sală se amplifică, precum un val ce se sparge de țărm.

— Domnule președinte, interveni Rougemont, obiectez. Cele întâmplate la Blackpool nu fac obiectul procesului nostru.

— Care vă este răspunsul? întrebă Delage, adresându-se direct Claudiei.

— Domnule președinte, afacerea Blackpool nu este, într-adevăr, subiectul acestui proces, dar cele întâmplate acolo au legătură cu cazul aflat în dezbatere. De altfel, comandantul Corso nu a ascuns faptul că prezența acuzatului la Blackpool în noaptea care a precedat crima de acolo i-a întărit convingerea privind vinovăția clientului meu.

Președintele o îndemnă să continue:

— Și deci…?

— Solicit să mi se permită să îl exonerez pe clientul meu de această bănuială, pentru ca ea să nu poată influența în vreun fel decizia juriului în momentul deliberărilor.

— De acord.

Uimit, Corso urmări cum la bară își ocupă locul Jim Delavey, zis „Little Snake”, năluca pe care crezuse că o inventase Sobieski, omul-alibi pe care polițiștii englezi nu reușiseră să-l găsească. Cum de reușise Claudia să-i dea de urmă acestui martor care le scăpase tuturor până acum? Îi oferise bani? Plătise detectivi să-i dea de urmă? Oricum, avocata merita tot respectul.

Mai exista, desigur, și o altă posibilitate, aceea ca ea să fi creat pur și simplu din nimic acest martor providențial, angajând un drogat din Blackpool care era dispus să turuie orice i s-ar fi cerut pentru suma de bani potrivită. Dar Claudia nu era câtuși de puțin genul care să-și asume un astfel de risc. Privindu-l cu atenție pe individul care-și făcuse apariția la bară, Corso îl recunoscu: era același tip pe care Sobieski îl sărutase pe gură în mijlocul străzii cu poponari.

De îndată, în minte i se contură un nou scenariu. În noaptea aceea, pictorul își dorise să facă sex și își găsise partenerul în persoana lui Little Snake. Corso asistase fără să vrea la momentul cuplării lor, după care strada fusese invadată de bătăușii rași în cap. Bătaie. Fugă. Împrăștierea. Cei doi amanți se refugiaseră undeva și își văzuseră de plăcerile lor.

Corso simțea că-l trec fiori reci. Era oare cu putință să se fi înșelat în toate privințele? Oare chiar era Sobieski nevinovat? Să fie ipoteza „înscenării”, așa absurdă cum părea, cea adevărată? Asta ar fi însemnat ca adevăratul ucigaș să fi plasat indiciile descoperite în atelierul lui Sobieski,

făcând în așa fel încât pictorul să fie acuzat în locul său? La urma urmei… de ce nu?

Little Snake avea un accent britanic atât de pronunțat încât devenea de-a dreptul scârbos să îl asculți. Părea că, la fiecare final de propoziție, își scuipa disprețul și sictirul către cei din jur. Iar vocea îi era pe potriva înfățișării: indolent și jegos, părea să fie genul de individ care își ignoră nevoile materiale. O șuviță lungă îi cădea mereu peste față, iar el și-o îndepărta fără încetare cu un gest prețios sau scuturând din cap ca o divă.

În același timp însă, figura de tip dur și tatuajele îl încadrau mai degrabă într-o altă categorie, cea a golanilor bătăuși. Jim era mai degrabă un huligan decât „Priscilla, nebuna deșertului”. Un adevărat nenorocit din Blackpool, născut dintr-o relație fugară și crescut cu bere în loc de lapte de mamă.

Micul Șarpe începu să turuie și povesti cele văzute de Corso cu proprii ochi: întâlnirea din cartierul homosexualilor, sărutul cel lung cu Sobieski, sosirea bătăușilor, fuga… Fără niciun fel de rețineri, explică faptul că se prostitua în acest cartier de mai mulți ani și că Sobieski i se păruse un client zemos, din toate punctele de vedere.

Culmea, tipul vorbea în engleză! Claudia avusese grijă ca în sală să fie prezent și un translator și distribuise fiecărui jurat o pereche de căști, de parcă ea ar fi fost cea care dicta mersul lucrurilor în sala de judecată. Corso era năucit: condamnarea pictorului, care părea subînțeleasă cu doar o zi în urmă, era de-acum pusă sub semnul întrebării…

— Unde anume, mai exact? întrebă președintele.

Martorul tocmai explicase Curții că își condusese clientul într-un apartament pe care-l închiriase de vreun an.

— Adresa nu o să însemne nimic pentru dumneavoastră. E aproape de Grand Național, o mizerie de *montagne-russe* care face un zgomot infernal. De-aia și plătesc așa de puțin.

— Și Philippe Sobieski a rămas acolo cu dumneavoastră toată noaptea?

— Până în zori, *honey.* După năvala ălora, franțuzul nu era dispus să riște. (Delavey îi făcu cu ochiul lui Sobieski, care-i răspunse cu o bezea din vârful buzelor, abia schițată). Am avut la dispoziție toată noaptea ca să îl consolez.

Delage mormăi câteva cuvinte, aranjându-și ochelarii pe nas. Era limpede că martorul îi displăcea, așa cum nu-l încânta nici mărturia sa și întreaga punere în scenă a audierii: magistrații și jurații cu căștile pe urechi îi aminteau mai degrabă de Curtea Penală Internațională de la Haga. Dar ceea

ce îi displăcea cel mai mult era turnura pe care o luase procesul. Se stabilise de la bun început că dezbaterile și audierile aveau să dureze câteva zile, pentru ca rezultatul să fie o condamnare fără cusur. Iată însă că lucrurile se dovedeau mai complicate decât prevăzuse. Expresia de pe chipul său era fără echivoc: „Suntem în rahat până-n gât!”

— De ce nu ați anunțat poliția mai devreme?

— Eu și cu sticleții nu ne-nțelegem prea bine.

— Și ce anume v-a determinat să depuneți mărturie la un an după cele întâmplate?

Delavey își flutură șuvița rebelă în direcția Claudiei Muller, care asculta, imperturbabilă, așezată la locul ei.

— Catherine Zeta-Jones de colo, ea m-a convins.

Corso își spuse că, într-adevăr, avocata semăna cu actrița în cauză, însă era mai zveltă și mai misterioasă.

Magistrații schimbară priviri: era limpede că Jim „Little Snake” Delavey fusese plătit de Claudia Muller să-și miște fundul până în sala de judecată a Înaltei Curți pariziene. Nu era o manevră tocmai legală, dar acum nu era momentul și locul să discute despre mijloacele folosite pentru atingerea acestui scop. Doar rezultatul conta, în acest caz.

Președintele nu le mai oferi părții civile și acuzării timpul necesar să-i pună întrebări martorului. *Destul cu prostiile*! Declară ședința încheiată, cu graba cu care se face auzită ultima bătaie a gongului.

La ieșirea din tribunal, comentariile celor din public umpleau spațiul dintre pereții de piatră, iar zbieretele jurnaliștilor cu telefoanele-n mâini se pierdeau pe sub bolțile înalte. Toată lumea părea să fie de acord: scorul fusese egalat, de-a doua zi meciul avea să fie relansat cu șanse egale.

Corso grăbi pasul spre ieșirea din clădire. Spera să o mai prindă pe avocată pe treptele Palatului.

— N-a fost rău contraatacul, îi aruncă el, atunci când o văzu apărând dintre două coloane.

Claudia Muller își aprinse un Marlboro și îi răspunse pe un ton familiar:

— Și încă n-ai văzut nimic.

70.

A doua zi, Corso nici nu apucase încă să se așeze când Claudia Muller invită la bară un alt martor, încă un psihiatru, Jean-Pierre Audissier. O contraexpertiză? Nu, individul avea să depună mărturie ca persoană fizică, nu în calitate de expert. Medic psihiatru titular în cadrul Uniunii Spitalelor pariziene, șef de serviciu în cadrul stabilimentului public de sănătate Maison Blanche, profesor la Facultatea de Medicină Paris-Descartes, doctorul Audissier era un „prieten” al lui Philippe Sobieski.

Martorul povesti că, de cincisprezece ani, lucra două zile pe săptămână la Fleury, la rugămintea serviciilor medicale ale instituției penitenciare. Acolo îl cunoscuse pe Sobieski.

Cu un chip plăcut vederii, marcat de ridurile provocate de trecerea anilor și exprimând inteligență, un păr grizonant zburlit și trăsături ale feței care radiau pasiune și tenacitate, doctorul era cu siguranță pe placul femeilor, și nu numai, datorită înfățișării sale de actor.

Părea concentrat, însă fără să se streseze. Omul venise să spună ce avea de spus, făcându-și astfel datoria, ca un trăgător de elită care nu-și face procese de conștiință.

— Așadar, l-ați tratat pe Philippe Sobieski în toți acești ani pentru tulburări mintale? întrebă președintele.

— Nicidecum.

Răspunsul sec îl făcu pe Michel Delage să tresară. După cele întâmplate în ziua precedentă, nu avea deloc chef să suporte aerele pretențioase ale acestui avorton.

— Nu l-am urmărit pe Sobieski din motive medicale. Eu am fost la originea vocației sale artistice.

Președintele se întoarse spre Claudia Muller.

— Doamnă avocat, vă reamintesc că acuzatul este judecat pentru două omucideri. Chiar credeți că o nouă mărturie privind talentul artistic al lui Philippe Sobieski ne va fi de folos?

— Da, domnule președinte.

Claudia răspunsese ferm. Corso simți, din tonul ei, că se apropia momentul în care aveau să afle care-i era strategia de apărare. Oare ce le pregătea?

— Prea bine, se resemnă Delage. Povestiți-ne în ce împrejurări l-ați cunoscut pe Philippe Sobieski.

— Cu ocazia consultațiilor de la Fleury, mi-am făcut obiceiul de a ține sub observație dispoziția unor deținuți… hai să spunem mai problematici.

— Sobieski se afla și el pe lista acestora?

Audissier încuviință. Scund și slăbuț, se proțăpise la bară într-o poziție ușor cambrată, ca un orator foarte sigur pe sine.

— Era un element recalcitrant. Rebel în raport cu orice formă de autoritate, își impunea propria lege, îi teroriza pe ceilalți deținuți. Un tip cu adevărat dificil. L-am supus la examinările obișnuite și am descoperit o particularitate în sistemul lui de percepție.

— Ați putea fi ceva mai clar?

— Unele dintre testele mele implică folosirea culorilor. O hipersensibilitate în acest domeniu poate fi un semnal de alarmă. Un individ bipolar, de pildă, aflat pe punctul de a intra într-o criză maniacală, e mai sensibil la culori decât ar fi în mod normal.

— Sobieski suferea de un asemenea sindrom?

— El se plângea că vede imaginile sclipind, culorile vibrând. Era foarte reactiv la elementele vizuale și mai ales la pictura artistică.

— Așadar… ceva în genul sindromului Stendhal?

Audissier nu-și putu stăpâni un început de zâmbet ironic.

— Știți…, începu el, și era limpede că se amuza, sindromul Stendhal e mai degrabă un mit. Recent s-a demonstrat că această senzație de rău fizic care îi afectează uneori pe vizitatorii muzeelor e legată, în principal, de faptul că aceștia stau vreme îndelungată cu privirea ridicată și capul pe spate pentru a admira operele mai înalte sau atârnate mai sus. Astfel, sângele invadează creierul și vizitatorul resimte o senzație de vertij.

Președintele se încruntă, parcă spunând: *Mulțumesc pentru lecție*!

— Atunci la ce vă referiți?

— Mai întâi, am crezut că Sobieski suferea de tulburări ale dispoziției. În realitate, sensibilitatea sa la culori nu era simptomul vreunei boli… doar dacă am putea considera arta drept o boală.

— Și acesta a fost momentul în care ați înțeles că Sobieski era, de fapt, pictor?

— Cum să vă spun… Pictura îl chema, iar corpul său răspundea la această chemare.

Un murmur de dezaprobare se făcu auzit în sala de judecată. Audissier nu mai părea chiar atât de credibil, argumentele lui erau prea ezoterice. Dându-și seama că nu obținuse reacția dorită, își schimbă tactica și trecu la faptele concrete:

— Am organizat ateliere de pictură la Fleury. Acolo a început Sobieski să picteze. Desena, picta, se inspira din reproduceri găsite în cărțile de la biblioteca închisorii. Avea un talent incredibil. Iar această activitate avea și un efect terapeutic. De fiecare dată când reușea să reproducă un tablou, își recăpăta calmul. Refăcând o operă de artă, și-o însușea. Opera aceea devenea a lui.

— Așadar, faptul că s-a apucat de pictură i-a adus un echilibru?

— Fără îndoială. Activitatea sa artistică l-a vindecat de el însuși.

Michel Delage nu prea mai știa ce să îl întrebe pe martor, iar cei din sală nu prea reușeau să-și dea seama la ce folosise această depoziție. În cele din urmă, președintele cedă cuvântul părții civile, care, la rândul său, renunță la întrebări în favoarea Claudiei Muller:

— Doctore, aș vrea să fiu sigură că am înțeles. La sfârșitul anilor '90, cu câțiva ani înaintea eliberării sale, Sobieski nu mai avea nicio problemă cu pictura?

— Da, se poate spune asta. Da.

— Nu vă aduceți aminte de vreun pictor care să-i fi provocat în continuare reacții de ordin psihologic?

— Ba da, Francisco Goya. Tablourile acestuia îl fascinau și, în egală măsură, îl îmbolnăveau. Încerca să le copieze și nu reușea.

— Vorbiți de exemplu despre ciclul *Pinturas rojas*? continuă Claudia.

— Nu. Tablourile acelea nu fuseseră încă descoperite. Era obsedat mai cu seamă de ciclul de lucrări *Pinturas negras,* care sunt expuse la muzeul Prado. Le copia întruna, încerca din răsputeri să se auto-exorcizeze să scape de obsesia tablourilor, de parcă acestea l-ar fi posedat.

— Și a reușit?

Audissier aruncă o privire plină de afecțiune spre Sobieski: era limpede, psihiatrul nu credea câtuși de puțin că artistul era un asasin.

— Cred că da. A făcut-o atunci când și-a găsit propriul stil. Când a pictat tablourile acelea uriașe care reprezintă stripteuze și actori de filme porno. Și-a găsit propria cale și s-a eliberat de obsesiile care îl bântuiau.

— Vă mulțumesc, domnule doctor.

Psihiatrul ieși, în vreme ce în sală se stârni un murmur. Cei de față nu pricepuseră mare lucru.

— Doamnă avocat, nu prea am înțeles care a fost rațiunea acestei depoziții, spuse președintele, dând glas sentimentului de confuzie care domina sala de judecată.

Claudia Muller se ridică și se apropie de tribuna magistraților.

— Vă mulțumesc, domnule președinte, că ați acceptat această scurtă digresiune artistică. După cum veți constata, a fost esențială pentru ceea ce va urma.

— Adică?

— Ancheta a demonstrat că asasinul s-a inspirat din cele trei *Pinturas rojas* ale lui Francisco Goya pentru a-și mutila victimele. Mai exact, a încercat să reproducă pe chipurile Sophiei Sereys și Hélènei Desmora spiritul operelor lui Goya, cu precădere cel al tabloului numit *El Grito*, care reprezintă un sclav de la galere, rănit, care urlă.

Președintele își desfăcu brațele, nedumerit.

— Tocmai ne-ați reamintit importanța operelor lui Goya pentru clientul dumneavoastră. Ceea ce, cred eu, îi agravează situația…

— Nu, domnule președinte. Până în prezent, comandantul Corso și judecătorul Thureige au țesut o anumită legătură între această pasiune a acuzatului și modul de operare în cazul acestor crime. Fascinația lui Sobieski pentru ciclul tablourilor *Pinturas rojas* expuse la sediul Fundației Chapi are însă o cu totul altă motivație. O explicație care nu are nicio legătură cu crimele care fac subiectul acestui proces.

Corso aruncă o privire spre Sobieski și ceea ce îi fu dat să vadă îl umplu de groază: ticălosul își recăpătase expresia ironică de artist triumfător. Ochii îi străluceau și, în ei, polițistul își văzu oglindită înfrângerea.

Ca pentru a-i confirma cele mai negre temeri, Claudia Muller se apropie de boxa acuzaților și i se adresă clientului său:

— Philippe Sobieski ne va spune el însuși de ce este atât de interesat de cele trei picturi ale lui Goya descoperite la începutul anilor ’2000.

Tăcere. Încordare. Vertij.

Acuzatul se aplecă asupra microfonului din fața sa și, privindu-l pe președintele tribunalului drept în ochi, rosti:

— E simplu, domnule președinte. Eu le-am pictat.

71.

După o scurtă perioadă de agitație în public – scurtă, căci majoritatea celor prezenți erau înmărmuriți de cele auzite președintele reuși să recapete controlul asupra situației.

— Doamnă avocat, nu suntem aici pentru a ne da în spectacol, mârâi el la adresa Claudiei.

Avocata își permise să facă câțiva pași spre tribuna magistraților, întorcând spatele publicului.

— Domnule președinte, rosti ea pe un ton ridicat, Philippe Sobieski a hotărât să mărturisească. Nu este însă mărturisirea pe care o așteptați, ci una care va dovedi nevinovăția sa în ceea ce privește crimele de care este acuzat.

— De ce nu a făcut mai devreme acest lucru?

— Lăsați-l să vorbească și veți înțelege.

Președintele făcu un gest în care se amestecau furia și lehamitea.

— Acuzat, aveți cuvântul.

Sobieski își recăpătase puterile. Ferestrele largi îl scăldau într-o lumină asemănătoare celei a reflectoarelor puternice dintr-o sală de spectacole. Purta obișnuitul său costum imaculat, o cămașă de culoare deschisă cu dungi subțiri și o cravată de mătase albă. Fără îndoială, i se interzisese să poarte pălăria, sau poate Claudia îl sfătuise să renunțe la ea. Era însă ușor de dedus ideea din spatele costumației:

Philippe Sobieski se deghizase în Frank Nitti[13], în versiunea din *Incoruptibilii* lui Brian de Palma.

— Domnule președinte, începu el pe un ton blând. Așa cum s-a spus mai devreme, am descoperit pictura prin intermediul reproducerilor din cărți. Am început cu schițe în creion, copiind desene, apoi am primit acuarele și am început să reproduc tablouri. Eram încă neîndemânatic, dar având în vedere că eram total lipsit de experiență, nu mă descurcam chiar așa de rău…

— Treceți la subiect! interveni președintele, exasperat.

Sobieski zâmbi și aruncă o privire spre sala de judecată, ridicând din sprâncene. Corso îl regăsea acum pe artistul cu figură de rozătoare, cu expresia sa de falsă modestie, cu rânjetul din colțul gurii. Anul petrecut în pușcărie nu-l schimbase deloc. Doar așteptase să-i vină ceasul.

— Adevărata mea pasiune era însă Goya, urmă Sobieski.
— Profesorul Audissier ne-a explicat deja acest lucru.
— Nu. Scopul meu era să devin Goya.
Delage nu zăbovi asupra acestei fraze care nu însemna nimic, ci îl împinse mai departe în cronologia faptelor:
— La ieșirea din închisoare ați continuat așadar să-l imitați pe acest pictor?
— Deja mă descurcam mult mai bine. Nu mai erau imitații, pictam noi tablouri de-ale lui Goya. Îi reproduceam stilul, epoca, tehnica. Am păstrat aceste tablouri pentru mine, dar mă satisfăceau mult mai mult decât propriile opere.
Președintele îl urmărea, imperturbabil, deloc impresionat. Încremenit în faldurile robei roșii, părea regele de care dintr-un pachet de cărți de joc. Sobieski, în acest caz, era jokerul: viclean, insistent, capabil să-și asume rolul oricărei alte cărți din pachet.
— Eu nu aparțin epocii mele, urmă ticălosul. Mi se fâlfâie de toată arta contemporană, de toți acești onaniști care nu mai știu ce să inventeze ca să pară originali, deși nu-s în stare să creeze nimic nou. Chiar și picturile mele, cele pe care le semnez cu numele meu, se îneacă în acest fluviu de rahaturi.
— Lucrările dumneavoastră nu sunt originale?
— Ba da, am ceva numai al meu. Dar nu e ceva ieșit din comun, ceva care să facă istorie. E doar o nuanță minusculă într-o mișcare uriașă lipsită de orice relief semnificativ.
— Așadar, preferați să pictați în maniera lui Goya?
— Eu *sunt* Goya, rosti el apăsat, aplecat asupra microfonului. Un pictor în afara timpului și a lumii.
De jur-împrejur, tăcerea pusese stăpânire între ziduri. Personajul care se dezvăluia celor prezenți devenise, deodată, mult mai interesant decât asasinul al cărui profil era disecat de la începutul procesului.
La fel ca toți cei prezenți, Corso nu avea idee unde va duce această confesiune, dar cele spuse păreau adevărate, iar polițistul putea de acum să intuiască faptul că acest nou Sobieski urma să scape fără prea mari dificultăți de proces.
— Dintre operele lui Goya, mă obsedau cel mai mult cele din ciclul *Pinturas negras.* Nu doar stilul, ci și originea lor. Atunci când le-a pictat, Goya era deja bătrân, bolnav, surd…
— La subiect, Sobieski.

Acesta continuă de parcă n-ar fi fost întrerupt:

— Goya n-a pictat această serie pe pânză ci pe pereții casei sale. Coșmaruri, viziuni, delirul din mintea sa, transpus pe suprafața pietrei. Nu avea de ales: se închisese în propria tăcere. M-am identificat cu el și am pictat scene de groază în stilul său. Asta îmi venea în minte, din adâncul amintirilor mele din celulă. Ani de zile, eu însumi am locuit în Casa Surdului.

Delage ridică tonul, de parcă s-ar fi adresat unui handicapat:

— Sobieski, ce legătură au toate acestea cu uciderea Sophiei Sereys și a Hélènei Desmora?

Artistul ridică mâna pentru a-l întrerupe, cerându-i astfel să aibă răbdare:

— Atunci când am ieșit din pușcărie am devenit, practic peste noapte, un pictor cunoscut, asaltat de cereri de interviuri. Ca toți foștii pușcăriași, am trecut prin etapa așa-numitei reintegrări. O asociație non-profit mi-a găsit o slujbă la un restaurator de tablouri vechi. Acolo am învățat tot ceea ce știu. Puteți verifica, am muncit acolo trei ani, zi și noapte.

Președintele se uită la ceas, dar nu-l mai întrerupse pe acuzat. Nu se întâmplă chiar în fiecare zi ca un ucigaș să se transforme în falsificator, ca niște cadavre să se preschimbe în tablouri, și toate acestea în doar câteva zile de proces.

— Mi-au trebuit patru ani până când am fost capabil să pictez propriile mele *Pinturas negras*. Am reușit să imit perfect stilul lui Goya, dar mai ales am reușit să rezolv problemele tehnice.

— Ce fel de probleme tehnice?

Întrebarea îi scăpase, fără să vrea, președintelui, care se simțea sfâșiat între curiozitate și exasperarea de a vedea procesul său afectat de o digresiune atât de lungă.

Sobieski își drese glasul. Radia. Din nou, folosindu-se de căi dintre cele mai întortocheate, reușise să facă din proces un spectacol numai al său, ca un tur de forță al unui magician spectaculos.

— Atunci când te gândești la munca unui falsificator, îți vine în minte în primul rând dificultatea de a imita stilul artistului. Dar aceea e numai una dintre probleme, și nu e cea mai importantă. Adevăratele obstacole sunt cele fizice, palpabile: un tablou al unui maestru, redescoperit în zilele noastre, este supus unei serii de analize menite să-i verifice autenticitatea. Inamicul falsificatorului în zilele noastre nu e stilul, ci chimia.

— Ne aflăm aici pentru a judeca niște crime. Spuneți-ne unde vreți să ajungeți cu toate astea.

— Ajung imediat și la asta. Pentru a duce la bun sfârșit o contrafacere, am elaborat o serie de etape riguroase, folosindu-mă de pânze vechi și de diverse produse complexe. În noaptea în care Sophie Sereys a fost ucisă, tocmai terminam un astfel de tablou.

— Puteți dovedi acest lucru?

— Nu am lucrat singur.

— Cu cine erați?

— Cu Junon Fonteray.

Din nou zarvă în sală. Corso își aminti de prima întâlnire cu tânăra studentă care șlefuia niște sculpturi mediocre. Să-l ajute pe Sobieski să creeze noi opere de Goya trebuie să i se fi părut ceva mult mai palpitant, deși nu era o activitate lipsită de riscuri.

— Nu ați întreținut raporturi sexuale în noaptea aceea?

— Ba da, râse Sobieski. În timp ce pânza se usca.

— Încetați să vă mai jucați cu nervii noștri, Sobieski, și explicați-ne! Nu văd cu ce ne-ar ajuta să audiem din nou același martor.

Sobieski oftă adânc. Talentul actoricesc e fie înnăscut, fie lipsește. Sobieski îl avea din plin.

— N-aveți decât să verificați cuptorul.

— Care cuptor?

— Etapa uscării pânzei este esențială în elaborarea unui tablou fals. Am pus la punct o tehnică de uscare a pânzei foarte rapidă, care imită uzura provocată de trecerea timpului. La scoaterea din cuptor, falsul produs de mine are duritatea pietrei, exact ca o pânză antică.

Corso își aminti de cuptorul gigantic din atelierul pictorului. La momentul respectiv, el și Barbie avuseseră convingerea că dăduseră de urma unui nou Landru.

— Și ce-i cu asta? întrebă președintele.

— Ei bine, această „coacere” se face în mai multe etape succesive. Eu sunt singurul care poate regla duratele fiecărei etape și numai eu știu care sunt temperaturile necesare. Vreme de ore în șir, am „copt” tabloul, l-am verificat, l-am copt din nou, l-am verificat iar…

— Și ați vrea să vă cred pe cuvânt? Unde este acest tablou? Ce reprezenta acesta?

Sobieski făcu un pas înapoi, în cușca lui.

— Asta n-am să vă spun niciodată.
— De ce nu?
— Din motive deontologice. Opera din acea noapte se află astăzi într-un muzeu. Sau poate că am ars-o. Asta nu mă privește decât pe mine.
— Sobieski, vă dați seama că e în joc libertatea dumneavoastră?
Falsificatorul reveni la microfon.
— Verificați memoria cuptorului. Acolo veți găsi evidența tuturor operațiunilor efectuate până la momentul de față. Chemați experți, iar ei o să vă spună că programarea memoriei nu poate fi falsificată. Succesiunea orară din memorie este dovada prezenței mele în atelier în momentul comiterii crimei.
Președintele își desfăcu brațele, efectul fiind amplificat de mânecile largi ale robei roșii.
— Toate aceste confesiuni nu valorează nimic, deocamdată, declară el, pe un ton mai colocvial. Cum am putea să vă credem că sunteți un falsificator de tablouri câtă vreme refuzați să identificați fie și una singură dintre aceste „opere”?
— V-am spus despre cele trei *Pinturas rojas,* de la Madrid. Analizați-le și veți vedea.
— Nu au fost analizate în momentul achiziționării?
— Bineînțeles că au fost, dar eu îmi cunosc meseria. Am pictat pe o pânză de epocă, tratată de mine. Am utilizat pigmenți foarte vechi, identici cu aceia folosiți de Goya în secolul al XVIII-lea…
— Așadar nu se poate stabili dacă e vorba de un tablou cu adevărat vechi sau despre un fals?
Sobieski zâmbi. Aplecat deasupra microfonului, înveșmântat în costumul său alb, era cu adevărat un personaj. Arăta ca un rockstar îmbătrânit, o fantomă de mătase trecută prin toate cele, care-și purta pe chip stigmatele tuturor exceselor comise.
— Opera mea are un defect. Un defect pe care experții spanioli nu l-au descoperit. Pentru alb, am folosit miniu, la fel ca pictorii din epoca lui Goya. Dar precauția mea n-a fost suficientă: miniul modern nu are aceeași compoziție izotopică și nici același număr de oligo-elemente precum cel utilizat în secolul al XVIII-lea.
Președintele se strâmbă.
— Mă tem că intrați prea mult în detaliile tehnice.

— Am să vă fac un rezumat. Miniul folosit de mine conține plumb, care la rândul său conține uraniu într-o proporție care azi este măsurabilă. Dar atomii aceștia dispar odată cu trecerea secolelor. Analizați cele trei *Pinturas rojas* ale mele din acest punct de vedere și veți descoperi că acestea sunt încă încărcate cu atomi, ceea ce dovedește că au fost pictate în urmă cu mai puțin de un deceniu.

— Și această constatare ar fi de-ajuns pentru a vă dovedi nevinovăția?

Un nou zâmbet pe chipul lui Sobieski.

— Împreună cu memoria cuptorului, cu depoziția lui Junon, cred că încep să se adune destule indicii în acest sens, nu? Și, dacă tot am pomenit de indicii – faceți o scanare a tablourilor din ciclul *Pinturas rojas*. Dedesubtul stratului de deasupra veți descoperi scene de vânătoare cu păuni și câini. Acestea erau picturile inițiale de pe pânzele pe care le-am cumpărat și folosit. Aș putea să vi le reproduc din memorie. Doar cel care a falsificat aceste tablouri ar putea ști care a fost subiectul pânzelor inițiale.

Publicul rămăsese, la propriu, cu gura căscată. Președintele încerca să-și recapete cumpătul. Procurorul și avocata părții civile încremeniseră pe scaune: nu numai că îl credeau pe Sobieski ci, mai mult, n-aveau nici cea mai mică idee cum ar fi putut să-i contrazică mărturia.

Cât despre Claudia Muller, aceasta reușea cu greu să-și ascundă mulțumirea dată de un triumf total.

Sobieski își reluă discursul fără să-i fi dat cineva cuvântul:

— Mă acuzați de două crime, sau poate chiar trei, în funcție de cum aveți chef, fără să aveți nici măcar un singur indiciu direct: nicio înregistrare video, niciun martor ocular, nicio urmă din locul în care s-a petrecut infracțiunea sau acolo unde au fost găsite corpurile. Aveți doar probe pe care oricine ar fi putut să le planteze în atelierul meu. Ei bine, eu vă ofer dovada prezenței mele în atelier în noaptea în care Sophie Sereys a fost ucisă.

Corso era turbat de furie. Sobieski avea să scape basma curată. Iar el urma să târască după sine ghiuleaua acestei erori judiciare până la sfârșitul vieții sale.

— Preferați așadar să faceți închisoare pentru fals, iar nu pentru crimă? întrebă președintele. Vă înțeleg.

— Nu aceasta este întrebarea corectă, domnule judecător. Vreau să fiu judecat pentru ceea ce am făcut, nu pentru ceea ce nu am făcut.

— Și totuși, ați ascuns până acum adevărul.

— Sunt om și eu, domnule judecător, zâmbi Sobieski. Am sperat că voi scăpa fără să mă autodenunț.
— Cel puțin sunteți sincer, de data asta.
— Sunt pictor. Sunt Goya. Aruncați-mă în închisoare, dați-mi pensule și culori și viața mea va putea să continue.
Corso descoperea acum adevărata nebunie a lui Sobieski; nu era o nebunie ucigașă, ci una artistică. Un caz straniu, de schizofrenie picturală. Aruncă o privire spre jurați. Idioții ăștia nu numai că-l credeau, ci chiar îl admirau pe artistul blestemat, o corcitură între o fantomă reîncarnată și un golan pradă beției puterii.
Ca de obicei, polițistul se vedea nevoit să constate că dreptatea îi scăpa printre degete, dar nu asemenea unor fire de nisip, ci precum un jet de urină.
— Ședința se suspendă, continuăm după-amiază, anunță președintele.

72.

— De ce nu ați spus adevărul?
— Am spus adevărul.
— Ați afirmat, încă de la bun început, că în noaptea respectivă ați întreținut relații intime cu Sobieski.
— V-am spus, de asemenea, că l-am ajutat la ceea ce lucra.
— N-ați precizat despre ce ajutor a fost vorba.
— Nimeni nu m-a întrebat, așa că nu am simțit nevoia să dau mai multe detalii.
— Îmi confirmați, așadar, că în noaptea de 16 spre 17 iunie 2016 l-ați ajutat pe Philippe Sobieski la realizarea unui tablou fals?
— Da.
— Despre ce tablou este vorba?
— Nu știu.
— Cum adică nu știți?!
— Nu l-am văzut în întregime. Am lucrat doar la detalii.
Junon Fonteray mințea, desigur. În același timp, adopta aceeași discreție ca mentorul ei: n-avea de gând să dezvăluie în ce constase munca lor de falsificatori din acea noapte. Nu părea nici speriată, nici intimidată, dimpotrivă chiar: părea furioasă. Cu părul vâlvoi, cu ochii holbați și obrajii înroșiți, parcă fusese adusă acolo, la bară, cu forța, trasă de păr.

— De cât timp îi erați asistentă lui Sobieski?
— De aproximativ un an.
— Reluați, vă rog, de la bun început.
Delage savura momentul de umilire al micuței obraznice. Prea mulți îi țినuseră piept de-a lungul acestui proces…
— La început îi făceam doar cumpărăturile: vopsele, rame, pânze. Țineam și contabilitatea. Philippe era foarte exigent din acest punct de vedere. Voia ca totul să fie impecabil din punct de vedere contabil.
— Și nu v-a atras atenția nicio ciudățenie?
— Ba da. Își cheltuia banii pe tot felul de lucruri bizare.
— Ca de exemplu?
— Tablouri vechi lipsite de orice valoare istorică.
— Unde lucrați atunci?
— În birourile atelierului său. Cel oficial.
— Când v-a dus pentru prima oară la celălalt atelier, cel de pe rue Adrien Lesesne?
— Cred că… După vreo șase luni. Mi-a explicat că experimenta cu diverși pigmenți, că făcea cercetări despre care nu voia să afle nimeni.
— Și l-ați crezut?
— Da și nu. Am avut impresia că-și prepara singur culorile, că testa diverse produse chimice. Mai era și cuptorul acela uriaș… Era bizar, într-adevăr.
— Nu v-a fost teamă?
— Absolut deloc. Mă culcam cu el de o bucată de vreme.
Delage oftă.
— Când v-a spus adevărul?
— Mult mai târziu. Mi-a spus că în el sălășluiau doi pictori. Sobieski, cel pe care îl cunoșteam, și… însuși Goya.
— Și ce v-a trecut prin minte când ați auzit aceste lucruri?
Junon zâmbi discret. Semnele iritării de mai devreme se estompaseră, era pe cale să redevină cea de fiecare zi. Cu nasul ei impozant și privirea transparentă, studenta părea să fie, în egală măsură, hotărâtă și visătoare, vinovată și inocentă.
— M-am gândit că aveam de-a face cu un geniu.
Președintele păru gata să-și spună părerea personală despre Sobieski – după toate aparențele, deloc măgulitoare –, apoi urmă:

— V-ați dat seama că realiza falsuri pe care ulterior le vindea? Că toată această îndeletnicire era de fapt o escrocherie cu scopuri mercantile?

— Nu astfel mi-a prezentat el lucrurile.

— Era de așteptat.

— Nu voia doar să picteze în stilul lui Goya, ci să producă efectiv opere venite din trecut. Spunea…

Vocea începu să-i tremure.

— Spunea că a deschis o breșă în spațiu-timp. Era fascinant, încheie Junon, aruncând o privire îndrăgostită către Sobieski.

— Pe cât de fascinant, pe atât de ilegal.

Junon ridică din umeri și-și pironi privirea cristalină în ochii judecătorului.

— Sunt studentă la Arte de patru ani. Am fost învățată să desenez, să pictez, să sculptez. Am efectuat stagii de asistență pe lângă artiști cunoscuți. Alături de niciunul dintre aceștia n-am învățat atât de mult despre artă cât am învățat în cele câteva luni petrecute lângă Sobieski. Cu el, am avut acces la însăși esența picturii.

Publicul o asculta cu religiozitate. Prin preschimbarea naturii infracțiunii comise de Sobieski, și asistența suferise o transformare: curioșii și gură-cască deveniseră pe dată niște credincioși supuși și tăcuți.

— Să revenim la noaptea care ne interesează, reluă Delage. Ce anume ați făcut pentru Sobieski în acele ore?

— Ne-am ocupat de „coacerea" tabloului. Prin această tehnică, Philippe reușește să reproducă, în numai câteva ore, o uscare comparabilă cu cea petrecută de-a lungul mai multor secole. Dar pânza trebuie supravegheată permanent, ca nu cumva vopseaua să se deterioreze. Asta am făcut în noaptea aceea.

— Sunteți conștientă că această mărturie vă poate trimite în spatele gratiilor?

— Da.

— Mai aveți ceva de declarat?

Junon se ridică. Era asemenea Ioanei d'Arc: o eroină sacrificată, mândră și înfrântă.

— Nu regret nimic, rosti ea, emfatic.

Corso aproape că se aștepta ca publicul să izbucnească în aplauze. Președintele reteză însă orice posibil elan entuziast, declarând:

— Ținând cont de noile elemente apărute, de necesitatea revizuirii faptelor enunțate, de investigațiile și expertizele care vor trebui efectuate pentru a verifica afirmațiile martorilor și pe cele ale acuzatului, Curtea solicită prelungirea anchetei și însărcinează Biroul Central de Luptă împotriva Traficului de Obiecte Culturale cu ducerea la bun sfârșit a acesteia. Ședințele de judecată vor fi reluate în data de 22 noiembrie 2017.

O cacofonie violentă izbucni din clipa în care judecătorul pronunță ultimele cuvinte. Magistrații se ridicau, fără vreun cuvânt, jurații schimbau priviri nedumerite, cei din acuzare înmărmuriseră.

Dar cea mai savuroasă priveliște era în dreapta sălii: Claudia Muller își lipise palma de geamul boxei acuzaților, iar de cealaltă parte a suprafeței de sticlă, Sobieski își suprapusese palma peste a ei. Gestul tuturor îndrăgostiților aflați la vorbitor. Așadar, cei doi erau împreună.

Corso se lăsă purtat de mulțimea care se înghesuia spre ieșire, umplând culoarul. Jurnaliștii erau într-o stare de surescitare vecină cu transa. Cameramanii încercau să prindă în imagini vreun avocat sau procuror. Reporterii radio își împingeau microfoanele spre personajele-cheie, orbește. Corespondenții rubricilor juridice ale ziarelor răcneau în telefoane, îndoiți de spate, de parcă tocmai s-ar fi ales cu un pumn în burtă.

Polițistul reuși, în sfârșit, să se smulgă din încleștarea mulțimii și alergă spre ieșirea din spate a Palatului de Justiție. Pierduse, dar voia, cu toate acestea, să o vadă pe Claudia, pentru a-și recunoaște eșecul și mediocritatea.

— Corso…

Întoarse capul, surprins. Era acolo, rezemată de o coloană. Fuma, calmă. Purta încă roba în alb și negru, care flutura în bătaia vântului, precum flamura unei corăbii de pirați.

— Ești un bun anchetator, Corso, în privința asta nu încape îndoială. Dar adevărul din acest caz nu aveai cum să-l descoperi. Sobieski e un geniu; tu ești doar un simplu polițist.

73.

Corso se întorcea la mașină când, în apropiere de Place Dauphine, se auzi din nou strigat. Se întoarse și se trezi față în față cu avocatul general,

Rougemont, îmbrăcat în „civil” adică într-un costum de pânză deschis la culoare.

— Hai cu mine!

Nu era o invitație, ci un ordin. Un sfert de oră mai târziu intrau la *Balsar,* o braserie de pe Rue des Écoles. Decor în nuanțe de bej și aceeași atmosferă care se străduia să le amintească nostalgicilor de „vremurile bune”. Care vremuri, din ce epocă?

Rougemont îl conduse la o masă din sala din spate, unde-i așteptau alți trei conspiratori. Judecătorul Thureige, cel care profețise în urmă cu un an: „Ne va crucifica”. *Misiune îndeplinită, miss Muller*… Pe ceilalți doi, Corso avu oarecare dificultăți să-i recunoască în hainele de fiecare zi, căci nu-i văzuse decât în ținutele profesionale. Avocata părții civile, Sophie Zlitan, purtând o rochie albă de vară, părea un ceainic de porțelan cu capac aurit; la fel ca obiectele animate din *Copilul și farmecele*[14] de Ravel. În celălalt capăt al separeului se afla însuși Alteța Sa, președintele completului de judecată, Michel Delage. Purta o cămașă roz cu mâneci scurte și avea acum figura unui director de agenție comercială de provincie.

Ca să vezi! gândi Corso. Atunci când decorul de marmură și robele cu hermină dispar, rămân niște omuleți neînsemnați cărora le clănțăne dinții de teamă să nu-și piardă reputația și pensiile grase.

— Vă rog să vă închideți telefoanele mobile și să le așezați pe masă, porunci Delage.

Corso fu cât pe ce să izbucnească în râs: chiar nimerise în mijlocul unui complot!

— Spuneți-mi, ce vom face? întrebă președintele.

Renunțând la robă, renunțase și la orice urmă de imparțialitate.

— Ai spus chiar dumneata ce e de făcut, la finalul ședinței, îi răspunse Thureige. Trebuie redeschisă ancheta pentru a obține mai multe informații, trebuie expertizate acele *Pinturas rojas*…

— Nu judecăm un falsificator, interveni Rougemont.

— Judecăm un asasin care s-a dovedit a fi un falsificator, i-o tăie judecătorul. În primul rând, trebuie să verificați dacă e adevărat ce ne-a spus.

Sophie Zlitan se agită pe scaun și dinspre ea veniră efluviile parfumului pe care-l purta, ca niște duhuri invizibile.

— Va trebui să colaborăm cu spaniolii?

Procedurile internaționale erau coșmarul oricărui jurist: o mulțime de hârtii inutile, termene care se dilatau ca într-un univers paralel, interlocutori care nu erau dispuși să mute o foaie fără să o dea în consemn la frontieră.

— Nu neapărat, răspunse Thureige. Dacă OCBC-ul[15] reușește să convingă Fundația Chapi să ne împrumute tablourile, vom putea face toate analizele în Franța. Nu mă pricep dar, după părerea mea, va dura câteva luni până vom avea un rezultat concret.

— Fundația nu va accepta niciodată, îi replică Zlitan. Teoretic, pânzele acelea au o valoare inestimabilă.

— Ba dimpotrivă, eu cred că Fundația va vrea să afle dacă pânzele în cauză sunt prețioase cu adevărat sau sunt falsuri. Aveți obligația să urmați toate celelalte piste pe care vi le-a furnizat Sobieski: să verificați programarea blestematului ăluia de cuptor, să refaceți percheziția din rue Adrien Lesesne prin prisma noilor informații. După părerea mea, veți obține confirmări ale celor spuse de Sobieski.

Corso îi asculta și nu-i venea să creadă: i se părea de neconceput că magistrații se adunaseră să bea o cafea împreună, departe de ochii jurnaliștilor, departe de limitele deontologiei și chiar de cele ale legalității. Nu mai lipsea decât să o fi invitat și pe Claudia Muller.

Zlitan luă cuvântul din nou. Părul blond îi strălucea în lumina unei raze de soare care se rătăcise până în fundul sălii.

— Dacă-i așa, suntem morți. Cu mărturia Dianei Vastel, a antrenorului sexual și a englezului, cu încăpățânarea junei cu pălărie, cu toate dovezile privind prezența lui Sobieski în atelierul lui clandestin în noaptea morții Sophiei Sereys, jurații nu vor ezita să-l pună imediat în libertate.

Se lăsă tăcerea pentru câteva clipe. Acum, magistrații păreau că reflectează la propria condamnare.

— Memoria cuptorului nu va dovedi prezența lui Sobieski în atelier, lansă Rougemont.

— Hai să fim serioși, François! îi replică Delage. Cine ar putea fi dispus să creadă că Sobieski ar lăsa tabloul „la copt" în grija puștoaicei, care abia a absolvit Artele?

— În acest caz, ar trebui să dăm de urma tabloului.

— Ar fi o pierdere de timp. Sobieski n-o să scoată o vorbă despre asta. Și nici nu e obligat să o facă. Trebuie doar să verificăm dacă memoria cuptorului poate sau nu să fie trucată. Dacă nu, Sophie are dreptate: cazul s-a încheiat.

Magistrații încercau să se obișnuiască cu ideea că n-aveau să-i pună pielea-n băț lui Sobieski și, ca un corolar, că aveau să treacă din această cauză drept niște tâmpiți sau, în cel mai bun caz, niște incompetenți. Rămânea însă o enigmă: ce căuta el aici? De ce îl invitaseră la această întâlnire de taină?

Nu avu nevoie să pună această întrebare. Privirile tuturor se întoarseră către el.

— Avem nevoie de un alt vinovat, o trânti Delage.

— Cum adică?

— Tu știi dosarul pe de rost. Crezi că am putea să găsim un alt vinovat până la data reluării procesului?

Rougemont, Zlitan și Thureige păreau că așteaptă să-i soarbă fiecare vorbă pe care ar fi rostit-o. Corso își simți gâtul uscat, dar nu se atinsese încă de apa minerală pe care și-o comandase.

— Am lucrat săptămâni în șir la acest caz. Am urmat toate pistele posibile, până la capăt. Și nu am găsit niciun alt suspect.

— Sobieski a susținut de la bun început că e o înscenare, interveni Thureige.

— Ați făcut și dumneavoastră cercetări în această direcție: i-ați căutat dușmanii din pușcărie etc. Niciunul dintre ei n-ar fi putut să comită aceste crime și nici nu s-ar fi descurcat să-l facă pe Sobieski să pară vinovat.

Thureige încuviință, prost dispus.

— Nu îți cerem decât să găsești ceva, orice, reluă Delage.

— Nu mai lucrez la Omucideri.

— Nu am sesizat secția de Omucideri, ci OCBC-ul pentru cercetări suplimentare. Te-ai mutat pe rue des Trois Fontanot, nu-i așa?

— Sunt la OCRTIS.

— Nu trebuie decât să aranjăm să fii transferat la OCBC. Ai fi de acord?

Corso nu răspunse imediat. La drept vorbind, intenționa să înceapă cercetările oricum, chiar dacă nu i s-ar fi cerut acest lucru. Mizase pe vinovăția lui Sobieski de un an încoace, era convins de ea până în adâncul sufletului. Dar dovezile strânse de el fuseseră spulberate și acum se trezea fără niciun suspect, fără un asasin. *Imposibil*!

— Nu o să reușiți să mă mutați în timp util, dar am să mă pun oricum pe treabă. Am să colaborez cu cei care vor prelua ancheta.

Răspunsul lui păru să-i satisfacă pe toți cei prezenți. Sophie Zlitan, care începuse să se agite de ceva vreme, sfârși prin a da glas întrebării

ucigătoare:

— Tu ce părere ai, sincer?

— Despre ce?

— Crezi că Sobieski nu e vinovat de comiterea celor două crime?

Corso se hotărî să dea cărțile pe față.

— De mai bine de-un an sunt convins că e vinovat. Faptele scoase la iveală azi mă obligă să dau înapoi, dar nu pot să-mi dau uitării convingerea în numai un ceas. Îl cunosc bine pe Sobieski și pot să vă asigur că e vinovat. De ce anume? Aici e adevărata întrebare. Dar nu exclud ca toate cele expuse azi să fi făcut parte dintr-o extensie a planului său. E foarte posibil ca el să fi anticipat că avea să fie prins și să-și fi pregătit un alibi extrem de sofisticat.

Încuviințară cu toții, dar o făcură cu entuziasmul scafandrului aflat la ultimele guri de oxigen. Nu se simțeau în largul lor coborând în acest abis. Prea multe vicii, prea mult întuneric, prea multă fățărnicie. Corso, în schimb, nu era ca ei: putea să-și imagineze orice și avea prostul obicei de a-și vedea cele mai negre presupuneri împlinindu-se.

Simți nevoia să le lase un os de ros.

— Am să fac tot posibilul, puteți să contați pe mine, rosti el, înainte de-a pleca.

74.

Bineînțeles, transferul lui Corso nu avea să se mai întâmple.

Un avocat general și un președinte de instanță nu au puterea de decizie pentru a muta un polițist de la o secție la alta, după bunul lor plac. Trecură luni de zile, iar Corso rămase pe postul său de la Stupefiante. Ca să poată duce ancheta mai departe, se văzu nevoit să procedeze în stil italian: își lăsa sacoul pe spătarul scaunului din birou și dispărea discret, toată după-amiaza.

În această strădanie clandestină beneficia însă de un avantaj. În septembrie, cei de la OCBC făcuseră apel la cei de la Omucideri să găsească noi suspecți, în vreme ce ei urmau să se ocupe de partea cu tablourile falsificate din dosarul Sobieski. La Omucideri, cazul fusese preluat de Barbara Chaumette, alias Barbie, care devenise șefă de grupă din primăvara trecută.

Împreună cu Barbie, reluaseră studierea listei dușmanilor lui Sobieski, o listă al naibii de lungă care îi cuprindea pe toți cei pe care „Judecătorul" îi umilise, pedepsise și mutilase la Fleury. Se interesasera, de asemenea, de eventualii criminali pe care acesta i-ar fi turnat polițiștilor sau gardienilor. În cele din urmă, concluziile lor fură aceleași ca ale lui Thureige: niciunul dintre indivizii de pe listă nu ar fi fost în stare să pună la cale o înscenare de o asemenea anvergură.

Corso se interesă și de mediul în care se învârtea acum Sobieski, cel al artei contemporane. Era oare cu putință ca acesta să fi înfuriat vreun coleg, un proprietar de galerie sau vreun colecționar în asemenea măsură încât să-i trezească o dorință de răzbunare atât de intensă? Bineînțeles că nu. Cei din lumea artei nu-s uși de biserică, dar de aici și până la a găsi ucigași în serie la Târgul Internațional de Artă contemporană sau la cel de la Basel era cale lungă.

Veni toamna și, deși nu ajunsese la vreun rezultat, Corso se obișnuise cu noua ipoteză de lucru. Exista cineva care avusese intenția limpede de a-l compromite pe Sobieski, ucigându-le pe sărmanele fete și împrăștiind diverse indicii acuzatoare la adresa pictorului. Toate acele dovezi directe și indirecte descoperite în jurul lui Sobieski puteau fi considerate ca tot atâtea piste false create de asasinul răzbunător. Utilizarea lenjeriei intime pentru legături (la fel ca în cazul crimei de la Hôpitaux-Neufs), a nodurilor care aminteau de tehnicile *shibari* (practicate de Sobieski de peste două decenii), mutilările care aminteau de picturile lui Goya, idolul pictorului și, desigur, alegerea victimelor dintre amantele suspectului…

Lui Corso nu-i venea ușor să accepte acest scenariu. Un polițist nu poate înghiți prea ușor ideea de a se fi înșelat în asemenea hal. Uneori, ca să-și mai îndulcească amarul eșecului, își amintea de uciderea lui Marco Guarnieri, un element contradictoriu din ancheta cazului. Însă, la urma urmei, de ce nu l-ar fi urmărit adevăratul asasin pe Sobieski, așa cum făcuse el însuși, și de ce n-ar fi ucis acesta un traficant obscur, folosind același mod de operare?

Atunci când se sătura să-și mai macine neuronii cu această teorie, Corso își îndrepta atenția asupra celuilalt aspect al dosarului, cel cu Sobieski în postura de falsificator. În această privință, dovezile se înmulțeau. Cei de la OCBC găsiseră la Fleury niște caiete de schițe și chiar niște pânze care demonstrau că, încă de-atunci, lui Sobieski îi plăcea să-i imite pe vechii maeștri, în special pe idolul și modelul său, Francisco Goya.

Astfel, fuseseră găsite cópii după două tablouri celebre ale maestrului spaniol, *Gallina ciega* și *Agustina de Aragon,* perfect reproduse. Ulterior, la o nouă percheziție în atelierul de pe rue Adrien Lesesne, polițiștii descoperiseră, la adăpostul unui tavan fals, o mulțime de contrafaceri: tablouri care sintetizau laitmotivuri ale operei lui Goya, transpuse în picturi inedite. Sobieski își împlinise, într-adevăr, visul de a deveni „pictorul diavolului" însuși.

Investigațiile aduseseră lumină și asupra anilor ce urmaseră eliberării lui Sobieski. Fostul pușcăriaș spusese adevărul: petrecuse trei ani într-un atelier de restaurare de pe rue Cler, în arondismentul VII, iar aici avusese de-a face cu diversele procese chimice legate de refacerea vopselurilor antice. Potrivit proprietarului atelierului, la plecarea sa, Sobieski stăpânea majoritatea dificultăților tehnice ale contrafacerii.

OCBC-ul reușise, de asemenea, să descifreze contabilitatea pictorului. Veniturile sale nu se potriveau cu stilul de viață. Chiar dacă era foarte bine cotat, Sobieski nu avea cum să-și justifice toate cheltuielile. Plătise cu bani peșin vechea manufactură din Saint-Ouen. De unde proveneau aceste sume? Din vânzarea tablourilor false, desigur…

În această privință OCBC-ul nu reușise însă să facă lumină. Nu exista nicio posibilitate de a afla, de pildă, cât anume plătise Fundația Chapi pentru seria *Pinturas rojas.* Legea permitea organizațiilor de acest fel să păstreze secretul asupra tranzacțiilor efectuate, iar spaniolii nu aveau câtuși de puțin de gând să dea la iveală cât de mare era averea pe care o cheltuiseră pe cele trei falsuri realizate de fostul pușcăriaș.

Polițiștii încercaseră să afle care era filiera prin care Sobieski își plasa falsurile. Însă și în această privință, rezultatele se lăsau așteptate. Părea imposibil de descoperit cum și la ce prețuri își vindea pictorul contrafacerile. Fără îndoială, avea complici: proprietari de galerii, probabil, dar și tot soiul de alți intermediari; de regulă, astfel de tablouri erau, chipurile, provenite din moșteniri, din colecții private sau din podul vreunui castel. Dar un atare circuit era dificil, ba chiar imposibil de scos la iveală.

În cazul lui Sobieski, nimeni nu avea cum să știe câte falsuri reușise să vândă. Bineînțeles, în contabilitatea sa oficială, aceste vânzări nu figurau nicăieri. De altfel, un individ care nu avea nici măcar telefon mobil se pricepea de minune să nu lase nicio urmă, indiferent de ce natură.

Polițiștii nu insistară, de altfel, prea mult în cercetările acestea. Existența celor trei *Pinturas rojas* era de-ajuns pentru a demonstra că Sobieski era un

falsificator de mare calibru și, indirect, că își petrecuse în atelierul său noaptea în care Sophie Sereys fusese ucisă; analiza memoriei cuptorului demonstrase că, la data respectivă, utilajul fusese constant în funcțiune.

Corso fierbea de furie. Toată această poveste îl îmbolnăvise de nervi. Noaptea, îl visa pe Goya zugrăvindu-și coșmarurile pe pereții de la *Quinta del Sordo*. Apoi imaginile i se amestecau în minte, iar pictorul devenea Sobieski, pictând blestematele de *Pinturas rojas* pe pereții celulei sale. În sfârșit, printr-o transformare neclară, specifică universului oniric, el însuși, Corso, se afla în spatele gratiilor, bântuit de chipurile mutilate: Sophie Sereys, Hélène Desmora și Marco Guarnieri… Cei morți îl implorau să-i răzbune, să le găsească asasinul, să le îngăduie să se odihnească în pace. Dar Corso era închis și-și rupea unghiile zgâriind pereții și urla, într-o încercare zadarnică de a face să tacă glasurile fantomelor care-l torturau…

Se trezea brusc, lac de sudoare, cu stomacul întors pe dos… În acele clipe, gândul îi fugea la Claudia Muller. Nicio veste de la avocata lui Sobieski. În ultimele luni, Corso nu încetase să spere că ea avea să îl sune. El însuși fusese tentat de o mie de ori să o contacteze. Dar ce să-i fi spus? Cu ocazia scurtelor întâlniri, i se păruse că…

Chiar așa, ce anume i se păruse?

75.

Așa cum fusese stabilit, procesul fu reluat în 22 noiembrie 2017.

Punct și de la capăt. Aceiași magistrați, aceiași avocați, aceiași jurați și același acuzat… Și totuși, procesul era altul. În sala de judecată, deasupra lambriurilor, fuseseră atârnate pânzele găsite în atelierul lui Sobieski. Erau doar reproduceri după pictori spanioli din secolele al XVII-lea și al XVIII-lea: Juan de Valdés Leal, Francisco Pacheco, Francisco de Zurbarán… și, bineînțeles, Goya. Portrete uriașe ale unor bărbați bărboși, cu gulere plisate, sfinți cu trăsături chinuite, scene de la curte…

Cel mai tulburător lucru în legătură cu aceste tablouri era faptul că, fără îndoială, erau simple ciorne, sau poate chiar rateuri, pe care Sobieski le păstrase pentru a refolosi pânzele și ramele. Și totuși, chiar și un neofit putea să admire măiestria cu care fuseseră executate. Pentru o privire de nespecialist, păreau perfecte, cât se poate de autentice.

În boxa sa, Sobieski părea să fi renăscut din propria cenușă: nevinovat de crimele odioase de care fusese acuzat, responsabil doar pentru tablourile magnifice care decorau sala, o vină care avea să-i fie, cu siguranță, iertată. Cu această ocazie, pictorul îmbrăcase unul dintre cele mai elegante costume ale sale, confecționat dintr-o țesătură de un alb satinat, care părea să lumineze întreaga sală. Ca un gest simbolic, îi fusese îngăduit, de asemenea, să poarte una dintre pălăriile borsalino atât de dragi. Înfățișarea artistului era cu adevărat perfectă: înveșmântat în alb, nu mai părea demodat ci, dimpotrivă, părea că descinde direct dintr-un videoclip cu muzică rap, gălăgios și opulent. Așadar, cam asta însemna un Goya din secolul nostru.

Dimineața fu rezervată experților.

După strălucirea decorului, urmarea, adică desfășurarea ședinței de judecată, se dovedi o dezamăgire. Toată lumea se așteptase la un spectacol; când colo, iată că aveau parte de niște chimiști care vorbeau de radiația izotopului de radiu 226 și de dezintegrările succesive ale uraniului 238 odată cu trecerea timpului.

Nimeni nu înțelese absolut nimic din prezentare, dar concluzia acesteia era fără drept de apel:

— Așa-numitele *Pinturas rojas* sunt falsuri realizate în urmă cu mai puțin de 12 ani înaintea datei analizării lor și au fost atribuite în mod eronat lui Francisco Goya, concluzionă unul dintre experți. Acest lucru este demonstrat cât se poate de limpede de radiația plumbului conținut de miniul utilizat în pictarea acestor tablouri.

Ca o confirmare, alți specialiști se prezentară în fața Curții și se lansară într-o analiză alambicată a programării cuptorului din atelierul din rue Adrien Lesesne. Din nou, magistrații, jurații și publicul avură parte de lungi explicații incomprehensibile, dar concluzia fu clară și de această dată:

— Coacerile succesive înregistrate în memoria cuptorului în noaptea de 16 spre 17 iunie 2016 demonstrează că a fost respectat protocolul unui proces accelerat de uscare a unei pânze vechi, pictată recent…

Fără îndoială, cel aflat la comanda cuptorului fusese însuși Philippe Sobieski, artizanul, virtuosul, genialul falsificator. Un alchimist fusese demascat în toiul strădaniilor sale, dar nu un asasin în flagrant delict. Philippe Sobieski nu era vinovat de uciderea Sophiei Sereys.

Corso se aștepta să fie din nou chemată la bară Junon Fonteray, dar președintele Curții rosti un nume care-i era necunoscut: Alfonso Perez.

În clipa aceea, publicul fremătă surprins: bărbatul care înainta spre boxa martorilor era îmbrăcat exact ca Sobieski, într-un costum alb și cu o pălărie crem cu banderolă neagră. Părea un soi de dublură a acuzatului, într-o versiune ceva mai șic, mediteraneeană și mult mai bine conservată.

Alfonso Perez se proțăpi în fața barei și se rezemă de aceasta, ca un mușteriu care se pregătește să comande un whisky barmanului aflat dincolo de tejghea.

— Jurați să spuneți tot adevărul, numai adevărul, să răspundeți fără ură și fără teamă la întrebări? Repetați după mine: „Jur”.

— Jur.

Un singur cuvânt fu de-ajuns pentru a-i dezvălui vocea răgușită, marcată puternic de accent.

— Vă rog să ne spuneți cum vă numiți, ce vârstă aveți și cu ce vă ocupați.

— Alfonso Perez, 63 de ani, industriaș.

— Sunteți colecționar de artă?

Corso, din câteva întrebări și răspunsuri, reuși să-și facă o idee despre situație. În ciuda a ceea ce se crezuse până atunci, cele trei *Pinturas rojas* nu erau proprietatea Fundației Chapi. Acestea fuseseră împrumutate muzeului fundației de către Alfonso Perez, un miliardar din Madrid, celebru amator de artă. El, și numai el, era cel care achiziționase falsurile despre care credea că aparțin lui Goya.

— Posed cea mai importantă colecție privată de artă spaniolă din secolul al XVII-lea până în secolul al XIX-lea, explică Perez, umflându-și pieptul cu mândrie.

— E o colecție construită în jurul operelor lui Goya, nu-i așa?

— Nu. Goya este pictorul meu preferat, dar pe piață nu se găsesc foarte multe lucrări care ar putea fi achiziționate.

— Cum l-ați cunoscut pe Philippe Sobieski?

— Nu l-am întâlnit niciodată. Și-a ales drept intermediar un proprietar al unei galerii de artă, un specialist reputat, Fernando Santa Cruz del Sur.

Președintele ridică mâna, întrerupându-l, și anunță:

— Trebuie să precizăm că acest proprietar al galeriei de artă a decedat în urmă cu doi ani, după o criză cardiacă. Este motivul pentru care nu va compărea azi în fața dumneavoastră.

Perez continuă, lansându-se într-o istorisire alambicată – care îi fusese servită la vremea achiziției – despre o moștenire într-o familie din regiunea

unde se afla *Quinta del Sordo,* care ar fi deținut cele trei tablouri fără să știe cine era autorul acestora, căci pânzele nu fuseseră semnate.

Accentul lui Perez era fascinant. Acordurile aspre ale unei chitare, un flamenco sălbatic care te-apuca de grumaz și-ți smulgea lacrimi.

Bărbatul rămăsese cu o mână încleștată pe bară, iar cealaltă și-o rezemase-n șold, ca un hidalgo gata să scoată sabia. Privindu-l, Corso înțelese două lucruri.

În primul rând, că la vizita sa la muzeul Fundației Chapi, îl urmărise pe Perez, nu pe Sobieski. În al doilea rând, că spaniolul ar fi putut fi vinovatul ideal. Nu fiindcă purta un costum alb și pălărie, ci fiindcă avea un mobil: răzbunarea. Și-ar fi putut dori să-l distrugă pe cel care îl înșelase și îl umilise. Nu era vorba de bani, nu era o sumă care să îl afecteze prea mult pe spaniol. Era vorba de onoare: cumpărând picturile roșii ale lui Sobieski, Perez își pierduse credibilitatea de colecționar.

Pentru a-și lua revanșa împotriva celui care avusese tupeul să-i vândă niște falsuri drept opere ale lui Goya, Alfonso Perez ucisese două sărmane fete, cu singurul scop de a-l vedea pe Sobieski acuzat de cele două crime și aruncat după gratii pentru tot restul vieții. Își alesese victimele dintre amantele pictorului, le legase așa cum făcea acesta pe vremea când era în pușcărie la Fleury și le desfigurase ca-n picturile lui Goya – totul pentru a-l face pe Sobieski să pară vinovat, căci acesta nu-și ascunsese niciodată pasiunea pentru artistul-diavol.

Dar întreaga înscenare funcționa pe două direcții: Perez alesese tocmai acele mutilări fiindcă voia ca escrocul să înțeleagă de unde venea răzbunarea și pentru ce avea să fie pedepsit. Chipurile desfigurate, aluzie clară la micile tablouri roșii, erau un mesaj adresat nu publicului sau polițiștilor, ci lui Sobieski însuși…

În clipa aceea, cuvintele Claudiei Muller îi reveniră în minte: „… adevăratul ucigaș… va fi acolo, la tribunal. Nu va trebui decât să-l arestați la sfârșitul ședinței de judecată".

Corso aruncă o privire spre avocată, care se uita la Perez cu un soi de lăcomie în ochi. Fără nicio îndoială, acesta era suspectul pe care îl alesese pentru a-l oferi drept pradă judecătorilor și juraților. Fără îndoială, a doua zi avea să-l cheme din nou la bară, ca să-l înfrunte.

— V-ați gândit vreodată că aceste tablouri ar fi putut fi false? întrebă președintele Delage.

— Niciodată!

Cu mâinile încleștate pe bară, Perez aproape că-și strigase răspunsul. Sub borurile pălăriei, chipul îi era schimonosit de furie și umilință.

— Ați cerut o expertizare a pânzelor?

— Bineînțeles! Toate testele efectuate la vremea respectivă au confirmat autenticitatea lor.

Perez mințea, sau mai degrabă nu spunea tot adevărul: după achiziționarea celor trei tablouri atribuite lui Goya, solicitase o nouă expertiză. De astă dată, contrafacerea fusese demonstrată. Iar Perez înțelesese că fusese tras pe sfoară…

Nu spusese nimic despre cele aflate, pentru a nu se face de râs. Dar își concepuse planul de răzbunare împotriva celui care îndrăznise să-l păcălească.

Corso nu voia să meargă mai departe cu supozițiile; nu avea suficiente elemente, prea mult din această poveste se născuse din imaginația sa. Se retrase în sine, impunându-și să nu se mai gândească la noua sa ipoteză până la încheierea ședinței de judecată.

76.

— Te deranjez?

— Întotdeauna.

— Nu glumesc, am nevoie de ajutorul tău.

— Te ascult.

În timp ce conducea către casă, Corso îi rezumă lui Barbie situația nou-apărută: un nou suspect, un soi de clonă a lui Sobieski, mai elegant și mai bogat, cu sos spaniol; ipoteza unei răzbunări cu două viteze; o înscenare de mare amploare care avea să explodeze de față cu toată lumea, cel mai probabil la finalul procesului.

În loc de comentariu, Barbie lăsă să-i scape un fluierat cam neîncrezător.

— Ai putea să-mi afli niște informații mai exacte despre el?

— Încerc.

— E urgent. Muller îl va chema să depună din nou mărturie, el e așa-zisul vinovat despre care mi-a vorbit. Vreau să pun mâna pe el înaintea ei, pricepi?

Barbie întrebă pe tonul ei sec, obișnuit:

— Și dacă te înșeli?

— Găsește-mi informații. Îți jur, e al nostru. Nu uita să-l suni și pe agentul de legătură de la Madrid. Dacă am înțeles eu bine, Alfonso Perez e o celebritate locală.

Vorbea precipitat. După luni de zile de lâncezeală, ancheta căpătase, brusc, un nou suflu, accelerând de la 0 la 100 de km/h în câteva secunde…

Barbie încercă să-l calmeze:

— Ceva nu se leagă în povestea ta. Din câte-mi spui, Perez voia să-l vadă pe Sobieski la pușcărie pentru crimă. Dar toată înscenarea pare a se fi întors împotriva lui: Sobieski va fi declarat nevinovat, scandalul picturilor false a ieșit la iveală, iar Perez a picat de fraier.

Corso se gândise deja la aceste lucruri: răzbunarea lui Perez dăduse greș. Cu siguranță, spaniolul luase în calcul posibilitatea ca Sobieski, pentru a-și scăpa pielea, să-și mărturisească activitatea de falsificator. Polițistul era însă convins că dorința lui Perez de a-l distruge pe cel care îl înșelase era mult mai puternică decât speranța, fragilă de altminteri, de a nu se face de râs.

— N-am încă toate răspunsurile, se mulțumi Corso să spună. Dar nu m-aș mira ca individul să aibă și altă șmecherie-n mânecă.

— Te sun când aflu ceva.

— Să nu uiți lucrul cel mai important: află la ce hotel stă acum, la Paris.

— Ce naiba mai ai de gând să faci?

— Vreau doar să nu-l mai scap din ochi, încă din seara asta.

Corso închise și se apucă să rezolve o altă problemă: Thaddée. Trecute erau vremurile când își putea permite să fileze vreun suspect pe baza unei hotărâri de moment sau să stea la pândă toată noaptea, fiind de-ajuns să o sune în prealabil pe Emiliya. De-acum, în săptămânile în care băiatul era la el, trebuia să ajungă acasă la ora 19, ora până la care lucra bona. O sună și de astă dată, ca să o întrebe dacă nu era de acord să facă vreo câteva ore suplimentare. Nici vorbă. Tânăra avea la ora 20 un curs de limbă chineză, era studentă la Limbi Orientale.

Corso se gândi la o posibilă soluție. Nici nu putea fi vorba să apeleze la Emiliya. Alese o variantă doar cu puțin mai convenabilă: Miss Béret. În ultimele luni, tânăra sa amantă avusese ocazia să se întâlnească de câteva ori cu Thaddée și se înțelegeau bine.

Lui Stéphane nu-i plăcea să-i ceară asemenea favoruri; considera că astfel îi conferea o importanță în viața sa pe care ar fi preferat să nu i-o acorde. Bineînțeles, ea acceptă imediat, iar Corso se simți plin de recunoștință

pentru partenera care îi oferea atât de mult și pe care o răsplătea atât de puțin.

Închise telefonul și încercă să-și imagineze o posibilă legătură între lumea infernală în care trăia – cea a lui Sobieski și a lui Perez, a femeilor mutilate și a falselor tablouri de Goya – și universul paşnic și confortabil în care viețuiau fiul său și Miss Béret. Singura punte între aceste lumi total incompatibile era el însuși, ca o siguranță supra-încălzită, mereu gata să cedeze, să explodeze…

Telefonul mobil îi vibră în mână. Era Barbie.

Fără îndoială, avea vești despre lupul din Madrid.

77.

Cartierul în care se afla rue Huchette semăna cu o analiză proastă de colesterol. Vene și artere saturate de grăsime, pe care populația circula cu mare greutate. Străduțe unsuroase unde, la fiecare poartă, se zărea câte-un restaurant grecesc sau un stand cu kebab turcesc. Această zonă micuță, suprapopulată, reușise o premieră în două milenii de istorie: îi adunase laolaltă pe greci și pe turci, uniți întru mirosurile de ulei încins și meniurile turistice.

Corso înainta cu pași grăbiți, făcând slalom printre trecătorii încotoşmănați, asurzit de larma falșilor muzicieni cretani, în realitate arabi magrebieni, care dădeau glas unui sirtaki cu accente arăbești. Din când în când, trecea pe lângă o patrulă de polițiști în negru, înarmați până-n dinți și însoțiți de câte-un câine. Amenințarea teroristă permanentă adăuga o încărcătură paranoică suplimentară atmosferei unui cartier și așa îndeajuns de apăsător. Decorațiunile stradale de sărbători aglomerau și mai mult peisajul: ghirlande luminoase, stele de neon, sclipiciuri de toate felurile…

În ciuda aşteptărilor firești, Perez nu se cazase în vreun palat, ci preferase un hotel modest de trei stele de pe bulevardul Saint Michel: era limpede că discreția era obsesia sa principală. De cum primise informația, Corso se grăbise să-și găsească un loc bun de pândă în apropierea hotelului Saint-Séverin, aproape de biserica cu același nume. Observând detaliile fațadei, avu impresia că pândește la intrarea în vizuina unui animal de pradă care-și linge rănile. Perez venise aici ca să se ascundă. Orgoliul lui purta încă rana

adâncă a umilinței suferite, o rană pe care nimeni și nimic, nici măcar răzbunarea, nu putea să o vindece.

La ora 21, înghețat de frig, Corso intră într-un mic restaurant specializat în clătite; sala micuță oferea o perspectivă perfectă asupra hotelului. Ceva mai târziu, Barbie îl sună din nou ca să-i comunice o sinteză a informațiilor pe care reușise să le adune despre numitul Alfonso Perez. Nu era mare lucru, dar suficient cât să-i confirme bănuielile.

Miliardarul avea un trecut aparte: făcuse pușcărie în tinerețe pentru escrocherii și diverse fapte violente, apoi reușise să adune o avere în branșa de reciclare a deșeurilor. Cu alte cuvinte, acest Frank Nitti din Madrid își petrecuse cea mai mare parte a existenței cu nasul în gunoaie, respirând liber doar când se afla în preajma colecției sale de tablouri.

Avusese mai multe neveste, avea mai mulți copii, dar locuise întotdeauna singur, într-una sau alta dintre numeroasele sale case. Nimeni nu știa să afirme cu siguranță unde putea fi găsit la un moment dat și, cu atât mai puțin, unde-și adăpostise operele de artă. Din când în când, împrumuta câte-un tablou unui muzeu, așa cum făcuse în cazul celor trei *Pinturas rojas* de la muzeul Fundației Chapi, dar își păzea cu străşnicie cea mai mare parte a colecției sale, pe care o păstra doar pentru sine.

Corso intuia că operele de artă constituiau singurul său motiv de mândrie, singura sa pasiune și că era extrem de orgolios de cunoștințele sale în materie. Și iată că un escroc dezmățat și vulgar îi ruinase singura rațiune de-a trăi…

La ora 22, Perez ieși din hotel. Dacă urmărise cumva să treacă neobservat, nu prea îi ieșise socoteala. Purta un costum gri deschis cu o croială impecabilă și nelipsita pălărie care-i dădea o înfățișare de mafiot din America Centrală. În plină iarnă, ținuta lui dădea măsura unei fantezii debordante.

Perez porni prin mulțime, pe rue Saint-Séverin. Nu era greu să-i țină urmă: era singurul individ îmbrăcat în culori deschise din întreaga mulțime, iar pălăria lui juca rolul stegulețelor colorate ale ghizilor turistici.

Corso nu prea știa la ce să se aștepte. Perez era doar în trecere prin Paris, nu exista niciun motiv să spere că urma să se trădeze sau să comită vreo ilegalitate. Și totuși, această plimbare nocturnă părea ocazia ideală pentru o revanșă după urmărirea de la Madrid. De data asta însă, Stéphane nu avea să-l mai scape din ochi.

Perez o coti la dreapta, pe rue de la Harpe, și grăbi pasul. Corso acceleră la rândul său și o luă la dreapta, dar se trezi în fața unei străzi ticsite de oameni. Era imposibil să vadă mai departe de cinci metri. Lampioanele tremurau deasupra miilor de capete, de parcă ar fi fost gata să se desprindă și să-i electrocuteze pe toți.

Corso se afundă în mulțime. Era pe teren propriu la Paris, n-avea de gând să se lase fraierit ca un novice. Deodată, zări pălăria borsalino: Perez tocmai o cotea din nou, tot spre dreapta, spre rue de la Huchette. Ce anume îl determinase să se întoarcă?

Polițistul o luă la fugă. Brusc, se văzu scăpat din mulțime pe o străduță pustie. Nu era chiar cea mai îngustă stradă din Paris, această onoare revenindu-i celei numite Chat-qui-Pêche. Rue Xavier-Privas era însă doar cu câțiva metri mai largă și cufundată în beznă.

Se trezi față în față cu figura bronzată a lui Alfonso Perez, care se lipise de zidul jegos. Între ei, în semn de bun-venit, lama unui cuțit pe care spaniolul îl mânuia cu dexteritatea unui golan de cartier. Miliardarul nu renunțase niciodată, se pare, la violența învățată în stradă.

Preț de o clipă, Corso nu fu în stare decât să-i admire figura rasată. Cu sprâncenele arcuite care exprimau hotărâre, nasul coroiat și gura încordată, Perez părea mai mult decât un castilian tipic, aducând cu un războinic antic, un erou din *Iliada*…

— Ce vrei de la mine? tună spaniolul, iar în vocea lui părea că se strânsese toată furia pământului însetat care crapă și se cutremură în bătaia soarelui.

— Sunt comandantul Stéphane Corso, rosti el, fără să-și piardă cumpătul. Vă arestez pentru uciderea Sophiei Sereys și a Hélènei Desmora. Începând din acest moment, sunteți…

— *Hijo de puta*!

Corso abia apucă să-și dea la o parte capul pentru a evita lovitura de cuțit. Cu mâna liberă, Perez îl apucă de gât, încercând să-l imobilizeze, cu o forță supranaturală. Se pregătea să-l lovească din nou, dar Corso reuși să-i scape și să se încovoaie, ca un boxer ce eschivează o lovitură. Lama se înfipse în partea cărnoasă a umărului său, dar Corso nu simți decât căldura sângelui care-i stropi ceafa. Cu un gest reflex, întinse brațul și îl apucă de încheietura mâinii înarmate, repezindu-i în același timp un pumn în burtă. Agresorul nu avu nicio reacție. Oricum, nu aceea pe care o așteptase Corso. Perez îl izbi

imediat în ceafă cu pumnul, o lovitură ca de baros, care-l prăbuși în genunchi. De unde această forță herculeană?

Corso ridică privirea și văzu sclipirea lamei, oglindind ghirlandele aflate la câțiva pași distanță. Din instinct, țâșni în picioare și izbi cu capul, ca un berbec, în pieptul agresorului său. Lovitura de cuțit fu evitată și Corso reuși să câștige astfel câteva secunde. Perez se încordă pentru un nou atac. Corso își repezi antebrațul în figura spaniolului, reușind să-l facă astfel să dea înapoi, dar nu pentru mult timp. Perez reveni la atac, turbat de furie.

Polițistul îl apucă din nou de încheietură, cu mâna stângă. Îi răsuci mâna la spate și se pregăti să-i frângă oasele și ligamentele pe genunchi.

În clipa aceea, Perez fu scuturat de o aparentă convulsie și izbuti să îi scape. Ca activat de un resort, brațul înarmat îi țâșni cu toată puterea spre propria beregată. Totul se petrecu într-o fracțiune de secundă, fără ca Stéphane să înțeleagă ceva, înainte să se pomenească acoperit de sânge.

Înmărmurit, îl privi pe spaniol prăbușindu-se, în vreme ce din artera secționată sângele-i țâșnea ca dintr-un furtun sub presiune. Avu prezența de spirit să se ferească pentru a scăpa de jetul de sânge care stropea asfaltul. Căzut la pământ, Perez se zvârcolea, cu o expresie confuză în priviri. Nici el nu părea să înțeleagă nimic. Mâna-i căuta, pe pipăite, să ajungă la mânerul lamei pe care el însuși și-o înfipsese în gât. Reuși, în cele din urmă, să apuce cuțitul și-l smulse din rană, ceea ce avu drept rezultat o ultimă jerbă de sânge, mai înaltă, mai puternică, definitivă.

Corso prinse cadavrul de subțiori și-l rezemă într-un gang, la adăpost de privirile trecătorilor, chiar lângă un burlan de scurgere.

Își pipăi buzunarele și-și găsi în cele din urmă telefonul mobil. Formă numărul salvator, pătând ecranul cu degetele-i murdare de sânge.

— Alo?

Vocea familiară a lui Barbie, vestind ieșirea la suprafață, întoarcerea în lumea normală.

— Unde ești? Lucrezi?

— Tu ce crezi? îi replică Barbie, cu insolența-i obișnuită.

N-o văzuse niciodată plecând de la birou mai devreme de ora 22.

— Vino să mă iei, izbuti el să articuleze.

— Unde ești?

— Chiar vizavi, pe rue Xavier-Privas.

Ea izbucni în râs.

— Era vizavi până de curând, da.

— Până când?
— Până când ne-am mutat în arondismentul XVII.
Cuprins de panică, uitase cu totul că sediul poliției se mutase în celălalt capăt al Parisului.
— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.
Corso privi spre cadavrul de la picioarele sale.
— Am un mort aici. Trebuie să mă scoți din rahatul ăsta.
— Ajung în douăzeci de minute. Rezistă până atunci.

78.

Dacă Miss Béret nu înțelesese până atunci că Stéphane Corso practica o meserie periculoasă și înspăimântătoare, felul în care se întoarse acasă în acea seară era un argument de necontestat în acest sens. Plin de sânge uscat, năucit, polițistul nu-i aruncă decât vreo trei cuvinte înainte să intre sub duș. După ce reuși să-și recapete cât de cât luciditatea, nu se osteni să-i explice mai multe, dar acceptă ca ea să-i meșterească un pansament pentru rana superficială de la umăr. Apoi îi mulțumi și chemă un taxi care să o ducă acasă. Nu era sigur dacă nu cumva felul în care se purta cu ea nu era o răzbunare împotriva întregului gen feminin și, mai ales, împotriva Emiliyei.
În ceea ce privea latura juridică, nici nu se punea problema ca moartea lui Perez să întârzie cumva, încă o dată, desfășurarea procesului. Ca urmare, de comun acord cu Barbie, hotărâseră să facă pierdute actele victimei: identificarea sa avea să dureze astfel cel puțin câteva zile, răstimp în care jurații puteau să ia o decizie. În orice caz, Philippe Sobieski urma să fie achitat și, astfel, avea să fie mult mai simplu să deschidă o nouă anchetă privind moartea celor două stripteuze, avându-l drept prim suspect pe Alfonso Perez.
În ceea ce privea legătura eventuală dintre moartea acestuia și persoana comandantului Stéphane Corso, cei doi polițiști luaseră o decizie și mai radicală: pentru moment, aveau să treacă totul sub tăcere, așteptând primele constatări ale anchetei. Dacă, din întâmplare, cineva va face legătura între miliardarul castilian și anchetatorul-șef din cazul Sobieski, Barbie va redacta un proces-verbal de interogatoriu antedatat, în care Corso avea să-și dezvăluie propria versiune asupra celor întâmplate, invocând legitima apărare.

Corso intră în camera fiului său. Îl privi cum dormea liniștit și efectul fu exact opus celui la care se așteptase: îi dădură lacrimile și trebui să părăsească în grabă încăperea, ca nu cumva să-l trezească pe Thaddée. În ultima vreme avea tot mai adesea senzația că aducea cu sine acasă violența și cruzimea lumii în care se învârtea, făcând astfel să planeze asupra fiului său amenințarea unui coșmar fără sfârșit.

Își pregăti o cafea și mai făcu un duș. Atunci când, cu cafetiera în mână, își dădu seama că ajunsese să-și repete acțiunile, se așeză în salon și încercă să-și limpezească gândurile. Nu reușea să analizeze situația, deși aceasta era cât se poate de clară: Sobieski era nevinovat. Perez era vinovat. Corso îl ucisese pe vinovat. Simplu, nu?

Gândurile i se destrămau, asemenea cadavrului lui Marco Guarnieri plutind în apele negre ale Mării Irlandei. Ajunsese la cea de-a zecea cană de cafea, băute una după alta, fără să se fi ridicat de pe canapea, când auzi sunând la ușă. În prima clipă, se trezi sperând la vești bune: Catherine Bompart, îngerul său păzitor, venea să-l anunțe că situația era sub control. Dar nu o sunase încă pe Bompart… Sau poate că era Barbie, venită să-i confirme că la Institutul de Medicină Legală fusese adus cadavrul, care nu era încă identificat…

În prag stătea însă Claudia Muller.

— Ai să mi-o plătești, ticălosule!

Corso rămase mut, neștiind ce să-i răspundă. În acest moment, Claudia nu era nici frumoasă, nici urâtă: era un monolit de energii negative.

— Despre ce vorbești?

— Despre Alfonso Perez.

Se dădu la o parte, lăsând-o să intre. În urma ei, adulmecă parfumul care-l fermecase la cafeneaua de lângă Sorbona.

— Vrei ceva de băut? încercă el un început de conversație.

— El era vinovatul meu, în paștele mă-sii de treabă! El era singura soluție de a scăpa de proces!

Corso pricepu în sfârșit că, în mod cu totul inexplicabil, Claudia era deja la curent cu cele întâmplate. Se așeză pe canapea și renunță să mai facă pe neștiutorul.

— A fost care pe care, explică el. A încercat să-mi ia gâtul. Cum de-ai aflat?

Rămasă în picioare, avocata își ațintise privirea într-un punct fix, aflat undeva lângă fereastră. Purta un palton negru, matlasat, cizme de lac, părul

strâns în coadă la spate și un rucsăcel: o adevărată luptătoare care pledează pentru viață și nu se teme de moarte.

— Aveam întâlnire cu el în piața Saint-Michel, rosti ea, pe un ton ceva mai calm. Când am văzut polițiștii care blocau strada Huchette, am înțeles imediat. Erau acolo niște ofițeri pe care-i știam și mi-au dat voie să mă apropii de cadavru.

— Le-ai spus al cui era cadavrul?

Ea zâmbi tăios.

— Deci asta era? Tu i-ai furat actele? Nenorocitule…

— Ce te face să crezi una ca asta?

— Nu cunosc decât un singur polițist capabil să se ia la bătaie pe o stradă întunecată cu un asasin care tocmai urmează să fie inculpat. Ești mai periculos decât însăși justiția pentru criminali…

— Perez era cel periculos.

Claudia scutură din cap, de parcă ar fi avut părul ud, dar nu-i răspunse.

— Aveai de gând să-l informezi despre bănuielile tale? reluă el.

— Voiam să-i prezint dosarul și să-i explic că singura lui șansă era să mărturisească adevărul.

— Unde? Într-o cafenea?

— Era mai sigur așa, confruntarea ar fi avut loc în fața unor martori.

Corso nu se osteni să-i ceară dovezile, urma să le aibă sub ochi cât de curând.

— La ora asta ai fi fost tu în locul lui Perez, într-o fundătură, cu beregata tăiată, continuă Corso.

— Sunt în stare să mă apăr.

Claudia Muller se așeză, în sfârșit. De parcă ar fi reacționat la asta, Corso se ridică și îi luă locul la fereastră. Nu era mare lucru de văzut, doar zidul orb al spitalului Cochin. Trecuse deja un an de când își tot propunea să se mute…

Se întoarse și o privi pe femeia rămasă singură cu gândurile ei în fotoliul său. Acum o vedea ca pe o lașă nenorocită pentru care lumea crimei era doar un teren propice pentru a avansa în carieră. Puțin îi păsa de victime sau de adevăratul asasin, nu-i păsa nici măcar de Sobieski; voia doar să câștige, să-și vadă numele în ziare, să-și facă rost astfel de noi clienți care să-i aducă și mai mulți bani.

— Încă nu e prea târziu, rosti Corso, cu mâinile înfundate în buzunare. Mort sau viu, Alfonso Perez rămâne o bună alternativă pentru vinovăția lui

Sobieski. Dispariția lui nu te va împiedica să-l acuzi.

Ea clătină din nou din cap și Corso observă că avea într-adevăr părul ud. Probabil că afară începuse să plouă, dar violența din noaptea trecută îl făcuse să uite de toate.

— Idiotule! lăsă ea să-i scape printre dinți. S-ar zice că n-ai studiat în viața ta legislația. Nu știi că nu poți pune sub acuzare un mort? Orice fel de urmărire penală încetează din momentul în care inima celui acuzat încetează să bată!

— Scopul tău era să-l vezi pe Sobieski achitat, nu?

— Nu vreau ca Sobieski să fie achitat pe baza unei îndoieli rezonabile. Vreau să fie declarat mai presus de orice bănuială. Vreau ca adevărul să iasă la lumină!

Să fi fost oare cu putință ca, totuși, Claudia să aibă cu adevărat o vocație profundă? Să-și fi trăit ea fiecare caz ca pe o cruciadă? Sau, așa cum își imaginase Corso de la bun început, era doar nebună după pictorul cel știrb căruia îi plăcea să o ia pe la spate?

— Am să depun mărturie, spuse Corso, făcând un pas către ea. Am să povestesc tot ce s-a întâmplat. Agresiunea lui e cea mai bună dovadă de vinovăție.

— E limpede, n-ai înțeles nimic. Morții nu pot răspunde acuzațiilor care li se aduc și, din cauza asta, nu pot fi considerați vinovați fără drept de apel! Cazul nu va fi rezolvat niciodată!

Se pare că avocata idealistă nu era chiar atât de experimentată. Oare câte dosare nefinalizate văzuse el, toate închise până la urmă? Asta era justiția însăși: o sumă de necunoscute, de compromisuri și de improvizații.

Ea se ridică, încruntată, și-și luă rucsăcelul.

— Mâine dimineață am să cer arestarea ta pentru omucidere și fugă de la locul faptei. ADN-ul tău e probabil prezent peste tot pe strada Xavier Privas.

— Să nu faci asta, spuse el, tăindu-i calea. N-am de gând să fug de răspunderea care-mi revine, dar trebuie să rămân liber. Am un fiu, știi asta. Trebuie să am grijă de el, trebuie…

— Ești un ratat de cea mai joasă speță, știi? N-ai ce căuta în lumea justiției.

Îl ocoli și se opri la ușă.

— Să nu crezi că ai să scapi așa ușor. Ești un laș și ești un polițist de rahat. Din cauza mediocrității tale, Sobieski era cât pe ce să-și sfârșească

zilele la pușcărie.

— Toate dovezile erau împotriva lui, știi asta la fel de bine ca mine.

Dăduseră cărțile pe față, n-avea niciun rost să-și piardă timpul cu politețuri.

— Tot dosarul și toate dovezile au fost adunate de tine, în timp ce erai orbit de ura ta împotriva lui Sobieski. N-ai fost în stare să vezi mai departe de lungimea sculei tale și de țeava pistolului tău. Am să te-aduc pe tine în boxa acuzaților, în locul lui Sobieski și-al lui Perez. Și, de data asta, Bompart n-o să-ți mai poată scoate castanele din foc.

Lui Corso nu-i venea să creadă că își putuse imagina o posibilă poveste de amor cu această gorgonă… N-ar fi avut nici cea mai mică șansă, căci Claudia Muller acționa, în orice privință, doar sub imperiul urii. Sau poate că nu era dispusă să se lase decât în voia unei iubiri depravate, perverse, precum cea pe care i-o purta lui Sob la Tob?

— Credeai că nu ți-am citit biografia? întrebă ea, deschizând ușa. Credeai că n-am înțeles că Bompart te-a acoperit într-un caz în care…

Nu-și termină propoziția. Corso o apucase de gât, de parcă ar fi apucat de grumaz o găină din ogradă pentru a o duce la tăiere.

— Ascultă-mă, burgheză de doi bani, șopti el, împingând-o în tocul ușii. Chiar vrei să sapi în trecutul meu? Nu te obosi.

— Eu…

Corso își dădu seama că era pe cale să o sugrume și-i dădu drumul imediat.

Ea își masă gâtul dar nu se mișcă. Aștepta urmarea.

— Când aveam 13-14 ani, începu el, m-am trezit repartizat în plasament la o familie din Nanterre, în ansamblul rezidențial Pablo-Picasso. N-ai de unde să știi pe unde vine asta.

— Ba da, știu.

— De la știrile de la ora cinci, presupun. Am început să-mi pierd vremea cu găștile de-acolo, să mă droghez, să frecventez diverși traficanți. Unul dintre ei era un tip carismatic. Un gunoi de primă mână, i se spunea Mama. Mă plăcea și-mi dădea marfă pe ochi frumoși câteodată. De fapt, urmărea altceva: m-a transformat în sclav sexual. Al lui, la început, apoi al amicilor lui. Scopul era ca, în cele din urmă, să mă trimită la produs.

Claudia revenise în apartament. Chipul ei, în lumina slabă a holului de intrare, căpăta o paloare luminescentă.

Corso întinse mâna, iar ea făcu un pas înapoi, dar polițistul nu voia decât să închidă ușa; nu era cazul ca vecinii să-i asculte confidențele.

— Când a început să mă împartă cu alții, am încercat să scap. Atunci m-a închis într-o pivniță, fără să-mi mai dea măcar un gram de marfă. După mai multe zile, când a venit să vadă dacă-mi învățasem lecția, i-am scos ochii cu o șurubelniță și l-am înjunghiat de șaptesprezece ori.

Fața Claudiei părea că radiază lumină în semiîntunericul încăperii.

— Pe-atunci, Bompart conducea una dintre unitățile de la Antidrog. Țineau sub supraveghere rețeaua din care făcea parte Mama. Ea m-a găsit în pivnița aia, acoperit de sângele închegat al ticălosului. Nu mă mișcasem de acolo, am rămas în beciul ăla, lângă cadavru, aproape trei zile. Ea m-a scos de acolo, m-a obligat să-mi iau bacalaureatul și m-a trimis, ținându-mă doar în șuturi în fund, la școala de poliție. Am devenit unul dintre cei mai buni polițiști din întreaga poliție franceză dar, în adâncul sufletului, am rămas un asasin.

Claudia își pierduse orice urmă de siguranță de sine. Tremura vizibil, sub haina matlasată.

— De ce… de ce mi-ai povestit toate astea?

— Ai vrut să știi ce anume ne leagă, pe mine și pe Bompart. În noaptea aceea l-am îngropat împreună pe Mama pe un teren viran de lângă Sena. Crede-mă, așa ceva e de natură să creeze o legătură îndeajuns de puternică.

— Nu ți-e teamă că m-aș putea folosi de ceea ce mi-ai povestit împotriva ta?

El deschise din nou ușa, zâmbind. Un zâmbet sinistru, un rânjet de cap de mort.

— Faptele de genul ăsta au un anumit termen de prescriere. Nu cred că e cazul să-ți explic tocmai ție despre asta.

Fu rândul ei să rânjească lugubru.

— În toată povestea, nu ești decât un alt psihopat între psihopați.

— La fel ca tine.

79.

— Cred că ai mâncat rahat cu polonicul.

Era opt dimineața. Barbie nu se grăbise deloc să-l sune.

— Ce vrei să spui cu asta?

— În primul rând, echipa mea a preluat ancheta de pe rue Xavier Privas.

— Dar nu erai de serviciu la permanență?

— Nu. M-am descurcat.

— Și apoi?

— Am discutat cu cei de la Tehnic. Se pare că la locul crimei n-a fost găsit decât sângele victimei.

Corso tocmai punea vasele murdare în mașina de spălat, în timp ce Thaddée se spăla pe dinți. După micul dejun, aveau să pornească spre școală, în regim de urgență. O dimineață obișnuită în familia Corso.

Nu reușea nici el să înțeleagă cum de reușise să se comporte conform rutinei obișnuite, după noaptea trecută. Nu reușise să adoarmă, cu excepția câtorva momente de neant risipite între cele de luciditate, care-i păreau asemenea unor crize de nebunie.

— S-au ridicat și amprentele. Nimic de semnalat, generale! Am apucat să fac curat la timp.

— Vrei să spui că…

— … că ne ținem gura și așteptăm ca individul să fie identificat.

Corso se gândi la Claudia Muller. Avea să-și pună oare amenințările în practică? Îi relată pe scurt lui Barbie vizita nocturnă a avocatei.

— Întotdeauna te-au plăcut femeile.

— Nu știu ce să cred.

— Dă-o naibii! Nu poate să dovedească nimic și, dacă va vrea să depună mărturie, eu voi fi cea care îi va înregistra depoziția.

Thaddée tocmai se încălța în hol, cocoșat sub greutatea unui ghiozdan demn de ocnașii din Cayenne din epoca lui Papillon.

— Ai văzut știrile din dimineața asta? întrebă Corso.

Parcursese principalele titluri din ziare înainte să își trezească fiul. Nu era vorba decât despre procesul falsificatorului și de numeroasele revelații care marcaseră prima zi de dezbateri.

— Procesul ăsta ne-a scăpat printre degete, răspunse Barbie, amărâtă. Dar nu-i prima oară când se întâmplă ceva de genul ăsta.

— Trebuie să plec, o să întârziem la școală.

Thaddée țopăia deja în fața liftului. Nimeni nu-i mai obsedat de întârzieri decât un băiețel aflat în drum spre școală.

— Du-te la tribunal și profită de spectacol, îl îndemnă Barbie. Să mă suni să-mi spui care-a fost scorul.

80.

Așezat în bancă, Corso se simți cât de cât liniștit: era acum doar un oarecare, un anonim între anonimi. Cam palid și sâcâit de o senzație de greață, dar cu o înfățișare îndeajuns de banală cât să treacă neobservat.

Potrivit uzanțelor, președintele tribunalului avea să dea cuvântul părții civile, iar apoi ministerul public să dea citire rechizitoriului. Acum, când se dovedise că Philippe Sobieski era într-adevăr un falsificator și că își petrecuse noaptea în care fusese ucisă Sophie Sereys lucrând la cuptorul său, totul avea să decurgă de la sine. Nu o ucisese pe Nina Vice. Așa cum nu o ucisese nici pe Hélène Desmora, alias Miss Velvet. Cât despre moartea lui Marco Guarnieri, aceasta nu făcea obiectul procesului, dar nimeni dintre cei prezenți nu mai era dispus să creadă că Sobieski fusese făptașul, datorită mărturiei lui Jim Delavey, zis Little Snake.

„Un final de poveste”, ar fi spus Catherine Bompart. Dar Corso voia să audă rechizitoriul și mai ales pledoaria Claudiei Muller, care avea toate șansele să se dovedească antologică, insistând asupra orbirii polițiștilor anchetatori și asupra mediocrității judecătorilor de instrucție.

Președintele se pregătea să-i dea cuvântul avocatei Zlitan, când Rougemont ridică mâna.

— Domnule avocat general, cunoașteți care sunt regulile, i se adresă președintele, care, în mod vizibil, abia aștepta să pună capăt ședinței. Va trebui să așteptați ca doamna Zlitan să termine de prezentat rechizitoriul înainte să puteți lua cuvântul.

— Nu am încheiat, deocamdată, prezentarea tuturor dovezilor, domnule președinte.

Delage înțepeni.

— Despre ce dovezi vorbiți?

— Rezultatele ultimelor analize. OCBC-ul le-a adăugat la dosar în cursul zilei de ieri.

Cu un gest, Rougemont îi indică asistentului său să împartă un teanc de documente judecătorului și aghiotanților acestuia, juraților și Claudiei Muller. Din locul în care se afla, Corso nu putea să vadă decât că era vorba de câteva file prinse cu o agrafă, pe care se aflau printate niște liste sau poate niște tabele.

Toți cei din sală înmărmuriseră, inclusiv Claudia Muller, care nu se așteptase la apariția unor surprize în ultimul moment.

Președintele, după ce parcurse paginile, ridică privirea.

— Nu înțeleg, spuse el. S-au făcut analize suplimentare la cele trei *Pinturas rojas*?

— Nu este de vorbă despre *Pinturas rojas,* domnule președinte, ci de alte pânze ale lui Sobieski, unele contemporane. OCBC-ul a depus la dosar date despre articolele cu numerele 132, 133, 141, 154 și 172, care corespund unor tablouri rechiziționate cu ocazia percheziției efectuate la atelierul oficial al domnului Sobieski, în 7 iulie 2016.

Michel Delage ridică din umeri.

— De ce au fost solicitate aceste analize?

— Anchetatorii au considerat că ar fi interesant să fie studiați pigmenții și alți compuși utilizați de acuzat pentru realizarea tablourilor sale moderne.

— Cu ce scop?

— Intenția a fost de a stabili o corelație suplimentară între Sobieski artistul contemporan, și Sobieski falsificatorul.

Președintele nu părea deloc convins.

— Să admitem acest lucru. Dar ce importanță are această corelație?

— Nu au fost identificați în aceste tablouri niciun fel de compuși folosiți la realizarea contrafacerilor.

Președintele își ridică brațele, exasperat, lăsându-le să cadă cu zgomot pe suprafața tribunei, un fel de-a da de înțeles cât de inutilă i se părea toată tevatura. Se pregătea să și rostească cu glas tare acest lucru, când Rougemont continuă:

— În schimb, s-a descoperit altceva.

— Ce anume?

Avocatul general își puse ochelarii, răsfoi teancul de foi și se opri la un pasaj pe care îl sublimase, citindu-l apoi cu glas tare:

— Fiecare dintre pânzele studiate conține în proporții infime fier, acid folic, vitamina B12…

— Adică? îl zori Delage, nerăbdător.

— Sânge, domnule președinte. Sânge omenesc.

În sală se așternu tăcerea, apoi se auzi un freamăt, care se preschimbă curând într-o larmă nervoasă.

Președintele ceru liniște, dar glasul îi era lipsit de fermitate. Corso aruncă un ochi spre Sobieski și Muller; cei doi se priveau stupefiați.

Plutea în aer iminența unei răsturnări de situație. Ceva la care nimeni nu se așteptase urma să se întâmple. O amintire îi traversă gândurile lui Corso: citise despre zvonurile care circulau despre Caravaggio, unul dintre pictorii diabolici ai Renașterii, care fusese acuzat de crimă și inventase clar-obscurul. Se spunea pe atunci că artistul folosea spermă și sânge pentru a da un plus de viață pânzelor sale. Era, fără îndoială, doar o legendă, dar era lucru știut că lui Sobieski îi plăcea să se ridice la înălțimea legendelor…

Rougemont reîncepuse între timp să enunțe rezultatele analizelor, care confirmaseră faptul că urmele de hemoglobină erau prezente pe fiecare pânză. Citea pe un ton neutru, monoton, fără să se grăbească și fără să manifeste vreo urmă de emoție.

— Pe scurt, concluzionă el, putem afirma că acuzatul încorporează sânge omenesc în culorile tablourilor sale.

Sobieski sări în picioare, în cușca sa de sticlă.

— Nu-i adevărat! urlă el. E o înscenare ordinară!

Chipul îi era ca sfâșiat, exprimând o descumpănire care-l făcea să pară asimetric, monstruos, la fel de oribil ca fețele mutilate ale Sophiei Sereys și Hélènei Desmora.

— Mai mult chiar, sângele folosit la fiecare pânză este diferit, continuă Rougemont, imperturbabil.

Claudia Muller sări în picioare, la rândul ei.

— În aceste condiții, exclamă ea, solicit amânarea ședinței de judecată! Noile elemente prezentate, despre care nu am avut cunoștință, necesită o contraexpertiză și…

— Solicitarea se respinge, o întrerupse, sec, judecătorul. Să-l ascultăm până la capăt pe domnul avocat general. Intervenția domniei sale mi se pare plină de învățăminte.

Rougemont, încurajat de atitudinea judecătorului, își scoase ochelarii și înaintă spre centrul sălii de judecată, oprindu-se în fața judecătorului și juraților. Cu coada ochiului părea că pândește reacțiile Claudiei Muller și ale lui Sobieski.

— În urmă cu patru luni, chiar în această sală, profesorul Jean Pierre Audissier, psihiatru consultant la închisoarea Fleury-Mérogis, ne-a descris cu precizie patologia aparte a lui Philippe Sobieski. Acuzatul suferea, în perioada detenției sale, de o hipersensibilitate la picturi. Vedea culorile vibrând, avea senzația că subiectele tablourilor se animau, i se părea că din acestea țâșnesc contrastele. Potrivit profesorului, pictura a fost cea care l-a

îmblânzit pe Philippe Sobieski. Putem astăzi să presupunem că și imitațiile după Goya erau, la rândul lor, tot o formă de terapie…

— La subiect, domnule avocat general, vă rog.

Rougemont făcu câțiva pași înainte de a continua.

— Ofițerii de la departamentul de analize au presupus că, în prezent, ceea ce îl îmblânzește pe Sobieski ar putea fi ceea ce acesta a strecurat în fiecare dintre pânze.

— Explicați-ne.

— Ar fi vorba de o semnătură scrisă cu sânge.

— Și-a semnat astfel numele pe pânze?

Alți câțiva pași. Avocatul general își calculase efectul teatral al prezentării.

— Sângele coagulat are aceeași culoare ca un pigment ocru-brun, dar compoziția chimică este diferită. Cu alte cuvinte, un motiv pictat cu hemoglobină se poate confunda, din punct de vedere vizual, cu o suprafață roșu-închis, dar din punct de vedere chimic, natura acestuia va fi diferită…

— Așa, și?

Procurorul le făcu semn unor polițiști în uniformă, care aduseră imediat în sală patru pânze de mari dimensiuni ale lui Sobieski, învelite în folie de plastic, pe care le așezară de-a lungul tribunei judecătorilor.

O prostituată scheletică, despuiată, lungită pe-o canapea.

O stripteuză înveșmântată doar într-un șal de pene roșii.

Un drogat care se injecta, ghemuit în umbra unui tunel.

Un actor de filme porno, complet depilat, purtând doar o centură de mătase roșie legată la brâu.

Sala fremătă, oripilată. Sinistrele personaje zugrăvite de Sobieski păreau că-și ațintesc privirile asupra celor din sală, din lumea lor depravată.

— Dacă se poate, domnule președinte, aș vrea să fie trase storurile de la ferestre. Am nevoie de întuneric pentru a demonstra ceea ce am afirmat.

Fără ezitare, Delage făcu un semn, părând nerăbdător să se lămurească unde ducea toată această reprezentație a procurorului. Câteva secunde mai târziu, sala de judecată era cufundată în penumbră, ceea ce conferea scenei o neliniștitoare stranietate, cum ar fi spus Freud.

Lambriurile se estompară în umbra pereților, robele magistraților îi camuflară pe aceștia în clar-obscur. Corso aruncă o ultimă privire spre Sobieski și Claudia: păreau pierduți, condamnați, de parcă s-ar fi cufundat într-un abis, fără să poată să se mai împotrivească.

Pentru cei doi, lumina n-avea să mai revină niciodată.

81.

De îndată ce în sală întunericul fu deplin, câțiva tehnicieni de la serviciul de Identificare Judiciară își făcură apariția, înveșmântați în obișnuitele lor salopete albe. Nu se mai întâmplase așa ceva niciodată: o sală de judecată a Înaltei Curți fusese, practic, transformată într-un soi de scenă a crimei.

Cu ajutorul unor cuttere, tehnicienii îndepărtară cu grijă folia de plastic care acoperea tablourile. Fiecare dintre gesturile lor părea că lasă în urmă o umbră palidă în întunericul pătrunzător. Era asemeni unui balet al fantomelor într-o cameră obscură, la zece dimineața…

Eliberate de coaja de plastic, personajele zugrăvite de Sobieski căpătară brusc mai multă substanță, ca și cum întunericul le-ar fi fost mediul familiar, locul unde puteau să se arate cu adevărata lor înfățișare.

Rougemont reluă explicațiile, iar în beznă glasul său părea că vine de pretutindeni și de nicăieri, ca o voce din *off* a unui demiurg:

— Deși invizibile cu ochiul liber, urmele de sânge sunt repartizate după un anumit tipar, trasând parcă un alt desen în interiorul desenului.

Tehnicienii își deschiseră cutiile din polipropilenă neagră, scoțând la iveală un produs pe care Corso îl recunoscu imediat: un revelator care, în contact cu particulele de fier conținute în sânge, provoca o reacție luminoasă.

După o scurtă expunere tehnică, procurorul trecu la partea mai importantă:

— Datorită acestei soluții, vom putea descoperi desenele invizibile cu ochiul liber pe care le alcătuiesc reziduurile sanguine…

Cu o mișcare aproape simultană, ca la înotul sincron, tehnicienii se apucară să pulverizeze reactivul pe suprafața tablourilor, fără grabă.

Un strigăt înăbușit – sincronizat și acesta – răsună din public. Procesul de chemoluminescență fusese declanșat. Pe fiecare dintre pânze, trasat cu majuscule tremurate, apărea înscris un prenume feminin.

Printre pliurile canapelei pe care era întinsă prostituata: SARAH. De-a lungul șalului stripteuzei: MANON. La suprafața șanțului de scurgere din tunelul cu individul drogat: LÉA. în sfârșit, pe centura de mătase de la brâul actorului de filme porno se putea citi limpede un al patrulea nume: CHLOÉ.

— După cum puteți constata, este vorba de prenume feminine trasate cu litere de sânge. În măsura în care…

— E o înscenare! răcni din nou Sobieski.

Președintele ridică tonul, la rândul său, pentru a se face auzit:

— Doamnă avocat, spuneți-i clientului dumneavoastră că, dacă nu va tăcea, am să cer să fie evacuat din sala de judecată!

Agitația din sală atinsese apogeul. Unii se ridicau, alții își încălcau angajamentul și fotografiau, cu blitzurile, tablourile expuse, polițiștii încercau să-i împiedice…

Tehnicienii în salopete imaculate continuau să pulverizeze reactiv pe suprafața pânzelor, scoțând la iveală și mai limpede prenumele…

— Anchetatorii au comparat aceste urme de sânge cu eșantioanele de sânge preluate din atelierul de pe rue Adrien Lesesne, ceea ce a dat la iveală numeroase similitudini. Sângele de pe aceste pânze și cel de pe masa de lucru a lui Sobieski aparține acelorași victime.

— Domnule președinte, protestez împotriva acestor insinuări! strigă Claudia Muller.

Președintele instanței nu se osteni să răspundă: împreună cu aghiotanții săi și cu jurații, își părăsiseră locurile de la tribună și contemplau cu toții, fascinați, personajele sinistre ale lui Sobieski.

Rougemont fu cel care-i răspunse direct Claudiei Muller:

— Fie cum doriți, să dăm uitării aceste „insinuări” ale mele. Să revenim la cele două crime care fac obiectul acestui proces.

Doi polițiști purtând mănuși tocmai aduseseră încă două tablouri. Imediat, tehnicienii de la IJ pulverizară reactivul pe siluetele livide înfățișate de tablouri.

Două prenume luminescente se iviră printre reliefurile straturilor de vopsea: SOPHIE și HÉLÈNE. Același scris tremurat, cu linii oblice, nesigure, care nu lăsau însă loc de îndoială. Prenumele puteau fi distinse clar și străluceau sub efectul revelator al reactivului.

Haos în sala de judecată – asasinul își semnalase crimele prin intermediul propriilor opere. Surpriza se transformase în busculadă. Toți se ridicau de la locurile lor, încercau să vadă cât mai de-aproape prenumele, își întindeau telefoanele pentru a le fotografia…

Corso, în schimb, nu se mișcase de la locul lui. Intuia deja care era convingerea lui Rougemont și, cel mai probabil, a tuturor celor din sală: atunci când își contempla creațiile, Sobieski nu vedea ceea ce pictase, ci

aceste semnături. Își expunea în văzul tuturor crimele comise, fără ca nimeni să-l poată bănui.

— Cele două nume sunt scrise cu sângele celor două victime. Putem așadar să presupunem, oricât i-ar displăcea acest lucru doamnei avocat al apărării, că restul tablourilor poartă, la rândul lor, urma altor crime.

Avocatul general era aproape nevoit să urle, în timp ce polițiștii evacuau publicul din sală, iar alții ridicau storurile de la ferestrele înalte.

— Cât despre ipoteza că am avea de-a face cu o înscenare, după cum ar vrea să ne facă să credem colega noastră care se ocupă de apărarea acuzatului, țin să precizez că ofițerii de la OCBC au efectuat o analiză grafologică a acestor inscripții, anexată și ea la dosar. Nu există nicio îndoială, inscripțiile îi aparțin acuzatului.

Vacarmul își atinsese apogeul, dar nimeni și nimic nu putea să acopere zgomotul cel mai strident, cel mai sfâșietor din larma compozită: vocea lui Sobieski, care urla că nu vrea să crape în pușcărie.

82.

Philippe Sobieski fu condamnat la treizeci de ani de închisoare, din care douăzeci și doi în condiții de maximă siguranță; altfel spus, judecătorul și jurații hotărâseră că pictorul falsificator avea să-și sfârșească viața după gratii.

În doar câteva minute, toate dovezile și toate mărturiile care-i demonstrau inocența fuseseră uitate, atât în privința acuzațiilor de omor cât și a acelora de falsificare. Prenumele înscrise în pliurile colorate ale pânzelor sale îl condamnaseră definitiv, în ochii tuturor.

Verdictul fusese dat a doua zi după marea revelație, vineri, în 24 noiembrie. Procesul trebuia să fie încheiat înainte de venirea weekendului. Președintele instanței refuzase orice fel de amânare care i-ar fi permis Claudiei Muller o marjă de manevră. În definitiv, cu sau fără expertiza grafologică, inscripțiile ar fi putut fi, la o adică, adăugate de către altcineva, la fel și urmele de sânge găsite în atelier; totuși, aceste urme de hemoglobină fuseseră picătura care umpluse paharul.

După rechizitoriile lui Rougemont și Sophie Zlitan, Claudiei Muller nu-i mai rămase mare lucru de făcut. Indiferent ce-ar fi spus ea, juraților le rămăseseră întipărite pe retină prenumele însângerate înscrise pe tablouri.

Avocata repetase alibiurile clientului său, încercase să-i acuze pe Corso și ai săi de părtinire, făcuse tot ce-i stătea în putință să transfere vina asupra lui Alfonso Perez – al cărui cadavru nu fusese încă identificat – dar toate aceste argumente se dovediră zadarnice. Se întâmplase la fel ca la un casting: după o performanță ieșită din comun, următoarele, oricare le-ar fi fost calitățile, păleau prin comparație.

Deliberările duraseră numai două ore. Nimeni nu putea să găsească o explicație plauzibilă a felului în care acest impostor reușise să-și creeze alibiuri atât de puternice, dar impresia generală era cea care contase, până la urmă: Sobieski avea figură de ucigaș, avea deja o crimă dovedită la activ, iar atelierul său clandestin arăta ca vizuina unui psihopat care-și petrece timpul torturând fete.

Cât despre pânzele sale…

Jurații, judecătorii, publicul și jurnaliștii – întreaga Franță, de fapt – resimțiseră aceeași repulsie și urmaseră aceeași cale. Un proces încurcat, o figură malefică, un impostor cu o purtare provocatoare, toate acestea răbufniseră la suprafață, precum cadavrul în putrefacție al unui înecat, atunci când Rougemont făcuse întuneric în sala de judecată și dezvăluise prenumele misterioaselor victime. Acest hoit, de fapt, fusese obiectul judecății publice.

În momentul anunțării verdictului, Philippe Sobieski se repezise în peretele de sticlă al boxei, urlând, iar Claudia Muller se prăbușise pe scaunul ei. Pe Corso mai că-l apucase mila. Imaginea celor două personaje sinistre, atât de sigure de sine înainte și atât de arogante, devenise jalnică odată ce-i văzuse înfrânți.

Ieșind din sala de judecată, se simți el însuși nelalocul său. Nu auzi larma mulțimii, ignoră agitația ziariștilor care se înghesuiau în jurul avocaților și judecătorului. O apucă spre ieșirea pe care o folosea de obicei, spre Harlay. Nici măcar nu se gândi s-o caute pe Claudia Muller, n-ar fi avut ce să-i mai spună. De-a lungul procesului, trecuseră prin stări atât de diferite, percepuseră adevăruri opuse, aruncaseră o privire în universuri care le erau străine…

Justiția își dovedise, încă o dată, deșertăciunea, relativitatea. Era Sobieski vinovat, oare? Corso nu ajunsese încă la mașină și începea deja să aibă îndoieli. Semnăturile trasate cu sânge păreau să-l înfunde pe acuzat dar, în cele din urmă, acestea nu infirmau restul elementelor. Alibiurile lui

Sobieski, ipoteza unei înscenări pusă la cale după toate probabilitățile de Alfonso Perez, care încercase să-l ucidă…

Încă un caz închis în coadă de pește, fără ca un adevăr de necontestat să fi ieșit la iveală. Se implicase atât de tare încât ajunsese să spere că, măcar de data asta, aveau să ajungă la o soluție limpede. Nu luase însă în calcul tendința naturală a tuturor actorilor acestei piese – acuzați, martori, avocați, judecători, jurați – de a da peste cap cea mai măruntă dovadă, de a despica firul în patru, de a submina cel mai neînsemnat fapt obiectiv prin subînțelesuri și insinuări…

Nu există adevăr, există doar minciuni asumate.

Trecând pe lângă spitalul Cochin, își alungă din minte toate aceste mizerii. Ridică din umeri și își îndreptă gândurile spre adevăratul sens al vieții sale: Thaddée, pe care urma să-l ia de la școală. Încheierea acestui capitol sordid se cuvenea sărbătorită.

Fără nicio explicație, îl duse pe băiat la pizzeria sa preferată, ba chiar o invită și pe Miss Béret să li se alăture. Nimic nu putea fi mai liniștitor pentru Corso decât să-și vadă fiul care se îndopa cu pizza, alături de partenera sa ocazională cu sâni mari și idei simple.

Și totuși, de-a lungul întregii seri, Corso nu încetă să-și verifice telefonul mobil. N-avea rost să se mintă pe sine: aștepta un apel de la Claudia Muller.

83.

Parisul scăldat în lumina soarelui n-arată rău, e adevărat. Apoteoza o atinge însă abia atunci când plouă. Râuri vii, trotuare strălucitoare, un cer negru care preschimbă orice clădire, oricât de sumbră, într-un monolit palid, cvasi-luminescent, cu ornamentele de fațadă ca niște linii ale vieții într-o palmă de uriaș. Când plouă și te adăpostești într-o cafenea, te-ncearcă bucuria pură de-a fi pe de-a-ntregul cufundat în substanța orașului, cuibărit în sânul acestuia, dincolo de geamurile brăzdate de stropii de ploaie.

În astfel de momente, Corso avea senzația că putea să perceapă însăși esența orașului său, cel al îndrăgostiților și-al golanilor, al întâlnirilor galante și-al ucigașilor, al comploturilor esoterice și al crimelor pasionale.

În perioada Crăciunului, spectacolul urban își mai pierdea din calitate, căci orașul stătea să se năruie sub povara decorațiunilor festive. În ploaie, luminile stridente se amestecau într-o cacofonie de culori. Și totuși, Parisul era cel care-i susura în urechi larma-i neîntreruptă, care-l ajungea din urmă pretutindeni, încălzindu-i inima…

Era miercuri, 6 decembrie 2017. Corso își luase o zi liberă – la naiba cu brigada Antidrog! – pentru a-l lua pe Thaddée la o plimbare, ca să admire vitrinele marilor magazine de pe bulevardul Haussmann.

Realiză rapid că nu fusese tocmai inspirat, căci fiul său, la zece ani și jumătate, era deja prea mare să se mai entuziasmeze la vederea decorurilor. Acum avea alte pasiuni, devenise fan al serialelor manga și al desenelor animate japoneze, care-i păreau de neînțeles lui Corso: pistoale, monștri, superputeri și binele care învingea întotdeauna. De fapt, spectacolul de azi îi aparținea lui Corso: avea ocazia să admire chipul inocent al băiatului scăldat în luminile Crăciunului, ca niște izvoare nesfârșite de culoare și de bucurie.

Asemănarea lui Thaddée cu mama sa fusese dintotdeauna un motiv de suferință pentru Corso. Băiatul moștenise într-adevăr frumusețea bulgăroaicei, dar și anumite posturi și același obicei de-a rosti cuvintele din vârful limbii. Veșnica reflectare a celei pe care ajunsese să o deteste în ființa la care ținea cel mai mult îi făcea praf nervii. Totuși, de când împărțeau custodia fiului lor, se simțea mai destins și începuse să accepte această simbioză. Era un deznodământ relativ acceptabil al mizerabilei relații pe

care o avusese cu Emiliya. Din jocurile lor sexuale, din înfruntările lor perverse, din ura viscerală pe care și-o purtau unul altuia rezultase totuși ceva bun, ceva sublim chiar: Thaddée.

Țârâitul telefonului mobil îi întrerupse reveria: era Bompart.

— Ai aflat vestea?

— Care veste?

— Sobieski s-a sinucis la infirmeria de la Fleury.

Niciun gând, nicio reacție. Doar o întrebare reflexă, o întrebare de polițist:

— Cum a făcut-o?

— S-a rănit singur, ca să fie dus la infirmerie. A găsit un prelungitor, l-a legat de plafonieră și s-a spânzurat. Mă uimește că, în ziua de azi, mai e cu putință să fie atât de ușor să te sinucizi într-un penitenciar cum e cel de la Fleury.

Cu un gest instinctiv, Corso îl strânse de mână pe Thaddée și își croi drum prin mulțime.

— Vino să mă iei, îi ceru Bompart.

— De ce?

— Mergem la Fleury. Un mic priveghi pentru amicul nostru.

— Nu pot, sunt cu Thaddée.

— Descurcă-te. Trebuie să ajungem primii la fața locului.

— De ce e așa de urgent?

— Drăguțule, sinuciderea asta o să le dea apă la moară jurnaliștilor. Trebuie să profităm de puținul timp care ne-a mai rămas pentru a le putea oferi o versiune prezentabilă. În câteva ore, vestea o să se răspândească. Și, crede-mă, într-un fel sau altul, moartea lui Sobieski o să ne iasă pe nas, o să vezi!

84.

Mama unuia dintre colegii de clasă ai lui Thaddée se declară foarte încântată să-l găzduiască pe băiat în acea după-amiază; copiii aveau să facă o plimbare în grădinile Luxembourg și să mănânce clătite la cină.

După ce-și lăsă băiatul acasă la prietenul său, Corso goni spre noul sediu al poliției, pe rue du Bastion, în arondismentul XVII. Nu călcase pe-acolo până în acel moment și, atunci când descoperi uriașa clădire azurie,

construită parcă din piese de Lego, mintea îi fugi la blocurile Aillaud din adolescența sa. Nu-i părea rău deloc că plecase de la Omoruri, ba chiar se bucura că nu trebuia să vină zilnic în cartierul care nu era încă decât un imens șantier.

Bompart urcă în mașină, boscorodind „birourile astea noi de tot rahatul" și noroiul de pe stradă care-i distrusese pantofii. La drept vorbind, toate astea miroseau a diversiune. Niciunul dintre ei nu avea chef să discute despre sinuciderea lui Sobieski. Atunci când nu au elemente concrete, polițiștii preferă să nu facă presupuneri inutile.

În timp ce parcurgeau bulevardul de centură, Bompart îl întrebă:

— Știai că Ahmed Zaraoui a fost eliberat?

— Cine?

— Ahmed Zaraoui, gangsterul din Picasso.

Într-o străfulgerare, Corso se văzu din nou cu aproape un an și jumătate în urmă, târându-se prin conducta de aerisire de deasupra moscheii pentru a se prăvăli apoi în parcarea subterană și a deschide focul asupra lui Mehdi Zaraoui, fratele lui Ahmed. Având în vedere că lucra la OCRTIS, ar fi trebuit să fie la curent cu eliberarea unui infractor de asemenea calibru.

— Așa… Și? întrebă el, sec.

— Ai putea avea motive să te temi de represalii.

— Pentru ce?

— Nu-mi face mie pe prostul, i-o reteză Bompart, cu privirea ațintită înainte, la drum. Poate că am închis ochii la afacerea aia, dar asta nu înseamnă că n-o simt ca pe un ghimpe-n dos.

Atunci când voia, Catherine Bompart era de-o eleganță rară.

— N-am nicio treabă cu rahatul ăsta, replică el, pe un ton identic cu al ei.

— Foarte rău. Nu există ființe mai răzbunătoare decât ticăloșii ăștia de arăbeți. Lambert face pe el de frică.

Polițistul de la Stupefiante, complicele lui Corso în acea acțiune nocturnă, avea toate motivele să se teamă: în definitiv, el era cel care, conform versiunii oficiale, îl doborâse pe fratele gangsterului.

Privind peisajul oferit de autostradă îți venea fie să plângi, fie ți se întorcea stomacul pe dos, în funcție de dispoziția fiecăruia. Parisul delicat și strălucitor fusese înlocuit de un decor de beton care se pierdea în cenușiul ceții. Însă, în ciuda tabloului dezolant, Corso se bucura că o avea alături pe Catherine Bompart. Erau asemenea unei familii aflate în drum spre cimitir de Ziua Morților.

Coborâră din mașină și fură asaltați pe dată de torentele de ploaie. Porniră în goană spre primul punct de control și, între timp, Bompart se hotărî să-și exprime părerea despre Sobieski:

— Sinuciderea asta va pune capac dosarului. Nimeni nu se mai poate îndoi de vinovăția lui.

— Crezi?

— Ai cumva altă părere?

Se refugiară la adăpostul porții și apăsară pe butonul soneriei, precum Scufița Roșie la ușa casei bunicuței.

— Eu zic că se va întâmpla exact contrariul, spuse Corso. Poate că s-a sinucis fiindcă nu putea să suporte nedreptatea care i s-a făcut.

— N-avea decât să facă apel.

— N-a mai avut puterea să rabde, să mai îndure ani de pușcărie.

— Tu vorbești serios?

Corso nu-i răspunse. Ploaia era pretutindeni. Toată tristețea lumii li se așezase împotrivă și-i încolțise aici ca să-i răpună.

Gardienii își făcură apariția în cele din urmă. Verificarea documentelor, percheziția corporală, armele lăsate la vestiar. Apoi un labirint de uși, de culoare, de gratii. Corso detesta închisorile. Simțea că se sufocă, la fel ca toată lumea, dar ceea ce-l diferenția de restul lumii era faptul că se simțea aici ca acasă. Avusese dintotdeauna senzația că aparținea universului carceral. Dacă Bompart nu l-ar fi acoperit, ar fi luat cel puțin zece ani pentru uciderea lui Mama. Cu siguranță chiar mai mult, dacă ar fi rămas de cealaltă parte a legii.

Închisoarea de la Fleury avea dimensiunile Luvrului. Oriunde ai fi vrut să ajungi, n-aveai de ales și trebuia să o traversezi, cale de-o jumătate de oră de mers, îndurând cel mai urât miros de pe pământ: duhoarea de bărbat încarcerat care nu încetează să-și rumege amărăciunea și acreala.

Ajunseră la infirmerie. În ciuda numărului de deținuți – 4 500, față de capacitatea normală de 3 000 – pușcăria avea o unitate medicală demnă, cel mult, de o școală primară. O singură încăpere, în care două paturi cu armătură metalică își împărțeau spațiul deloc generos, un colț acoperit cu faianță în care se afla o masă de consultație, un ecran de vizionare a radiografiilor agățat pe perete, un televizor antic și un raft cu câteva cărți de medicină.

Cel care răspundea de infirmerie purta un soi de bluză de unică folosință albastru-închis, de sub care se ivea gulerul cămășii albe, ceea ce-i dădea o

înfățișare de preot. Se purta cu o solemnitate excesivă, de parcă în modesta sa vizuină și-ar fi dat obștescul sfârșit cine știe ce personalitate de-o importanță considerabilă.

— N-aveți niciun client azi? întrebă Corso, care era familiarizat cu propensiunea pușcăriașilor pentru îmbolnăviri.

— N-a vrut niciunul să rămână, din cauza cadavrului.

Corso se întrebă cum fusese primit Sobieski – pictor-falsificator și ucigaș de stripteuze – la întoarcerea în mediul care-i era atât de familiar.

— Urmați-mă, rosti infirmierul, înclinându-se în stil japonez.

Exista și o a doua încăpere, în care se aflau dulapul cu medicamente și accesul la „frigider”. Aici, treaba devenea serioasă. Medicamentele erau sub cheie. Cât despre camera frigorifică, aceasta consta într-un compartiment separat, lung, în care se afla un pat înalt, ca o masă de autopsie. Infirmierul îl trase afară, pe rotile.

Cadavrul era acoperit cu un cearșaf ale cărui pliuri apretate păreau sculptate în marmură, amintind de mormintele din bisericile florentine.

Gazda ridică cearșaful, dezgolind cadavrul până la brâu. Sobieski părea să se fi micșorat și mai mult. Silueta parcă aparținea unui adolescent. Fără să vrea, Corso și-l aminti așa cum era în viață: cu gura știrbă, cu râsul pieziș și expresia agresivă. *Sob la Tob.*

— E groaznic, comentă infirmierul, cu mâinile împreunate în față, într-un gest ce se voia pios, dar care îl făcea să arate ca un puștan gata să se scape pe el.

— Ce e așa de groaznic? întrebă Corso, iritat.

— Am urmărit îndeaproape cazul. Îl cunoșteam bine. Sunt, ca să zic așa, specializat în povestea lui.

Asta mai lipsea…

— Și ce-i cu asta? replică Corso, de-a dreptul ostil.

— N-a avut timp să-și demonstreze adevărul până la capăt.

Vocea infirmierului era pătrunsă de gravitate, precum o bătaie de clopot.

— A fost condamnat, nu-i așa?

Tipul răspunse cu un zâmbet plin de semnificații ce părea să-i fie adresat cu deosebire lui Corso.

— Ei, haideți, domnule comandant… Știți la fel de bine ca mine că acest caz ar fi meritat mai mult decât un verdict pronunțat după nici două ore de deliberări.

— Un lucru e sigur, mormăi Corso. Sobieski nu era nevinovat.

— Și care-i era vina, până la urmă? întrebă celălalt, ridicându-și privirile spre tavan, de parcă ar fi așteptat un răspuns de la însuși Dumnezeu.
— Părea deprimat în ultimele zile? întrebă Bompart.
— Nu mai mânca și refuza să mai vorbească. Se cufundase într-o izolare din ce în ce mai pronunțată și…
— N-a lăsat niciun bilet? îl întrerupse Corso. Nimic?
Bărbatul îi privi lung, pe rând, dând senzația că-și pregătea un răspuns cât mai de efect, apoi rosti:
— A lăsat ceva mai bun de-atât.
Se îndreptă spre dulapul cu medicamente, pe care-l deschise folosind mai multe chei. Un seif care oferea alinare, somn provocat chimic, deliruri artificiale…
În interior se aflau mai multe sertare din plastic gri, etichetate sau doar inscripționate cu markerul. Infirmierul deschise unul dintre sertare și scoase de acolo o mapă sigilată.
Reveni și așeză mapa chiar pe cadavru, între două pliuri ale cearșafului.
— Ce-i asta? se miră Bompart.
— E cablul cu care s-a spânzurat.
Corso înțelesese deja: prin plasticul transparent al mapei se putea vedea un cablu electric izolat, având la capăt o buclă fixată cu un nod culisant. Recunoscu imediat nodul folosit de ucigașul de la *Squonk,* o buclă dublă lăsată deschisă la un capăt de către asasin pentru a exprima „infinitul și ceea ce e dincolo de el”…
De astă dată, bucla dublă era închisă.
Sobieski le lăsase un mesaj: seria crimelor se încheia cu sinuciderea sa.

85.

O idee proastă e ca un viciu. Odată ce ți-a trecut prin minte, e imposibil să treci mai departe până când nu o pui în aplicare.
În aceeași zi, Corso încercă să o sune pe Claudia Muller. Niciun răspuns. Nu știa de ce voia să-i vorbească. Ca să-i transmită condoleanțe? N-ar fi fost sincer. Să încerce să-i smulgă câteva informații în plus? Nu era momentul potrivit. Să profite de ocazie pentru a se apropia de ea? Și mai rău. Fără îndoială, Claudia era convinsă că mentorul și clientul ei era mort din cauza lui și numai a lui: Stéphane Corso, polițist încăpățânat și zevzec.

Cu toate acestea, chiar a doua zi, în 7 decembrie, dis-de-dimineață, Corso se hotărî să-i facă o vizită. Se informase în prealabil: Claudia Muller tocmai se mutase pe rue de Miromesnil. Contrar obiceiurilor sale, Corso luă metroul la Denfert-Rochereau și își cumpără principalele ziare, curios care era atitudinea mass-mediei. La fel ca Bompart și Corso, și jurnaliștii se împărțiseră în două tabere: cei care considerau că sinuciderea pictorului era o recunoaștere a vinovăției sale și ceilalți care, dimpotrivă, erau de părere că sinuciderea fusese un gest disperat al unui nevinovat condamnat pe nedrept.

Nimeni nu cunoștea, deocamdată, existența nodului, o informație care nu fusese dezvăluită presei. Dar chiar și acest detaliu era ambiguu. Aparent, folosind acest nod, pictorul recunoștea că el fusese asasinul. Însă, cunoscându-l pe individ așa cum avusese Corso ocazia să-l cunoască, nu puteai să nu te întrebi dacă nu cumva aceasta nu era decât o ultimă provocare, un fel de-a spune: „Asta vă doreați, nu-i așa? Ei bine, iată, aveți aici dovada supremă că sunteți doar o adunătură de tâmpiți!”

De fapt, lui Corso nu-i mai păsa cine era ucigașul, cine mințise, cine era mort. Se hotărâse să întoarcă pagina, pentru totdeauna. Moartea lui Sobieski fusese punctul final al afacerii.

Îi era însă imposibil să renunțe la fată.

Până la urmă, adevărul era cât se poate de simplu: voia să profite de moartea pictorului pentru a o revedea pe Claudia Muller. *Când ai o idee proastă…*

Clădirea în care se afla apartamentul Claudiei nu era dintre monumentele haussmanniene cu dimensiuni impunătoare și marțiale care împânzeau arondismentul VIII. În schimb, era o clădire austeră, cu fațada de cărămidă, care semăna cu un turn.

Nu avu nevoie să folosească interfonul. O echipă de muncitori care se ocupau cu mutatul blocaseră ușa de la intrare. Corso deduse că erau, probabil, cei care o ajutau pe Claudia să se mute. Urcă treptele în spirală (o caracteristică a clădirilor de secol XVIII, mai degrabă decât a celor de secol XIX), trecând pe lângă mai mulți bărbați solizi cu brațele încărcate de pachete masive și de tablouri împachetate cu grijă. Corso se întrebă dacă Sobieski îi dăruise vreo pânză avocatei sale. Își reprimă imediat gândul sarcastic. Nu era momentul pentru prostii de-astea. Nicidecum.

Trecu de etajul doi și continuă să urce când, de la jumătatea treptelor ce duceau la etajul următor, o zări pe Claudia însăși, prin ușa întredeschisă a

unui apartament. Era așezată în salon, pe o canapea încă protejată cu pături de pâslă, și scria ceva pe ecranul telefonului. În lumina orbitoare a zilei de iarnă care pătrundea prin ferestrele încă lipsite de perdele, chipul i se profila pe fundalul azuriu al cerului cu precizia și violența tăieturilor de lamă dintr-o pânză a lui Fontana[16].

Rămase locului, admirând-o de la distanță. Fruntea bombată, de tânără încăpățânată, nasul drept care părea să vină direct din epoca binecuvântată a sculpturilor clasice grecești, buzele perfect desenate și sprâncenele arcuite, exact la limita la care ar fi putut părea mult prea dese, dar care întregeau, astfel, o impresie de eleganță extremă. Poate că ea avea o personalitate fascinantă, un trecut tulburător, un farmec personal spontan sau orice altă calitate, dar nimic din toate astea nu îl interesa pe Corso. El era vrăjit strict de frumusețea ei fizică.

Atunci când vorbea despre dragoste – un subiect pe care, în mod bizar, îl aborda îndeajuns de des –, Catherine Bompart spunea: „Bărbații sunt atrași de exterior, femeile doar de interior. Nouă ne plac fructul și savoarea lui. Bărbații se mulțumesc doar cu cojile”.

Corso se hotărî să continue să urce și își spuse, cu ochii ațintiți asupra Claudiei: *Cojile să fie, așadar*!

Atunci când îl zări, dincolo de ușa întredeschisă și de cărăușii care veneau și plecau, Claudia îi zâmbi; era ultimul lucru la care se așteptase.

Fără să vrea, încremeni în prag, iar ea îi veni în întâmpinare. Avea acea privire pierdută pe care o remarcase de mai multe ori pe parcursul procesului. Avocata cea hotărâtă, manipulatoare și infailibilă avea uneori în ochi expresia cuiva care acționează potrivit impulsurilor de moment, oscilând între surpriză și incertitudine.

Îi adresă câteva cuvinte de bun-venit, apoi îl invită în salon și dispăru în bucătărie să facă un ceai. Atitudinea ei i se părea din ce în ce mai ciudată.

Era o încăpere mică, dar făcea parte dintr-un apartament vast, poate chiar situat pe două niveluri. Tavanul era înalt, iar asta făcea ca spațiile să pară mai înguste decât erau. Deocamdată, mobilierul nu părea așezat la locul lui, ci dispus relativ aleatoriu: o canapea, o comodă, un corp cu sertare, toate aparținând unui stil clasic pe care nu reuși să-l identifice.

— Ia loc, îi porunci ea, revenind cu o tavă pe care se aflau un ceainic și două căni.

Îl tutuia din nou. De astă dată, alese să considere acest mod de adresare drept un semn de prietenie. Alese un fotoliu cu brațele sculptate din lemn

aurit, plin de ornamente, și o privi cum servea ceaiul. Așezată pe o canapea de catifea roșie, Claudia nu părea deloc afectată de moartea lui Sobieski, dar Corso nu se lăsă indus în eroare: femeia aceasta nu era genul care-și exteriorizează sentimentele. Sângele ei austriac se vădea în această privință, determinând-o să-și interiorizeze emoțiile.

— Ce naiba cauți aici? îl întrebă ea, bine dispusă.

— Voiam să-ți prezint condoleanțele mele.

Ea încremeni, cu ceainicul în mână, la jumătatea gestului abia început.

— Nu am de gând să jucăm jocul ăsta.

— Nu mă joc.

— Dac-ai fost în stare să vii până la mine acasă ca să-ți bați joc…

— Nu. Vorbesc serios. Nu mi-am dorit acest deznodământ. Asta am venit să-ți spun.

— De fapt, te-ai întors la locul faptei.

— Care faptă?

— Prin mine, l-ai ucis pe Sobieski.

El dădu să se ridice. Ea îl apucă de mână și-l obligă să-și reia locul. Se lăsă în voia ei. În sinea sa, se văzu nevoit să recunoască că atingerea îl făcuse să i se taie picioarele.

— N-am avut nimic de-a face cu sinuciderea lui Sobieski, mormăi el.

— Ți-ai jucat doar rolul până la capăt. Iar eu n-am reușit să dejoc înscenarea căreia i-a căzut victimă.

— Încă mai crezi în existența unei înscenări?

— Nu-mi spune că încă mai ești convins că el a fost ucigașul, îi replică ea, întinzându-i o cană cu ceai.

Pentru a câștiga timp să găsească răspunsul potrivit, Corso își roti privirea, studiind decorul: diverse obiecte vechi – o vază antică, o sculptură primitivă, albume de artă – erau așezate pe mobile sau direct pe podea. Era greu să ghicești dacă nu-și găsiseră încă un loc al lor sau dacă, dimpotrivă, fiecare obiect era exact unde trebuia să se afle în această dezordine studiată.

Claudia, cu cealaltă ceașcă de ceai în mână, își întinse brațul pe spătarul canapelei și-și ridică picioarele goale sub fund. Purta o pereche de blugi și un pulover, o ținută simplă, dar care-i venea de minune. Poziția ei relaxată contrasta violent cu imaginea avocatei din sala de tribunal, rece și radiind voință, dar se potrivea de minune cu aburul ce se înălța în volute din cănile fierbinți.

Ca să-și găsească o ocupație, Corso duse ceașca la buze: era o infuzie de ceai verde, care preschimba pe dată amărăciunea în ceva blând și melancolic, o savoare menită să dea dependență, la fel ca drogurile sau sexul.

— Ei, când ai de gând să-mi spui? întrebă ea.

— Ce să îți spun?

— Să-mi mărturisești că ești nebun după mine.

86.

Ar fi putut părea o întrebare plină de cruzime, dar Corso nu o percepu ca atare. Claudia Muller era atât de obișnuită cu afacerile criminale, cu bărbații care-și fac nevestele felii, cu nebunii care-și violează victimele până când le omoară, cu monștri care chinuie copii, încât sentimentele firești, pasiunea dragostei sau suferința din cauza ei îi păreau doar niște glume și nu putea să vorbească despre acestea decât cu un dram de ironie.

Adoptă și el același ton amuzat, încărcat de cinism:

— Mă declar vinovat.

Ea se îndreptă, își așeză ceașca pe măsuța scundă și se aplecă spre el pe deasupra acesteia. Rezemându-și o mână pe spătarul fotoliului în care era așezat Corso, se apropie până când doar câțiva centimetri le mai despărțeau chipurile.

— În cazul ăsta, țin să-ți spun că n-ai nicio șansă.

Din nou, spusele ei nu erau o dovadă de cruzime, ci fuseseră rostite pe un ton neutru, rece, neimplicat. Ca și cum ar fi declarat: „Acuzațiile la adresa clientului meu nu au nicio bază legală".

— De ce nu? întrebă el prostește și simțindu-se, în mod paradoxal, oarecum ușurat.

Ea se așeză din nou pe canapea.

— Inima mea aparține altcuiva, cum se spune în romanele roz.

„Romanele roz": o expresie categoric demodată, pe care Barbie o folosea des, adăugând însă „roz, culoarea unui cur", argumentând astfel faptul că literatura de gen devenise, în mare măsură, pornografie abia mascată.

— Sobieski?

Claudia păstră tăcerea. Așa cum se întâmplă adesea, prima ipoteză se dovedea, iată, cea adevărată. Avocata nu era cu nimic mai presus de toate

acele aiurite care corespondează cu ucigașii în serie aflați în pușcărie, declarându-le iubirea lor veșnică.

Stéphane lăsă tăcerea să se prelungească. Din propria experiență, știa că aceasta era cea mai bună metodă pentru a-și face interlocutorul să mărturisească ceea ce avea de mărturisit.

— L-am descoperit prin picturile sale, începu ea, într-un târziu. Aparțin acelui mediu pe care tu îl detești cu atâta patimă, cel al burghezilor intelectuali care nu mai știu împotriva cui să-și îndrepte revolta, câtă vreme ei sunt cei aflați la putere, ei înșiși alcătuind ordinea împotriva căreia ar vrea să se revolte. Sobieski era un miracol. Lumea vedea în el un Jean Genet sau un Lucian Freud. Eu însă îl iubeam pe pictor, nu cunoșteam omul. În cele din urmă, drumurile ni s-au încrucișat în 2015, la un simpozion consacrat condițiilor de detenție ale condamnaților la pedepse pe termen lung.

Probabil că Sobieski era ca un mic suveran al acestui gen de sindrofii. Era individul care văzuse tot, trăise totul pe propria piele și era capabil să peroreze la subiect până-n zori.

— N-am mai întâlnit în viața mea o ființă atât de antipatică, urmă ea, cu o grimasă ciudată. Și totuși, sub învelișul lui de coiot malformat, drogat de dimineața până seara, am simțit ceva aparte. O ființă pierdută, sfărâmată, care se aruncase orbește în pictură, în droguri și în sex ca să uite gaura neagră a celor șaptesprezece ani petrecuți după gratii.

— Puștoaica de la Hôpitaux-Neufs a pierdut mult mai mult de-atât, replică el, asumându-și rolul său predestinat, de polițist cu idei de dreapta.

Claudia zâmbi și îl îmbrânci în joacă.

— Las-o moartă, tovarășe! Nu suntem aici să ne luăm la harță.

— L-ai mai revăzut ulterior?

— Nu, niciodată. Am rămas doar cu această primă impresie. Apoi s-a întâmplat povestea de la *Squonk.* Mi-am luat servieta și i-am făcut o vizită la pușcărie. Știam că toți prietenii și aliații de conjunctură aveau să-i întoarcă spatele și că avocatul său nu putea să facă față unui astfel de caz.

— Era exact genul tău: un individ singur împotriva lumii întregi.

Avocata ridică din umeri.

— Un lucru mi s-a părut limpede: întreaga suflare urma să vrea capul recidivistului.

Discursul Claudiei se baza pe clișeul: „Fiecare om merită o a doua șansă” – o generozitate afectată care nu te costă nimic, mai ales când locuiești în

cartierul Elysée.

— Am constatat cu surprindere că își amintea de mine.

Corso i-ar fi putut explica foarte simplu: nici măcar Sobieski, care nu era în stare să vadă mai departe decât lungimea propriului mădular, n-ar fi putut uita o frumusețe ca a ei. La urma urmei, în calitate de pictor, avea un simț estetic dezvoltat.

— Mi-a acordat imediat încrederea lui și am pregătit împreună strategia de apărare. De-a lungul întâlnirilor noastre, am reușit să descopăr acel om frânt de soartă pe care îl intuisem. Carapacea agresivă și diformă, de geniu provocator și libidinos, era doar o fațadă. Adevărata fire a lui Sobieski era cea pe care o percepeai la prima vedere, în silueta lui famelică, tocită până la os. În picturile sale tragice, care veneau din moarte și din râul de…

— E absolut seducător felul în care mi-l descrii.

— Nu mai face pe prostul! Îți vorbesc de fragilitatea interioară a unui om care…

— Sincer, interiorul lui Sobieski nu e de natură să mă inspire să visez.

— O femeie simte nevoia să admire un bărbat.

Claudia părea hotărâtă să-l scoată din pepeni.

— Ce dracu' găseai de admirat la el? izbucni Corso. Vulgaritatea lui? Priapismul? Patima pentru droguri sau trecutul lui criminal?

— În primul rând, picturile sale.

— Cele originale sau falsurile?

Corso își regretă imediat împunsătura. Se înțeleseseră să lase deoparte sarcasmul.

— Un lucru e cert: de-a lungul anului care-a trecut m-am atașat cu adevărat de el.

— Poate ar fi trebuit să vă căsătoriți.

— Nu te juca cu durerea mea, Corso! Sobieski tocmai a murit.

— De ce îmi povestești toate astea?

— Fiindcă nu vreau să-ți faci niciun fel de iluzii: în viața mea nu e loc pentru tine. Nu în calitatea pe care ți-ai dori-o tu.

Confruntat cu sinceritatea ei, Corso nu putu decât să zâmbească.

— Măcar știm cum stau lucrurile.

— Mă voi ocupa de funeralii și voi fi singură la mormântul lui.

Claudia stătea acum țeapănă, cu spatele drept, cu palmele împreunate între genunchi. Abia în clipa aceea în mintea lui Corso se aprinse o luminiță: femeia juca teatru. De fapt, urmărea altceva.

— Ce-ar fi să termini cu mascarada asta? întrebă el, brutal.
— Despre ce mascaradă vorbești?
— Toate poveștile astea sentimentale, mărturisirea ta, aerele tale de văduvă neconsolată… Credeam că merit ceva mai mult.
Claudia se ridică. Își vârî mâinile în buzunarele blugilor și se proțăpi în fața ferestrei.
— Vreau ca noi doi să redeschidem ancheta. Tu și cu mine.
— Care anchetă?
Ea se întoarse cu fața către el. Soarele pătrundea prin fereastră și o învăluia într-o aură orbitoare.
— Vreau să o luăm de la capăt cu întreg procesul de instrumentare a dosarului.
El se ridică din fotoliu și se apropie de ea.
— Ai luat-o razna?
Ea făcu un pas înainte și el se opri: atracția pe care o resimțea față de ea era atât de puternică încât, în mod paradoxal, îl determina să reacționeze exact pe dos.
— M-am gândit mult, Corso. Ne-am înșelat. Ucigașul n-a fost nici Sobieski și nici Perez.
— I-auzi!
— Ceva ne scapă.
Ar fi putut fi o bună ocazie să se apropie de ea. Dar ar fi fost o apropiere bazată pe o neînțelegere: avocata voia doar să dovedească nevinovăția lui Sobieski ca apoi să poată trăi fericită cu fantoma acestuia în minte. Nu-i va oferi ocazia.
— Pentru mine acesta e un capitol încheiat, Claudia.
Ea se mulțumi să râdă și se întoarse din nou spre fereastră. De astă dată, Corso înaintă fără ezitare spre ea și se aplecă peste umărul ei.
— Sobieski e mort, îi șopti el la ureche. S-a spânzurat, iar nodul cablului era identic cu cele făcute de ucigaş. S-a terminat, Claudia.
— Nu pot să cred că te lași dus de nas cu asemenea „dovezi”.
— Du-te naibii!
Îi întoarse spatele și porni spre ieșire. Muncitorii angajați pentru mutare tocmai depuneau pe palier o măsuță rotundă. Se pregătea să treacă pragul, când ea îl ajunse din urmă.
— Ajută-mă, Corso! Ancheta nu s-a terminat!

— Dacă n-ai proveni din protipendada austriacă și n-ai fi fost crescută în puf, ai ști că, de fapt, nimic nu se termină cu adevărat niciodată. Va trebui să înveți să trăiești cu toată afacerea asta, ca și când ai avea un bolovan în stomac.

Ea i-o luă înainte, blocându-i ieșirea.

— N-ai înțeles nimic din povestea asta, Corso. Știi ce s-a întâmplat, de fapt, în tunel, în Canalul Mânecii, când îl urmăreai pe Sobieski?

Polițistul mai că uitase de acea urmărire atât de ciudată.

— Sobieski tocmai își livra marfa. Pânza pe care o terminase în noaptea morții Sophiei Sereys. Schimbul s-a făcut acolo, în tunel. Pe teren neutru.

Într-o străfulgerare de gând, Corso revăzu silueta pictorului din ziua aceea: pălăria, rucsacul pe care era fixat un izopren rulat. Atunci când îl reperase din nou pe Sobieski, la Blackpool, sulul de izopren dispăruse.

Cum de-i scăpase un asemenea detaliu?

87.

După vizita la Claudia Muller, Corso se trezi infectat cu două virusuri.

Cel dintâi era cel al decepției amoroase. O rană deschisă care avea să se vindece numai odată cu trecerea timpului. Corso o îndura cu stoicism, reușind să-și șteargă puțin câte puțin din minte imaginea avocatei, pe măsură ce găsea tot mai multe motive raționale s-o dea uitării. Trebuia să se concentreze asupra lui Thaddée și să se mulțumească cu Miss Béret.

Celălalt virus, mult mai insidios, era bănuiala că ucigașul de la *Squonk* se afla încă în libertate…

Claudia nu-și făcuse iluzii, știa că Stéphane avea să refuze să o ajute. Știa însă, de asemenea, că în ciuda refuzului categoric și a resemnării lui, avea să fie de-ajuns un element infim, poate chiar un singur cuvânt, pentru ca întrebările pe care și le punea să revină la suprafață.

Povestea cu schimbul din tunelul Canalului Mânecii nu însemna mare lucru, era doar un fapt care se adăuga unei liste lungi de prilejuri în care Corso se înșelase. În zilele care urmară întâlnirii cu avocata, ideea că asasinul Sophiei Sereys și al Hélènei Desmora scăpase prin găurile năvodului reuși să se impună în mintea lui.

Nu Sobieski. Nici Perez. Altcineva.

În cele din urmă, Corso nu mai rezistă. O invită pe Barbie să bea împreună o cafea la *Soleil d'Or,* barul unde se întâlneau pe vremuri polițiștii, ca să o tragă de limbă în privința cazului Sobieski.

Barbie se arătă cu adevărat surprinsă de curiozitatea lui.

— Cazul a fost clasat.

— Da, dar asta nu înseamnă că s-a lămurit totul. În povestea asta, nimic nu-i limpede.

— Sunt de acord cu tine. Dar să știi că noi, la Omucideri, avem acum alte cadavre pe cap.

Corso încuviință, cu privirea ațintită dincolo de geam, spre traficul de pe bulevardul Saint-Michel.

— Ai mai auzit ceva noutăți despre subiect? întrebă Barbie.

Negă din cap, fără s-o privească, întrebându-se dacă ar fi meritat oare, așa cum sugerase Claudia, să ia la puricat arhivele cazului. Cunoștea însă pe de rost fiecare hârtiuță aflată acolo…

— Și Perez? întrebă el, privind în continuare mașinile care treceau.

— Bineînțeles, nu s-a mai găsit niciun indiciu, îi răspunse Barbie, pe un ton ironic. Concluzia anchetei va fi că a fost un jaf care a degenerat: măcar atâta lucru se știe, că i s-a furat portofelul.

Culmea cinismului, gândi Corso. O crimă perfectă nu ar putea fi comisă decât de către un polițist.

Întoarse capul și o privi pe Barbie mai atent. Noua funcție îi priise. Părea mai relaxată, unghiile nu îi mai erau roase și pe chip avea o expresie mai hotărâtă. În schimb, ținuta ei părea destul de neîngrijită: avea o rochie care parcă fusese croită dintr-o pătură de armată, iar bretonul îi fusese tuns cam strâmb.

— Nu-mi pari în apele tale, spuse Barbie, oarecum îngrijorată.

— Sunt în regulă.

— Cu slujba e ok?

— Rutină. Mi-am găsit un locșor călduț.

— Și Thaddée?

— E bine. Imediat după asta va trebui să merg să-l iau de la școală, adăugă Corso, aruncând o privire la ceas.

Barbie nu se lăsă îmbrobodită cu una, cu două.

— Asta ți-ai dorit, nu-i așa?

— Îți spun, totul e în regulă.

O nuanță de iritare perceptibilă în tonul lui era un indiciu limpede că lucrurile stăteau exact pe dos. Preferă însă să nu zăbovească asupra întrebării care nu-i dădea pace de câteva luni încoace: era oare făcut el pentru o viață planificată, de tată de familie?

Era oare capabil să dea uitării o serie de asasinate fără să fie sigur că-l găsise pe adevăratul ucigaș?

— Mă bucur că ne-am văzut, spuse el, ridicându-se. Data viitoare poate luăm prânzul împreună.

Barbie nu se obosi să îi răspundă. Îl cunoștea îndeajuns pe Corso ca să știe că starea de bine clamată de el era doar o fațadă. Polițistul nu reușea să uite de afacerea Sobieski și nu exista decât o singură cale ca el să se simtă împăcat: să redeschidă cutia Pandorei.

Timp de o săptămână, își interzise să o sune pe Bompart pentru a-i cere dreptul de acces la arhiva cazului. Reuși, de asemenea, să evite să se apuce să-și revadă însemnările și documentele pe care le păstrase. Obsesia însă continua să crească, precum o tumoare care i se cuibărise în minte. Se gândea neîncetat la detaliile care nu se potriveau cu ansamblul, la faptele care contraziceau concluziile anchetei, la toate acele elemente inexplicabile. *Nici Sobieski. Nici Perez*… Noaptea, când se pregătea de culcare, avea senzația că se culca în umbra unui monstru, același monstru care reușise să păcălească întreaga Franță și care, mai devreme sau mai târziu, avea să lovească din nou.

În noaptea de 14 spre 15 decembrie, soneria telefonului îl trezi din somn. Pe ecran sclipea un nume: BARBIE.

— Avem un nou cadavru, rosti ea, gâfâind. Același mod de operare, aceleași mutilări: ucigașul de la *Squonk* s-a întors.

— Tot o stripteuză?

Urmară câteva clipe de tăcere. I se păru că o aude înăbușindu-și plânsul. Nu se așteptase la o astfel de reacție din partea ei.

— Victima e Claudia Muller.

88.

Corpul neînsuflețit fusese descoperit în portul Tolbiac de către o echipă de paznici de noapte, în jurul orei 3 dimineața, în apropierea unei fabrici de

ciment, nu departe de groapa de gunoi de la Poterne des Peupliers, locul unde fusese găsit primul cadavru.

Corso condusese până acolo mecanic, ca un zombie. Miss Béret era în noaptea aceea la el și, astfel, putuse să i-l lase în grijă pe Thaddée. Cât despre el, el era într-o stare de șoc absolut.

Nu urmărise pe cine trebuia, nu fusese capabil să împiedice comiterea crimelor, ba, mai rău, provocase el însuși alte morți. Iar acum, într-un fel sau altul, contribuise și la asasinarea Claudiei Muller.

De ce tocmai ea? Fiindcă fusese implicată în cazul crimelor de la *Squonk*? Fiindcă își pusese în minte să redeschidă ancheta? De unde să fi știut ucigașul una ca asta? Sau erau la mijloc anumite păcate anterioare, de care Corso nu avea cunoștință? Urmărea oare criminalul să-l provoace pe el, polițistul care condusese ancheta? Ar fi fost absurd: la urma urmei, Corso nu putea fi considerat cu adevărat o amenințare. De la prima crimă, cea din iunie 2016, Corso nu făcuse altceva decât să o apuce mereu pe pista greșită.

Ajungând la marginea portului Tolbiac, senzația de irealitate pe care o resimțea deveni și mai acută: un halou violaceu se înălța de pe maluri, ca și cum o lampă uriașă cu ultraviolete se pregătea să prăjească un milion de țânțari deodată.

Parcă mașina, își arătă legitimația santinelelor și coborî rampa pietruită care ducea pe mal. Înțelese în acel moment de unde venea acea lumină violet. Fabrica de ciment, o clădire monumentală, era dominată de un turn de stocare uriaș, un monolit neverosimil de mare, iluminat pe toată înălțimea de leduri care-și schimbau culoarea într-un ritm regulat.

Zări un grup de polițiști în civil la baza structurii masive, unde luminile acesteia se amestecau cu cele ale girofarurilor mașinilor de poliție. De fiecare dată când lucirile albastre se intersectau cu luminițele led, razele focalizate de lumină păreau să se împrăștie în mii de scântei, precum licuricii într-o auroră boreală.

Corso privea fascinat fenomenul luminos, incapabil, în șocul care-l stăpânea, să-l proceseze. Lumea sa interioară fusese spulberată. Cât despre cea exterioară, nu reușea decât să o contemple năucit.

— Vrei să vezi cadavrul?

Corso tresări. Barbie se afla în fața sa, scăldată în lumina turnului, care se schimbase de-acum în verde. Fața îi părea palidă, spectrală. *Ați cam îmbătrânit, doamna șef de echipa…*

— Sunteți siguri că ea e? întrebă Corso.
— N-avem nicio îndoială. Însă, la fel ca în celelalte cazuri, nu am găsit acte și nici haine.
Lumina redeveni albastră. Intrară în zona delimitată drept scenă a crimei, dincolo de turnul de stocare. Luminile albastre lăsară loc strălucirii albe, orbitoare, a proiectoarelor instalate de cei de la Tehnic. Deasupra scenei propriu-zise fusese înălțat un cort, pentru ca priveliștea să poată fi ferită de ochii celor ce s-ar fi aflat pe cheiul de deasupra. În ciuda orei matinale, se strânseseră deja câțiva gură-cască și petrecăreți întârziați care, cu siguranță, nu pierdeau ocazia să se lanseze în ipoteze privind cele întâmplate.
— Ia trimiteți-i la plimbare pe idioții ăia! rosti Corso, iritat, înainte de a intra în cort.
Barbie încuviință din cap cu indulgență: Corso uitase că nu avea niciun fel de autoritate aici.
— Urmează să ne ocupăm și de asta, dar nu putem să ne permitem să blocăm accesul pe întregul chei. Ești pregătit?
— Nu mă lua drept un începător, te rog.
Se strecurară sub pânza cortului în timp ce-și puneau mănuși de protecție hipoalergenice. Corso, a cărui minte lucra pe pilot automat în acele momente, remarcă un detaliu stupid, și anume că mănușile se asortau cu haloul de lumină din jurul turnului de stocare, care revenise la violaceul inițial.
La sosirea lor, tehnicienii se dădură la o parte, iar Corso constată – din nou, o observație absurdă – că siluetele lor albe contrastau frumos cu fundalul întunecat. Polițiștii de la Tehnic transformaseră locul faptei în scena unei performanțe artistice…
Ajungând în apropierea cadavrului, Corso deveni brusc conștient că imaginea acestuia avea să-l urmărească până când își va da obștescul sfârșit. Chipul Claudiei era schimonosit într-un strigăt mut, obscen, care-i despica obrajii până la urechi. Spre deosebire de cazurile precedente, nu avea ochii injectați de sânge, dar nici măcar criminalul nu putea controla fiecare detaliu mărunt. Din acest punct de vedere, Claudia reușise să-i scape.
Dar nu și din celelalte. Era pe trei sferturi întoarsă cu fața în jos, chircită pe suprafața de asfalt.
— Poziția corpului e diferită fiindcă i-a făcut vânt din înaltul silozului, repetă Barbie.
— Suntem siguri de asta?

— Am urcat până acolo. În ciuda ploii, pe acoperiș pot fi văzute încă urmele de sânge. De altfel, ușa care blochează accesul la scara de urcare în turn a fost forțată. Criminalul și-a executat ritualul de sacrificare acolo sus, iar apoi și-a azvârlit victima din înaltul turnului.

— De ce?

— De ce credem noi că a făcut asta? Sau de ce a făcut-o?

— Nu mă mai aburi!

Barbie oftă.

— Intenția lui a fost, probabil, s-o expună pe acoperișul turnului însă, dintr-un motiv sau altul, i-a făcut vânt de acolo. E posibil și ca trupul să fi alunecat în gol, acoperișul e bombat. Sau poate că victima era încă în viață și s-a zbătut, până când a căzut. Vom afla, poate, un răspuns în urma autopsiei.

— Dacă există sânge, vor fi cu siguranță și alte urme, amprente…

— Tocmai asta-i: nu există. E incredibil! Nu știu cum s-a descurcat individul, dar n-a lăsat absolut nicio urmă, de parcă ar fi acționat în stare de levitație, fără să atingă acoperișul. Avem cu adevărat de a face cu…

Corso nu o mai asculta. Privirea îi era ațintită asupra semilunii de carne și sânge negru, închegat, care era gura Claudiei. Îi venea să se arunce în genunchi și să-i ceară iertare. Ultima imagine a ei încă în viață, scăldată în soarele care pătrundea prin fereastra salonului, nu înceta să se suprapună peste această scenă de coșmar, iar lucrul ăsta îi scurtcircuita mintea.

— Am ordonat să fie ridicat cadavrul, continuă Barbie. Prelevarea de probe s-a încheiat și acum am avea nevoie de puțin noroc ca de aer. Și totuși, n-avem niciun motiv să sperăm că de data asta ar fi făcut vreo greșeală, în afară de căderea cadavrului. S-ar putea să fi fost surprins și să fi lăsat vreo urmă, ceva… Dar nu prea cred.

Corso privea în continuare cadavrul, coloana vertebrală ieșită nefiresc în evidență, membrele răsucite legate cu piese de lenjerie, gâtul umflat de piatra înfundată acolo. Se gândi, într-un context cu totul nepotrivit, că avusese un trup frumos, subțire, palid, de-o armonie arogantă. Un trup care i se potrivea.

Apoi, privirea polițistului reveni la fața tăiată în două de rânjetul care părea gata să înghită noaptea cu totul, pe polițiștii cei neputincioși și toată energia zadarnică pe care aceștia aveau să o consume. Rânjetul acesta era asemenea unei găuri negre, atât de vast, atât de puternic, încât nimeni,

niciodată, n-avea să smulgă din el nici cea mai mică rază de lumină, nici măcar un crâmpei de adevăr.

— Ați început să puneți întrebări?

— Deocamdată, nimeni nu ne-a putut spune cum și-a petrecut seara. Ultima persoană cu care a vorbit a fost secretara ei, în jurul orei 19. Se pare că a rămas acasă să termine de aranjat prin noul apartament.

Zugrăveala proaspătă de pe pereții apartamentului, mobilierul încă împachetat, obiectele depozitate provizoriu care urmau să fie răspândite în diferitele încăperi. Fără îndoială, Claudia își dorise o schimbare de decor, pentru a o lua de la capăt după încheierea afacerii Sobieski. Însă își dăduse seama că nu putea să-și vadă de viață până când adevărul nu avea să fie scos la iveală.

Cei de la pompe funebre își făcură apariția, aducând cu ei giulgiul, a cărui etichetă de identificare strălucea în lumina proiectoarelor. Nu mai rămânea decât să fie ridicat cadavrul, iar Corso nu voia să asiste la așa ceva.

— Crezi că ți se va încredința cazul? întrebă el, ieșind din cort.

— Fără îndoială, îi răspunse Barbie. Aștept acum sosirea procurorului-adjunct. Eram de serviciu în momentul descoperirii cadavrului, iar experiența pe care o am mă califică pentru…

— Sună-mă mâine dimineață. Vreau să fiu la curent cu absolut tot.

Apoi îi întoarse spatele și porni în fugă spre monolitul albăstriu care amintea de-o navă spațială suspendată în noaptea înghețată.

Urcând treptele de piatră, primul gând rațional care-i trecu prin minte nu era tocmai unul cu care i-ar fi venit să se laude: într-un acces de lașitate, se bucură că nu era el cel care avea să le telefoneze părinților Claudiei să le dea cumplita veste. Trăia înconjurat de violență, dar nu-i convenea deloc ideea de-a face pe cioclul.

Urcă în mașină și demară brutal, gonind de-a lungul cheiurilor, fără să se oprească la niciun semafor. Ajuns la Notre-dame, parcă, își luă telefonul și o sună pe Catherine Bompart:

— Ai aflat?

— Îmi pare rău. Chiar îmi…

— Vreau să revin la Omucideri.

— Când?

— Acum.

89.

Bineînțeles, ceea ce-și dorea Corso nu era chiar așa de simplu de îndeplinit. Nici măcar Catherine Bompart nu avea asemenea puteri magice.

Corso se văzu nevoit să completeze o mulțime de formulare, să alerge de la un birou la altul, să-și explice în repetate rânduri motivele și să aștepte, la fel ca toată lumea, să-i vină rândul pentru a-i fi luată în considerare candidatura. Avea să-i fie fără îndoială, acceptată, dar acest lucru urma să se întâmple prea târziu pentru ca el să mai prindă ancheta în cazul uciderii Claudiei.

Se hotărî să-și schimbe strategia. Se oferi să o ajute pe Barbie, în calitate de adjunct. Ea nu fu însă prea încântată de propunere. Era de-acum șefă de echipă, nu avea nevoie să fie ținută de mână. În plus, situația era și-așa îndeajuns de tensionată. În ciuda eforturilor ei, nu reușise să ascundă presei vestea despre noua crimă și despre modul de operare care reproducea în detaliu așa-numitele crime ale „călăului de la *Squonk*”*,* un caz presupus încheiat odată cu deznodământul procesului din noiembrie și cu sinuciderea vinovatului…

În acest context, Barbie s-ar fi lipsit cu mare drag de ghiuleaua legată de picior care ar fi fost Corso. Lui îi lipsea obiectivitatea în raport cu victima, avea o mulțime de bube în cap (inclusiv uciderea lui Alfonso Perez) și o percepție asupra situației pervertită total de numeroasele rateuri de până atunci… Prea visceral, insuficient de cerebral, așa era Corso acum. Bineînțeles, n-avea niciun drept să intervină, indiferent la ce nivel, în procedura de instrumentare a cazului. Era o oaie neagră și, în egală măsură, o povară.

Dar chiar dacă ar fi fost posibil ca Stéphane Corso să fie transferat imediat la Brigada Omucideri, ancheta în curs nu i-ar fi fost, cu siguranță, încredințată. În definitiv, această nouă crimă era dovada supremă a incompetenței sale: se înșelase pe toată linia.

— Cunosc cazul mai bine decât oricine altcineva, insistase el.

— Puțin prea bine, aș zice, îi replicase Barbie.

— Nu încerca să mi-o tragi pe la spate, ai nevoie de mine! La dracu’, nu sunt nici pensionar și nici țicnit!

Fără prea mare tragere de inimă, Barbie acceptă să-i transmită elementele descoperite pe parcursul anchetei, în schimbul promisiunii de a nu pune

piciorul pe la sediul poliției și de a nu încerca să intervină în vreun fel. Avea să fie doar un consultant neoficial, ba chiar unul secret.

Corso acceptă starea de fapt, căci nu avea de ales. După două zile, constată că nu rămăsese mare lucru de analizat. Ancheta fusese reluată de la zero și acolo rămăsese. Îl încerca acum o impresie sinistră de déjà-vu și de neputință cronică.

În 14 decembrie, Claudia Muller plecase de la cabinetul său în jurul orei 16 pentru a lucra la amenajarea noului ei apartament. Își sunase asistenta la ora 19 și 10 minute. Apoi, nicio veste. Exact la fel ca Sophie Sereys și Hélène Desmora, se făcuse nevăzută și reapăruse ulterior pe mal, în portul Tolbiac, goală, imobilizată și desfigurată.

De fapt, ancheta stătea chiar mai prost decât la început: se atinsese un punct mort, în care tot ceea ce ar fi putut fi încercat fusese deja încercat. Niciun indiciu nou, nicio posibilă nouă pistă nu se arătase echipei lui Barbie, care se vedea nevoită să constate că fiecare etapă a investigației, realizată ca la carte, se dovedea un nou eșec. Nu aveau nimic.

În urma autopsiei se constatase că avocata nu murise asfixiată, ci o ucisese căderea. Ucigașul nu avusese timp s-o strângă de gât. Totul părea să indice că ea se zbătuse și căzuse peste balustradă, rupându-și vertebrele cervicale la contactul cu asfaltul; turnul de stocare avea peste douăzeci de metri înălțime.

În privința ucigașului nu aveau nimic. Niciun fel de amprente sau urme organice. Niciun martor, nici vreo înregistrare a unei camere de luat vederi. Niciun element din viața de fiecare zi a Claudiei nu indica vreo prezență suspectă. Avocata ducea o existență sihastră, chiar și mutarea în noul său apartament fusese doar un soi de călătorie în propria lume interioară, cu cărțile, cu filmele și cu tablourile ei cu tot. Nu exista niciun amant în peisaj. Nu avea nici rude și nici prieteni la Paris. Părinții ei, austrieci, locuiau la Viena. Era o singuratică ce-și alesese drept vocație apărarea celor mai abjecți criminali și a celor mai demne de dispreț cauze.

Corso nu reușea să înțeleagă cum de o femeie ca ea, care se scufundase până la gât în afacerea Sobieski, să lăsase luată prin surprindere. Cunoștea la perfecție modul de operare al asasinului, știa că acesta își răpea victimele – sau le atrăgea, oare? – fără să lase nicio urmă. Cum de se lăsase prinsă? *Imposibil.* Claudia nu era născută ieri și fusese pregătită psihologic după ce studiase atâta vreme acest caz, care o obsedase vreme de un an și încă o mai urmărea. La primul semn suspect, ar fi reacționat.

Corso trase de aici o concluzie: își cunoștea agresorul și avusese încredere în acesta. Cel sau cea care o vizitase în acea noapte era mai presus de orice bănuială…

În seara zilei de 17 decembrie, Barbie îl sună să-l anunțe că trupul neînsuflețit fusese în sfârșit încredințat familiei, după mai bine de cincizeci de ore de autopsie, examene și analize de tot felul. Părinții ei hotărâseră s-o înmormânteze la Paris, la cimitirul din Passy.

— Când se va întâmpla asta?

— Mâine dimineață, la ora unsprezece.

90.

Cimitirul din Passy e echivalentul funerar al unui cartier de lux. Sunt aproximativ 2 600 de morminte, cea mai mare densitate de „populație" pe metru pătrat dintre toate cimitirele pariziene. O pleiadă de celebrități sunt înhumate aici, în vârful unei coline care domină piața Trocadéro.

În fața porții uriașe în stil Art Déco, polițistul ezită, înainte de a intra în cimitir. Dacă avea să fie recunoscut de familie sau de oricare dintre participanții la funeralii, urma să sfârșească spânzurat de vreunul dintre castanii care umbreau cimitirul. La urma urmei, el era cel care se înșelase în privința ucigașului, el îl băgase la zdup pe clientul Claudiei și, indirect, îi dăduse asasinului ideea s-o sacrifice pe tânăra avocată. *Haide*, *Corso*, *ai văzut tu altele și mai și…*

Printr-o ironie a unei naturi indiferente, vremea era superbă. Scăldate în soare, crucile și pietrele de mormânt străluceau ca tot atâtea creste de valuri perlate. Nicio adiere de vânt nu tulbura această dimineață perfectă, iar albastrul de-o puritate similară cu a unui precipitat într-o reacție chimică îi amintea de ultima sa întâlnire cu Claudia.

Cu mâinile-n buzunare, Corso porni în căutarea locului unde avea să se desfășoare ceremonia. Trecu pe lângă mausolee albe cu aspect de temple antice, pe lângă pavilioane cu vitralii reprezentând îngeri sau fecioare, care păreau furate dintr-o catedrală, pe lângă capele extravagante care multiplicau exagerat o ornamentație barocă…

Claudia ar fi detestat acest decor. Pătimașa adeptă a unei justiții egale pentru toți n-ar fi acceptat să fie vârâtă cu de-a sila într-un loc care i-ar fi amintit de originile-i burgheze.

Reperă, în sfârșit, un grup de oameni în doliu, care păreau schițați în cărbune pe o coală albă. Se apropie cu prudență, până când își dădu seama că toți cei prezenți erau vienezi, așadar nu risca să fie recunoscut. Claudia nu avusese prieteni, însă, iată, avea o familie. Figuri solemne, cu trăsături nobile și expresii rezervate pe chipuri. Discursuri în limba germană, marcate de stranii cadențe. Nu mai lipsea decât o ramă aurită și cineva care să imortalizeze scena din fața gropii, pentru albumul de familie.

Barbie îi promisese că urma să aibă grijă ca la înmormântare să nu aibă acces presa și nici vreun gură-cască. Se ținuse de cuvânt: lăsase să scape în mod deliberat o informație eronată, conform căreia Claudiei Muller, fiind de naționalitate austriacă, părinții îi repatriaseră corpul pentru a fi înmormântat la Viena.

Austriecii aceștia nu credeau, se pare, în Dumnezeu. Nici urmă de vreun preot sau alt reprezentant al vreunui cult. Niciun ritual liturgic în jurul catafalcului, doar o atmosferă de profundă reculegere care, la drept vorbind, valora mai mult decât niște rugăciuni. Corso îi privea și era uimit de asemănarea dintre acești oameni: același gen de haine negre croite elegant, aceleași chipuri dăltuite parcă în marmură albă. O bună parte din înalta societate vieneză călătorise până aici să ia parte la înmormântare și, judecând după înfățișarea lor, toți păreau creați după același șablon.

Polițistul tocmai se întreba care era oare mama Claudiei, când o femeie scundă și fragilă înaintă câțiva pași. Ignoră pupitrul rezervat oratorului și se opri în apropierea gropii. În spatele ei se postă un individ masiv, cu aere de dur, care părea să fie distribuit în rolul gărzii de corp: tatăl.

Deși scundă și rotunjoară, doamna Muller avea destule în comun cu răposata: același gen de trăsături pure, desenate cu mână sigură, care-și desfășurau armonia pe întreaga față, până la tâmple. Asemenea Claudiei, își purta părul negru strâns la spate. O frumusețe palidă, seacă, amintind de gustul amar și sacru al ostiei de împărtășanie.

Prezența acestei femei îl îngheță pe Corso. Se temu ca nu cumva să-i întâlnească privirea, dar ea – își ținea pleoapele plecate și ochii în pământ. Mâinile le avea împreunate în față și nu purta palton sau vreo poșetă. Doar o rochie neagră care, în simplitatea ei, aducea aminte de veșmintele pe care le purtau condamnatele la arderea pe rug, îmbibate-n sulf, ca să ia foc cât mai repede.

Femeia începu să recite din memorie, cu ochii și vocea îndreptate, la unison, spre interior, nu spre lume:

Hasta te creo dueña del universo
Te traeré de las montañas flores alegres, copihues,
avellanas oscuras, y cestas silvestres de besos.
Quiero hacer contigo
Io que la primavera hace con las cerezos.[17]

Corso nu se așteptase să audă aici versuri în spaniolă, dar recunoscu de îndată cele mai celebre versuri dintre cele douăzeci de poeme de dragoste (și de tinerețe) ale lui Pablo Neruda. *Vreau să fac cu tine/ ce face primăvara cu cireșii…*

Această mamă, cu sufletul zdrobit de durere, îi adresa așadar un poem de dragoste, plin de senzualitate, fiicei sale. Fără îndoială, Claudia întorsese spatele familiei. Pentru a-i uita pe ai săi – și pentru a-i sfida, probabil – se instalase la Paris și devenise sfânta ocrotitoare a criminalilor.

Brusc, Stéphane recunoscu câteva dintre chipurile din mulțime. Până la urmă, se pare că nu erau doar austrieci în acest cimitir, iar Barbie nu reușise să evite propagarea informațiilor corecte privind înmormântarea în rândul „amicilor" lui Sobieski: intelectuali, politicieni, artiști care tăcuseră discret atunci când vinovăția pictorului fusese scoasă la lumină. Iată că aceștia ieșiseră din găurile lor de șobolani în care stătuseră ascunși, acum când nevinovăția acestuia fusese dovedită.

Corso îi văzu schimbând vorbe-ntre ei, în șoaptă. Îl zăriseră, își recunoscuseră inamicul comun tradițional: polițistul fascist, care comisese greșeală după greșeală. Cel care nu înțelesese nimic. Cel care crezuse că rezolvase cazul, când adevăratul ucigaș era încă liber și se pregătea să ucidă din nou…

Din fericire, niciunul dintre militanții aici prezenți nu avu ocazia să rostească vreun discurs; era o înmormântare în stil austriac. Altfel, ar fi avut parte, după toate probabilitățile, de sfânta indignare devenită deja un clișeu: Claudia, avocata valoroasă, sacrificată de poliția limitată în gândire și de justiția cea oarbă; Sobieski, cel împins la sinucidere de o societate care nu îl înțelegea etc.

Participanții defilau acum pe lângă groapă, aruncând câte-un trandafir alb pe capacul sicriului care fusese deja coborât în adânc. Preferă să se retragă la o oarecare distanță, la adăpostul unor cripte: el nu avea nici vreun trandafir în mână și niciun motiv legitim să se afle acolo. Nici nu putea fi

vorba să-și exprime condoleanțele către părinți sau altcineva dintre cei de lângă mormânt. „Prietenii” lui Sobieski începuseră să-i arunce priviri amenințătoare…

Se pregătea de plecare când remarcă o figură care nu se potrivea câtuși de puțin cu restul peisajului. Absolut deloc. Se retrase la adăpostul unei stele funerare și așteptă să se risipească mulțimea. N-avea să plece din cimitir înainte să obțină o explicație a acelei prezențe total nepotrivite.

91.

— Ce naiba cauți aici?

Corso țâșnise din ascunzătoare după ce marea majoritate a participanților la înmormântare plecaseră. I se adresa unui individ mărunțel, care urma cortegiul la oarecare distanță. Avusese nevoie de câteva secunde să-l identifice, dar acum era sigur: tipul era polițist. Mai exact, făcea parte din serviciul de Identificare Judiciară.

Și mai exact, era individul cu freză de figurină *Playmobil* și mutră de dovleac care-i arătase primele pânze rechiziționate în atelierul lui Sobieski, cele care, la vremea respectivă, se presupunea că aveau să-l înfunde pe pictor și care se dovediseră doar niște copii după fotografiile vândute de către Ludo, cel din Toulouse.

— Eu…

— Amintește-mi cum te cheamă!

— Sunt locotenentul Philippe Marquet.

— Și ce cauți aici?

Marquet arunca priviri disperate în direcția cortegiului care se îndepărta. Sfârși prin a rosti pe un ton ce se voia ferm:

— Claudia mi-era prietenă.

— Unde ai cunoscut-o?

— Ne-am întâlnit în circumstanțe profesionale.

— Identificarea Judiciară e un serviciu tehnic, n-are nicio treabă cu avocații.

— Claudia a avut o autorizație din partea judecătorului să recupereze anumite eșantioane. La IJ, eu mă ocup de conservarea probelor organice. Le colectez, le trimit la analize, le recepționez la returnare și le arhivez.

Marquet avea exact expresia celor care intră în sediul poliției în calitate de martori și rămân acolo în calitate de principali acuzați în dosar.

— Când s-a întâmplat asta?

— Cred că… acum doi ani.

— Despre ce dosar era vorba?

— Nu… Nu-mi mai amintesc.

Prima minciună. Corso nu se osteni să-i spună că avea să-i verifice spusele, dar asta era ideea. Îi venea greu să și-l imagineze pe acest avorton printre prietenii Claudiei. De fapt, care prieteni? Claudia nu avea așa ceva.

— Care era natura relației dintre voi?

— Nu te privește.

Philippe Marquet își șterse fruntea cu dosul mânecii, de parcă răspunsul la această întrebare i-ar fi solicitat un efort fizic deosebit.

— Te culcai cu ea? întrebă Corso, încercând să-l provoace.

Stătea cu spatele spre soare, astfel încât lumina acestuia îi bătea lui Marquet direct în ochi.

— Nu… nu sunt obligat să-ți răspund.

Venise timpul să treacă la metode coercitive: îl apucă pe individ de guler cu atâta forță încât nu s-ar fi mirat să rămână în mâini cu o bucată din costumul lui ieftin.

— Nu mai face pe prostul! Claudia tocmai a fost înmormântată, a fost ucisă în cel mai odios mod cu putință! Dacă relația ta cu ea, de orice natură ar fi fost, iese la iveală, nu o să-ți fie prea moale, crede-mă! Ai putea să te trezești pe lista suspecților! La urma urmei, un tip de la IJ ar fi extrem de bine plasat să-și tragă colegii pe sfoară. Ar fi și o bună explicație a felului în care asasinul ne-a păcălit până acum…

Marquet îl apucase pe Corso de pumnii cu care acesta îl ținea de guler. Avea mâinile mici, ca niște gheare, lipsite de forță, ca ale unui tuberculos rămas la ușa sanatoriului.

— Dă-mi… dă-mi drumul!

— În ce relații erați, la mama dracului!?

Marquet deschise gura, dar nu reuși să scoată niciun sunet. Corso îi dădu drumul în sfârșit și-și șterse mâinile de jachetă. Le simțea unsuroase, de parcă tocmai ar fi mâncat o porție de cartofi prăjiți cu degetele.

— Eram… eram împreună…, îngăimă celălalt într-un final, între două accese de truse.

Fu rândul lui Corso să-și simtă răsuflarea tăiată. Marquet nu avea niciun motiv să mintă. Claudia Muller, femeia strălucitoare care triumfa în toate procesele, care avea, fără îndoială, o mulțime de avocați la picioarele ei, și nu numai avocați, ci și judecători, procurori, acuzați, jurați… Această femeie inaccesibilă, care avea o slăbiciune pentru un pictor-falsificator acuzat de o dublă crimă, să cadă pradă farmecelor unui amărât de tehnician științific?

— Nu cred o iotă din povestea ta.

— Crezi ce vrei, spuse celălalt, îndreptându-și spinarea, rănit în orgoliul său masculin.

Corso făcu un pas înainte, obligându-l pe Marquet să facă un pas înapoi și trezindu-se astfel cu spatele lipit de-o stelă funerară.

— Nu locuiați împreună.

— Bineînțeles că nu!

— Și-atunci?

Micul polițist părea că se topește la soare, ca o lingură de unt într-o tigaie încinsă.

— Ne vedeam regulat. Cred… Cred că ținea la mine.

— Chiar și în ultimele luni?

Marquet zâmbi cu subînțeles. Deslușise în sfârșit motivul agresivității lui Corso: și acesta era mort după frumoasa avocată.

— Mi-a vorbit de tine, aruncă el, disprețuitor.

— Ce ți-a spus?

— Că erai individul pe care-l detesta cel mai mult pe lumea asta.

Corso încasă lovitura. Soarele îl bătea în ceafă, iar vântul care abia se pornise îi răzuia fața cu colții săi de gheață.

— De ce? întrebă el cu o voce dogită.

Marquet ridică din umeri. Ghicise pe chipul lui Corso o suferință adevărată și nu știa dacă era cazul să insiste. Claudia era îngropată la câțiva pași distanță, nu era nici locul și nici momentul potrivit pentru un duel.

— Fiindcă îl acuzam pe Sobieski?

Polițistul de la IJ îl măsură din priviri: părea că evaluează capacitatea lui Corso de a mai încasa o lovitură.

— Nu numai de-aia. Pentru ea, erai întruchiparea polițistului încăpățânat care-și pune propriile convingeri deasupra oricărei dovezi și care acționează numai mânat de instinct.

Lui Corso îi veni să-l pocnească, dar se stăpâni: nu acum, nu aici. În definitiv, nu-i spusese nimic nou, Claudia însăși îi spusese în față exact același lucru.

— Cară-te! porunci el.

Îl privi pe Marquet cum se îndepărta cât putea de repede, clătinându-se pe alee. Ceva nu era în regulă: polițistul nu-i spusese întreg adevărul. Se hotărî să rețină undeva, într-un cotlon al minții, această eroare din tabloul de ansamblu. Deocamdată, avea să tacă și să observe. Să stea cu ochii pe individul acesta mărunțel în timp ce se va ocupa de lucrurile mai urgente.

Corso porni spre ieșirea din cimitir, cu pași repezi. Funeraliile Claudiei îl învigoraseră. Nu, n-avea ce să găsească în procesele-verbale din dosarul lui Barbie.

Avea să reia, de unul singur, întreaga anchetă. De la zero.

92.

Pentru început, Corso se hotărî să-i facă din nou o vizită lui Mathieu Veranne, maestrul frânghiilor, luând cu sine fotografiile de la cel mai recent loc al faptei. Poate că Veranne avea să descopere o diferență între nodurile cu care fusese legată Claudia și cele din cazurile precedente. Sau poate că avea să observe vreun alt detaliu care să-l poată duce pe Corso mai departe cu cercetările.

Parisul era strivit de decorațiunile de Crăciun, iar în aer plutea acea tristețe nedefinită, amestec de nerăbdare și nostalgie, care caracterizează sfârșitul fiecărui an. Din nou, oamenii se vor îndopa, vor bea, își vor oferi unul altuia cadouri, toate cu un singur scop: să uite că a mai trecut un an, să uite că până la sfârșit a rămas un an mai puțin…

Corso își anunțase vizita, iar Veranne, care nu părea din cale-afară de ocupat, îi promisese că avea să îl aștepte. Ajungând pe rue du Docteur Blanche, iar apoi în curtea clădirii, unde pumnul strâns de rășină neagră trona, neschimbat, polițistul avu senzația că trecuse o veșnicie de la ultima sa vizită.

Mathieu Veranne nu se schimbase deloc. Aceeași figură ascuțită și îngustă, ca un tăiș de secure. Ochii bulbucați păreau înfipți în tâmple. Maxilare de animal de pradă, asemănătoare unor capcane pentru lupi.

Veranne părea să descindă dintr-o fabulă. Era lupul din basme, căpcăunul de la castel.

Corso era fascinat de acest marchiz de Sade veșnic disponibil pentru o consultație. Un nomad aristocrat pe drumurile plăcerii, un hedonist care nu avea decât o singură dorință: să foreze în adâncurile minții umane în căutarea a ceea ce avea aceasta mai pervers și mai contradictoriu.

— Am auzit la radio că s-a găsit încă o victimă.

— Așa e.

Veranne îl invită să îl urmeze în salon. Nici măcar un cuvânt de compasiune, niciun fel de exprimare a revoltei. Pentru el, părea un fapt divers.

— Cu ce vă pot fi de folos?

Corso scoase fotografiile.

— Noua victimă, explică el. Aș vrea să priviți imaginile acestea cu atenție. Spuneți-mi dacă vedeți vreo diferență față de nodurile din cazurile precedente. Am adus și fotografiile victimelor anterioare, ca să vă reîmprospătați memoria…

— Nu va fi nevoie.

Așezat pe canapeaua lui roșie, Veranne luase deja fotografiile și le etala pe măsuța din fața sa, cu un licăr de poftă în privire. Corso se întrebă dacă nu cumva, consultându-l, nu făcea decât să alimenteze curiozitățile morbide ale unui zărghit căruia acest nou carnagiu îi provoca doar plăcere.

Veranne studia clișeele cu atenția cu care un prădător își studiază viitoarea victimă. Ochii săi holbați păreau să se umfle și mai tare, pe măsură ce asimila informația vizuală plină de violență.

— O cunosc pe această femeie.

— A fost avocata lui Philippe Sobieski. Ați întâlnit-o la procesul acestuia.

— Nu, am cunoscut-o înainte de asta.

— Poftim?

Veranne își ridică privirea holbată.

— Mi-a fost elevă.

Corso simți că totul în jurul său, întregul salon, cu mobilele sale vechi, începuse să tremure, precum imaginea înregistrată cu camera pe umăr de un operator nesigur. Despre ce vorbea nebunul ăsta?

— A frecventat cursurile mele acum doi sau trei ani, continuă Veranne. Își spunea Lorelei pe-atunci.

Legenda germană a lui Lorelei spunea că aceasta era o nimfă care-i atrăgea pe navigatorii de pe Rin cu cântecele ei, făcându-i să se rătăcească. Lorelei era, de asemenea, denumirea unei faleze abrupte de pe Rin, în lungul unei porțiuni unde eșuaseră numeroase ambarcațiuni. Simbolul era cât se poate de transparent: Claudia, la fel ca Lorelei, atrăgea bărbații și le sucea mințile, preschimbându-i în epave… Așa cum făcuse cu el însuși.

— N-a stat în preajma mea decât un an. Era foarte înzestrată. Ulterior, am întâlnit-o de câteva ori în cluburile de antrenament *shibari* sau în localuri cu tematică sado-masochistă.

Corso nu mai știa la care dintre implicațiile acestei informații neașteptate să se gândească. Claudiei îi plăceau plăcerile perverse. Claudia era expertă în arta frânghiilor. Claudia avea o legătură cu Sobieski încă dinainte ca seria de crime să fi avut loc. Claudia practicase *shibari* împreună cu acesta și, de ce nu, îi devenise amantă…

Veranne nu se opri însă, ci continuă cu o altă informație care avu darul să depășească ceea ce aflase până acum:

— Era o adeptă a autosuspendării.

— Ce înseamnă asta?

— Este o tehnică aparte care îi permite cuiva să se imobilizeze de unul singur. La finalul manevrei, e de-ajuns să desfacă un nod pentru ca întreaga rețea de legături să se strângă. Dintr-odată, te trezești suspendat. Dar cel care a făcut toată treaba ești tu însuți.

Gândurile din mintea lui Corso se sfărâmară, ciocnindu-se anarhic de pereții craniului său. Pur și simplu refuza să proceseze posibilitățile care ar fi putut decurge din această lovitură de teatru.

Veranne își îndreptase atenția asupra uneia dintre fotografii.

— Așteptați o clipă… Da! Nu e nicio îndoială, aceste noduri au fost făcute folosind această tehnică. Dacă le priviți cu atenție, veți observa că toate sunt răsucite spre interior. Lorelei s-a imobilizat de una singură.

Veranne lăsă să cadă fotografia pe măsuță. Pentru întâia oară, părea el însuși tulburat. Chipul său îngust păru să se comprime, iar din fața lui doar ochii mai rămaseră vii, două deschizături strălucitoare și febrile.

— Credeți că…? întrebă el.

Maestrul *shibari* nu-și încheie propoziția și nici Corso nu găsi cu cale să-i răspundă. Amândoi înțeleseseră adevărul.

Claudia se sinucisese, imitând modul de acțiune al criminalului de la *Squonk*.

O făcuse cu un singur scop: să dovedească fără putință de îndoială nevinovăția lui Philippe Sobieski.

93.

Ploaie.

Coloane de apă. Boite. Ziduri. O întreagă arhitectură în mișcare, greoaie și fluidă în același timp, explodând pe asfalt, pe capotele mașinilor, pe acoperișurile clădirilor. Un blitzkrieg pluvial, un atac prin surprindere al apelor celeste, furia lunii decembrie. Deși era abia ora 15, noaptea coborâse deja.

Aversele făceau să se clatine decorațiunile desfășurate deasupra bulevardelor și accentuau strălucirea ghirlandelor și beculețelor. Crăciunul cu scânteierile sale se risipea în curgerea generalizată, ca o viitură enormă ce avea să mături totul în calea sa.

Corso rula cu toată viteza spre portul Tolbiac. Își pusese în funcțiune girofarul, adăugând propriul flux luminos jocurilor de lumini oglindite-n vitrinele pe lângă care trecea. Ajungând la Notre-dame, se trezi blocat în trafic. Nici măcar cu sirena pornită nu era chip să treacă mai departe.

E momentul să dau un telefon.

— Te deranjez?

— Depinde de ce m-ai sunat.

— Tu ce crezi?

Coscas, medicul legist, oftă.

— Ce vrei să știi?

— Ai făcut analizele toxicologice pentru Claudia Muller?

— Da, însă din pură conștiinciozitate profesională, căci era evident că nu otrăvirea sau intoxicarea cu vreo substanță i-au cauzat moartea.

— Ai primit rezultatele?

Coscas avu nevoie de un scurt interval de timp să-i răspundă, iar Corso îl auzi clămpănind pe tastatură.

— Știi că m-ai sunat exact la momentul potrivit?

— Cum așa?

— Tocmai mi-au venit rezultatele și e ceva bizar cu ele…

— Ce anume?

— Am prelevat mostre din diverse părți ale corpului. Cele din zona feței au adus un rezultat aparte: eșantioanele de sânge conțin un anestezic local foarte puternic.

— Nu l-ai găsit în altă parte a corpului?

— Nu. Fără îndoială, produsul i-a fost injectat chiar înainte să-i fie despicați obrajii, iar anestezicul n-a apucat să se răspândească în toată rețeaua sanguină. Substanța nu are nimic special, e doar lidocaină în concentrație foarte ridicată, așa cum se utilizează pentru anesteziile locale foarte puternice. Pare că ucigașul a vrut să-i limiteze suferința.

Mă uimești. Traficul începea să se urnească, greoi. Printre șiroaiele albăstrii de pe parbriz, Corso începu să întrezărească un plan nebunesc, absolut năucitor, ceva care depășea absolut orice-i fusese dat să vadă în anii petrecuți la Brigada Omucideri.

— Am scos niște reproduceri la scară mare ale feței, continuă Coscas. Se pot distinge pe tâmple și obraji urmele înțepăturilor. La momentul autopsiei nu le-am remarcat, dar nu văzusem niciodată un chip atât de ciopârțit…

— Stai liniștit, Coscas, nu-ți face procese de conștiință. Dacă ne-am apuca să numărăm scăpările și greșelile pe care le-am comis în anchetarea cazului ăstuia, am fi cu toții buni pentru șomaj.

— Spune-mi, tu ce crezi?

Legistul părea sincer preocupat de această nouă enigmă. În meseria lui, vedea tone de lucruri nebunești, dar niciodată nu avea de-a face cu elemente contradictorii. Chiar și demența are logica ei, de la al cărei fir roșu nu se abate niciodată.

Ceea ce Corso nu putea să-i dezvăluie lui Coscas era că, de astă dată, se confruntau nu cu o nebunie, ci cu două. Cea a mentorului și cea a discipolei sale. Cea a călăului de la *Squonk* și cea a frumoasei Lorelei de la Înalta Curte.

— Îi vei trimite rezultatele lui Barbie?

— Asta-i procedura, nu?

— Acordă-mi un răgaz de douăzeci și patru de ore.

Corso nu știa de ce solicitase acest răgaz, dar legistul acceptă, cu entuziasmul unui individ care-și întinde mâna spre a-i fi tăiată. Stéphane închise. Trecuse de bibliotecă și continua să facă slalom printre mașinile blocate în traficul inundat.

Într-un târziu, ajunse în portul Tolbiac.

Viră la stânga, obligând mașinile din calea lui să se retragă pentru a-i face loc să coboare rampa care ducea pe mal. Ajuns la fabrica de ciment, coborî din Polo și potopul îl izbi în plin.

Locul faptei fusese împrejmuit cu bandă galbenă, singura urmă de culoare în oceanul cenușiu al aversei. Sub un strat de apă, malul părea gata să se desprindă și să se lase dus de apele umflate de ploaie ale Senei. Apele crescute ale fluviului păreau animate de o respirație greoaie.

Corso traversă perimetrul de securitate și ajunse la poarta împrejmuirii, pe care o forțase Claudia. Acum nu mai avea nicio îndoială asupra celor întâmplate. Voia să reconstituie cât mai exact fiecare detaliu.

Scara exterioară, apărată de structuri metalice, era înfășurată în jurul turnului de stocare a nisipului. Porni ascensiunea, ușor adus de spate, de parcă s-ar fi aflat pe puntea unui vas de război, în plină furtună. Ajuns sus, constată că nu simțea deloc amețeala, dintr-un motiv cât se poate de simplu: nu vedea nimic în jur. Ploaia era atât de deasă încât alcătuia un soi de perdea lichidă cenușie în jurul structurii uriașe.

Se așeză turcește pe acoperișul bombat, în poziția în care meditează asceții indieni la izvoarele Gangelui, și derulă în minte filmul întâmplărilor.

În miez de noapte, Claudia se cățărase până aici. Își injectase lidocaină în tâmple, în obraji și sub maxilare, iar apoi, până când anestezicul își făcuse efectul, se dezbrăcase și se legase de una singură, lăsându-și o mână liberă ca să termine treaba. În sfârșit, aflată pe buza acoperișului, cambrată și parțial imobilizată cu propria lenjerie, Claudia își secționase obrajii cu un cutter, până la urechi și își vârâse o piatră pe gât, în timp ce sângele țâșnea în toate direcțiile. Corso putea să-și închipuie durerea atroce care depășise efectul lidocainei, vălul care începuse să i se lase peste ochi, moartea, alcătuind un cerc stacojiu în jurul ei…

Atunci scăpase de unelte: cutterul, seringa, hainele… Unde? Corso remarcase deja mica trapă ce se deschidea în acoperiș, permițând inspectarea interiorului silozului. O deschise, încercă să distingă ceva în interior, dar nu văzu nimic. Hăul era prea adânc.

Apoi, totul se întâmplase cu repeziciune. Probabil Claudia începuse deja să nu mai știe prea bine ce făcea. Viața se scurgea din ea, prin gura despicată, zugrăvind cu sânge acoperișul turnului de stocare. Reușise, totuși, să își ducă mâna liberă la spate și să-și strecoare degetele în bucla formată de una dintre bretelele sutienului.

Cu un singur gest, eliberase tensiunea din seria de noduri pe care le făcuse și ajunsese imobilizată, exact ca toate celelalte victime ale călăului de la *Squonk.* Sufocându-se din cauza pietrei din gât, care-i obtura căile respiratorii, se lăsase să alunece dincolo de marginea acoperișului, căzând în gol.

Încremenit în poziția de meditație, Corso plângea. Era cea mai cumplită sinucidere pe care și-ar fi putut-o imagina vreodată cineva. De ce își impusese Claudia o asemenea moarte? La ce folosea acest sacrificiu?

Acum, trebuie cercetat cu atenție interiorul turnului de stocare, Veranne avea să fie nevoit să depună din nou mărturie, sau poate că urma să fie consultat oficial în calitate de expert. Toate probele colectate la locul sinuciderii trebuiau cercetate și analizate… Nu era de mirare că tipii de la IJ nu găsiseră nici cea mai mică urmă a ucigașului: acesta pur și simplu nu existase.

O va suna pe Barbie să-i explice toate acestea.

Deocamdată, însă, avea ceva mai urgent de făcut. Trebuia să înțeleagă care fuseseră rațiunile care duseseră la o asemenea nebunie. Dragostea pe care Claudia i-o purta lui Sobieski și dorința ei de a-i dovedi nevinovăția nu erau motive suficiente. Cu siguranță acționase mânată de altceva.

Nu vedea decât o singură persoană capabilă să-l lămurească asupra întâmplărilor din ultimele zile de viață ale avocatei sinucigașe. Deși îi venea greu să o recunoască, urma să aibă nevoie de ajutorul lui Philippe Marquet, polițistul cu freză ridicolă și cap rotund ca un emoji.

Cât de ciudat își ascund uneori femeile secretele intime…

Ajuns în mașină, Corso se uită la ceas: în curând avea să fie ora 16. Înainte de a merge mai departe, trebuia să rezolve o problemă importantă.

Fără niciun pic de entuziasm, formă numărul pe care ajunsese să îl urască. Era ud până în măduva oaselor, atât de ud încât avea senzația că se afla și acum în bătaia ploii.

— Emiliya? Eu sunt.

— Mă deranjezi.

— Am nevoie să-mi faci un serviciu.

— Răspunsul meu e nu, bineînțeles.

— E vorba de Thaddée.

— Ce s-a întâmplat?

— Ai putea să-l iei tu în seara asta de la bonă? Am niște probleme la serviciu și va trebui să rămân până târziu.

Tăcere. Corso era obosit de atâtea lupte, de atâtea conflicte și negocieri care treceau mereu prin aceeași succesiune de stadii. Mai întâi trebuia să o implore, apoi ea îl făcea cu ou și cu oțet, se enervau amândoi și-și aruncau insulte care mai de care mai urâte, după care ajungeau la rezultatul pe care-l anticipaseră amândoi, de la bun început: sigur că Emiliya urma să ia băiatul, nu fiindcă ar fi vrut să-i facă lui un serviciu, ci fiindcă asta era deopotrivă o plăcere și o datorie pentru ea.

Curios lucru, de astă dată nu fu nevoie să insiste și săriră peste etapele intermediare. Era oare relația lor pe cale să evolueze? În ultima vreme, Corso începuse să-și schimbe părerea despre fosta sa soție, puțin câte puțin. Se vedea nevoit să-i recunoască anumite calități și chiar o anumită doză de discernământ, cu toată perversitatea ei: începuse să creadă că niciodată, sub nicio formă, ea nu avea să-l implice pe Thaddée în jocurile ei sexuale.

— Am să-l iau de la tine la ora 18.

— Mulțumesc.

Era liber să își înceapă coborârea în Infern.

94.

— Da, se culca cu mine, dar aveam o înțelegere.

— Care?

— Claudia îmi ceruse ceva în schimbul… favorurilor sale.

Corso nu fusese nevoit să apeleze la violență. Plecase la domiciliul lui Marquet, pe bulevardul Ornano, în arondismentul XVIII. Polițistul de la IJ își luase câteva zile de concediu ca să-și aline durerea. Sunase la ușă. Marquet îl aștepta. Știa că nu încheiaseră discuția începută la cimitir.

Corso nu îi vorbise despre sinuciderea Claudiei. Venise aici să obțină informații, nu să le dea. Stăteau amândoi în picioare în salonul cufundat în penumbră. Doar o lampă aprinsă pe o etajeră risipea întunericul încăperii. Afară, ploaia nu contenea să cadă.

Corso așteptă urmarea, dar Marquet nu scoase niciun cuvânt.

— Ce ți-a cerut în schimb? insistă Stéphane.

— Voia…

Vocea i se stinse din nou. Corso făcu un pas către el.

— Ai de gând să-mi răspunzi odată?

Marquet se prăbuși într-un fotoliu, ascunzându-se parcă în întunericul ambiant. Doar vocea părea să-l mențină în tărâmul celor vii.

— Voia să înlocuiesc eșantioanele de ADN preluate de la victime, Sophie Sereys și Hélène Desmora.

Fu rândul lui Corso să sară ca ars și să se aplece peste Marquet, apucând marginile fotoliului.

— Repetă ce-ai spus!

— Îți jur… A trebuit să schimb urmele organice care aparțineau victimelor și mostrele de sânge prelevate de pe cadavrele acestora.

Corso se ridică și făcu câțiva pași îndărăt. Era rândul lui să se cufunde în beznă. Se retrase într-un colț al încăperii și încercă să reflecteze la cele aflate. Noile piese ale puzzle-ului nu se potriveau nicăieri. Imaginea care se releva astfel era radical diferită de tot ceea ce își imaginase, dar era o imagine total indescifrabilă.

— Așadar, s-a lucrat cu eșantioane greșite în tot acest timp? întrebă el, neîncrezător.

— Tot timpul, da.

Era mai mult decât o informație, era o bombă care avea să dinamiteze fundamentele dosarului. Se înșelaseră în ceea ce privea însăși esența anchetei.

— Ți-a cerut de la bun început să schimbi mostrele din sângele Sophiei Sereys?

— Încă de a doua zi după crimă, da. În 17 iunie 2016.

Pentru moment, Corso alese să ignore faptul că avocata fusese la curent cu cea dintâi crimă în timp ce nici măcar presa nu apucase să scrie despre știre.

Concentrează-te.

La ce servise această manipulare?

Își propusese încă de atunci să-l scoată din cauză pe Sobieski?

Nu, sângele și ADN-ul victimei nu aveau cum să-l dea în vileag pe ucigaș.

— Ăsta era motivul pentru care accepta să se culce cu tine?

Privirea începuse să i se obișnuiască cu întunericul. Marquet lăsă să-i scape un zâmbet fugar, ca o crăpătură într-o oală de noapte de porțelan.

— Cu siguranță nu o făcea datorită farmecului meu personal.

Deși nu înțelegea ce anume urmărise Claudia, Corso îi intuia strategia. Marquet era singurul dintre specialiștii de la Identificare Judiciară care ar fi

putut să schimbe probele sigilate. Mărunțelul deținea un post cheie pentru oricine ar fi intenționat să falsifice testele sanguine sau analizele ADN cerute de Brigada Omucideri.

— Și care era scopul manevrei?

— Am întrebat-o și eu, dar a refuzat să-mi răspundă. Asta a fost înțelegerea. Fie o ascultam și îmi țineam gura, fie puteam să uit de partidele de sex pe care mi le-a promis.

În mod sigur, Marquet nu ezitase prea mult. În lumea reală, un tip ca el n-avea nicio șansă să se apropie de cineva precum Claudia.

— De unde proveneau eșantioanele de schimb?

— Ea le-a procurat.

Brusc, Corso înțelese un alt adevăr.

— Tu ai pus sângele pe pânzele lui Sobieski?

— Nu eu, ea.

Revăzu scrisul tremurat care acoperea suprafața vălurită a tablourilor. SARAH. MANON. LÉA. CHLOÉ. Și, desigur, SOPHIE și HÉLÈNE…

Claudia Muller nu doar că inscripționase aceste nume pe pânzele lui Sobieski, ci reușise să imite perfect scrisul acestuia. Analizele grafologice confirmaseră faptul că numele fuseseră scrise de mâna lui Sobieski.

— Cum poți fi atât de sigur că ea a fost? întrebă Corso, simțindu-și mintea asaltată de un huruit surd.

— Nu văd altă posibilitate. Doar ea și cu mine aveam eșantioanele de sânge pe care le-am dat drept al Sophiei și Hélènei. Și, dacă n-am fost eu, nu putea fi decât ea.

O nouă piesă din puzzle, o nouă enigmă. Dacă avocata procedase în acest fel, o făcuse pentru a-l înfunda pe Sobieski. Felul în care acționase era o culme a perversiunii: se prefăcuse că-l apără pe pictor pentru a-l putea distruge, pretinsese că încearcă să-i obțină achitarea, când ea urmărea de fapt să-l vadă închis pentru totdeauna. Cea mai bună poziție din care putea să se asigure că Sobieski avea să fie condamnat era aceea de avocat al acestuia.

Corso simți cum îl cuprinde amețeala în timp ce rememora, în sens invers cronologic, pe repede înapoi, elementele principale ale întregii afaceri. Claudia era cea care, de la bun început, manipulase totul pentru ca Sobieski să crape în pușcărie. Ea era cea care înlocuise fiolele de sânge, pentru a putea fi sigură că sângele de pe pânzele lui Sobieski era identic cu mostrele deținute de poliție și cu acelea recoltate din atelierul clandestin al pictorului.

Dar cu ce scop făcuse toate acestea?

Se întrebă, în treacăt, de unde provenea sângele cu care fuseseră înscrise celelalte prenume de pe tablouri; era un mister care rămăsese nerezolvat.

Dar nu mai avea importanță. Corso intuia deja altceva. Nu era o certitudine, ci, deocamdată, doar o posibilitate cât se poate de plauzibilă. Din tot acest trafic cu materii organice se putea ajunge la o ipoteză și mai nebunească: era posibil ca însăși Claudia să le fi ucis pe cele două stripteuze…

Din nou, însă, revenea aceeași întrebare, obsesiv: de ce?

Era, oare, o ucigașă perversă care-și găsise în Sobieski un țap ispășitor? Sau, dimpotrivă, pictorul și distrugerea sa fuseseră ținta ei, de la bun început? În acest caz, concluzia era că ucisese două femei din anturajul lui doar pentru a-l vedea acuzat. Apoi, mânuise indiciile acuzatoare până la dezvăluirea loviturii finale: numele însângerate ale celor două femei, ascunse în ultimele picturi ale lui Sobieski.

Corso era de-acum gata să accepte orice, să-și imagineze orice, dar îi lipsea ceva esențial: mobilul. De ce organizase Claudia toată această mascaradă? Care era motivul urii secrete, atât de feroce, pe care i-o purta lui Sobieski?

Și, admițând că ea fusese ucigașa, la ce-i folosise înlocuirea sângelui victimelor? Ar fi putut la fel de bine să păstreze câteva picături și să le risipească apoi în atelierul pictorului și pe tablourile acestuia. Asta ar fi fost o idee mult mai simplu de pus în aplicare. La ce servea această ultimă manipulare care nu-l acuza cu nimic mai mult pe Sobieski și, până la urmă, n-avea nicio noimă?

Marquet părea să urmărească raționamentul tăcut al lui Corso.

— Și eu mi-am pus toate aceste întrebări, mărturisi acesta. Și am făcut niște cercetări în acest sens.

— Ce vrei să spui?

— Mi-am spus că, din moment ce Claudia mi-a cerut să schimb mostrele de sânge sigilate, a făcut-o, cu siguranță, ca să ascundă ceva în privința Hélènei și a Sophiei. Păstrasem niște eșantioane din sângele lor și le-am analizat.

Corso își simțea gâtul uscat ca iasca.

— Ai găsit ceva?

Marquet își îngădui un nou zâmbet fantomatic în penumbra striată de picăturile de ploaie care se prelingeau pe geam.

— E simplu. Sophie și Hélène erau surori.
— Vrei să spui că… surori în sens biologic?
— De fapt, surori vitrege. Aveau același tată, în privința asta nu am nicio îndoială.

95.

Corso reuși să prindă trenul de 18:23 pentru Frasne, un orășel de care nici măcar nu auzise până de curând. Aici, luă un alt tren, de data asta spre Pontarlier. Trei ore de călătorie în noaptea de iarnă, având drept destinație munții și adevărul, iar drept unic însoțitor laptopul său.

Se îndrepta spre căminul de la Motte-Sassy, unde Sophie Sereys și Hélène Desmora crescuseră împreună, între 1998 și 2004. Stéphane își dorea să întâlnească pe cineva care le cunoscuse și care putea să îi confirme, prin viu grai, vestea pe care o aflase.

Puștoaicele erau surori vitrege, dar acest lucru era mai puțin surprinzător decât ar fi putut părea. Sophie se născuse din părinți necunoscuți și fusese abandonată de mama ei imediat după naștere, la Lyon, în 1984. Hélène era născută doi ani mai târziu, la Lons-le-Saunier, din părinți care nu fuseseră în stare să îi poarte de grijă. Tatăl celor două fete era, cel mai probabil, Jean-Luc Desmora, fost chelner, bodyguard și apoi șomer, un tip violent și alcoolic.

Era cât se poate de plauzibil ca acesta să fi bântuit cu doi ani mai devreme prin părțile Lyonului, sau poate pe altundeva, și să fi avut o legătură cu mama Sophiei, cea care, dintr-un motiv sau altul, sfârșise prin a abandona copilul. O poveste banală despre un dezastru de familie.

Nu era câtuși de puțin de mirare că fetele se cunoscuseră (și, într-un fel sau altul, se recunoscuseră) într-o casă de copii din regiune. Din acel moment fuseseră nedespărțite. Crescuseră în aceleași case de copii și în plasament la aceleași familii. Plecaseră împreună la Paris și-și încercaseră norocul în branșa striptease-ului. Corso își aminti că ele încercaseră să-și ascundă prietenia, fără îndoială o strategie care le-ar fi oferit avantaje în cazul în care ar fi apărut probleme. Aceasta fusese arma lor secretă.

Dar de ce voia, oare, Claudia Muller, fie că era sau nu ucigașa lor, să ascundă relația de rudenie dintre cele două?

Avea destule alte întrebări, dar Corso își jurase să nu și le pună, căci nu exista nicio șansă ca mintea lui obosită (și ignorantă) să le poată găsi vreun răspuns justificat. Și nu voia să încerce să ghicească acest răspuns.

De-a lungul celor trei ore, cât dură călătoria, se mulțumi să consemneze pe laptop tot ceea ce reușise să deducă și ceea ce presupunea. În rest…

Ceva nu înceta să-l sâcâie. Claudia îi ceruse lui Marquet să substituie probele de sânge încă de la prima crimă. Era un detaliu esențial, care însemna că ea știuse încă de la moartea Sophiei că următoarea pe listă avea să fie Hélène…

Așadar, fie ea însăși era ucigașa, fie îl cunoștea pe ucigaș și-i știa intențiile. Însă, în acest din urmă caz, de ce nu o avertizase pe Hélène?

Fără întrebări Corso. Fără întrebări.

Își lipi fruntea de geam și încercă să distingă ceva din peisaj în întunericul de afară. Nu se vedea absolut nimic. Se cufundă cu mintea și gândurile în acest neant, sperând zadarnic că avea să se piardă în beznă. Sosirea la Frasne îl trezi. Se grăbi să coboare pe peron și descoperi în jur o lume nouă.

Totul era alb. Gara era îngropată în zăpadă. Luminile felinarelor se reflectau în șinele trenului de mare viteză, răspândind o strălucire feerică. În rest, zăpada îmblânzea toate asperitățile, învăluind totul cu un strat moale, ca de vată. Nu mai lipsea decât o iesle cu pruncul Iisus.

Corso simțea că nu are ce să caute aici. Nu purta decât o jachetă subțire, nu avea niciun fel de bagaj și era singur pe peron.

Doar el coborâse din tren la Frasne.

Doar el aștepta trenul către Pontarlier.

Dârdâi vreme de vreo zece minute, având senzația că e prizonier într-un glob de sticlă, de genul celor pe care le scuturi pentru a vedea Turnul Eiffel sau pe Moș Crăciun printre fulgii de nea. Apoi, un trenuleț cu aspect futurist, în nuanțe de albastru-petrol și gri-mercur, sosi în stație. După viziunea cu ieslea și cu globul cu fulgi de nea, dimensiunile trenului îi întăriră senzația că descinsese într-o lume a jucăriilor.

Urcă, tot singur. Un sfert de oră mai târziu, cobora în gara din Pontarlier. Aceeași pustietate ca în gara din Frasne, doar zăpada părea să fie și mai multă. Chiar și personalul gării părea să-și fi făcut bagajele.

Se îndreptă spre ieșire, sperând că avea să găsească un taxi.

Nu era decât unul singur, cu șoferul ascuns de parbrizul fumuriu, și cu țeava de eșapament scuipându-și fumul sub lumina unui felinar. De la

imaginile siropoase de Crăciun, părea că trecuse direct în atmosfera unui film de groază: urma să urce în taxi și să fie dus la un motel izolat unde se practicau sacrificiile umane.

De cum își anunță destinația, șoferul izbucni în râs.

— Aveți noroc că mi-am pus pneurile de iarnă!

Mașina porni să urce pe o șosea departamentală, către Larmont și frontiera cu Elveția. Pe fereastră se derula un peisaj fantomatic, scăldat în lumina lunii. Zăpada oferea câmpiei și munților din depărtare un aspect spectral, o paloare care părea să fie un semn al dematerializării lumii întregi.

Purtat de imaginație, Stéphane își imagină că orfelinatul de la Motte-Sassy era cățărat pe-o coastă de munte, o clădire masivă cu luminile stinse și fantome jucăușe. Avu parte de o surpriză plăcută: centrul pentru minori era o clădire lungă, zugrăvită în roz, bine luminată, cu balcoane la etaj, care amintea ca arhitectură de-un hotel dintr-o stațiune dedicată sporturilor de iarnă.

— Vreți să vă aștept?

— Nu, nu e cazul, răspunse Corso, în timp ce achita cursa.

Nu-și anunțase sosirea. Habar nu avea ce anume urma să găsească în această clădire în care, cu două decenii în urmă, fuseseră aduse două fetițe ce crescuseră ca două surori și care – deși nimeni nu știa acest lucru – chiar erau surori.

Polițistul făcu în tăcere cei câțiva pași până la intrare, pe zăpadă și ghețuș. Sună la soneria veche, cu clopoțel, apoi așteptă, dârdâind. Temperatura continua să scadă, era moarte curată să te afli pe străzi la ora aceasta.

În cele din urmă, un tip mărunțel, în trening, care ar fi putut fi la fel de bine un educator sau un pușcăriaș, veni să-i deschidă. Corso se prezentă, cu insigna la vedere, și ceru să vorbească cu persoana care conducea orfelinatul. Era ora 22:30, nu s-ar fi mirat dacă celălalt i-ar fi trântit ușa în nas. Mărunțelul nu protestă însă, făcu stânga-mprejur și porni ca teleghidat în căutarea șefului său.

Stéphane rămase să aștepte într-o sală enormă pe care un brad uriaș, plin cu decorațiuni artizanale, se străduia zadarnic să o înveselească. Făcu câțiva pași prin holul larg, impecabil de curat, recunoscând decorurile: gresie ceramică pe pardoseală, zidurile zugrăvite cu vopsea de ulei, un linoleum roșu închis de-a lungul coridorului. Suprafețe ușor de curățat și de

dezinfectat. În acest gen de orfelinate, trecerea nimănui nu lăsa urme. Și nici amintiri.

Se pregătise sufletește pentru această vizită și încercase să-și blindeze mintea, căci nu voia ca propriile amintiri neplăcute să-i afecteze judecata. Cu toate acestea, când se apropie de brad, simți o strângere de inimă. Văzând figurinele de carton și ghirlandele din hârtie colorată cu carioca își aminti destule Crăciunuri când, în ciuda cadourilor, aceeași rană adâncă se deschidea inevitabil: lipsa părinților și a iubirii acestora.

Încercase mereu să se convingă că ar fi putut exista și o soartă mai rea, că să crească într-un orfelinat și să nu-și cunoască originile nu era, în sine, o catastrofă. Și totuși, această rană deschisă nu se vindecase niciodată. Crescuse cu ea, încercând în fiecare zi să o astupe cu crâmpeie de dragoste furată de ici, de colo… Chiar și atunci când dragostea respectivă se numea Mama și avea să sfârșească așa cum a făcut-o.

— Comandant Corso? Sunt Brigitte Caron, directoarea instituției.

În fața sa se afla o femeie de vreo patruzeci de ani, îmbrăcată, la fel ca tipul care-l primise, în trening. Era încălțată cu papuci moi, de aceea nu o auzise apropiindu-se. Părul de-un galben-pai, tenul cărămiziu, o față rotundă și lucioasă care o făcea să semene cu un măr poleit cu zahăr.

Corso se prezentă din nou. În câteva cuvinte, își explică scopul vizitei. Vorbi despre Sophie Sereys și Hélène Desmora, care fuseseră aici între 1998 și 2004. Se feri să dezvăluie însă motivele pentru care avea nevoie de informații.

— Cum de-ați venit tocmai la ora asta târzie? se miră ea.

— Ancheta aceasta e pe cât de importantă, pe-atât de urgentă.

Femeia încuviință. Polițistul înfruntase frigul și zăpada pentru a veni aici doar ca să afle mai multe despre două fetițe pe care toată lumea le uitase. *Un efort lăudabil.*

— Îmi pare rău, spuse ea. Lucrez aici doar de cinci ani. Mă tem că nu am să vă pot fi de ajutor.

— Niciunul dintre educatori nu lucra aici la vremea respectivă? E cineva mai vechi pe post, care să mă poată ajuta?

— Nu. Personalul nostru este reîmprospătat în permanență, ca să nu se creeze relații privilegiate între educatori și copii.

— La fel ca în bănci.

— Poftim?

Femeia stătea cu mâinile-n șolduri și, cu îmbrăcămintea ei sportivă, părea o aruncătoare de greutăți venită din Est.

— N-are importanță, spuse el, băgându-și telefonul în buzunar.

— Deși… Așteptați puțin. S-ar putea să fie totuși cineva care v-ar putea ajuta.

— Cine?

— E vorba de un medic din Pontarlier, Emmanuelle Cohen. Ea e aici de când lumea.

— Ați putea să-mi dați adresa ei?

Pentru prima oară, Brigitte Caron schiță un zâmbet, ca o tăietură de cuțit în coaja mărului poleit.

— Aveți noroc. E aici chiar acum. Unul dintre copiii noștri e bolnav.

Corso își stăpâni un chiot de bucurie. Convingerea sa că a-ți asuma riscuri – ca de pildă o călătorie neprevăzută, spre o destinație necunoscută, fără garanția vreunui rezultat – poate să-ți aducă surprize plăcute se vedea, încă o dată, răsplătită.

— Mă duc să o chem.

96.

Doctorița își făcu apariția în pragul casei scărilor cinci minute mai târziu. Avea părul scurt și cărunt, era înaltă și adusă de spate.

Era un arhetip al medicului dintr-un sat de munte. Cu trusă, cu bonetă-n cap și cu o pufoaică pe deasupra. După toate probabilitățile, erau mai bine de patruzeci de ani de când bătea munții făcând vizite pacienților și ajutând la nașteri pe terenuri în pantă. O adevărată munteancă, obișnuită cu culmile și cărările Franței.

Corso nutri o simpatie instantanee pentru acest personaj. Rădăcinile ei se întorceau departe în timp, până în copilăria sa, și chiar în adolescență, când avusese ocazia să întâlnească astfel de medici, care-i prescriau medicamente și-i acordau ceva cu mult mai prețios: căldură, bunăvoință, compasiune. Un adevărat elixir pentru un puști singur și dependent de droguri cum era el.

— Brigitte mi-a spus că e vorba de ceva important. Vreți să mă întrebați despre Sophie și Hélène, nu-i așa?

Corso nu-și ascunse uimirea.

— Citesc și eu ziarele, îl lămuri ea. Am văzut cum au murit bietele fete.

— Vă mai amintiți de ele?

— Bineînțeles, doar le-am tratat atâția ani.

— Pentru ce afecțiuni?

Ea se îndreptă spre o bancă și își așeză trusa. Apoi își vârî mâinile în buzunare și continuă să vorbească, înaltă dar cocârjată, cu o siluetă ca un felinar.

— De toate, bolile obișnuite ale copilăriei. Însă, pe termen lung, îmi place să cred că am făcut și un pic de muncă de psiholog. Fetelor nu le era prea bine.

— La ce vă referiți, mai exact?

— Una dintre ele era plină de furie, iar cealaltă credea în fantome.

Nu îi fu greu lui Corso să le recunoască: Sophie era cea care ura pe toată lumea, inclusiv pe sine; Hélène, în schimb, făcea dragoste cu morții.

Corso nu mai pierdu timpul, trecu direct la subiect:

— Ancheta noastră a demonstrat că erau surori.

— Nu era chiar un secret lucrul ăsta.

Polițistul contase pe un efect de surpriză, dar îl ratase cu brio.

— Erau surori vitrege, din punct de vedere biologic, insistă el.

— Am înțeles asta.

— De unde ați știut?

— N-am avut niciodată o certitudine, dar semănau mult.

— Din punct de vedere fizic?

— Nu, dar atitudinea, felul de-a vorbi… Aveau gesturi atât de similare, uneori, încât nu puteai decât să fii uimit.

— Asemănările acestea de comportament ar fi putut fi rodul faptului că trăiau împreună de atâta timp.

Doctorița îi răspunse cu un zâmbet care-ar fi putut înfrunta orice vijelie și-ar fi depășit orice obstacol.

— Ar fi trebuit să le cunoașteți. Proveneau din aceeași sursă, nu era nicio îndoială.

— Din analizele noastre a rezultat că aveau același tată, pe Jean Luc Desmora. L-ați cunoscut?

Emmanuelle Cohen rămăsese în picioare lângă bancă, cu mâinile înfundate în buzunare. Dacă n-ar fi fost părul cărunt care-i ieșea de sub bonetă, ar fi putut părea o studentă care aștepta să intre la un curs.

— Vă înșelați. Jean-Luc Desmora nu era tatăl Hélènei.

— Cum așa?

— Un alt secret al lui Polichinelle: Nathalie Desmora, soția sa, fusese violată, undeva la periferiile Besançonului.

Corso începu să simtă un zumzet în urechi. Era, poate, zgomotul adevărului care se pregătea să iasă la iveală.

— A depus plângere?

— Nu. Era deja căsătorită cu Desmora și ducea o viață destul de dezordonată.

— Dar ar fi posibil ca fata să nu se fi născut în urma violului…

Doctorița făcu câțiva pași. Plutea în pufoaica prea largă, era asemenea unui cui înfășurat într-o cârpă.

— Poate că nu, aveți dreptate. Dar mama a refuzat să se mai lase atinsă din acel moment. Toată perioada sarcinii a fost pentru ea doar o succesiune de beții.

— Cum de știți atât de bine ce s-a petrecut?

— Regiunea noastră nu-i foarte mare. Totul se află. De altfel, la vremea respectivă am avut în mai multe rânduri ocazia să o îngrijesc pe Nathalie. Ea și soțul ei trăiau în niște condiții… îngrozitoare. Mizerie, alcool, violență… era înspăimântător. Imediat după naștere, serviciile sociale i-au luat copilul.

Totul se află. Corso începu să spere la mai mult.

— Violatorul a fost identificat?

— Au fost zvonuri. S-a vorbit de un vagabond, un soi de bestie sexuală care bântuia în zona de frontieră și care avusese deja probleme cu poliția în sud. Informațiile nu-s niciodată foarte precise în cazuri de-astea. Jandarmii scapă câte-o vorbă la o cafea, spusele lor sunt repetate, deformate, se nasc adevărate legende…

Bâzâitul din timpane devenea tot mai puternic.

— Dacă Sophie și Hélène au fost surori, înseamnă că același violator a fost și tatăl Sophiei…

— Categoric da. Ăsta era un alt lucru știut de toată lumea.

Pentru un polițist, provincia, cu bârfele și șușotelile ei, se dovedea o adevărată mină de aur.

— Ușurel, ohooo! exclamă Corso, încercând să stăvilească năvala dezvăluirilor. Așadar vreți să spuneți că știți și cine a fost mama Sophiei?

Emmanuelle Cohen reîncepu să se plimbe de colo-colo, în tăcere. Silueta ei părea că plutește deasupra linoleumului.

— Un copil născut din părinți necunoscuți, la dispensarul din Pontarlier? Toată lumea știa despre cine era vorba. Infirmierele nu-s capabile să păstreze un secret.

Corso se gândi la propria sa naștere și la ideea care stătuse la baza întregii sale existențe: avea să fie imposibil să afle vreodată identitatea mamei sale. Nașterea sa avusese dintotdeauna valoarea unui secret absolut. Chiar așa să fi fost? De fapt, se pare că nu fusese decât o modalitate inconștientă de a se proteja de ceea ce ar fi putut să afle…

— Cine era mama Sophiei? întrebă el, brutal.

— Nu-mi mai amintesc cum se numea. Era o chelneriță la vreo douăzeci de ani. Lucra într-un restaurant aflat la drumul departamental care duce la Morteau. Fusese violată și ea. Mi se pare c-a depus și plângere. A fost o anchetă, care n-a dus nicăieri însă.

— După părerea dumneavoastră, e posibil ca violatorul să fi fost același ca în cazul Nathaliei?

— Fără îndoială. Îmi amintesc că descrierea se potrivea: un tip slăbănog, căruia-i lipseau mai mulți dinți. Jandarmii au luat în colimator un tip care se perinda prin zonă și care se potrivea cu descrierea pe care ați auzit-o. Dar ancheta s-a terminat în coadă de pește. Tipul nu avea alibi, dar fetele nu l-au recunoscut. Sau n-au vrut să îl recunoască.

Zumzetul din urechi devenise asurzitor, prevestind o explozie. Corso avea senzația că surzise. *Blast,* după cum numesc englezii acest fenomen…

— Vă mai amintiți de alte detalii? reuși el să întrebe. De anumite indicii care să fi influențat ancheta?

— Da. Se vorbea la vremea aceea despre felul în care violatorul le imobilizase pe victime. Un nod special, chestii de pe la cercetași… nu mai țin minte exact. Dar toată lumea făcea mare caz de asta, era ca un soi de semnătură a faptelor sale… Vă repet însă, toate astea nu-s decât bârfe, zvonuri propagate prin cârciumile de la frontieră. Nimic foarte serios.

Corso nu mai auzea nimic, de parcă presiunea i-ar fi făcut timpanele să explodeze. O explozie pricinuită de un adevăr care se prăvălise asupra lui așa cum un tsunami se repede asupra unui port…

Sophie Sereys și Hélène Desmora erau fiicele lui Philippe Sobieski.

Această revelație fu asemenea unui centru gravitațional extrem de puternic, care înghiți totul în jur: timpul, spațiul, gândurile…

Când își reveni la o stare de conștiență rezonabilă, Corso constată că rămăsese singur, doar cu bradul ale cărui luminițe clipeau de parcă i-ar fi

făcut cu ochiul.

Emmanuelle Cohen plecase, fără îndoială, de o bună bucată de timp. Probabil că-l salutase, iar el îi răspunsese în mod reflex.

Deodată auzi pași târșâiți de-a lungul coridorului.

— Mai sunteți aici?

Brigitte Caron, în trening și-n papuci.

Corso nu putu decât să îngaime:

— Aș putea să dorm aici?

97.

Nici somn, nici moarte.

Doar ceva negru, umed, profund.

Atunci când se trezi, îmbrăcat, Corso nu reuși să-și amintească unde se afla și nici măcar cine era. Avu nevoie de mai multe minute pentru a-și limpezi gândurile și a-și aminti că își petrecuse noaptea la orfelinatul din Motte-Sassy. I se deschisese, cu amabilitate, o cameră nefolosită și dormise într-un pat suprapus. *Patul de sus*, *dacă se poate*…

Acum, în minte îi revenea lovitura de teatru din ajun.

Halucinant. De neînțeles. Primele două victime ale călăului de la *Squonk* erau fiicele lui Philippe Sobieski, chiar presupusul autor al acestor crime.

Corso se clătină până la chiuvetă și-și vârî capul sub jetul de apă rece. Poate că spera ca astfel să-și șteargă din minte tot ce aflase; ori poate, dimpotrivă, voia să găsească brusc o ordine firească, o logică, în toate aceste elemente incoerente.

Cu fața udă, se privi în oglindă. Nu își recunoscu propriul chip. Era neras, schimonosit de neliniște, cu ochii încețoșați. Avea impresia că traversase un soi de văl invizibil, pătrunzând într-o dimensiune suprarealistă a existenței; sau poate, dimpotrivă, evoluase până acum într-un plan paralel cu cel al realității și adevărului?

S-o luăm de la capăt. Claudia Muller le ucisese pe Sophie Sereys și Hélène Desmora… Și, după toate probabilitățile, tot ea îl omorâse și pe Marco Guarnieri. Se culcase cu un amărât de la Identificare Judiciară, pentru ca nimeni să nu afle că primele două victime erau surori vitrege. Apoi, făcuse în așa fel încât Sobieski să fie inculpat și condamnat pentru uciderea propriilor fiice.

Informații din belșug, desigur, dar lipsea în continuare răspunsul la cea mai importantă întrebare: DE CE? Poate o răzbunare, dar nu exista nicio urmă de motivație. Voia oare să le răzbune pe mamele care fuseseră violate? Voia să le răzbune pe fiicele acestora, care crescuseră fără vreun reper în viață? Nu, nu poți să răzbuni o femeie omorând-o. Ca să nu mai vorbim de cea mai mare absurditate: admițând că avocata își dorise să-l pedepsească pe pictorul-falsificator, de ce se sinucisese apoi, imitând modul de acțiune al ucigașului celor două fete și dovedind astfel nevinovăția lui Sobieski? De ce să-și fi dorit să moară, distrugând capcana acuzatoare pe care ea însăși o construise?

Corso nu zăbovi pentru micul dejun. Nici măcar nu o salută pe Brigitte Caron. Se mulțumi să-și cheme un taxi și plecă hoțește, fără să se spele sau să se schimbe, doar cu laptopul său sub braț. Șifonat și simțindu-se murdar, ceru șoferului să-l ducă la gara din Pontarlier. Continua să ningă. Luă un tren până la Geneva, iar din gară un alt taxi îl duse direct la aeroport. De-acum avea în cap o idee foarte clară despre ce trebuia să facă mai departe.

În primul rând, îi telefonă Emiliyei; totul era în regulă, Thaddée era bine. Apoi o sună pe Barbie, căci voia ca măcar o persoană de pe Pământul acesta să știe unde se afla.

— Ce dracu' faci? lătră la el polițista, ca o adevărată șefă de echipă, autoritară și îngrijorată în egală măsură.

— Sunt în drum spre Viena. Merg să-i întâlnesc pe părinții Claudiei.

— Ce-i cu aiureala asta?

Nici măcar nu-i lăsă răgaz să răspundă, ci începu să-i țină o predică, o nouă manifestare de șefă de echipă în exercițiul funcțiunii.

— A venit vremea să lași baltă toată povestea asta, Corso. Lasă-ne să ne facem treaba și vezi-ți de ale tale.

— Păi… cum stați?

— Nicicum.

— Mda, ăsta ar fi un motiv tare bun să vă las să vă descurcați singuri.

— De ce? interveni ea, agresiv. Ai ceva mai bun să ne propui?

— Poate.

— Ce anume?

— Am să te sun când ajung.

— Nu, stai, așteaptă!

— Ce e?

— Ai aflat despre Lambert?

— Nu. Ce s-a întâmplat?
— A fost împușcat aseară, în mașină, pe Saint-Denis. Doi motocicliști i-au tras trei gloanțe în plin.
Corso își aminti de avertismentul Catherinei Bompart: „Ai aflat că Ahmed Zaraoui a fost eliberat?” Traficantul trecuse la represalii.
— Se știe cine-a fost?
— Ne-am gândit imediat la Zaraoui, dar are un alibi.
— E posibil să fi pus un preț pe capul lui Lambert.
Barbie nu mai adăugă nimic. Tăcerea ei însemna însă ceva: „E posibil să fi pus un preț și pe capul tău”. Fosta sa adjunctă, la fel ca Bompart, nu se lăsase păcălită de povestea asta. Știa că și Corso participase la schimbul de focuri din Pablo-Picasso. Mai rămânea de aflat dacă, la rândul său, Zaraoui știa acest lucru.
Corso închise, fără să-i pese prea mult de ultima parte a conversației. Pur și simplu, în mintea lui nu mai era loc pentru a lua în calcul o posibilă amenințare. Doar cazul crimelor de la *Squonk* mai conta.
Ajuns la aeroportul Cointrin din Geneva, o luă la fugă spre biroul de plecări și își găsi un bilet la un zbor spre Viena cu Easyjet, la ora 14. Își petrecu timpul de așteptare plimbându-se prin magazinele din aeroport și zăbovind din când în când în câte un bar pentru o cafea. În sfârșit, sosi momentul îmbarcării. Își ocupă locul de lângă hublou și își închise mintea față de tot ce se afla în jur. Din păcate, nici în lumea sa interioară atmosfera nu era prea distractivă. Nu putea să se agațe decât de o singură posibilitate: în viața Claudiei Muller se petrecuse ceva care o transformase într-o armă a răzbunării. Iar acest „ceva” era legat de Philippe Sobieski.
Atunci când ateriză la Viena, în jurul orei 16, înserarea începuse deja să se înstăpânească. La Londra, în urmă cu un an, decorul cu vitrine aurite și autobuze stacojii îl dusese cu gândul la un magazin de jucării. Viena la final de decembrie era cu adevărat țara lui Moș Crăciun: străluciri prețioase, tramvaie roșii și îngerași de aramă…
De altfel, aceasta era exact imaginea pe care Viena încerca să o vândă turiștilor. Orașul unde coruri de copii cântă colinde, bărbați în uniforme călăresc lipițani albi, iar destinul femeilor se hotărăște, în cei trei timpi ai unei măsuri, la *Opernball*[18]…
Urcă într-un taxi, vânăt de frig și, din mers, contemplă distrat palatele, sculpturile, fântânile arteziene pe lângă care treceau… O întreagă arhitectură barocă, complicată precum un castel din desenele animate ale lui

Walt Disney și strălucitoare precum brățara unui proxenet rus. Ninsoarea nu ajunsese încă aici, dar apropierea ei se simțea în aer.

Corso cunoștea destul de bine orașul. Îl vizitase împreună cu Emiliya, pe vremea când povestea lor nu fusese încă sufocată de jocurile sado-masochiste. Veniseră aici în postura de îndrăgostiți și, braț la braț, se plimbaseră cu trăsura, număraseră orologiile din turle, abuzaseră până la refuz de muzee, concerte și ștrudele…

— Mai avem mult? întrebă el în germană, o limbă ale cărei rudimente le deprinsese de la fosta sa soție.

— Ajungem imediat.

Barbie consimțise, în cele din urmă, să-i dea adresa familiei Muller, pe Himmelpfortgasse. Era o clădire uriașă de piatră albă, cu o poartă atât de înaltă încât părea construită pentru a permite trecerea unor trăsuri cu etaj.

Urcă scările și, din mers, observă detaliile: dimensiunile treptelor, balustrada de lemn lăcuită, mânerele aurite ale ușilor. Amănunte care dezvăluiau intimitatea adevărată a unui oraș. Pentru Corso, interiorul clădirilor era asemenea priveliștii de sub fustele fetelor: un moment al adevărului, în care aveai ocazia să surprinzi adevărata natură a lucrurilor.

Urcă fără să facă zgomot și sună la o ușă impozantă, acoperită de lac bej. Așteptă cel puțin două minute, simțindu-se ca un săritor în vârful trambulinei, înaintea saltului. Abia când ușa se deschise își dădu seama de amploarea greșelii sale. Tatăl Claudiei stătea în fața sa, cu chipul său enigmatic. Purta un pulover în V și pantaloni de catifea.

— Ce căutați aici?

Franz Muller se exprima într-o franceză impecabilă, marcată abia perceptibil de un accent superior, care părea a spune: „Iată, eu vorbesc limba ta, spre deosebire de tine, care nu o cunoști pe a mea. Posed codurile tale, dar tu nu le vei înțelege niciodată pe ale mele”.

— Aș vrea să vă pun câteva întrebări despre fiica dumneavoastră. Ancheta continuă și…

— Cară-te!

Austriacul cunoștea limba îndeajuns de bine încât să știe când o deraiere de la tonul protocolar era binevenită. Corso se înclină scurt. Știa că nu avea să obțină niciun răspuns. Mai mult, era posibil să se aleagă și cu un șut în dos.

Remarcă, în trecere, că latura austeră a frumuseții Claudiei era moștenită de la tatăl său. Aceeași frunte bombată, pomeții proeminenți, pupilele în

clar-obscur… Partea superioară a feței era locul unde se dezlănțuiau pasiunile, iar cea inferioară era rezervată treburilor curente. Cei doi Muller, tată și fiică, seduceau cu privirea și se făceau ascultați datorită vocii.

În acel moment, Martha Muller își făcu apariția în spatele soțului său. Era departe de a poseda eleganța înnăscută a Claudiei, dar silueta ei rotunjoară și simetrică avea premisele frumuseții palide, cu nuanțe de fildeș, ale fiicei sale.

Preț de o clipă, Corso speră că poate va avea totuși ocazia să-și pledeze cauza, dar soția se agățase de brațul bărbatului, ca un naufragiat de-o bucată de catarg plutitoare. *O călătorie zadarnică.*

Înainte să-i trântească ușa în nas, Franz Muller rezumă situația, pentru ca lucrurile să fie cât se poate de clare:

— Tu ne-ai ucis fata.

98.

Corso înainta pe Himmelpfortgasse cu capul plecat și umerii îngreunați. Adoptase postura celor învinși. Era doar o umbră care aluneca de-a lungul vitrinelor. Era nevoit să se întoarcă la Paris fără să fi aflat un răspuns la întrebările sale, fiind în posesia unor indicii contradictorii și a unor jumătăți de adevăr, mai rele decât orice minciună.

Tu ne-ai ucis fata. Mai c-ar fi preferat să fie adevărat. Atunci, Claudia ar fi fost nevinovată, iar tot cazul ar fi fost mai ușor de înțeles.

— Domnule Corso?

Nu o recunoscu din prima clipă pe femeia care se apropia de el, îmbrăcată într-un fâș strident colorat: era însăși Martha Muller.

— Domnule Corso, repetă ea, gâfâind. Voiam să-mi cer scuze. Franz, soțul meu… Nu e chiar în apele lui.

Cu mâinile-n buzunare, Corso se înclină: reverență, salut, scuză – oricare dintre acestea putea fi o bună interpretare pentru gestul său. Sau poate nu era decât o mișcare reflexă menită să-l ajute să își audă interlocutoarea: Martha Muller abia dacă îi ajungea la nivelul umărului.

— Am putea sta de vorbă? întrebă ea, într-o franceză marcată de un ușor accent elvețian.

Corso căută din priviri în jur și reperă un local aflat la vreo cincizeci de metri distanță.

— Veniți, îi porunci el.

Poate că era pe cale să obțină exact ce își dorise.

Credea că alesese o cafenea, o tradițională *Kaffeehaus* vieneză, dar localul în care intrară era de fapt o patiserie în care se serveau și ceaiuri. De cum intrară fură asaltați de aromele de ștrudel cu mere. Era de-ajuns să inspire de două ori și, cu siguranță, aveau să se îngrașe câteva kilograme.

O invită pe doamna măruntă să ia loc la o masă cu delicatețea cu care ar fi atârnat un îngeraș de porțelan pe ramura unui pom de Crăciun. Doamna Muller avea părul blond și buclat și figura de păpușă a unui înger, dar era un înger căzut în genunchi, incapabil să se ridice înapoi la ceruri.

— Pot să vă comand ceva? întrebă Corso.

— O cafea.

Corso dădu comanda, apoi își așeză mâinile pe masă. Voia să și le privească, să se asigure că nu tremurau, că era gata să primească cu sânge rece orice informație, fie ea de importanță capitală sau nu.

Trecură câteva secunde, umplute de larma din patiserie. Afară începuse să ningă, iar în jur mirosea divin, a prăjituri.

Veniră cafelele, iar acesta fu semnalul așteptat de Corso pentru a începe.

— Ce doriți să-mi spuneți?

— Am o informație care v-ar putea fi de folos, deși nu știu în ce fel v-ar putea ajuta.

— Spuneți-mi.

Corso observa abia acum pe chipul Marthei anumite semne care nu îi permiteau să se îndoiască: obrajii umflați, colțurile gurii uscate, pleoapele grele… *Antidepresive*…

Femeia tăcea în continuare, îi venea greu să se hotărască să înceapă. În cele din urmă, puse o întrebare:

— Cum a progresat ancheta?

— Nu sunt în mod oficial implicat în procedură, dar…

— Bănuiesc că sunteți totuși la curent cu stadiul în care au ajuns colegii dumneavoastră, nu?

— Ultima oară când am fost informat nu făcuseră cine știe ce progrese.

— Dar dumneavoastră ce credeți?

Corso o privi ridicând din sprâncene, ca un alpinist care măsoară din ochi coarda de siguranță. Nu, nu avea de gând să-i spună adevărul. Nu era o ipoteză suficient fundamentată, nici măcar el însuși n-ar fi putut afirma categoric că era în posesia întregului adevăr.

— Spuneați că vreți să-mi dezvăluiți ceva ce mi-ar putea fi de ajutor. Vă rog, spuneți-mi!

Ea își îndreptă privirea spre ceașca de cafea și se apucă să învârtă cu lingurița în lichidul întunecat, a cărui aromă abia reușea să răzbată printre efluviile grele ale patiseriei. Trecură astfel câteva secunde. Femeia părea că încearcă să se autohipnotizeze.

— Claudia nu a fost fiica lui Franz.

Așteaptă-te întotdeauna la ce e mai rău și n-ai să fii surprins niciodată de realitate. Corso bănuia că avea să urmeze o dezvăluire de acest gen, iar acum aștepta cu interes să afle detaliile poveștii.

— Mi-am făcut studiile secundare la Institutul Ormes, începu ea. O școală de fete din Elveția, lângă Yverdon-les-Bains, pe malul lacului Neuchâtel.

Corso avea întipărită în minte harta regiunii. Yverdon-les-Bains era la nici patruzeci de kilometri de Pontarlier. Adică exact pe terenul de vânătoare al lui Sobieski în anii ’80.

— N-am fost din cale afară de silitoare. La 18 ani nu îmi luasem încă examenul de maturitate, adică echivalentul bacalaureatului francez. Îmi petreceam marea majoritate a timpului chiulind, bând și drogându-mă. O adevărată domnișoară de pension…

Polițistul nu avea răbdare pentru detalii.

— Ați fost violată?

— Da, s-ar putea spune și așa… L-am întâlnit într-un bar de lângă graniță. Ca să fiu pe deplin sinceră, nu-mi amintesc nimic concret. Știu că era genul *bad boy,* guraliv și cam scund. La început, m-am lăsat dusă de val, dar apoi el a devenit violent. Încă o dată, nu-mi amintesc prea multe, eram beată criță. S-a întâmplat în curtea din spate a barului, între toalete și containerul de gunoi. Așa a fost concepută Claudia.

Martha tăcu. Avea un fel de exprimare destul de ciudat: accentul elvețian părea să trădeze o anumită indolență, dar informațiile pe care i le furniza erau cât se poate de sincere și brutale.

— Presupun că știți ce a urmat, reluă ea, într-un târziu. După două luni am descoperit că eram însărcinată.

— Și ce s-a întâmplat?

— Problema s-a rezolvat în stil austriac.

— Dar sunteți elvețiancă!

— Părinții mei erau elvețieni, într-adevăr, dar locuiau de mult timp la Viena. Tata era consilierul fiscal al celor mai avute familii din oraș. Altfel spus, îi avea pe toți la mână.

— Cum adică?

Pe chipul rotund și palid se ivi o umbră de zâmbet. Martha Muller avea exact mutra pe care o are un astru antropomorfizat într-o carte pentru copii.

— Tata a dat peste cap întreaga comunitate pentru a-mi găsi un soț. Un fiu sau un control fiscal la sânge, astea au fost alternativele pe care le-a impus. Propunerile n-au întârziat să apară. Recunosc, povestea mea nu are nimic romantic: căsnicia mea s-a născut dintr-o partidă rapidă de sex și dintr-un șantaj. Dar Claudia s-a născut așa cum se cuvenea. Ar fi putut fi o bastardă, în schimb s-a născut prematur în înalta societate vieneză.

Corso privi cu atenție chipul femeii și ochii pierduți ai acesteia, care exprimau fie o indiferență fascinantă, fie disperare. Fie una, fie alta, femeia își pierduse de multă vreme iluziile.

— Știați cine a fost amantul dumneavoastră de-o noapte?

— La început n-am știut. Apoi am auzit tot felul de zvonuri și s-a întâmplat povestea de la Hôpitaux-Neufs. Eram în Elveția atunci când a avut loc procesul. Am văzut buletinele de știri, am citit ziarele. L-am recunoscut pe tatăl Claudiei. Philippe Sobieski. I-am recunoscut figura aceea vicleană și aroganța de proxenet. Cum de putusem să mă las păcălită de acest gunoi? Femeile sunt de-o perversitate cumplită…

Faptele se așezau, în sfârșit, la locurile lor în cronologia cazului. În anii ’80, Sobieski pendulase între Franța, Elveția și Italia. Sedusese fete nevinovate, se culcase cu ele sau le violase. Își împrăștiase sământa într-un lung pelerinaj care se încheiase cu uciderea Christinei Woog.

— În momentul acela soțul dumneavoastră cunoștea detaliile poveștii?

— Nu. Doar părinții noștri acționaseră în cunoștință de cauză. Franz era pe-atunci un student timid și ascultător.

— Și Claudia?

— Poți să duci cu preșul un soț, zâmbi ea. Practic, de-aia există soți, nu? Dar nu poți păcăli un copil. Claudia a simțit dintotdeauna că nu era chiar totul în regulă, că undeva se ascundea o minciună. La 7 ani a suferit pentru prima oară o depresie. Ulterior, toată copilăria ei n-a fost decât un șir lung de probleme. Anorexie, automutilări, droguri, alcool…

Ascultând-o, Corso își aminti de asemănarea pe care crezuse că o detectează între Claudia și Franz. *Ai un fler deosebit pentru lucrurile astea,*

Corso…

— În cele din urmă, când a împlinit 20 de ani, am decis să-i povestesc tot ce se întâmplase…

— Cum a reacționat?

— Întrutotul neașteptat. Sau, poate, exact așa cum ar fi fost de așteptat din partea cuiva ca ea. S-a hotărât să urmeze Dreptul și să apere cele mai complicate cauze la tribunal, fiind întotdeauna de partea Răului. Asumându-și această luptă, încerca poate să-și legitimeze tatăl și propria naștere.

Corso, în schimb, era convins că se întâmplase exact contrariul. Claudia nu fusese niciodată de partea lui Sobieski. Dimpotrivă, se hotărâse, din momentul în care aflase adevărul, să-l nimicească pe acesta: răzbunarea devenise singura ei rațiune de a trăi.

Devenise avocată, expertă în crime și în minciuni, specialistă în ceea ce privește legea și cele mai bune modalități de a o încălca sau ocoli. Și nu o făcuse pentru a-i apăra pe criminali, ci pentru a trece ea însăși la fapte, în cele din urmă.

Voia să-și ucidă tatăl biologic.

Voia să-i ucidă pe toți urmașii acestuia.

Și, în cele din urmă, își dorea să se sinucidă.

Cantitatea de ură înmagazinată de Claudia era năucitoare: nu-i era de ajuns să elimine monstrul, ci voia să-i distrugă pe toți cei de-un sânge cu el, pe toți copiii acestuia, întreaga seminție. O operațiune radicală de exterminare.

— A încercat să-l caute pe Sobieski cât timp acesta s-a aflat în închisoare?

— Nu. Pur și simplu s-a mutat în Franța pentru a-și face studiile de Drept. S-a hotărât să se ocupe de ucigași în țara lui Sobieski. De parcă ar fi sperat că, într-o bună zi, avea să îl apere și pe el…

Mă uimiți, *doamnă*…

— V-a vorbit despre tatăl ei?

— Destul de rar. N-am știut niciodată cu adevărat ce credea despre el. Am simțit însă că a fost mândră atunci când el a devenit un pictor celebru.

— Credeți că i-a dezvăluit adevărul atunci când s-a angajat să îl apere în instanță?

— Nu, nu cred. Dar de-acum n-avem cum să aflăm asta.

Martha se uită la ceas. Își livrase informațiile, evadase din lumea ei plină de reguli stricte. Acum avea să se întoarcă în apartamentul somptuos, lângă

soțul autoritar, să-și astâmpere durerea și să dea uitării toate minciunile de-o viață.

— V-a vorbit despre Sophie Sereys? Despre Hélène Desmora?

— Sunt numele celorlalte victime, nu-i așa?

Corso încuviință din cap.

— Nu, nu prea. Cât timp a durat procesul nu și-a găsit destul timp încât să ne sune.

— Despre Marco Guarnieri?

— N-am auzit acest nume niciodată. De ce credeți c-ar fi trebuit să ne vorbească despre acești oameni?

Fiindcă faceți cu toții parte din aceeași familie blestemată.

Corso achită nota de plată și rosti, politicos:

— Vă mulțumesc, doamnă. Știu că ați avut nevoie de mult curaj pentru a veni să-mi vorbiți.

Brusc, Martha Muller renunță la expresia placidă și apucă marginile mesei.

— V-am spus tot ce știam, spuse ea, aplecându-se spre Corso. E rândul dumneavoastră să-mi spuneți ceea ce știți *cu adevărat.*

Corso o privi vreme de câteva secunde și hotărî, din nou, că femeia n-ar fi putut suporta adevărul. Machiavelismul propriei fiice. Carnagiul pe care îl plănuise. Amploarea răzbunării ei… Nimeni nu poate fi vreodată pregătit pentru a auzi așa ceva.

— Din păcate, chiar nu știm nimic mai mult. Nu știm nici acum de ce criminalul le-a ales pe acele două femei în 2016 și nici de ce și-a îndreptat atenția asupra Claudiei acum.

— Dar Sobieski n-a fost niciodată implicat în aceste crime?

— Nu. niciodată. M-am înșelat, de la bun început. Cred că adevăratul criminal e o ființă care nutrește o ură cumplită și că a vrut să se răzbune pe Sobieski, implicându-l în crimele pe care el însuși le-a comis.

— Și de ce a ucis-o pe Claudia?

— Probabil tocmai fiindcă îl apăra pe Sobieski.

Martha se așeză din nou pe scaun, ca și cum s-ar fi retras din nou în lumea ei îndoliată, înapoi într-o existență de-a pururi legată de soarta unui ticălos întâlnit într-o noapte, pe când avea doar optsprezece ani.

— Îl vom găsi, doamnă Muller. Vă jur asta. Îl vom aresta și-l vom judeca.

Cu această promisiune solemnă, Corso se ridică și ieși. Nu mai mințise niciodată cu atâta convingere, cu o asemenea intensitate. Știa, de-acum, că

nu avea să dezvăluie niciodată întreg adevărul, chiar dacă avea să-l afle.

Voia să facă lumină în cazul Sobieski, dar numai pentru a-l îngropa și a-l trimite pentru totdeauna în bezna uitării.

99.

În doar câteva zeci de ore, Corso reușise să adune povești, zvonuri și mărturii. Acum voia adevăruri verificabile științific. Compararea ADN-ului lui Philippe Sobieski cu cel al Sophiei Sereys, al Hélènei Desmora, al Claudiei Muller și al lui Marco Guarnieri (acum nu mai avea nicio îndoială, „Narco" făcea și el parte din familie) avea să fie dovada de necontestat de care avea nevoie. Din fericire, știa exact cui să se adreseze pentru această muncă de analiză, astfel încât aceasta să fie făcută discret: lui Philippe Marquet, complicele involuntar al Claudiei întru fratricid.

În privința motivațiilor avocatei, trebuia să se mulțumească doar cu ipoteze. Încerca să-și imagineze existența chinuită a acestei femei care se simțise dintotdeauna a nimănui. Rod al unei crime, un cheag de celule născute dintr-un impuls bolnav. Claudia nu fusese niciodată fericită sau împlinită. Dezvăluindu-i adevărul, mama sa îi oferise, în sfârșit, un sens în viață, dar unul negativ, care avea să-și afle împlinirea în moarte și distrugere.

Cu mâinile în buzunare, cu zăpada adunându-i-se-n păr, Corso porni în căutarea unui hotel, ceva ieftin, mic și neostentativ. Se refugie în camera sa ca un animal în vizuină, apoi îl sună pe Philippe Marquet. Acesta nu-i răspunse. Corso îi lăsă un mesaj urgent, apoi își deschise laptopul. Își petrecu o oră întreagă așternând totul în scris: ceea ce aflase, ceea ce înțelesese, ceea ce ghicise doar și ceea ce presimțea că e adevărat.

Claudia fusese sărită de pe fix și, totuși, nu chiar atât de diferită de el însuși. Cunoștea prea bine durerea de-a nu avea ca origini decât o gaură neagră în biografie. El alesese să așeze o lespede peste acesta abis. Ea, în schimb, făcuse exact contrariul: ridicase lespedea și privise în adâncul hăului.

La ora 23 îi transmise un nou mesaj lui Philippe Marquet, apoi se reîntoarse la treabă. Lovea tastele ca în transă. Din când în când se oprea, încercând să cuprindă cu mintea dimensiunile ororii. Și-l imagina pe Sobieski culcându-se cu propriile fiice. Era convins că orchestrarea

întâlnirii dintre el și acestea îi aparținea Claudiei. Și-o închipuia pe aceasta imobilizând capetele fetelor între fălcile menghinei, despicându-le obrajii sau vârându-le piatra în adâncul gâtului… O vedea parcă trudind la scufundarea lui Marco Guarnieri la rădăcina balizei. Apoi o revedea la tribunal, luptând pentru a-l scoate pe Sobieski nevinovat, în vreme ce aștepta ca analizele sângelui de pe pânzele acestuia, pe care ea însăși îl pusese acolo, să iasă la iveală.

Cel mai mult îl fascina toată înscenarea legată de Goya. Claudia făcuse cercetări în jurul lui Sobieski vreme de ani de zile. Îi cunoștea talentul de falsificator. Îl spionase și știa că acesta era autorul celor trei *Pinturas rojas.* În acel moment, se hotărâse să urmeze același model. Pentru a-l înfunda pe pictor, dar și pentru a-și striga propria furie. Acel strigăt îngrozitor crestat pe chipul victimelor și inspirat de Goya era și strigătul ei. Strigătul unei ființe care pusese la cale sfârșitul propriei lumi cu un machiavelism nemaiîntâlnit.

Și când se gândea că el o considerase pe Emiliya o femeie periculoasă…

La miezul nopții, Corso primi vești de la polițiștii din Blackpool. La rugămintea sa, colegii englezi scormoniseră ceva mai adânc în trecutul lui Marco Guarnieri. Nicio surpriză pentru Corso: descoperiseră că Marco nu-și cunoscuse niciodată tatăl și că zvonurile spuneau că s-ar fi născut în urma unei împreunări violente și nedorite. Marco se născuse la Aosta în 1983. Exact în perioada în care Sobieski își făcea de cap în împrejurimi. Guarnieri putea fi așadar adăugat, fără teama de a greși, pe lista neagră. După toate probabilitățile, Claudia răscolise arhivele din Franche-Comté, Jura, Neuchâtel și Vallée d’Aoste, stătuse de vorbă cu mii de oameni de-a lungul timpului, pentru a găsi toate victimele lui Sobieski și progeniturile născute din fiecare viol…

Corso se văzu nevoit să se oprească. Deja nu mai vedea nimic, oboseala îi pulsa în tâmple și literele îi jucau în fața ochilor. Până atunci stătuse aplecat deasupra măsuței înguste de toaletă care-i slujise drept birou; se întoarse și privi cu jind spre patul care părea că-l așteaptă cu brațele deschise. Avea să doarmă măcar câteva ore, iar a doua zi dimineața avea să ia primul avion spre Paris…

În acest moment, realiză că Marquet nu-i dăduse încă niciun semn de viață. La dracu’! Formă din nou numărul acestuia și de astă dată polițistul de la IJ îi răspunse aproape imediat.

— Nu suni niciodată înapoi când ai apeluri pierdute?

— N-am putut.
— O să am nevoie de tine mâine dimineață.
— Eu… Ce dorești?
— Vreau să faci o comparație genetică între toate mostrele de ADN pe care le avem.
— Care mostre?
— Nu fi tâmpit. Mi-ai spus limpede că ai păstrat eșantioanele originale.
— Dar… Și cu ce ar trebui să le compar?
Rostirea celor două nume, „Sobieski” și „Claudia Muller” produse efectul așteptat. Marquet părea cu totul depășit de situație. Corso speră, în gând, că nemernicul avea să-și facă treaba înainte să clacheze de tot.
Dar mai era ceva… Avu senzația că Marquet se afla la sediul poliției.
— Ce s-a întâmplat? întrebă el, în cele din urmă.
— E treaba cu cimitirul.
— Care cimitir?
— Cel din Passy…
Într-adevăr, individul aștepta ca fiecare cuvințel să-i fie smuls cu cleștele.
— Ce e cu el?
Celălalt mormăi ceva în receptor.
— Vorbește limpede, naiba s-o ia de treabă! răcni Corso.
— M-am dus azi la cimitir, voiam să mă reculeg la mormântul Claudiei.
— Și?
— Și?! îl imită Marquet, pe un ton ridicat. Ei bine, mormântul nu mai există!

100.

— E vorba de punerea în aplicare a unei dispoziții testamentare.
— Ce vreți să spuneți?
— Doamna Claudia Muller a redactat un testament olograf foarte detaliat, care a fost înregistrat la maestrul Rogier, notar public, de pe bulevardul Malesherbes.
Corso se afla la biroul administrației cimitirului din Passy, într-o clădire cu o singură încăpere micuță ce semăna cu o haltă de cale ferată, amplasată lângă monumentul închinat morților, de lângă intrarea în cimitir. Părea să fie tot un soi de sanctuar, cu singura deosebire că oamenii dinăuntru erau

vii. Nu era cine știe ce: două birouri așezate față în față, precum acelea ale judecătorului și grefierului într-o sală de tribunal. Aici se ținea socoteala morților și erau consemnate ultimele dorințe ale viitorilor locatari ai cimitirului.

După dezvăluirea lui Marquet, Corso stinsese lumina și dormise buștean, ca după o beție cruntă. La trezire luase primul avion și, undeva în jurul amiezii, aterizase la Paris. Își recuperase Polo-ul și pornise glonț spre cimitirul din Passy pentru a afla explicația acestei noi lovituri de teatru: mormântul Claudiei Muller se volatilizase.

La vederea insignei lui Corso, administratorul scosese imediat din arhiva sa dosarul Claudiei Muller, iar acum îi oferea documentele. Inițial, Stéphane se temu că nu avea să înțeleagă o iotă din păsăreasca avocățească, dar prevederile testamentare erau cât se poate de clare.

Ultima dorință a Claudiei era ca, a doua zi după înmormântarea organizată de către familia sa, rămășițele pământești să îi fie transferate la un alt cimitir parizian, cimitirul din Thiais.

— De ce tocmai la Thiais? se miră Corso, ridicând privirea.

— N-am idee. Dar notarul ne-a transmis directive cât se poate de clare în acest sens.

Individul scotocea printre documente, hărți și facturi; părea că pune la cale un întreg plan de bătălie, dar, de fapt, nu făcea decât să caute locul exact al ultimului domiciliu al Claudiei.

— Doamna Muller a construit acolo un monument funerar.

Corso știa cimitirul din Thiais, un mic oraș-satelit al Parisului, din Val-de-Marne[19]. Inaugurat în anii ’30, cimitirul avea o particularitate: aici era posibilă concesionarea gratuită a locurilor de veci de către persoanele cele mai defavorizate. Thiais era cimitirul oamenilor străzii, al celor uitați, al săracilor… Corso știa atât de multe despre el fiindcă se ocupase de înhumarea celor 57 de victime neidentificate ale caniculei din 2003, ale căror cadavre nu fuseseră revendicate de nimeni.

— Mi-ați putea da numărul concesiunii respective?

— Bineînțeles.

Tipul continua să răscolească sinistrul său dosar.

— E undeva în apropierea rândurilor 104 și 105.

Cele două numere desemnau exact zona concesiunilor gratuite. Aici erau înșirate mormintele individuale, fără niciun ornament. De ce își dorise oare

Claudia să fie îngropată tocmai acolo? Ce semnificație avea oare acest epilog al poveștii?

— Cine s-a ocupat de transferarea cadavrului?

— Cei de la pompele funebre; au fost plătiți de către executorul testamentar al doamnei Muller. Toate cheltuielile au fost achitate.

Claudia premeditase totul, în cele mai mici amănunte: crimele, procesul, sinuciderea, chiar și locul unde avea să se odihnească pentru vecie.

— Poftiți! spuse administratorul întinzându-i o hârtie. E planul cimitirului, dacă doriți să mergeți să vă reculegeți acolo.

Însemnase cu o cruce pe hartă locul mausoleului, exact ca un recepționer de hotel care-și îndrumă un oaspete aflat într-un oraș necunoscut spre un restaurant anume.

Corso luă hârtia și puse o ultimă întrebare:

— Mai e și altcineva îngropat în acest cavou?

Bărbatul își frunzări din nou hârtiile.

— Nu am aici niciun fel de nume, dar, având în vedere suprafața locului de veci, nu cred că va fi singură acolo.

101.

Corso se întoarse la mașină și porni de-a lungul cheiurilor Senei până la Podul Garigliano, apoi urcă pe Autostrada Soarelui în direcția Rungis. Nu era soare, dar traficul era fluid.

De-acum, toate speranțele sale erau concentrate într-un singur punct: cimitirul din Thiais. Fără un motiv precis, își spunea că, într-un fel, Claudia îi dăduse întâlnire acolo. Anticipase faptul că el avea să descopere în cele din urmă adevărul, iar acesta avea să-l aducă acolo, în cimitirul săracilor.

Claudia ridicase un mausoleu pentru familia ei cea blestemată, pentru acest clan pe care îl decimase fiindcă, în opinia ei, membrii săi nu aveau dreptul să mai trăiască. Oare adusese aici și cadavrul lui Sobieski? Probabil că nu: în universul mintal al Claudiei, Sobieski era dușmanul, monstrul detestat, cel răspunzător de toate nenorocirile urmașilor.

Corso observă că se apropia de țintă. Conducea acum de-a lungul gardului de piatră care împrejmuia uriașa necropolă din Thiais. În cele din urmă, ajunse la un sens giratoriu aflat în dreptul arcului rectiliniu sobru care marca intrarea în cimitir. Trezit brusc din gânduri, cuprinse cu privirea zidul

din stânga sa, portalul de intrare și… ceva nu era în regulă. Un anumit detaliu îi zgândări subconștientul, ca un semnal de alarmă declanșat din reflex.

Ceea ce îl intrigase putea fi văzut în oglinda retrovizoare din stânga.

La aproximativ o sută de metri în urmă se zărea o motocicletă de capacitate cilindrică mare și neagră, călărită de doi indivizi. Nu se pricepea deloc la motoare însă, judecând după aspectul vehiculului, după poziția celor doi, aplecați în față, peste rezervor, își aminti de o altă motocicletă, similară, care aparținea unui coleg de la BRI, un Ducati Monster Dark, un monstru mecanic care-și merita pe deplin numele.

O milisecundă mai târziu, Corso observă că pasagerul ținea în mână un obiect ușor de identificat chiar și de la acea distanță: un Uzi Pro, celebrul pistol-mitralieră israelian, capabil să tragă mii de gloanțe pe minut.

Abia apucase să-și dea seama că era în pericol, că urmăritorii îl și ajunseseră. Corso deschise portiera cu un gest violent, izbind în plin flancul motocicletei. Pilotul pierdu controlul și se izbi de cursiva de beton ce despărțea cele două sensuri de mers, în vreme ce mașina lui Corso derapă în direcția opusă.

Mașina se roti în jurul propriei axe, în vreme ce el învârtea frenetic de volan, în încercarea de a o redresa. O dată, de două ori, de trei ori… În cele din urmă Polo-ul se lovi de bariera de la intrarea în cimitir și se opri brusc, într-un urlet disperat al motorului forțat prea tare.

Ahmed Zaraoui. După Lambert, iată că venise și rândul său. Dacă n-ar fi fost ostaticul obsesiei sale pentru cazul Sobieski, și-ar fi luat anumite măsuri de precauție; dar el nu se gândise câtuși de puțin la așa ceva.

Își duse mâna la centură și își aminti că viața sa se schimbase de o vreme încoace, că nu mai purta arme, că aparținea de-acum castei conțopiștilor, acei indivizi inofensivi pe care alții trebuie să-i apere de cei răi.

În oglinda retrovizoare, putu să vadă că motocicleta zburase dincolo de cursiva centrală. Răsturnată, bloca circulația. Pilotul, căzut sub vehicul, încerca să se elibereze, în vreme ce pasagerul său, care purta un costum de piele neagră și o cască la fel, înainta șchiopătând către bariera care despărțea cele două sensuri de mers. Cu oarecare greutate, o încălecă și înaintă spre Polo-ul lui Corso. Întinse mâna în care ținea Uzi-ul și lansă o primă rafală. Luneta mașinii explodă.

Întins peste scaunul de lângă șofer, Corso porni motorul, ridică piciorul de pe ambreiaj și, cu mâna stângă, comută în marșarier. Apoi ambreie din

nou și, simultan, apăsă pe accelerație, sucit într-o poziție incomodă, oblică, cu picioarele întinse, ca un contorsionist. Nu vedea nimic și habar nu avea unde se afla acum pistolarul.

Simți o izbitură. Motociclistul, izbit în plin, zbură pe deasupra mașinii și ateriză pe acoperiș, iar de acolo se rostogoli pe capotă, în timp ce Polo-ul continuă să înainteze cu spatele, frecându-și aripa de bordura centrală de beton. Corso câștigase câteva secunde de viață.

Acoperit de cioburi, se ridică, scoase mașina din viteză și apoi comută în viteza întâi. Pistolarul se ridica deja, întinzând mâna în care ținea arma. Apucă să tragă o a doua rafală înainte de-a fi din nou lovit. De data asta, nu mai fu aruncat pe capotă, ci sub mașină, secerat la nivelul genunchilor.

Corso acceleră, simțind cum mașina trece cu roțile peste corpul prăbușit al ucigașului. După câțiva metri, frână brusc. Nu mai gândea, încetase chiar și să mai respire, avea în minte doar manevrele care ar fi putut să-i salveze viața. Aruncă o privire în oglinda retrovizoare. La zece metri în urmă, pistolarul zăcea întins pe asfalt. Porni din nou, cu spatele, în direcția corpului lungit pe șosea. Încălecă bordura și, învârtind nebunește de volan, trecu cu roata mașinii peste capul motociclistului.

Foarte curând însă se trezi blocat, căci roata din spate-stânga escaladase parapetul. Cu o mână crispată pe volan, cu chipul șiroind de sânge din zeci de tăieturi mărunte, încercă să deschidă portiera. Imposibil. Parapetul împiedica deschiderea portierei. Își desfăcu centura de siguranță și încercă să se miște spre dreapta.

În acel moment, geamurile din stânga ale mașinii zburară în țăndări, declanșând o nouă ploaie de cioburi minuscule. Corso abia apucă să deschidă portiera din dreapta și să se rostogolească afară. Pilotul motocicletei reușise să se elibereze de sub aceasta. Oare vreunul dintre cei doi ucigași era însuși Zaraoui? Puțin probabil. Probabil doar oamenii acestuia. Niște ticăloși care, din fericire trăgeau ca niște cizme.

Corso se târî spre partea din spate a mașinii. Încă nu-și zărise adversarul dar, judecând după unghiul tirului, putea să-i localizeze aproximativ poziția. Cu siguranță se afla de cealaltă parte a cursivei care despărțea cele două sensuri de rulare. Se lipi de mașină și riscă o privire într-acolo; avusese dreptate, cel de-al doilea pistolar se afla pe celălalt sens și ținea în mână un pistol semiautomat.

Ar fi putut încerca să fugă și să se adăpostească între mașinile oprite, dar riscul era prea mare: ticălosul ar fi deschis focul și risca să-i atingă pe

automobiliștii care se adăpostiseră după mașinile lor.

Optă pentru o schemă văzută prin filme. Deschise portbagajul și luă bidonul de benzină de rezervă, uitat acolo de cine știe câte luni. Desfăcu capacul și goli conținutul sub mașină. Nu-i mai lipsea decât o brichetă Zippo pentru a completa scena; iar bricheta era în buzunarul său. Stéphane riscă din nou o privire spre parapetul despărțitor. Asasinul înainta, fără să își fi scos casca de pe cap, trăgând la întâmplare, ca prostul, încântat probabil că-și paralizase publicul: automobiliștii din spatele său, care își părăsiseră mașinile și se pitiseră pe după acestea, încercând fie să sune la poliție, fie să vadă ce se întâmpla pe șoseaua morții.

Corso își făcu socotelile: ucigașul avea să ajungă în dreptul său în cel mult treizeci de secunde, balta de benzină avea să ia foc și… mașina nu avea să sară în aer, căci mașinile nu explodează niciodată decât în filme. În schimb, erau destule șanse ca incendiul să degajeze o grămadă de fum negru. Iar el exact de asta avea nevoie.

Aruncă bricheta aprinsă sub Polo, iar flacăra goni pe asfalt, sfârâind, înainte de a se răspândi cu un pocnet surd. Focul se extinse, mai întâi albastru, apoi portocaliu, apoi de un alb orbitor. Un fum negru porni să se degaje din asfalt, din portierele deschise, din portbagaj. În câteva secunde, un adevărat zid de fum despărțea cele două „echipe”: cea a mașinilor blocate de Polo-ul lui Corso și cele aflate dincolo de Ducati-ul răsturnat.

Corso nu mai putea să vadă nimic, dar nici adversarul său nu o ducea mai bine. Țâșni în goană în direcția pistolarului pe care îl strivise, învăluit în vălătucii negri de fum, nu zări cadavrul și se împiedică de acesta. Se rostogoli pe asfalt, se ridică într-un genunchi și fu izbit de un val de căldură purtat de vânt dinspre mașina în flăcări. Își simți fața pârjolită, în vreme ce întreg corpul îi era scuturat de un frison înghețat. Rămase în patru labe, profitând de dublul avantaj al cursivei care îl proteja și al apropierii de sol.

Pipăi în jur, ținându-și răsuflarea, simțind cum fiecare secundă se dilata, putând să fie ultima. Ucigașul avea să se ivească din valurile de fum înecăcios și avea să-l împuște în cap. De la un metru distanță, nu avea cum să îl rateze, oricât de prost țintaș ar fi fost. Pipăia frenetic asfaltul, simțind în ceafă suflul de foc al incendiului. Deși își ținea răsuflarea, percepea miasmele otrăvitoare care-i penetrau toate orificiile, până și porii. Fiecare gest îl aducea cu un pas mai aproape de leșin.

La dracu'! Realiză că se târa în patru labe prin sângele celui mort, care se amesteca cu un soi de zeamă vâscoasă, creierii scurși printr-o crăpătură a

căștii strivite. Simți că avea să vomite când, pe neașteptate, ucigașul se ivi din perdeaua de fum: arma, arătătorul strecurat pe trăgaci, viziera căștii negre.

Avea să urmeze moartea… dar individul nu trase. Nu mai apucă să o facă.

Corso găsise, în sfârșit, ceea ce căuta: cu mâna încleștată pe arma Uzi Pro a mortului, brațul i se destinse și degetul apăsă pe trăgaci, lansând o rafală în direcția adversarului și trimițându-l în neantul morții anonime rezervate ticăloșilor de teapa sa.

102.

Cimitirul din Thiais se întindea cât vedeai cu ochii, un câmp brăzdat de alei cu dale sau pietriș ce amintea de vremurile când omenirea era convinsă că pământul e plat și infinitul are un capăt

Corso înainta încet în aerul înghețat, printre rândurile de morminte. Era plin de sânge și de funingine, fața îi tresărea involuntar, tremura și își simțea fiecare mușchi dureros. În depărtare se auzeau sirene: cele isterice, în două tonalități, ale poliției, cele prelungi, ale ambulanței și pompierilor. Stéphane Corso își făcuse simțită prezența în acest colț liniștit de periferie…

Cimitirul ocupa o suprafață comparabilă cu aceea a unui oraș și, în general, vizitatorii avansau cu mașina până în apropierea mormintelor pe care le căutau. Corso traversa acum secțiunea 94, „pătratul îngerilor”, o porțiune dedicată morților premature. Infernul din cimitirul săracilor se învecina cu purgatoriul rezervat copiilor morți înainte de-a se naște sau care se stinseseră în primele luni după venirea pe lume. Ici-colo, se puteau zări detalii sfâșietoare; pietrele de mormânt erau decorate cu flori și recipiente de sticlă conținând suzete, brățări sau căciulițe de la naștere.

Curând, polițistul trecu în secțiunea 102, unde se odihneau cei ce-și oferiseră corpul pentru a contribui la progresul științei. Un loc al amintirilor, un spațiu de reculegere unde mormintele, deși goale, purtau nume și date…

În sfârșit, ajunse la rândurile 104 și 105, țara nimănui, tărâmul morților fără un chior, fără vreun suflet apropiat și fără vreo floare. Aici își dorise Claudia să se odihnească pentru vecie. Până la urmă, nu era greu de înțeles această alegere: în ciuda bogăției sale, a educației burgheze, a școlilor de elită pe care le urmase, avocata considera că face parte dintre cei ai

nimănui. În proprii ochi, ea nu valorase niciodată nimic și acest nimic îi devenise însăși rațiunea de-a trăi. Singura ei dorință fusese să șteargă orice urmă a poveștii sale sordide, orice ar fi putut aminti de tatăl ei asasin și de toți copiii săi nedoriți, pentru a se odihni aici, printre cei nenorociți și anonimi.

Mausoleul Claudiei nu avea cum să treacă neobservat.

Părea înalt, printre pietrele de mormânt orizontale între care era așezat: un simplu paralelipiped de ciment lipsit de orice particularități, ce amintea mai degrabă de o cazemată, nu de un cavou. Niciun nume și nici vreo dată gravată undeva la vedere. Corso înaintă până în pragul cavoului și apăsă pe clanța ușii simple, din fier: era deschisă.

În interior, lumina pătrundea prin mai multe ferestruici înguste, pe care Corso nu le remarcase de afară. Razele de lumină îi dezvăluiră cinci sicrie așezate pe niște capre simple, din lemn. Corso se întrebă dacă acest aranjament fusese dorința expresă a Claudiei sau era doar ceva provizoriu, până când sicriele aveau să fie așezate sub lespezi de beton.

Observă, de asemenea, că fiecare dintre sicriele din scândură de pin, altminteri cât se poate de banale, purta la picioare câte-o placă prinsă în șuruburi. Deloc surprins, citi numele inscripționate pe acestea: „Sophie Sereys”, „Hélène Desmora”, „Marco Guarnieri”, „Claudia Muller”…

Corso se întrebă prin ce tertipuri reușise oare Claudia să obțină autorizația necesară pentru a exhuma cadavrele și a le aduna aici. Însă, la urma urmei, fusese avocat, cunoștea toate chichițele legii, iar ceilalți morți nu avuseseră pe nimeni care să trebuiască să fie convins.

Ajuns la cel de-al cincilea sicriu, se aplecă pentru a citi ultima inscripție. Se dădu un pas înapoi pe dată, îngrozit de parcă ar fi văzut o reptilă dezgustătoare. Ce-i drept, avea și motive: placa avea inscripționat chiar numele său. *Ce-i porcăria asta*?

Sicriul nu era închis. Împinse deoparte capacul și văzu în interior un dreptunghi alb: un plic. Îl deschise și găsi înăuntru mai multe pagini scrise de mână. Nu-i cunoștea scrisul Claudiei, dar ar fi putut să jure că ea scrisese toate acele pagini chiar cu mâna ei. Îi lăsase o scrisoare cu explicații.

Îl alesese tocmai pe el drept depozitar al tainei sale.

Corso se hotărî să citească scrisoarea chiar acolo, pe loc, la adăpostul cavoului. Auzea în depărtare urletul sirenelor. Polițiștii aveau să ajungă în curând, să-i dea de urmă și să-l aresteze. Nu era nimic grav în asta: până

atunci, el va fi cunoscut deja adevărul și nimic altceva nu avea să mai aibă importanță.

103.

Corso,

Dacă ai ajuns să citești această scrisoare înseamnă că ai parcurs un drum al naibii de lung și că știi de-acum tot adevărul.

Atunci când am aflat care îmi erau în realitate originile, existența mea s-a oprit. Nu suntem ființe, Corso, suntem timp. Un anumit interval din scurgerea timpului pe acest pământ. Iar viața mea, durata mea de funcționare, își pierduse legitimitatea, nu mai însemna absolut nimic. Nu eram decât o greșeală, născuta din abjecție și violență.

Ani întregi am desfășurat propria anchetă. Am urmărit pas cu pas toate rătăcirile tatălui meu biologic, fiecare deplasare, fiecare infracțiune comisă, fiecare agresiune… Am căutat de-a lungul frontierei de est a Franței toți copiii născuți din violuri, toți copiii născuți din părinți necunoscuți și orice epavă pe care acest val de violențe a aruncat-o la un moment dat pe vreun țărm.

Puțin câte puțin, am reușit să schițez un portret al familiei noastre: *Sophie, Hélène, Marco… În tot acest timp, planul meu s-a conturat*: *să elimin toate roadele semințeii lui Sobieski și să le folosesc moartea pentru a-l doborî definitiv pe acest gunoi.*

„*Inexorabil*”. *Îmi place cum sună acest cuvânt.*

Răzbunarea mea avea să fie inexorabilă.

Sunt convinsă că nu înțelegi de ce a trebuit să-mi omor proprii frați și de ce i-am făcut să sufere atât de mult. Crezi în Dumnezeu, Corso? *Sunt sigură că da. Dincolo de imaginea de golan nomad pe care încerci să o afișezi*, *nu ești decât un mic-burghez temător*; *care se cramponează de niște principii în care n-a crezut niciodată. Ca un bun catolic ce ești, știi că suferința purifică, că sacrificiul ne răscumpără greșelile, ca, pe măsură ce trupul e siluit, sufletul se înalță la Ceruri…*

Trebuia ca aceste omoruri să se întâmple. Trebuia să-mi torturez victimele până când își pierdeau cunoștința, trebuia să le asfixiez, într-o apoteoză a durerii. Era singura modalitate prin care puteam să-i eliberez, să-i smulg din această carapace mizerabilă, din trupul lor născut din rău.

Vrei detalii? Iată-le… L-am cunoscut pe Sobieski cu mult înainte să încep să-mi pun planul în aplicare. Bineînțeles, și-a dorit din prima clipă să mi-o tragă, dar am reușit să-i canalizez instinctele dezmățate, ducându-l la Squonk. *I le-am prezentat pe Sophie și pe Hélène. I-au plăcut din prima clipă, îi împărtășeau obsesiile cele mai depravate. Păcat că n-au aflat niciodată că, laolaltă, încălcau cel mai puternic tabu cu putință, incestul.*

Nu mi-a fost greu să le elimin pe aceste două gâsculițe amatoare de plăceri morbide. În schimb, la Blackpool lucrurile nu s-au desfășurat conform planului. Eu l-am convins pe proprietarul galeriei din Manchester să îl invite pe Sobieski. După ce tabloul a fost schimbat, în tunelul de sub Canalul Mânecii – nici măcar eu n-am știut despre ce tablou a fost vorba – a trebuit să îl atrag în nordul Angliei. Știam că, odată ajuns acolo, n-avea să reziste plăcerilor perverse disponibile la Blackpool. Am sperat că avea să cumpere droguri de la Marco, dar întâlnirea lor n-a mai avut loc. Asta nu a fost însă o problemă: era de-ajuns ca suspectul să fie văzut în preajma locului faptei.

În noaptea aceea mi-am ucis frățiorul. I-am aruncat cadavrul în mare la rădăcina balizei Black Lady, având grijă să fiu văzută de un pescar. Mi-a plăcut la nebunie ideea să arunc cadavrul în acel loc, unde transparența întunecată a apei avea să surprindă într-o altă lumină strigătul lui Goya…

Și în ceea ce privește ancheta, anumite lucruri au mers pe dos. Am avut grijă să o elimin pe Sophie Sereys într-una din zilele când erai de serviciu. Dar tu ai fost prins cu un alt caz și ancheta a fost preluată de Bornek. S-ar zice că am avut parte de un aliat acolo Sus, căci, în cele din urmă, ancheta tot ție ți-a fost încredințată…

Din momentul acela, n-a mai trebuit decât să presar indiciile în colea ta: caietul de schițe în pivnița de la Squonk, *urmele de sânge în atelierul lui Sobieski, numele inscripționate pe tablouri*

(*am cumpărat eșantioanele de sânge pe sub mână de la un centru de transfuzii, dacă ții neapărat să știi*)*… Intervenția lui Jacquemart a fost ca un bobârnac*; *tablourile pictate de Sobieski după fotografiile luate la locul faptei ar fi putut să-mi dea tot planul peste cap*, *dar tu te-ai încăpățânat să nu-l scapi din ochi pe suspect… O altă problemă ar fi putut fi Mathieu Veranne, când a venit să depună mărturie la proces. M-am temut că avea să mă dea de gol, anunțându-te că mă cunoștea, că el însuși mă învățase tehnicile de autosuspendare… Din fericire, acest detaliu a fost trecut sub tăcere. Dacă ai fi aflat atunci că și eu am practicat* shibari, *ai fi putut intra la idei, bănuind că legătura dintre mine și Sobieski era mai puternică decât s-ar fi cuvenit între un acuzat și apărătoarea sa. N-ai fi avut dreptate, să știi*: *am exersat tehnicile* shibari *doar având în vedere planul meu de răzbunare.*

După arestarea lui Sobieski, drumul mi-a fost larg deschis. Mi-am asumat apărarea lui tocmai pentru a-l vedea căzând cât mai de sus. Sobieski falsifica tablouri, iar această activitate constituia cel mai bun alibi posibil. Aluzia la Goya îmi îngăduia pe de o parte să-l acuz, dar și să-l scot din cauză, avându-l pe Perez drept vinovat de serviciu. Am experiența sălilor de judecată, știam că tot ceea ce se spunea pe parcursul procesului urma să fie dat uitării în momentul în care aveau să fie prezentate semnăturile însângerate de pe pânze. Un pic de teatru dă bine întotdeauna…

Uite un detaliu pe care toată lumea l-a ignorat: *ofițerii de la OCBC n-ar fi avut niciodată ideea de a analiza culorile de pe picturile moderne ale lui Sobieski. A trebuit să le trimit o mică scrisoare anonimă, sfătuindu-i să privească mai atent în direcția cu pricina.*

Probabil nu ți-ai imaginat lucrul ăsta, dar sinuciderea lui Sobieski nu m-a dat pe spate de fericire. Aș fi preferat să-l vând stingându-se puțin câte puțin, dar faptul că s-a spânzurat folosind nodul pe care îl folosisem eu pentru a lega victimele a fost un epitaf nesperat de potrivit. Sobieski avea o mare calitate: *coerența în prostie. Până la capăt, a rămas același provocator. Cu acel nod, a sperat să își înșele dușmanii, să-i facă să persiste în eroare, chiar dacă asta însemna să se autoînvinovățească.*

Nu-mi mai rămânea decât să mor. Am intenționat de la bun început să mor la fel ca victimele mele. Ceea ce era bun pentru acestea, avea să fie potrivit și pentru mine. Și-atunci de ce am recurs totuși la anestezie? Analizele toxicologice post-mortem au scos la iveală acest detaliu, sunt sigură de asta. Nu, n-am făcut-o ca să sufăr mai puțin, ci doar fiindcă am vrut să fiu sigură că aveam să-mi termin opera. Nu eram convinsă că o să fiu în stare să îmi duc treaba la bun sfârșit pradă durerii, nu eram sigură că o să îmi păstrez luciditatea.

Moartea mea avea să pună toată poliția în dificultate, dar ceea ce-mi doream eu era să mă joc cu tine, cu mintea ta. Știam că ai să fii tulburat de moartea mea, aveai să tragi mai întâi concluzia că ucigașul era încă în libertate, apoi aveai să descoperi că m-am sinucis. Aveai să-ți spui, în mod logic, că am făcut-o în așa fel încât să-l scot din cauză pe Sobieski.

Adevărul era în altă parte și de data asta. Ea te-a adus aici, în cavoul urmașilor lui Sobieski. Suntem o familie, Corso, și trebuie să ne odihnim împreună într-o veșnicie din care n-ar fi trebuit niciodată să ne naștem.

De ce acest al cincilea sicriu, care poartă numele tău? În timp ce făceam investigații în zona de frontieră, am petrecut ani de zile cercetând arhivele primăriilor, plângerile, depozițiile, procesele-verbale ale jandarmeriei. Am studiat arhivele spitalelor din zona predilectă de vânătoare a lui Sobieski. Am tras cu urechea în cafenele, în prăvălii, ba chiar și în aziluri de bătrâni…

De o sută de ori am crezut c-am descoperit noi victime ale violatorului dar, în lipsa unor dovezi, am fost nevoită să abandonez respectivele cazuri. Am obținut certitudini doar în cazul Sophiei Sereys, al Hélènei Desmora și al lui Marco Guarnieri. Și în cazul meu, desigur. Analizele ADN mi-au adus confirmările necesare.

Însă, în timp ce umblam prin văile de la graniță, Diavolul mi-a oferit un cadou neașteptat. Un soi de bonificație. Un alt viol. O altă naștere din părinți necunoscuți. Un alt copil.

Mama sa, o studentă din Grenoble, în vârstă de 17 ani, a depus plângere pentru viol, dar ancheta nu a dus nicăieri. S-a mutat la Nisa pe perioada sarcinii și a născut acolo. Spera, astfel, să-și

poată șterge din memorie cumplitul episod, dar stratagema ei n-a dat roade: câteva luni mai târziu, s-a sinucis, răpusă de depresie. Copilul născut astfel a apucat-o de mic pe căi greșite, s-a apucat de droguri, a devenit un delincvent, a comis o crimă, apoi s-a îndreptat, călăuzit de o polițistă care a devenit zâna lui păzitoare. Copilul de odinioară a devenit ulterior unul dintre cei mai buni polițiști din capitală. Îți sună cunoscut povestea asta?

A trecut deja o bună bucată de timp de când ți-am analizat sângele din punct de vedere al ADN-ului: jumătate din patrimoniul tău genetic îi aparține demonului. Ai fost cel dintâi fiu al lui Philippe Sobieski. Visul meu – ca tu să fii însărcinat cu ancheta și toată această poveste să devină o afacere de familie – s-a împlinit.

Ai crezut că duci la bun sfârșit o anchetă, că ai găsit vinovatul și, fără îndoială, ai sperat că ți-ai găsit iubirea în mine… Toate acestea n-au fost decât o iluzie. Nu făceai decât să îți joci rolul prestabilit în drama noastră familială. Pentru felul cum l-ai interpretat, îți sunt recunoscătoare, ai fost perfect în rolul acesta. Sper să nu îți treacă acum prin minte să dezvălui adevărul, indiferent cui: povestea noastră se va încheia în acest cavou și nu ne privește decât pe noi.

Nu mai ai de făcut decât un singur lucru: să o sfârșești, la rândul tău.

Știu, Corso. Toată viața te-ai zbătut să rămâi la suprafață. Ai devenit polițist; te-ai căsătorit, ai avut un copil… dar nimic n-a putut să te salveze. Ești un răufăcător înnăscut. Ești un ucigaș. Ești un pervers. Sângele ți-e putred toxic, corupt. Cu cât ai să o sfârșești mai repede, cu atât mai bine. Suntem, noi toți, o eroare genetică. Nici eu și nici tu n-am putut schimba asta. Timpul petrecut de noi în lumea asta a fost un timp al răului.

Nu ești obligat să acționezi imediat. Cumpănește-ți bine decizia. Gândește-te la surorile tale, două stripteuze abjecte și desfrânate. Gândește-te la fratele tău, Marco, un traficant narcoman care nu valora nici cât o doză de drog. Gândește-te la mine, care nu mi-am găsit rațiunea de a trăi decât în cruzime și în moarte. Gândește-te la tatăl tău, o creatură a răului pur, care n-ar fi trebuit să se nască niciodată.

Aceasta ți-e familia, acesta e sângele care îți curge în vine.

Nu-ți spun adio, ci pe curând. Știu că pot să contez pe tine. Ai trăit toată viața cu această rană deschisă, cu acest cancer pe care l-am împărtășit cu toții. Locul nostru e aici, la cimitirul din Thiais. Al nostru, al celor născuți din cea mai neagră mizerie. Nimeni nu ne-a vrut, nimeni nu a sperat vreodată că ne vom naște. Am fost morți chiar dinainte de-a veni pe lume.

Într-o bună zi vom avea poate o a doua șansă. Ne vom naște dintr-o dorință adevărată, vom fi doriți, așteptați, iubiți… Dar azi, singura cale care îți este deschisă e cea care duce spre tărâmul morților: te aștept aici, în tăcere, ca sâmburele într-un fruct.

Claudia

104.

Atunci când ieși din cavou, oceanul de morminte părea să fi fost cuprins de furtună. O armată de polițiști, cu armele în mâini, înaintau cu precauție printre morminte, de parcă s-ar fi așteptat ca acela pe care-l pândeau să fie de găsit printre răposați. Nu erau chiar atât de departe de adevăr căci, clătinându-se ca un zombie, pradă parcă unui blestem, Corso se ivi dintr-un cavou, părăsind sumbra reuniune de familie.

Sirenele continuau să urle, fumul negru întuneca cerul, domnea o atmosferă de sfârșit de lume. *Magnifică priveliște.* Stéphane pășea, clătinându-se, în lumina palidă a după-amiezii care sta să se sfârșească. Își aflase, în sfârșit, originile și ar fi avut toate motivele să râdă de o asemenea ironie: obârșia sa era identică cu cea a inamicului, se născuse din sămânța unui asasin, era odrasla lumii crimei. De când devenise polițist nu încetase să lupte împotriva propriei origini: universul ucigașilor, al violatorilor, al nelegiuiților, al celor pe care lumea îi respinsese și care se răzbunau aducând moartea și răzbunarea pe pământ.

De îndată ce fu reperat de către unul dintre polițiști, acesta își îndreptă arma asupra lui și-l somă să se oprească, fiind imitat imediat de toți colegii săi. Își găsiseră în sfârșit prada, pe acela care ucisese doi oameni ziua în amiaza mare, într-un cartier altminteri pașnic. Corso asasinul, Corso

polițistul, Corso cel născut din rău își ridică mâinile, ca orice ticălos care știe că nu mai are altă șansă.

Fu trântit la pământ, percheziționat, îi puseră cătușele. Fața îi era strivită de suprafața unui mormânt anonim. Îi citiră drepturile și-i promiseră un sejur în Infern.

Corso zâmbea. Prezentul încetase să îl mai intereseze. Trecutul și viitorul îi erau, în egală măsură, indiferente. Dezlegase în sfârșit misterul anchetei care îi făcuse viața țăndări.

— Dați-i drumul, adunătură de idioți.

Încă întins la sol, Corso ridică privirea. În fața lui se afla Barbie. Dar nu era Barbie, subalterna sa, ci comandantul Barbara Chaumette, înveșmântată într-un impermeabil lung care-i ascundea rochia demodată și colanții uzați.

Îl ajutară să se ridice, îi scoaseră cătușele, îi neteziră hainele.

— Valea! le porunci ea polițiștilor, care se grăbiră să se facă nevăzuți.

— I-ați identificat? întrebă el, simplu.

— Ahmed Zaraoui în persoană și principalul său locotenent, Mokhtar Kassoum. Ai avut parte de caimacul bandei.

— Trăgeau ca niște cizme, amândoi.

— Și te-ai găsit să te plângi de asta? râse Barbie, aruncând o privire în jur: Poți să-mi spui ce naiba cauți aici?

Nu îi răspunse imediat. Cuvintele Claudiei îi jucau încă dinaintea ochilor. Acea căutare cu orice preț a distrugerii. Acea misiune sinucigașă cu rădăcini în ura de sine și în dezgustul față de cele petrecute cu mult timp în urmă. Acea furie oarbă care măturase tot în calea sa. Și, în sfârșit, acea stranie invitație la sinucidere…

— Claudia Muller a cerut să fie îngropată aici, în cele din urmă.

— Și ce-i cu asta?

— Am vrut să văd locul și să mă reculeg un pic.

Barbie încuviință din cap, fără să creadă o iotă din ce-i spusese. Fără îndoială, înțelesese deja de o bucată de vreme că moartea Claudiei Muller avea ceva ciudat, dar n-ar fi putut spune ce anume și, cu siguranță, alte crime urmau să o facă foarte curând să-și dea uitării mirările.

— Va trebui să treci pe la sediu pentru o depoziție.

— Bineînțeles, zâmbi el.

— Oricum, Bompart vrea să te vadă.

— De ce?

Fu rândul lui Barbie să zâmbească.

— Cererea de transfer ți-a fost acceptată, cu intrare în vigoare imediat. Vei avea ocazia să descoperi sediul de la numărul 36, de pe rue du Bastion.

Adresa părea copiată dintr-un banc. Dar era cea din urmă confirmare pe care o aștepta. Da, existența sa avea un sens, mai avea încă de prins niște criminali, trebuia să-și continue drumul prin întuneric și să-și câștige existența apărând-o pe a celorlalți. Și, mai ales, trebuia să-l crească pe Thaddée cu toată dragostea de care era capabil, chiar dacă pentru a face asta avea să fie nevoit să se certe cu fosta sa soție, să-și scurteze zilele de lucru și să-și vâre din nou mâinile până la cot în haznaua omenirii.

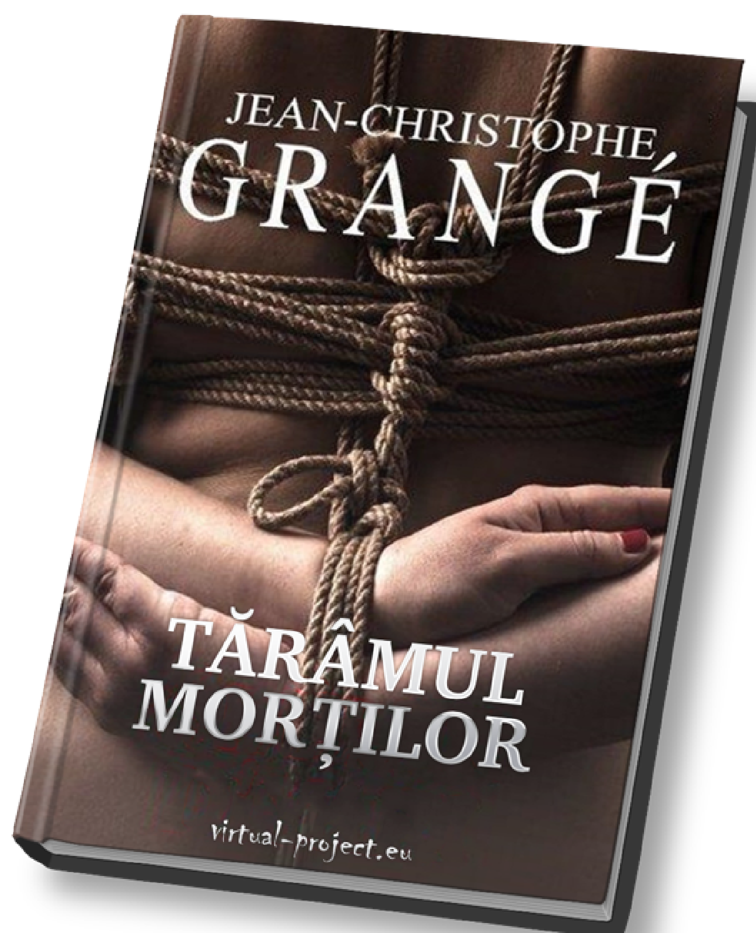
Barbie pornise deja în direcția norului negru ce plutea deasupra lumii și-a oamenilor din ea, reflectând fulgerele albastre ale girofarurilor mașinilor de poliție și ambulanțelor.

Porni în urma ei, șchiopătând. Lăsa în urmă blestemul Claudiei, abisul pe care ea i-l deschisese la picioare, adevărurile atroce pe care i le dezvăluise.

Știa că avea să se prezinte într-o bună zi la acea întâlnire.

Deocamdată, însă, avea un copil de crescut, o slujbă și un viitor.

Tărâmul Morților putea să mai aștepte.

virtual-project.eu

Notes

[←1]

Denumire generică pentru lumea iubitorilor rugby-ului, sport care se practică cu o minge de formă ovală. În Franța, Ovalia desemnează regiunea în care se concentrează principalele cluburi de rugby, adică regiunea Midi și sud-vestul țării. (*n. trad*.).

[←2]

Ludwig Mies van der Rohe (1887-1969): arhitect germano-american considerat, alături de Le Corbusier, Walter Gropius și Frank Lloyd Wright, unul dintre părinții arhitecturii moderniste. (*n. trad.*).

[←3]

Frontonul este suprafața pe care se desfășoară jocul de pelotă, în varianta sa din Țara Bascilor. (*n. trad.*).

[←4]

Tob, denumire argotică pentru penis. (*n. trad.*).

[←5]

Aluzie la seria de picturi „Nuferii” a lui Claude Monet. (*n*. *trad.*).

[←6]

Autorul masacrului de la Nanterre, din 27 martie 2002, când acesta a deschis focul la o ședință a consiliului local, omorând opt persoane și rănind alte nouăsprezece; Richard Durn s-a sinucis aruncându-se de la etaj în sediul poliției, în timpul interogatoriului. (*n. trad.*).

[←7]

Arestat în 1991 pentru uciderea femeii la care lucra în calitate de grădinar, Raddad a fost graţiat în 1998 la presiunea opiniei publice. (*n. trad.*).

[←8]

Militant italian de extremă stângă, Battisti a fost condamnat pentru patru omucideri; a evadat și s-a refugiat în Franța, la adăpostul așa-numitei „doctrine Mitterand”, iar ulterior a primit azil politic în Brazilia, unde trăiește și în prezent. (*n. trad.*).

[←9]

Mesrine a fost condamnat pentru numeroase răpiri, jafuri și crime, declarat inamicul public numărul 1 și cazul său a fost amplu promovat de mass media, fiind prezentat ca un soi de Robin Hood modern. A fost ucis într-un schimb de focuri cu poliția în 1979. (*n. trad.*).

[←10]

Grupare neonazistă fondată în Marea Britanie în 1987, inițial întemeiată pentru a promova muzica unor trupe anume, iar ulterior implicată politic. (*n. trad.*).

[←11]

Henri Désiré Landru (1869-1922), ucigaș în serie care, între 1914 și 1919, a ucis zece femei și pe fiul uneia dintre acestea; Landru își seducea victimele și, după ce căpăta controlul asupra averii acestora, le ucidea și ardea cadavrele în cuptorul din bucătărie. (*n. trad.*).

[←12]

Micul Șarpe, în limba engleză în text. (*n. trad.*).

[←13]

Frank Nitti – gangster americano-italian, fost locțiitor, apoi urmaș al lui Al Capone la conducerea mafiei din Chicago. (*n. trad*.).

[←14]

L’enfant et les sortilèges, operă într-un act compusă de Maurice Ravel între 1921 și 1925, pe un libret de Colette. (*n. trad.*).

[←15]

Office central de lutte contre le traffic des biens culturels = Oficiul central de luptă contra traficului de bunuri culturale. (*n. trad*.).

[←16]

Pictor, sculptor, ceramist, Ludo Fontana (1899-1968) este celebru pentru monocromiile sale străpunse din anii ’60, opere incizate de mai multe tăieturi verticale sau perforate într-un desen ce formează un cerc, o spirală sau un nor. (*n. trad.*).

[←17]

În limba spaniolă în text: „,... Ba chiar te cred stăpâna universului. / O să-ți aduc din munți flori vesele, și campanule, / negre alune, și coșuri de nuiele pline de săruturi. / Vreau să fac cu tine / ce face primăvara cu cireșii.” (Pablo Neruda – Douăzeci de poeme de iubire și un cântec de disperare, traducere de Dan Munteanu Colan, Editura Vellant, 2011). (*n .trad*.).

[←18]

Balul Operei, eveniment de tradiție, care se desfășoară la Opera din Viena, începând din 1814 (*n. trad.*).

[←19]

Departament limitrof al Parisului. (*n*. *trad.*).